COLIN

FALCONER

TRIADA

Autorul best-seller-urilor VENIN, FURIE și OPIU

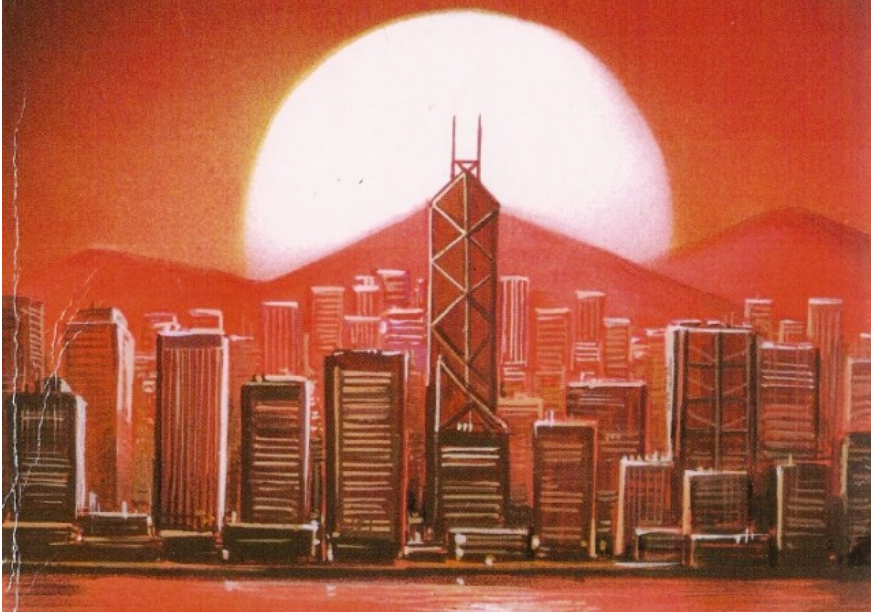

COLIN FALCONER

TRIADA

TRIAD by Colin Falconer
Traducere Petrea Alexandra

Aceasta carte este dedicată lui
John Chetwynd-Chatwin şi lui
Trevor Collins, cu multe mulţumiri

MULŢUMIRI

Aceasta este o lucrare de ficţiune, dar am avut nevoie sa fiu ajutat de câţiva oameni, pentru a studia activitatea triadelor şi comerţul internaţional cu droguri, iar mulţi mi-au acordat cu generozitate din timpul lor.

Aş vrea să mulţumesc din nou lui David Wilson, care m-a pus de la început pe drumul cel bun. Aş vrea de asemenea să-mi exprim aprecierea, ca întotdeauna, faţă de Anne Mullarkey şi oamenii ei de la W.A. Library Service, din Busselton, care mi-au oferit toate materialele de cercetare necesare şi nu s-au arătat niciodată plictisiţi de insistenţele mele.

Doresc să mulţumesc în mod deosebit lui Greg Walsh pentru că mi-a arătat cum se poate scăpa de un cadavru cu ajutorul unei maşini de tocat carne.

Mulţumiri de asemenea lui Ian Kaye-Eddie din Perth, dr. George Choi Obe, d-nei Josephine Wong şi dr. C.Y. Lam de la St. John Council, din Chai Wan, pentru sprijinul oferit pentru explicarea anumitor protocoluri şi serviciului St. John Ambulance, din Hong Kong.

Mulţumiri lui Tom Devoy, pentru după-amiaza de la *Atoli* şi pentru lămuririle sale juridice. Mulţumiri detectivului Clive Tricker, pentru că mi-a furnizat informaţii despre investigaţiile afacerilor cu droguri din Hong Kong.

Aş vrea să mulţumesc de asemenea lui Richard Wong şi lui Ricky Ng, de la Royal Hong Kong Police, pentru ajutorul lor.

Mulţumiri lui George Lucas, editorul meu, pentru că m-a susţinut prin entuziasmul său. Lui Tim Curnow, din Sydney, pentru încurajare şi sfaturi. Şi soţiei mele, Helen, care a procesat

textul cărţii, m-a sprijinit şi a fost întotdeauna alături de mine.

Şi, în sfârşit, multe mulţumiri şi aprecieri inspectorului-şef John Chetwynd-Chatwin şi detectivului Trevor Collins, pentru ajutorul acordat în cercetările întreprinse pentru acest roman.

Tuturor acestor oameni care m-au ajutat să prezint cu acurateţe stilul de viaţă din Hong Kong, activitatea triadelor şi comerţul internaţional cu heroină, le mulţumesc din tot sufletul. Orice greşeli îmi aparţin mie şi numai mie.

Şi… în final, mulţumiri lui Co-suk. Fiindcă şi-a dat osteneala.

Ah, iartă-mă, tu bucată sângerândă de pământ, că sunt slab şi blând cu aceşti măcelari.

Shakespeare

PROLOG

Berkeley, San Francisco

Viaţa lui John Keelan, lumea şi familia sa au fost spulberate la şase şi trei minute, într-o seară de primăvara, la Berkeley.

Era în bucătărie şi îi dădea să mănânce fetiţei sale dintr-un castronaş cu piure de dovleac, pregătit de soţia sa. Keelan ştia că n-o să ia nicio îmbucătură, dar continua să încerce măcar. Anna era hotărâtă ca fiica ei să fie hrănită numai cu produse naturale, altă obsesie de-a ei, la fel ca tai chi şi aromoterapia.

Dar el ştia foarte bine că fetiţa, Caroline, n-o să se lase păcălită de culoarea piureului. Deşi nu avea decât unsprezece luni, dispreţuia deja budinca de ciocolată Heinz. Când Keelan îi duse linguriţa la gură, îşi schimonosi faţa durdulie şi suflă în mâncare, împrăştiind-o peste mâna lui.

— Caroline, nu aşa se poartă o fetiţă cuminte cu tăticul ei, îi spuse el, când pistolarul păşi pe trotuar.

Se întunecase şi se aprinseseră luminile pe strada din cartierul în care locuiau. Pe ferestre, acolo unde oamenii nu trăseseră încă perdelele pentru seară, se zărea sclipirea albăstruie, fantomatică, a televizoarelor. Începuse ploaia şi ramurile copacilor băteau în geamuri, acoperind zgomotul paşilor care înaintau prin tufişuri.

— Uite ce este, ştiu că este o mâncare scârboasă. Dar mămica a pregătit-o special pentru tine. Hai să-i facem o bucurie, O.K.?

Caroline îl lăsă să-i ducă linguriţa la gură, dar îşi încleştă bărbia. Şi, în ultimul moment, inspiră adânc şi suflă. Buzele ei strânse semănau cu o zmeură şi dovleacul se răspândi pe scaun, podea şi cămaşa lui Keelan.

— Poftim, uite ce-ai făcut!

În timp ce îşi ştergea la chiuvetă dovleacul de pe cămaşă, Caroline întinsese piureul pe tavă şi apoi îşi şterse mâinile în păr. În momentul acela, lui Keelan i se păru că aude pe cineva înaintând pe potecă. Caroline scoase un strigăt. Se lovise în ochi cu degetul.

Keelan o luă în braţe, s-o mângâie. Când se linişti, o puse la loc pe scaun. Se uită la cămaşă. Era de culoarea dovleacului. Nu ajungeau la niciun rezultat.

— Anna, nu-i place dovleacul, zău aşa, strigă el, prin uşa deschisă.

— Nici măcar n-ai încercat.

— Vrea să-şi cheme avocatul.

— Nu ar fi în interesul ei. Şi nici într-al tău. Ceea ce nu mănâncă ea, o să primeşti tu, la ceai.

Keelan îşi privi fiica.

— Ai auzit? Ei bine, ai de gând să fii înţelegătoare sau vrei să ne supărăm?

Caroline se concentră şi trase un pârţ. Keelan puse jos castronaşul.

— Hei, ce-ai zice să-ţi torn piureul direct în chiloţei, ca să fim amândoi fericiţi?

Arma era un Smith & Wesson Magnum 38, cu amortizor, încărcat cu şase gloanţe super-vel, care explodau în corpul victimei. Nu era arma proprie a asasinului. Fusese obţinută special pentru el, cu două săptămâni în urmă — furată dintr-un magazin din San Diego. Numărul ei de serie fusese scos şi nu putea fi identificată.

Keelan gustă din piureul de dovleac, să-i demonstreze fiicei sale că era comestibil.

— Uite, este grozav. Vezi? Ştiu că pare oribil, dar nu este. Ai încredere în mine.

Ridică linguriţa.

Asasinul se opri lângă casă. Scoase o pereche de mănuşi negre din buzunarul jachetei sale cu fermoar şi le băgă pe mâini. Apoi îşi încheie jacheta, scoase revolverul prins în talia jeanş-ilor şi înşurubă amortizorul în capătul ţevii.

Pe urmă, înaintă spre fereastra de la bucătărie.

Keelan încerca s-o convingă pe Caroline că linguriţa era un aeroplan. Făcu două rotocoale şi apoi ateriză. În ultimul moment, Caroline întoarse capul şi piureul de dovleac i se prelinse pe gât. Keelan trânti linguriţa în castron, disperat.

— Anna, nu-i place dovleacul, nu înţelegi?

— Încearcă să-i dai nişte banană pisată.

Keelan se ridică. Văzuse o umbră la fereastra bucătăriei.

Răsună o împuşcătură, sticla se făcu ţăndări şi castronul căzu pe podea. Keelan încercă să se arunce peste Caroline. Dar picioarele nu-l ascultau şi o luă înainte. Auzi a doua împuşcătură, un zgomot înfundat, ca un dop de şampanie şi, o parte din el — poliţistul profesionist — recunoscu sunetul.

Se lovi de perete. Avea sânge pe palmă. Îşi dădu seama că fusese împuşcat. Se uită înapoi, la Caroline. Râdea.

Credea că se juca cu ea.

O văzu pe Anna în pragul uşii. Avea ochii mari de groază şi gura căscată. Probabil că încercase să strige ceva sau era prea uluită. Încercă să-i spună să iasă din bucătărie, s-o înşface pe Caroline şi să fugă, dar îl săgeta durerea. Era ca şi când cineva i-ar fi înfipt o furculiţă sub coaste. Se năpusti înainte, căzu pe covorul din hol şi îşi duse genunchii la piept, să-şi înăbuşe durerea. O auzi pe Anna ţipând, un strigăt ascuţit, care-i păru un ecou din altă lume.

Dar nu mai auzi celelalte patru împuşcături. Durerea îl făcuse să vomite şi, când trecu primul spasm, se făcu totul alb în jurul lui, încât închise ochii să şi-i ferească de sclipirea ciudată. Nu mai auzea şi nici nu mai vedea, atras dincolo de hotarele lumii.

* * *

Nici unul din vecinii lui John Keelan nu-şi amintea să fi auzit împuşcăturile sau să fi văzut pe cineva fugind din casă. Dar auziseră ţipetele Annei şi chemaseră imediat poliţia. O maşină de patrulare aflată în apropiere apăru peste două minute. Când cei doi poliţişti în uniformă nu primiră niciun răspuns la sonerie, alergară în spatele casei. Peste câteva clipe, unul din ei se întoarse în grabă la maşină, solicitând întăriri şi o ambulanţă.

Keelan plutea într-o ceaţă fantomatică. Îşi amintea că fusese aşezat într-o maşină şi auzise o sirenă undeva, în depărtare.

Mişcarea vehiculului îi provoca o durere cumplită. Avea o mască pe faţă şi mirosea puternic a plastic. Simţi şuvoiul rece al gazului în nări. Era oxigen, îşi dădu seama, semiconştient. De câte ori privise acest ritual executat asupra altei epave umane?

De câteva ori încercase să vorbească, dar nu auzea sunetul propriei sale voci. De fiecare dată când clipea, lumea părea să dispară. Deodată, se trezi pe o masă de operaţie, cu nişte lumini fluorescente care-i băteau direct în faţă. Un doctor îi tăia pantalonii şi striga instrucţiuni. Figuri în halate verzi pluteau pe lângă el, distorsionate de lumina orbitoare. O sticlă era suspendată deasupra capului său şi un tub intravenos ducea de la sticlă la o venă din braţul său. Cifre roşii pulsau pe un aparat pus lângă capul lui. Cineva îl întreba dacă-l durea.

Dar lui nu-i păsa de durere. Nu se gândea decât la Anna şi la Caroline.

Gloanţele nu parcurg o traiectorie dreaptă în corpul uman. Vârful perforează ţesuturile şi organele pe care le întâlneşte, ricoşând în cavităţile corpului ca o minge de ping-pong. Glontele care l-a lovit pe John Keelan a pătruns imediat deasupra buricului, i-a distrus o parte din ficat, a urmat conturul cutiei sale toracice şi s-a oprit lângă coloana vertebrală. Hemoragia masivă provocată de această rană a necesitat o perfuzie urgentă de doisprezece litri de plasmă. I s-a oprit pulsul de două ori în timpul operaţiei şi a trebuit reanimat. Un preot a fost chemat să-i dea ultima împărtăşanie în rezerva lui.

Chirurgii i-au tăiat nouă centimetri din intestinul subţire şi şi-a pierdut 15% din funcţia ficatului. A stat în comă timp de cinci zile. Şi-a recăpătat cunoştinţa în ziua înmormântării Annei şi a Carolinei.

A stat nouăzeci şi şapte de zile în spital şi a slăbit douăzeci de kilograme.

Dar, peste nouă luni şi jumătate era acolo, în sala de tribunal, când fiul omului care ordonase să fie executat era judecat pentru acuzaţiile aduse în urma anchetei *Title III.* Ascultă cum judecătorul spunea că investigaţia violase drepturile acuzatului, conform celui de-al Patrulea Amendament şi, prin urmare, procesul nu-şi avea rostul.

Omul fu scos din sală înconjurat de avocaţii săi bine plătiţi şi de consilieri, pentru a-l feri de asaltul ziariştilor. Keelan rămase

în urmă, privind împietrit. După un timp îşi dădu seama că cineva stătea la capătul şirului de bănci şi-l studia. Îşi ridică privirile.

Era el. Purta un costum italienesc, gri-pearl, şi pe cravata sa sclipea un ac cu un diamant în vârf. Faţa frumoasă şi bronzată era încruntată într-o expresie de sincer regret.

— Îmi pare rău, John, a spus el şi i-a întins mâna. Fără resentimente, da?

PARTEA ÎNTÂI

Avem tot respectul pentru persoanele care împărtăşesc principii religioase stricte, dar, din păcate, oamenii foarte pioşi nu sunt potriviţi pentru comerţul cu droguri.

James Matheson
cofondator al „Jardine Matheson”

1

Hong Kong

Şalanda era luminată de două lămpi palide, verde la tribord şi roşie la babord, şi de sclipirea întunecată din cabină. Alt vas, mai mare, plutea spre el, afişându-şi doar luminile de navigaţie. La mai puţin de-o milă depărtare, valurile Mării Chinei de Sud se loveau de stânci nevăzute.

Nava *Chung Yang* se îndreptase spre punctul ei de întâlnire, în afara apelor teritoriale chinezeşti şi de Hong Kong, la adăpostul unei spinări de stânci nelocuite, cunoscută sub numele de insula Fatchui. Acum, după ce se executase transferul, Li Kam-chuen ordonă echipajului său să ridice ancora şi se îndreptară spre nord, către insulele Soko şi graniţa cu Hong Kong.

Bătrânul hârâi zgomotos să înspăimânte Zeul Otrăvii şi scuipă o flegmă pe punte. Se rugă ca în noaptea aceasta, Chi Kung, zeul norocului să stea pe umerii săi. În cală, sub picioarele sale, se aflau două sute de kilograme de praf alb din Burma. Livrate în siguranţă la Hong Kong, valorau pentru Li un milion de dolari Hong Kong, destul pentru ca acest pescar bătrân să-şi trimită amândoi fiii la studii în America.

Vântul agita marea. Noaptea era neagră ca măruntaiele unui urs. Nici măcar o lună argintie. La câteva mile de port se afla marele estuar Pearl River, în care sclipeau în beznă luminile vaselor mari. Fie ca toţi zeii să-l ajute în această noapte! Nu mai avea nevoie decât de un singur drum. Apoi îşi va vinde şalanda şi îşi va petrece restul zilelor jucând zaruri în templu, cu bani şi respect suficienţi cât pentru zece vieţi!

Sus, pe puntea vechiului vas, Li se desprinse pentru o clipă de cârmă, să-şi sufle nasul. Se uită la ceas. Cu puţin noroc, vor ajunge în portul Aberdeen, înainte de ivirea zorilor, cu restul flotei de pescuit şi…

Auzi ceva la pupa.

Dew neh loh moh!

Îşi ciuli urechile să distingă ceva peste uruitul motoarelor. Ochii lui scrutau bezna. Nimic. Doar vuietul îndepărtat al valurilor sparte de ţărm şi trăncănelile echipajului său.

Imaginaţia îi juca feste.

Îşi aprinse o ţigară.

Un val înalt ridică vasul ca spinarea curbată a unui balaur trecând pe sub ei. Se cutremură.

Acum ocoleau insula, care se profila pe cerul întunecat. Li simţi deodată un gol în stomac. Strămoşii săi îi şopteau că ceva nu era în regulă.

Acelaşi sunet din nou, uruitul unui motor, doar pentru o clipă şi apoi se pierdu în vânt. Scrută orizontul, încercând să identifice direcţia sunetului.

Nimic. Parcă ai fi o babă, se gândi el. Visezi balauri într-o farfurie cu tăiţei!

Apoi din nou.

De data aceasta auziră şi membrii echipajului său. Fratele şi cumnatul său veniră pe punte.

— Ce este? îl întrebă fratele mai mic.

Li clătină din cap. Nu putea fi o şalupă de poliţie în afara apelor teritoriale sudice. Poate că era marina chinezească. Nenorociţii ăia nu erau altceva decât nişte piraţi.

— Să scăpăm de praful alb? îl întrebă fratele mai mic.

Li ezită. Heroina numărul patru fusese ambalată în pungi impermeabile care pluteau. Cu ajutorul acestei invenţii, se puteau întoarce peste câteva zile să-şi culeagă marfa.

Dacă nu se pierdea pe mare.

— Stai, îi spuse Li.

La urma urmei, judecând după sunetul motorului, se afla la cel puţin o milă depărtare.

Mai era timp.

În beznă, sesizară silueta şalandei înainte s-o vadă bine. Era înconjurată de o duhoare de peşte mort, care plutea în jurul ei ca o ceaţă.

Carena din aluminiu fusese vopsită în negru, aşa că rămâneau invizibili în beznă. Înaintau pe suprafaţa apei, în ambarcaţiunea micuţă, propulsata de cinci motoare de 275 cai putere.

În cabină erau patru bărbaţi, îmbrăcaţi la fel, în costume negre, impermeabile şi căciuli. Unul stătea la cârmă, alţi doi pregăteau o mitralieră grea, Browning, de calibrul cincizeci, montată pe punte, şi ultimul dintre ei orienta un reflector spre umbra care plutea înaintea lor, pe mare.

— Acum! strigă el.

— Ce ne facem?

Li ştia că ezitase prea mult timp. Nu era o şalupă de patrulare chinezească, ci o barcă pirateresc foarte rapidă! Blestemaţi să fie toţi zeii, mari şi mici laolaltă!

— Adu praful alb! îi strigă fratelui său.

Îşi dădu seama că avea un glas îngrozit.

Deodată fură orbiţi. Vasul *Chung Yang* fu scăldat într-o lumină albă şi răpăiturile răsunară deasupra capetelor lor. Îşi auzi fratele mai tânăr urlând disperat.

Gloanţele se înfigeau în metal. Simţi urina caldă, curgându-i pe cracul stâng al pantalonului. Acum era prea târziu să salveze praful alb. Auzi uruitul motoarelor exterioare aproape de vasul lui.

Fie ca toţi zeii să-şi reverse excrementele în capul celui care a inventat motoarele exterioare.

Browning-ul îşi făcuse treaba. Plutind pe valuri în partea din faţă a ambarcaţiunii, cele două figuri înveşmântate în negru de lângă mitralieră nu-şi aleseseră nicio ţintă anume. Zgomotul armei, câteva rafale vor fi de ajuns să îngrozească echipajul şi să le câştige supunerea, când o să vină peste ei.

Ajunseră lângă vas în mai puţin de treizeci de secunde. Cârmaciul opri motoarele şi se pregăti pentru abordaj. Unul din bărbaţii de la mitralieră aruncă o gheară pe puntea trawler-ului pescăresc, îşi atârnă pe umăr un AK-47 chinezesc şi începu să se caţere.

Al doilea mitralior scoase un pistol Black Star de calibrul 54 din haina cu fermoar, îl armă şi îl urmă pe camaradul său.

Acţiunea începuse.

Omul cu puşca pe umăr cercetă puntea cu o lanternă cu halogen; văzu scara din metal care ducea în cală şi o luă la fugă. Îl găsi pe bătrânul căpitan întins pe punte. Când îl văzu, Li ridică mâinile, implorându-i mila în engleză şi cantoneză.

Cumnatul lui Li se târî către scară. Degetele lui erau la câţiva centimetri de locul unde Li pusese o pungă de plastic cu nişte rachete vechi de semnalizare şi un topor. Mitraliorul lansă un avertisment, se năpusti şi-l lovi de două ori cu patul puştii sale AK-47.

— Spune-i echipajului să transporte praful alb în barca

noastră, îi spuse bărbatul lui Li, în cantoneză.

— Suntem nişte bieţi pescari, zise Li, repetând discursul pe care-l exersase de atâtea ori. Nu ştiu ce vrei să spui.

Îi aruncă o privire cumnatului său. Zăcea pe spate, cu nasul spart. Ce barbari!

Pistolarul fixă trăgaciul puştii în poziţia foc-cu-foc şi înfipse ţeava în genunchiul drept al lui Li.

— Spune echipajului să descarce imediat praful alb, dacă nu vrei să te ciuruiesc. Voi începe cu genunchiul drept.

Erau şase containere acoperite cu o husă. Le desfăcură din ambalajul lor. Conţineau sute de punguliţe sigilate de „Double U-0 globe numărul patru”, care fură aruncate în ambarcaţiunea lor. Cei doi mitraliori descoperiră alt container: înăuntru, în loc de pacheţelele de heroină, erau câteva plicuri de morfină albă, înfăşurate în plastic gros, care luară acelaşi drum.

Operaţiunea dură mai puţin de treizeci de minute.

Când terminară de încărcat, Li şi oamenii săi fură mânaţi în cabină. Lanterna se stinse. Se auzi o singură împuşcătură, asurzitoare în spaţiul îngust, şi zăngănitul sticlei sparte. Trăseseră în lampa de la bord.

Li se aştepta să moară.

— Spune-i mulţumesc lui Eddie Lau The Ox[1] strigă unul din pistolari.

Peste câteva clipe, Li auzi uruitul motoarelor. Alergă pe punte şi văzu barca îndepărtându-se.

Pierduse două sute de kilograme de heroină rafinată. Ce-o să spună Companiei?

2

Hong Kong

Era o după-amiază caldă de aprilie. În acest anotimp al anului, la Hong Kong, musonul cald sudic se întâlneşte cu musonul mai rece de iarnă şi atmosfera devine apăsătoare şi umedă, aşternându-se deasupra peninsulei ca o pătură sufocantă şi astupând Vârful Victoria cu o perdea groasă de nori.

[1] Boul (engl.) — (n.t.).

Madeleine Lacey era blocată în trafic în timp ce se îndrepta către vest, pe Lockhart Road, în drum spre circa de poliţie Wanchai unde se afla micuţul ei birou, la etajul al doilea. În faţa ei, edificiul impunător al Bank of China dispăruse în ceaţă, ascunzând cele două „beţigaşe” de pe acoperişul ei. Un semn rău, spuneau chinezii. Ca tămâia într-o urnă. Semnul taoist al morţii. Parca şi mai sinistru după măcelul din piaţa Tien-An-Men.

Lângă ea, pe scaunul din faţă, sergentul Brian Kwok îşi curăţa dinţii cu o scobitoare, în maniera tipică chinezească, ţinând beţişorul în mâna stângă şi acoperindu-şi gura cu cea dreaptă.

Se întorceau din apartamentul unui chelner, din Causeway Bay, care fusese atacat în timp ce ieşea din restaurantul unde lucra, la Jardine’s Crescent. Cu o săptămână înainte, fusese ciopârţit cu satârele, în miezul zilei, în faţa a zeci de martori. Secţia care se ocupa de crimele organizate şi triade nu fusese alertată decât peste o oră, când se primise un telefon de la Spitalul Adventist din Subbs Road.

Omul era grav rănit. Agresorii săi îi tăiaseră aproape toţi muşchii spatelui. Dar refuzase să-i identifice sau măcar să-i descrie, iar acum se externase din spital.

Când îl vizitaseră în apartamentul său micuţ, îl găsiră întins în pat, incapabil să se mişte. Soţia lui le deschisese uşa. Lacey bănuia că acesta n-o să-şi mai poată folosi niciodată braţele şi îşi va petrece restul vieţii schilodit, dovadă a puterii triadei care-l distrusese.

Dar ar fi putut totuşi să vorbească.

Fie era prea speriat, fie era el însuşi membru al triadei, iar codul lor de disciplină insista asupra păstrării tăcerii până la moarte. Dacă acesta era cazul şi omul era un membru iniţiat al altei triade, atunci va fi răzbunat, mai mult ca sigur. Dar nu de o instanţă judecătorească.

Ar fi trebuit să fie deprimată, dar Lacey trăise toată viaţa ei la Hong Kong şi se obişnuise cu aceasta meserie.

Telefonul de la bordul maşinii prinse viaţă. Brian Kwok ridică receptorul şi i-l dădu. Era şeful lor, Tyler.

— Lace? Eşti în Causeway Bay?

— La semaforul din Percival Street.

— Am fost anunţaţi că cineva a fost măcelărit în Hennessey Road. La clubul Wanchai Mah-jongg. Ştii unde este?

— Mă îndrept într-acolo.

— O să te întâlneşti cu Peter Ong şi David Poon.

Închise.

Lacey aprinse farurile şi când lumina semaforului se schimbă, o luă la stânga, pe strada Percival. Îşi croia drum printre taxiuri şi camioane, ştiind că de fapt era practic inutil. Toţi din Hong Kong conduceau ca nebunii.

Ambulanţa parcată blocase aleea din Hennessey Road şi nu se mai mişca nimic. Lacey şi Brian Kwok îşi lăsară maşina la patru sute de metri depărtare, înghesuită între un taxi şi un camion şi alergară restul drumului. Când ajunseră la locul faptei, doi jandarmi chinezi în haine galbene reflectorizante încercau să ţină departe curioşii. Majoritatea, observă Lacey cu acreală, erau turişti cu aparate de fotografiat. Lacey îşi arătă legitimaţia şi îşi croi drum prin mulţime, împreuna cu Kwok.

Personalul ambulanţei băga omul zdrobit în maşină. Îi scoseseră cămaşa şi îi bandajaseră rănile cele mai grave. Avea de asemenea un garou la braţul stâng, cu ora la care fusese aplicat, „13.32”, scrisă pe fruntea bărbatului, cu creion negru. Capul şi bustul îi erau pline de sânge care cursese pe jos, mânjind ambulanţa. Unul din detectivii veterani din CID îi spusese lui Lacey odată că un om avea în medie şase litri de sânge. Atât de mult, încât ţi-ar fi ajuns să vopseşti pereţii apartamentului de două ori şi tot ţi-ar mai fi rămas pentru uşă.

Bărbatul tremura pe targă, de parcă i-ar fi fost frig. Semn rău. Era în stare de şoc.

Lacey întinse legitimaţia.

— Ce face? se interesă ea.

— Şoc hemoragic. Tăieturi grave la cap, umeri şi braţe, probabil artera de la braţul drept este tăiată. Nu i-a mai rămas cine ştie ce.

Lacey se uită în jur. Unul din poliţiştii în uniformă încerca să ţină mulţimea de-o parte, iar partenerul său era în spatele ei şi împingea curioşii. Era tânăr şi purta ochelari cu lentile groase şi rame negre.

— Vreun martor? îl întrebă ea, în cantoneză.

— Nimeni n-a văzut nimic. Oamenii aceştia spun că au auzit sirenele şi au venit pur şi simplu să se uite. Sunt foarte şocaţi şi vor să ştie ce avem de gând.

— Ai ajuns primul la locul faptei?

— Da, doamnă inspector.

— Victima a spus ceva?

Poliţistul clătină din cap.

— Acolo l-aţi găsit?

O baltă de sânge pe trotuar marca locul unde victima pierduse doi sau trei litri din lichidul vital.

— Avea vreun act la el?

Tânărul poliţist îi dădu buletinul de identitate. Li Kam-chuen G 160616. Şaptezeci şi trei de ani.

— Am găsit şi asta în buzunarul lui.

Era o bucăţică de hârtie scrisă cu caractere chinezeşti cu cerneală neagră. Lacey i-o dădu lui Brian Kwok să-i traducă.

— Este în *chin* de la unul din temple.

— Ce spune?

— „Vei fi foarte norocos şi vei apuca să-ţi încărunţească barba.”

Lacey auzi vaietul altor sirene de poliţie, îndreptându-se spre club. Trebuia să încercuiască zona. Spre uimirea ei, văzu amprenta unui picior într-una din bălţile de sânge. A cui o fi, a agresorului sau a unui gură-cască?

Se întoarse spre Brian Kwok.

— Du-te cu el, îi spuse ea, înregistrează tot ce spune. Ia-i hainele.

Kwok sări în spatele ambulanţei, care porni cu girofarul aprins. Lacey se uită la urmă. Era mult mai simplu când victimele erau agresate într-un spaţiu închis. Presupunea ca nu prea o să aibă ce alege din amprentă.

Îşi înălţă ochii spre cer. Începuse să plouă.

3

În după-amiaza aceea de sâmbătă, secţia de accidentaţi a Spitalului Adventist din Hong Kong nu ducea lipsă de răniţi. Fusese încă un accident de maşină în Aberdeen Tunnel şi un bărbat fusese înjunghiat în urma unei discuţii, în bucătăria unui restaurant dimsum, din Happy Valley.

Când Lacey ajunse la spital, găsi doctorul şi două asistente într-o sală, lucrând rapid şi eficient asupra trupului întins pe spate al victimei. Corpul era plin de sânge închegat şi cheaguri

negre i se încâlciseră în păr. Numerele scrise de personalul ambulanţei pe fruntea sa ieşeau în evidenţă pe pielea albă, cadaverică. Un tub intravenos îl hrănea artificial, un aparat digital îi afişa pulsul şi tensiunea sistolică şi diastolică; pe piept avea prinse nişte fire care-l conectau la un electrocardiograf. O asistentă stătea la capul lui Li şi-i făcea vânt cu o pungă Laerdal.

Brian Kwok se aşezase într-o parte, ţinând resturile tricoului şi vesta pe care personalul ambulanţei le tăiaseră de pe corpul victimei, în drum spre spital. Acum le sigilase într-o pungă curată de plastic.

Lacey, egoistă, dorea ca omul să trăiască. Furtuna care se abătuse la cinci minute după plecarea ambulanţei ştersese orice urmă şi nu exista niciun martor. Dacă bărbatul murea, aveau puţine şanse să rezolve cazul.

Brian Kwok o salută din cap şi-i dădu agenda. Schiţase repede rănile omului de pe faţă şi de pe spate. Avea mai mult de douăzeci şi cinci de tăieturi.

Doctorul încerca să coasă artera de la braţ. Simon Chan. Îl cunoscuse cu altă ocazie, asemănătoare. Îşi ridică privirile spre ea.

— Va supravieţui? murmură Lacey.

Simon Chan se încruntă şi clătină din cap.

— Dacă ar alerga la curse, n-aş paria pe el, îi răspunse doctorul.

Dar, cinci ore mai târziu, pariul era încă valabil.

Lacey se întorsese la Secţia de Poliţie Wanchai să-şi scrie raportul şi, când se înapoiase la spital, fu surprinsă să afle că Li Kam-chuen era încă în viaţă. Intervenţia chirurgicală de urgenţă durase aproape două ore şi Chan făcuse o sută douăzeci şi trei de cusături în rănile de pe capul, gâtul şi spatele lui Li. Cea mai gravă era artera tăiată, pe care Chan o reparase, dar nu excludea posibilitatea ca Li să-şi piardă braţul. Fusese transferat din sala de operaţie la reanimare.

— Este sub efectul anesteziei, îi spuse Chan. Îţi dau două minute.

Li zăcea pe-o parte, cu capul înfăşurat în bandaje, la fel ca braţul stâng, agăţat într-o faşă. Tuburi de oxigen şi catetere intravenoase ieşeau din nas, braţe şi pântece; alte fire conectau aparatele care monitorizau semnalele sale vitale.

Lacey se aplecă şi-i murmură la ureche, în cantoneză:

— Mă auzi, bunicule?

— Mamă? zise bătrânul, cu ochii sclipind sticloşi.

Chan zâmbi şi-i spuse în engleză.

— Prea multe nopţi nedormite, domnişoară Lacey. Nu face bine la ten.

Fata se apropie, strâmbându-se din pricina mirosului familiar de anestezic şi sudoare.

— Sunt inspector Madeleine Lacey, de la Serious Crimes Squad[2]. Poţi să-mi spui cine ţi-a făcut asta?

Omul bolborosi un nume, dar Lacey nu reuşi să-l înţeleagă.

— Cine te-a atacat? repetă ea.

— Eddie Nebunul, zise bătrânul. Trei oameni... dar eu... nu-l ştiu... decât pe Eddie Nebunul.

Lacey simţi un gol în stomac.

— De ce?

— ... băut...

— Ce?

— ... mama... pahar cu apă...

Simon Chan clătină din cap.

— De ce Eddie Nebunul ţi-a făcut aşa ceva?

— De ce, bunicule?

— Piraţii comandă porturile parfumate, noaptea.

— Ce?

— Sunt puşti... în beznă.

Chan o bătu pe spate şi înălţă din umeri. Era puţin probabil că va reuşi să obţină mai multe amănunte.

— Ştii la cine se referă? murmură Chan.

Lacey încuviinţă din cap.

— Eddie Nebunul, aşa cum i se spune în jargonul poliţienesc, este o cunoştinţă veche.

— Oh!

— Încearcă să-l ţii în viaţă, îi spuse ea.

Chan îi zâmbi sfidător.

— Da, ne străduim.

Era, aşa cum lui Lacey îi plăcea să spună tuturor care voiau s-o asculte, o slujbă de la nouă la cinci. Adică de la nouă seara, până la cinci dimineaţa.

[2] Brigada de Delicte Grave (engl.) — (n.t.).

Se făcuse aproape unsprezece când se întoarse la sediul poliţiei din Gloucester Road. Tyler, care conducea brigada, era încă la birou, privind suspicios cuvintele dactilografiate la maşina sa electrică. Nu avea încredere în maşinile de scris şi în birocraţie.

O pizza mare de la Pizza Hut trona pe biroul său. Porecla chinezească a lui Tyler, în traducere liberă, se referea la gusturile sale culinare.

— Ai revenit la o hrană sănătoasă, îi spuse Lacey, sprijinindu-se de uşă.

Tyler avea gura plină. Îi făcu semn să se aşeze. Lacey îşi trânti geanta pe birou şi se instală pe un scaun. Tyler o privea din colţul ochilor. Înghiţea cu noduri.

— Ai primit cazul din Hennessey Road.

— Exact.

Dă-i drumul, întreabă-mă, îşi spuse Lacey.

— Cum a mers?

— Tocmai am emis un mandat de arestare, zise ea, încercând să pară cât mai indiferentă cu putinţă.

Tyler îşi aruncă pe gât încă o bucată de pizza şi continuă să dactilografieze.

Ticălosul.

— Doar unul? zise el, apăsând cu o grijă exagerată pe litera Q.

— Martin, nu am niciun martor şi nicio dovadă fizică. Ce vrei?

— Sânge, zise el.

— De asta nu ducem lipsă.

Tyler se uită la ceas şi se desprinse de lângă maşină, frecându-se la ochi cu degetul arătător.

— Mandatul ăsta, este cineva pe care-l cunosc?

Lacey făcu pe neştiutoarea şi se uită în agendă.

— Lau Hsu-shui. Îţi spune ceva?

— Eddie Nebunul?

Lau Hsu-shui — Eddie Lau sau, mai obişnuit, Eddie Nebunul — se bucura de oarecare notorietate în colonia Hong Kong, la cei douăzeci şi nouă de ani ai săi. La o cercetare mai superficială, părea un om de afaceri onest, deşi cam excentric; avea cinci restaurante în Kowloon şi Victoria şi un apartament în Mid-levels.

Dar, la OCTB, avea un dosar gros de şase centimetri. Numele lui era asociat în permanenţă jocurilor de noroc, excrocheriilor şi comerţului cu droguri în Wanchai şi Mongkok, iar acum se credea

că obţinuse rangul de Red Pole[3] 426 în triada Wo Sing Wo, una dintre cele mai extinse organizaţii criminale din Hong Kong. Dar până acum nu avuseseră nicio dovada împotriva lui, pe care s-o poată folosi într-o sală de tribunal.

— Cu ce îl ai la mână, Lacey? o întreba Tyler.

— Victima l-a divulgat la spital.

Tyler se arătă neîncrezător.

— A murit?

Lacey clătină din cap.

— Era încă în viaţă când am plecat.

Tyler luă o bucată de şuncă din pizza şi o examină atent, ca şi când ar fi fost o piatră preţioasă.

— Noroc!

— Ştiu la ce te gândeşti, zise ea.

Tyler înghiţi şunca şi reveni la maşina de scris. Se zgâi la tastatură, căutând litera U.

— Atunci taci din gură, zise el, pătând foile albe cu o bucăţică de şuncă.

Lacey ieşi.

— O să retracteze! strigă Tyler după ea.

4

Bărbatul stătea în biroul ei, uitându-se la o planşă. Părea obosit, şifonat şi costumul atârna pe el ca un sac. Şi fuma! În biroul ei! Chiar lângă afişul cu litere roşii agăţat pe perete, pe care scria „Fumatul interzis”.

— Ştii să citeşti? îl întrebă ea.

Îşi ridică privirile, absent. Mai văzuse ochi ca aceştia, duri şi goi pe feţele puştilor de şaisprezece ani din triade.

— Sigur, zise el, vrei să te ajut cu ceva?

Avea accent american şi o voce plină, leneşă.

Lacey făcu semn spre afiş.

— Deci, de aceea n-am găsit scrumiere, nu-i aşa? o întrebă el.

— Lasă-mă să ghicesc. Eşti Marlboro-Man?

Aruncă ţigara la coş.

— Mă numesc Keelan. John Keelan. Mă ocup de prevenirea incendiilor! Eşti secretara lui Lacey?

[3] Stâlp roşu (engl.) — (n.t.).

— Sunt inspector Lacey.

Zâmbi.

— Ştiu, minţi el.

Îşi aruncă geanta pe birou şi făcu un pas înainte.

— Ieşi afară.

Dave McReadie intră pe uşă cu două ceşti de plastic cu cafea neagră. Şi sesiză imediat atmosfera din încăpere.

— Văd că l-ai cunoscut pe John, zise el.

McReadie era şeful Biroului de Narcotice. Prezenţa lui îi confirma bănuiala în privinţa lui Keelan.

— DEA? îl întrebă ea.

— Plecat de-o săptămână din San Francisco.

Lacey se trânti pe scaun. Biroul mirosea a fum stătut de ţigară.

— Cumpăra Winston fără taxe vamale sau are vreo treabă pe aici?

Keelan luă cafeaua de la McReadie şi se aşeză.

— N-am vrut să te ofensez, inspector Lacey. Însă pur şi simplu n-am văzut afişul.

— Să nu încerci cumva să ne ajuţi la filaj, dacă eşti lipsit complet de simţul observaţiei.

— Prima impresie n-a fost prea bună, nu-i aşa?

Îi zâmbi sfârşit lui McReadie şi apoi, pentru o clipă, păru că se gândeşte la altceva. Lacey observă aceeaşi privire rătăcită în ochii lui, ca atunci când intrase.

Se întoarse spre McReadie.

— Cu ce pot să te ajut, Mac?

— Pe John îl interesează pescarul tău.

— Care pescar?

— Tipul care a fost atacat ieri după-amiază în Hennessey Road.

Lacey se aplecă înainte.

— De ce te interesează, domnule Keelan?

— Biroul nostru din Bangkok ne-a transmis numele lui, acum două zile. Avem informaţii serioase că este implicat în traficul cu heroină numărul patru în SUA.

Lacey îl studie. Dacă s-ar bărbieri mai atent şi şi-ar călca bine cămaşa de dimineaţă, ar arăta mai mult a poliţist şi nu a vânzător ambulant. Îşi revizui prima impresie; în jur de 32, nu 42 de ani. Hainele neglijente îl făceau să pară mai bătrân. Şi, din

când în când, îi apărea o sclipire inteligentă în priviri, când nu se uita în gol.

— Pot să te întreb de unde ai aceste informaţii şi ce anume vrei să discuţi cu domnul Li?

— Bangkok-ul nu-şi deconspiră spionii. Este o procedură standard. Ne-au dat numele lui Li şi au spus că era un om de legătură pentru proprietarii tailandezi de şalande, care aduc heroină numărul patru de la Bangkok şi o transferă în apele teritoriale ale Hong Kong-ului. Ne-au informat de asemenea că reţeaua era organizată de un tip pe nume Eddie Lau Nebunul.

Lacey îl privi mirată.

— Cine?

— Eddie Lau, zise Keelan, îl cunoşti?

Lacey se aplecă peste birou.

— Ce mai ştii despre acest om?

Keelan clătină din cap.

— Nimic în plus.

McReadie presimţea ce avea să urmeze.

— La ce… începu el, dar Lacey îl amuţi dintr-o privire.

— Poţi să-mi scrii cum îl cheamă? îl întrebă ea pe Keelan.

Americanul se arătă mirat.

— Să-l scriu?

— Da, scrie numele omului pe care-l cauţi.

— Eddie Lau?

Încuviinţă din cap.

Keelan scrise „Eddie Lau” pe o bucată de hârtie şi i-o dădu. Fata o mototoli şi o aruncă la coş, fără să se uite la ea.

— Care este poanta, mă rog? zise Keelan.

— Ştii câte prenume chinezeşti există? îl întrebă Lacey.

— N-am la mine o carte de telefoane, inspectore…

— Rasa chinezească este cunoscuta drept *lao pai hsing,* Vechile o Sută de Nume. De fapt, sunt mai mult de o sută de prenume. În jur de patru sute şaptezeci şi două. Asta la o populaţie de aproximativ un miliard de chinezi. Un sfert din populaţia lumii cu mai puţin de cinci sute de prenume şi tu vii aici să-mi ceri să găsesc pe un oarecare Eddie Lau.

— Nu te-am întrebat dacă-l cunoşti personal.

Lacey se făcu că nu aude.

— Vezi, domnule Keelan, englezind un nume chinezesc, l-au făcut inteligibil. De exemplu, cineva cu prenumele Ng, poate fi

scris Eng, Ong sau chiar Ing. Şi aceasta este doar una din probleme. Deşi limba scrisă este aceeaşi, cea vorbita variază de la regiune la regiune. De exemplu, acelaşi domn Ng, poate merge la Peking, unde devine domnul Wu.

— Am priceput.

— N-ai cum, pentru că sunt doar câteva noţiuni generale. Fiecare chinez are cinci sau şase nume; cel de lapte, din perioada prunciei, cel adevărat din copilărie, cel de la şcoală, cel din afaceri, numele de căsătorie şi porecla. Şi, dacă este delincvent, poate avea multe altele. De aceea, la Hong Kong este obligatoriu ca fiecare locuitor de peste şaisprezece ani să poarte asupra lui buletinul de identitate cu fotografia şi numărul triplu C.

— Triplu C?

— Codul Comercial Chinez. Datorită naturii ideografice a chinezei scrise, fiecare caracter formează o imagine, mai degrabă decât un sunet, ca în alfabetul vestic. Numărul triplu C poate fi stabilit scriind un nume cu caractere chinezeşti şi este aproape la fel de unic pentru un chinez ca o amprentă. De aceea, dacă vrei să căutăm pe cineva, trebuie să ne dai numele persoanei, scris în chineză. Altfel, daca insişti, voi aresta pe toţi Eddie Lau din Hong Kong şi-i voi trimite pe cheltuiala ta în Statele Unite, la bordul unui 747.

Se făcu linişte.

— Nu-ţi plac fumătorii, nu-i aşa? zise Keelan.

McReadie interveni.

— Hai, Lace, spune-i de Eddie Lau.

— De unde ştie că vorbim despre aceeaşi persoană?

McReadie ridică din umeri.

— Cred că sorţii sunt în favoarea noastră.

— Deci cunoşti un Eddie Lau? zise Keelan.

— Ca să-ţi repet vorbele, domnule Keelan, nu-l cunosc personal.

— Mă rog, dar ai putea să ne spui ce ştii despre el?

— Numele lui adevărat este Lau Hsu-shui. Este cunoscut pe străzi drept Eddie Nebunul. Avem un dosar gros despre el, dar ultima condamnare a fost în 1984, când a primit trei luni cu suspendare pentru atac deosebit de grav. Este un gangster puternic, bine plasat, asociat cu Wo Sing Wo. Am putea, dacă te interesează să afli, să emitem un mandat de arestare pentru el.

Domnul Li a declarat că este unul din oamenii care l-au ciopârţit.

— Ciopârţit? zise Keelan.

— A fost atacat cu un satâr. Este instrumentul preferat al triadelor.

— Deci crezi că această tentativă de omucidere are legătură cu drogurile?

— Prezenţa ta aici confirmă întrebarea, nu? Dar motivul este tema serialelor poliţiste, după părerea mea. Am o declaraţie din partea victimei. Nu prea mă interesează de ce.

— Ce ştii despre domnul Li? întrebă McReadie.

— Nu are cazier. În ultimii douăzeci de ani şi-a câştigat existenţa cu micul său vas pescăresc, *Chung Yang,* pe Aberdeen. În ultimii cinci ani, şi-a cumpărat o proprietate. Acum are un apartament cu vedere spre Deep Water Bay şi încă trei apartamente închiriate în vestul Aberdeen-ului.

— Probabil că a prins mult peşte.

— Mda. Dar norocul lui l-a dus acum la pierzanie. După ce a fost atacat, am încercat evident să discutăm cu familia lui. Se pare că şi cumnatul său a fost internat la spitalul Queen Mary, din Pokfulam, săptămâna trecută, cu răni faciale. I-a spus asistentei că a căzut de pe scară, la bordul şalandei, când a izbucnit furtuna.

Lacey ridică din sprâncene, cu subînţeles.

— S-a externat din spital a doua zi şi, de atunci, a dispărut. Este în mare primejdie, după cum se spune.

— Ce căuta Li la clubul Wanchai Mah-jongg? se interesă Keelan.

Lacey îl privi cu luare-aminte.

— Presupun că joacă mah-jongg. Este destul de obişnuit în Hong Kong.

— Am vrea să vorbim cu domnul Li cât mai curând posibil, zise McReadie.

— N-ar fi prea greu de aranjat. N-o să plece nicăieri pentru multă vreme.

— Am cerut aprobare să percheziţionăm vasul lui de pescuit şi proprietăţile sale, adăugă McReadie.

— N-o să găsiţi nimic.

— Ştiu, Lacey. Dar este bine să încercăm.

— Şi cum rămâne cu tipul acesta; Eddie Lau? întrebă Keelan.

— Îl căutăm. S-ar putea să se fi adăpostit de vânt, cum spun

chinezii.

— Sunt sigur că o să-l găsiţi, zise Keelan.

El şi McReadie se ridicară. Keelan întinse mâna.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, inspector Lacey. O să ţin minte ce mi-ai explicat despre codurile comerciale.

— Mă îndoiesc, zise Lacey.

Keelan zâmbi încordat şi plecă.

McReadie îl urmă şi apoi se opri în uşă.

— Este O.K., îi spuse el lui Lacey. N-o lua personal.

Fata ridică din sprâncene.

— Ştie că Marlboro-Man a murit de cancer la plămâni?

— Nu cred că îi pasă. Anunţă-ne când îl găseşti pe Eddie.

— Da. Mulţumesc pentru vizită.

— Ce acriturăă! zise Keelan în ascensor.

— Nu sunt prea multe femei la Serious Crimes, îi spuse McReadie, este cam dură uneori, ce vrei?

— A vrut neapărat să-mi dea peste nas.

Keelan îşi băgă mâna în buzunar.

— Este o ticăloasă nesuferită şi înfumurată.

— Mda, zise McReadie. Din întâmplare este şi nepoata mea.

Keelan îl privi fix. Nu, nu glumea. Se sprijini de perete şi înălţă ochii în tavan.

— Îmi pare rău, zise el.

— Nu-i nimic, îl linişti McReadie, nu este prima oară când mi se spune.

5

Este un BMW 525i roşu, decapotabil, cu numărul de înmatriculare RW 163. O costase o sută douăzeci şi cinci de mii de dolari Hong Kong la o licitaţie, pentru că în sistemul numeric chinezesc, aceste cifre erau considerate norocoase. Numărul şase simboliza viaţa şi trei continuitatea, aşa că 163 însemna „să trăieşti orice ar fi”. Or, asta era exact ce încerca să facă Ruby Wen Shui.

Kwun Tong era un coridor de beton, la numai patru sute de metri de şoseaua Kai Tak, unde două sute de mii de oameni erau înghesuiţi într-un kilometru pătrat de locuinţe mizere.

Ruby parcă maşina pe stradă, lângă un bloc cu douăsprezece etaje din Mark II, construit în timpul expansiunii de la sfârşitul anilor ’60. Betonul era crăpat acum şi punctat de aparate vechi de aer condiţionat. Sus, lenjeria ei flutura pe sârma întinsă la fereastră.

Ruby Wen îşi scoase picioarele lungi, în ciorapi negri din maşină. Fusta scurtă, din piele se ridică şi mai mult pe coapse. Îşi aruncă pe umeri o geantă Cardin, agăţând-o de haina neagră de piele şi îşi băgă în gură o lamă de spearmint. Pantofii ei negri, cu tocuri înalte, clănţăniră pe beton.

Se simţea norocoasă. În dimineaţa aceea, îşi consultase T’ung Shu, combinând numerele datei ei de naştere cu configuraţia prezentă a celor douăzeci şi opt de constelaţii, ca să afle ora optimă pentru aceasta vizită. Cartea îi spuse că între unsprezece şi trei, stelele erau aşezate favorabil pentru iniţierea de noi afaceri şi găsirea unor parteneri bogaţi.

Când intră în ascensor, strâmbă din nas, simţind mirosul stătut de urină. Dar apartamentul era la ultimul etaj, aşa că nu avea de ales. Chiar dacă aş lua-o pe scări, se gândi ea, aş putea să alunec pe treptele murdare de rahat şi să-mi frâng gâtul.

Apartamentele se construiseră fără bucătării, aşa că locatarii trebuiau să gătească pe coridor. Când ieşi din ascensor o păli o duhoare de varză fiartă şi ghimber. Băgă mâna în geantă şi se unse cu balsam de tigru sub nas.

Găsi apartamentul şi bătu de cinci ori, de trei ori lung şi de două ori scurt. Uşa se deschise o fracţiune. Faţa care o privea era ascunsă de nişte ochelari mari de soare şi părul negru, drept, era lipit de sudoare.

Se strecură înăuntru.

Căldura din apartament era copleşitoare. Ferestrele erau întunecate de storurile trase, iar camera micuţă era luminată de un singur bec de o sută de waţi. Un ventilator electric se învârtea într-un colţ, dar nu făcea altceva decât să agite aerul fierbinte. Azi nu adia nicio briză, nici măcar aici sus, ca să răcorească încăperea şi să împrăştie mirosul acru, înţepător, de acid clorhidric.

Ruby închise uşa cu piciorul.

— Eşti nebun?

Strigă să se facă auzită peste şuieratul arzătoarelor de gaz din living room.

Martin Fong îşi scoase masca, roşu la faţă şi asudat. Era gol pe sub salopeta îmbibată în propria-i sudoare.

— Aproape cincizeci de kilograme de morfină pe vasul acela! îi strigă el, o transformăm în heroină numărul patru şi câştigăm încă două milioane de dolari, Ruby! De fiecare!

— Avem deja opt milioane, nu contează! Eşti nebun de legat? Substanţele alea or să ne arunce în aer.

— Ştiu ce fac, zise Martin. N-ai grijă!

— Pute îngrozitor! Toţi din Kurin Tong cunosc mirosul ăsta şi o să ştie că prepari heroină numărul patru!

— Şi ce-ai vrea, s-o lăsam aici, în loc să câştigăm încă două milioane de dolari?

Ruby îl privi fix.

— Nu te-a urmărit nimeni?

— Bărbaţii o urmăresc tot timpul pe Ruby Wen, zise ea şi-l văzu cum se înroşeşte la faţă de furie.

— Nu glumi, zise el.

— Seriozitatea înseamnă ghinion. Nu pot să stau aici. Este prea cald. Mă mănâncă păsărica.

Se duse în dormitor să ia valiza din piele de crocodil cu heroină. În timp ce era plecat, Ruby cercetă apartamentul micuţ. Alţi trei bărbaţi, îmbrăcaţi în aceleaşi salopete ude de sudoare, ca Martin, stăteau pe vine, cu ochii fixaţi asupra termometrelor suspendate în căldări cu apă fierbinte. Sticle cu gât lung se zăreau din apă, cu tuburi. Alte flacoane conţinând sodă, amoniac sau acid clorhidric erau împrăştiate pe podeaua goală de ciment.

Ruby nu prea se pricepea, dar ştia că era periculos. Apa trebuia menţinută la o temperatură constantă de o sută optzeci de grade. Dacă scădea, se strica toată compoziţia morfinei, iar dacă se ridica, amestecul exploda, iar gazul volatil se evapora în apartament, înghiţindu-i pe toţi.

Era un risc nebunesc. Da, nebunesc!

Martin o atinse pe umăr. Se întoarse. Avea o valiză albastră în mână. O deschise şi-i arătă conţinutul; cincisprezece unităţi de Khun Sa’s Double U-O Globe — heroina numărul patru, zece kilograme şi jumătate, în valoare de un milion şi jumătate de dolari Hong Kong, şi mult mai mult pe străzile din New York, Manchester sau Hamburg.

— Peste cinci zile luăm încă şaptezeci de unităţi.

Ruby luă valiza. Ruby se gândise întotdeauna că ea era cea

lacomă. Viaţa era însă plină de surprize!

— O nebunie! repetă ea şi încercă să treacă pe lângă el, spre uşă.

Dar o apucă de mână şi o trase în dormitor, departe de ochii geloşi ai celorlalţi trei bărbaţi. Îi lipi degetele de sexul lui. Ruby se smuci, ca şi când s-ar fi opărit.

— Este prea cald pentru prostii.

Bărbatul se posomorî.

— Ruby.

— Hei, parcă ai fi o vatră fiartă.

— Sper că nu mă înşeli?

— Nu fac nimănui ochi dulci, decât ţie, pufni ea, te iubesc tare mult dragul meu. Dar acum trebuie să vând praful asta alb, O.K.?

O apucă de haină.

— Să nu mă înşeli, Ruby.

Guriţa ei în forma de inimă îi lăsă urme de ruj pe buze.

— Ai încredere în mine, zise ea şi ieşi în grabă.

Ruby puse valiza pe masa din bucătărie şi se uită la ea. I se uscase gura şi simţea o greutate în piept. Era aceeaşi senzaţie de nerăbdare şi spaimă care o cuprindea ori de câte ori se apropia de o masă de joc sau se culca cu un alt bărbat. Aveai atât de mult de câştigat sau de pierdut. Golul din stomac se adânci, până deveni de nesuportat. Dacă Eddie ar intra acum pe uşă, ar şti, iar ea ar fi moartă. Poate. Sau, chiar daca ar şti, poate că n-ar face nimic. Eddie îi ierta orice lui Ruby a lui. Întotdeauna.

Cincisprezece unităţi. Fiecare pacheţel conţinea şapte sute de grame de heroina albă, cu o puritate de 98%. N-avea rost să taie treizeci la sută din puritate şi s-o vândă aici, la Hong Kong. Ar comercializa-o ea la un preţ scăzut şi Eddie ar afla. În afară de asta, dacă voiai cu adevărat să te îmbogăţeşti, trebuia să vinzi în Europa sau în America. Pentru diavolii străini, *gwailos.*

Aşa că se întreba cât să taie. Cu cât tăia mai mult, cu atât profitul era mai mare. Dar riscul era cumplit. Şi era un lucru de neiertat.

Hotărî să reducă puritatea la 85%. Atunci, în loc de zece kilograme şi jumătate, vor fi douăsprezece kilograme, iar restul de un kilogram şi jumătate va fi profitul ei.

Se duse la fereastră. Două elicoptere se învârteau deasupra portului, întorcându-se către umbra unui vas S.U.A., ancorat în

docul Wanchai. Trase storurile, astupând priveliştea cenuşie şi tristă a oraşului.

După-amiaza era calmă şi apăsătoare, dar trebuia să fie curent în cameră. Deconectă aparatul de aer condiţionat şi se dezbrăcă până la chiloţi.

Se duse în baie şi luă o cutie de pe raftul de sus. Înăuntru era o mască ieftină, o cârpă, un cântar de bucătărie, o sită de făină, nişte săculeţe cu lapte praf şi o sticluţă cu chinină pudră. Laptele praf semăna cu heroina, iar chinina va înlocui gustul amar, pierdut prin diluare. Pe fundul cutiei erau câteva pachete false de U-O globe. Luă douăsprezece şi se întoarse în bucătărie.

Ruby se asigură că închisese toate ferestrele şi apoi îşi puse masca. Oricât de atentă era, ştia că va rămâne praf de heroină în aer şi, dacă inhala prea mult, ar putea să-i fie fatal.

Întinse cârpa pe masa din bucătărie, tăie săculeţii şi cântări cu grijă trei sute cincizeci de grame de heroină pe cântar şi apoi o turnă în sită, adăugând cinci grame de chinină şi cincizeci de grame de lapte praf.

Apoi clătină sita până se amestecă uniform. Era un proces lung şi laborios şi, când era gata, trebuia să cearnă din nou amestecul. După ce termină, adună pudra cu o spatulă.

În final, se folosi de o bucată de carton, ca să toarne heroina în pacheţelele care conţineau fiecare şapte sute de grame de heroină diluată şi să le sigileze.

Îşi scoase masca şi aruncă cârpa cu ustensile în sacul verde de gunoi. Apoi îşi aprinse o ţigară. Patru sute douăzeci de dolari Hong Kong pentru chinină. Nouăzeci şi şapte pentru laptele praf. Nimic pentru heroină. Partea care îi revenea ei, de 1/5 va fi în jur de două sute de mii de dolari S.U.A., plus încă o sută cincizeci de mii profit pentru procentul cu care diminuase puritatea.

Făcu repede un calcul mintal. Îi datora lui Peter Mui cinci sute de mii de dolari Hong Kong pentru datoria ei la jocurile de noroc, adică mai mult de şaptezeci de mii de dolari americani. O să-i plătească fără probleme. O să-i arunce în nas ca şi când ar fi dat de pomana unui cerşetor.

Dar aceasta era doar prima parte. Mai avea încă o sută nouăzeci de kilograme, ascunse încă în apartamentul din Kwun Tong. Iar partea care-i revenea ei de 1/5 reprezenta o avere chiar şi în S.U.A.

Daca norocul era de partea ei…

Nu trebuia să uite că unul din băieţii recrutaţi de Martin să-l ajute făcuse parte din Armata Populară de Eliberare, iar ceilalţi doi imigranţi clandestini chinezi fuseseră aleşi pentru devotamentul, nu pentru inteligenţa lor. Martin însuşi nu era altceva decât un băieţel care făcea pe peştele şi îi plăcea să se joace cu substanţele chimice. Nu avea deloc experienţă. Spera că n-o să strice totul din cauza prostiei lui.

Puse la loc pacheţelele în valiză, o închise şi o puse pe ultimul raft al şifonierului din dormitorul ei. Apoi se întoarse în bucătărie şi sună la serviciul de informaţii de la telefonul ei celular.

6

Fiecare chinez avea cel puţin o poreclă şi Henry Pi Hso-chang — Three Fingers[4] — şi-o câştigase pe-a sa într-o luptă dintre bandele de gangsteri, în Singapore, când avea şaptesprezece ani şi parase cu mâna stânga o lovitură cu satârul. Îi salvase viaţa, dar fusese cât pe ce să-şi piardă mâna. Cincisprezece ani mai târziu, mâna respectivă îi servea mai mult de decor, aşa cum îi plăcea să spună tuturor şi nu era deloc plăcută vederii, din câte putea să remarce Ruby. Semăna cu o gheara, plină de cicatrice, şi degetul mic lipsea.

Lua micul dejun în sala de la Peninsula, în Tsim Sha Tsui. Stătea pe un scaun victorian, cu spătar înalt, nepotrivit printre reliefurile, coloanele şi plantele în ghivece, cu un borcan din porţelan fin chinezesc în mâna stângă. Iar cu cealaltă, turna sirop de arţar peste feliile franţuzeşti de pâine prăjită.

Henry Pi era un chinez malay rotunjor, cu o faţă de heruvim. Era obez şi obrajii lui luceau de sudoare chiar şi în sala răcoroasă. Cealaltă poreclă a sa era Won Ton; după numele gogoaşei unsuroase şi lipicioase preferate de chinezi la micul dejun.

Prezenţa lui fizică nu se potrivea cu hainele sale elegante, un pulover gri-pearl din caşmir, pantaloni negri şi pantofi Gucci. Inele de aur împodobeau degetele ramase la mâna stângă schilodită, şi ceasul său Rolex era bătut în diamante. Arăta ca un porc plin de bijuterii.

Se ridică s-o salute, cu ochii strălucind pofticioşi, ca şi când ar

[4] Trei Degete (engl.) — (n.t.).

fi văzut în ea un platou cu dulciuri suculente. Îşi linse buzele.

— Ah, Ruby, zise el, mă bucur să te revăd.

Ruby dădu mâna cu el — parcă ar fi atins un peşte mort, se gândi ea — şi se aşeză. Apăru un chelner cu şerveţele şi tacâmuri din argint.

Henry turnă nişte cafea dintr-un vas de argint în ceaşca ei. Cafeaua era un obicei vestic şi voia să se arate rafinat. Ruby îl privea cu un amestec de teamă şi dispreţ. În mâna lui ceaşca semăna cu jucăria unui copil în laba unei gorile.

Se mai întâlniseră o singură dată, în oraşul natal al lui Henry Pi — Kuala Lumpur. I-l prezentase un cunoscut. Se ocupa de transporturi. Pentru treizeci sau patruzeci la sută din profiturile tale, Henry Pi îţi transportă produsele în orice parte a globului.

Judecând după burta proeminentă şi pantofii Gucci, îi mergea bine.

— Vrei să mănânci ceva la micul dejun, Ruby? o întrebă el într-o engleză ciudată, cu accent britanic.

— Nu iau niciodată micul dejun.

— Bineînţeles. Nu degeaba ai asemenea siluetă. Arăţi superb în dimineaţa aceasta, dacă îmi permiţi să-ţi spun.

Ruby era îmbrăcată într-un costum Calvin Klein simplu, negru, cu doi centimetri deasupra genunchiului. Observă că o privea fix şi se aşeză picior peste picior, ridicându-şi fusta. Era un bărbat respingător, dar o încânta să-l vadă asudând când o privea.

— Am sperat să te revăd, zise el, mi-a făcut plăcere când te-am auzit.

— S-ar putea să am o mică afacere pentru tine, zise Ruby.

— Mă temeam eu că este vorba numai de afaceri, îi zâmbi el, cu buzele umede. Ce te interesează, Ruby? zise el, începând să vorbească în cantoneză. Vrei să transporţi praf alb în Europa sau în America? o întrebă el, ca şi când ar fi fost vorba de-o glumă bună.

Ridică trei degete.

— Trei zile, O.K.? Ca să ajungă la destinaţie.

Ruby se încordă. Acum nu mai exista cale de întoarcere.

— Douăsprezece kilograme, zise ea, la Golden Mountain[5].

Henry Pi îi zâmbea, făcând pe grăsanul bonom, se gândi Ruby. Dar ochii îl trădau.

— De unde ai făcut rost de marfă?

[5] Muntele de aur (engl.), numele asiatic al Californiei. — (n.t.).

— Nu te priveşte. Spune-mi cât mă costă.

— Şapte sute.

— Dolari americani sau Hong Kong?

Râse amuzat de gluma ei.

— Cinci, zise ea.

— Pentru o prestaţie atât de promptă şi riscantă? Nu, Ruby. Şase sute cincizeci.

Îşi aprinse un Dunhill, ţinându-l între cel de-al doilea şi al treilea deget de la mâna schilodită.

Ruby se uită la ceas. Se juca cu ea.

— Trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere.

Se ridică. Henry Pi râse şi-i făcu semn să se aşeze la loc. Muşcă din pâinea prăjită şi luă o gură de cafea.

Ruby aşteptă. După un timp, se rezemă de spătar şi îşi concentră atenţia asupra ţigării. Felul cum mânca o dezgusta şi o scotea din sărite.

— Te dai mare, Ruby. Dar îmi place. Va trebui să discut cu şefii mei. Însă este o problemă.

Cvartetul de coarde din balcon începuse să interpreteze o „Fugă" de Bach. Henry Pi dădea din cap în ritmul muzicii şi bătea cu degetul în masă.

— Da, o problemă, Ruby.

— Plata la livrare.

Henry Pi îşi ţuguie buzele într-un zâmbet.

— Trebuie să-mi dai jumătate acum, Ruby. Am cheltuieli mari. Trebuie să plătesc salariile oamenilor.

— O.K. Îţi dau şase sute la livrare şi vezi că ai sirop pe bărbie.

Three Fingers se şterse cu mâna şi izbucni în râs pe neaşteptate.

— Văd că te pricepi la afaceri, zise el.

— Ne-am înţeles, Pi Hso-chang?

Henry Pi se gândi.

— Trei sute de mii de dolari nu-i cine ştie ce, Ruby. De ce şeful tău nu-mi plăteşte cheltuielile? Nu cumva nu există niciun şef?

Ruby încremeni. De-abia se abţinea să n-o ia la fugă.

— Şase sute la livrare, repetă ea.

Henry Pi ridică din umeri şi băgă mâna în buzunarul de la piept. Scoase o bancnotă roşie de o sută de dolari din portofelul său de piele de crocodil, o rupse în două şi-i dădu o jumătate.

— Poate în seara asta vom îmbina afacerile cu plăcerea, zise

el, din nou în engleză.

Aş prefera să-mi beau voma cu paiul, se gândi Ruby.

— Sunt ocupată astă seară, zise ea.

Puse jumătatea de bancnotă în portofel, se ridică şi plecă.

Ruby Wen ieşi din tunelul care traversa portul cu capota lăsată, şi părul lung, negru, îi flutura în vânt ca un drapel. Era plină de energie, agitată de încetineala traficului. Pe măsura ce anul 1997 se apropia inexorabil, oraşul devenea tot mai plin de frenezie. Macaralele şi buldozerele uruiau peste tot şi pretutindeni se înălţau schele şi blocuri.

Coti pe Cotton Tree Drive, şerpuind printre canioanele oraşului, către Mid-levels. Turnul Elliot din Conduit Road se înălţa ca un creion din grafit pur, cu sticla sa fumurie reflectând ridicarea anarhică a edificiului, care ţâşnea parcă din dealul de dedesubt. Ruby îşi parcă BMW-ul sub copertină, între un Saab roşu şi un Mercedes negru 480 SEL şi luă ascensorul spre apartamentul ei.

Îşi căută cheia în geanta ei din piele de crocodil, simţind cum îi pompează adrenalina în corp. Era atât de uşor să înşeli triadele, chiar şi pentru o fată dintr-o fermă de raţe, ca ea!

Deschise uşa.

Cineva o apucă de mână şi o trase înăuntru. Uşa se trânti şi o palmă îi astupă gura.

— Te-am aşteptat, zise o voce bărbătească.

Îi încercui trupul, strângând-o în braţe. Îl lovi cu picioarele. Omul şuieră, dar nu slăbi strânsoarea. O împinse în dormitor, înaintea lui.

Ruby se zbătu. Mâna de la gură o sufoca.

— Nu ştiai că te aşteptam, nu-i aşa? murmură glasul.

O trânti pe pat, cu faţa în jos, apăsând-o cu greutatea lui. Încercă să se răsucească, dar acum o imobilizase, punându-i cotul în gât.

— Credeam că este un apartament sigur, murmură bărbatul râzând.

I se ridicase rochia până la şolduri. Simţi cum îi trage chiloţii. Ţipă şi dădu din picioare. Dar era prea puternic pentru ea.

O străpunse, ridicol de uşor. Nu putea să se abţină, o excitase deja.

În capătul patului era o oglindă înrămată într-un panou lăcuit,

străjuit de dragoni. Se văzu ţintuită sub el ca un fluture. Îi ridicase braţele deasupra capului şi o strângea atât de tare, încât i se albiseră degetele. Se aplecase peste ea ca un animal sălbatic asupra prăzii, deşteptându-i plăcerea şi durerea în acelaşi timp.

Şi apoi, o posedă, scâncind ca un animal rănit. O străpungea tot mai adânc. În culmea pasiunii, ajunseseră amândoi la orgasm. Peste o clipă, se rostogoli pe spate, gâfâind cu gura deschisă.

Ruby se apleca peste el, atingându-i ochii şi gura cu buzele.

— Eddie, murmură ea, de ce n-ai mai trecut pe la mine de atâta timp?

7

Ruby se ridică. Îi rupsese chiloţii noi din mătase roz.

— Poftim, se plânse ea. Mătase naturală. De la Paris. Cinci sute de dolari.

— O să-ţi cumpăr altă pereche, O.K.? O să-ţi cumpăr zece.

Se dezbrăcă şi intră în baie. Ruby auzi duşul. Se întinse pe spate şi văzu valiza în raftul şifonierului. Conţinea zece kilograme din heroina lui Eddie.

Se şterse cu chiloţii rupţi şi ieşi din dormitor. Apartamentul era din crom lustruit şi piele, curat şi funcţional, cu tablouri thailandeze pe pereţi, cumpărate pentru ea de un decorator de interioare. Sticla fumurie lăsa să se vadă geamul printre turnurile comerciale din Victoria. Îşi petrecea puţin timp în apartament, aşa că nu o reprezenta, singurele note personale erau peştii de aur care înotau leneşi în acvariu — se spunea că aduc noroc şi tablourile de pe perete, înclinate toate, ca să nu se ascundă după ele spiritele rele.

Ruby turnă Rémy Martin într-un pahar cu sifon şi gheaţă şi se întoarse în dormitor. Eddie ieşi din baie, cu părul negru pieptănat pe spate. Trupul lui gol era acoperit cu tatuaje ale triadei; un şarpe se încolăcea pe braţul drept, un dragon verde-albastru îi decora spatele, un vultur fâlfâia pe braţul stâng. Aproape nicio porţiune de piele nu rămăsese goală — doar mâinile şi faţa, expuse publicului. Trupul lui era oglinda vieţii sale secrete.

Se întinse cu faţa în jos pe pat şi Ruby îngenunche lângă el.

Fără să vorbească, începu să-i maseze umerii. De aproape, observa locurile în care tatuajele erau desfigurate de cicatricele profesiunii sale. Din această poziţie putea, de asemenea, să vadă cele mai bizare din toate modelele; fesa dreaptă era tatuată cu coada unui şobolan, care dispărea în cel mai intim orificiu al trupului său.

— Sunt pe urmele mele, zise el. Li a vorbit. Şi-a încălcat jurământul triadei.

Vorbea blând, şuierător, ca un foşnet într-o pădure. Ruby simţi cum i se încordaseră muşchii gâtului. Ca nişte tendoane de oţel.

— Mi-a furat marfa şi acum trăncăneşte la poliţie. *King Chat!* O să o dezgrop pe maică-sa şi o să mă piş pe oasele ei!

— Trebuie să pleci din Hong Kong, Eddie. Poate ar fi bine să te duci în Taiwan.

Ar fi perfect pentru mine, se gândi ea.

— Eddie Lau n-o să fugă de câţiva poliţişti.

Sesiză tonul lui posomorât.

— Ştii cine fură praful nostru?

— Se spune că Pak Yok-hong.

— The Ox[6]? Eşti sigur?

— The Onion[7]. L-a legat pe ticălosul de cumnat al lui Li de un scaun şi a pus o torţă lângă membrul lui. Zbieretele lui s-au auzit până în China. A jurat că patru piraţi au furat praful şi au vorbit în numele lui The Ox, în timp ce transportau marfa în barca lor.

— Şi tu crezi aşa ceva? zise Ruby, încordată.

— Dacă este The Ox o să-i tai sexul şi o să i-l vâr pe gât.

Ruby îi măsură muşchii decoraţi cu gâtul dragonului.

— De unde ştii?

— Am o fantomă în Sun Yee On, micuţă floare. O să descopăr adevărul.

Ruby se aplecă să-i sărute ceafa.

— Te iubesc prea mult, murmură ea, în engleză.

— Trebuie să rămân la tine peste noapte, Ruby. Mă caută poliţia.

— O să-mi încolăcesc braţele şi picioarele în jurul tău ca o floare în jurul albinei. Vei fi în siguranţă aici, la noapte.

Îi mângâie fesele şi-i băgă mâna între picioare.

— Ah, Ruby, murmură el, uneori cred că eşti singura persoană

[6] Boul (engl.) — (n.t.).
[7] Ceapa (engl.) — (n.t.).

din lume în care pot avea încredere.

8

Kennedy, în Western District, care se întindea în umbra Muntelui Davis, fusese un sat de pescari, acum înţesat cu blocuri de câte şaizeci de apartamente, poluat de gazele de eşapament ale autobuzelor şi de duhoarea docurilor şi abatoarelor. Domnul Chau sau Golden Seven[8], aşa cum era cunoscut clienţilor săi, locuia în Davis Street, la ultimul etaj al unei clădiri coloniale deteriorate, cu cinci etaje.

Ruby urcă scara şubredă până la ultimul etaj. Deşi în miezul zilei, era atât de întuneric, încât trebuia să pipăie pereţii ca să se poată orienta.

Apartamentul domnului Chau dădea spre zidurile cenuşii ale unui bloc mai nou şi mai modern, prevăzut cu aer condiţionat. De la fereastra deschisă, zgomotul claxoanelor şi uruitul autobuzelor şi camioanelor pe Catchick Street nu mai contenea.

Dinţii domnului Chau erau îmbrăcaţi în aur, iar faţa lucioasă şi rozalie arăta ca şi când ar fi fost deja îmbălsămat pentru înmormântare. Dar mâinile erau cea mai uluitoare caracteristică a sa. Căci, într-adevăr, erau frumoase, ca de artist; cu degete lungi şi moi, unghii roz, cu semicercuri albe, perfecte şi o margine subţire, albă.

O conduse pe Ruby la un scaun aflat lângă fereastră, unde razele galbene ale soarelui se filtrau printre zăbrelele unei jaluzele din trestie. Fire fine de praf pluteau în aerul umed. Pisica domnului Chau îi urmărea din colţ, cu ochii ei galbeni, uriaşi, clipind încet.

Se cocoţă pe taburetul lui şi luă faţa lui Ruby în mâinile lui, trasând conturul nasului, buzelor, bărbiei şi frunţii ei, ca un orb care memorează trăsăturile unui străin.

— Ai o frunte norocoasă, îi spuse el, însă o acoperi cu părul şi îţi alungi norocul. Trebuie să-ţi schimbi pieptănătura, da?

Apoi îi luă mâinile într-ale lui, ţinându-le în lumină, ca şi când ar fi fost transparente şi ar fi căutat oasele. Acordă o atenţie

[8] Şaptele de aur (engl.) — (n.t.).

specială unghiilor, nodurilor degetelor şi palmelor.

— Câştigi banii repede şi îi pierzi la fel de repede. Gândeşti cu inima, nu cu capul. Nu este bine deloc.

— Mâine va fi o zi norocoasă pentru mine, bunicule? îl întrebă ea.

— Mâine vei avea noroc, îi spuse el.

— Am un viitor norocos, bunicule?

— Trebuie să stai la Hong Kong, zise el. Dacă pleci din Hong Kong, vei avea ghinion. N-ai ce să faci. Se va întâmpla pur şi simplu.

— Vezi mulţi nepoţi pentru mine, bunicule?

Domnul Chau ezită. Frecă liniile din palma ei, ca şi când ar fi vrut să se asigure că sunt autentice.

— Da, văd nepoţi, zise el. Mulţi.

Ruby zâmbi încântată.

Ruby Wen îi plăti şi coborî scările de lemn. Nu existau nepoţi în viitorul ei, bineînţeles, dar nu spunea clienţilor săi tot ce vedea. Dar lui Ruby Wen, care era o clientă atât de bună, îi destăinuia foarte puţin. Nu voia s-o sperie.

Ruby îşi fixase o întâlnire pentru după-amiaza aceea, la Grand Hyatt's Il Colpo şi îşi schimbase coafura. Îşi tăiase părul şi renunţase la breton. Când ieşi din salonul de coafură, peste o oră, părul ei lung era tuns scurt, pieptănat peste cap şi uns cu gel. Se văzu în vitrina unui magazin şi zâmbi când îşi zări fruntea norocoasă.

Aberdeen

Fusese odată un sat de pescari, iar acum era o aglomerare ca oricare alta de proprietăţi, ca North Point sau Sai Wan Ho, o junglă de clădiri care se înmulţeau ca ciupercile după ploaie, concurând pentru un petic de cer şi lumină. Micuţul apartament al lui Brian Kwok se afla la etajul al şaisprezecelea al unei clădiri înalte din Aberdeen Main Road, cu vederea spre coşurile unei centrale electrice din Ap Lei Chau, între canioanele de beton.

Auzea televizorul chiar şi prin uşa închisă. Soţia şi copiii lui se uitau la concursul de Star Chinese Athlete Karaoke[9]. Când deschise, soţia lui se grăbi să-i iasă în întâmpinare. O urmă în

[9] Cel mai bun atlet chinez (engl.) — (n.t.).

bucătărie. Ca de obicei, îl aştepta o saramură şi mânca la masa din sufrageria micuţă.

Apartamentul era mic, doar două dormitoare pentru trei adulţi şi trei copii. Dar avea bucătărie şi baie separată, iar în comparaţie cu alţii, stăteau bine. Exista chiar şi un balcon minuscul, plin de etajere metalice cu ferigi şi orhidee, îngrijite zilnic de bunică.

Îşi savură saramura în linişte. Ştia că ceva nu era în ordine; ştia după felul în care îl primise soţia lui, exagerat de încântată să-l vadă, gureşă ca o vrabie, mascându-şi stânjeneala trăncănind. Brian Kwok era detectiv de prea mult timp; putea distinge abaterile din comportarea cuiva, ca muzicianul o notă falsă. Iar pe soţia lui o cunoştea, bineînţeles, mai bine ca oricine.

— Cum ţi-a mers azi, dragul meu?

Studie feţele familiei sale la lumina televizorului: cele două fetiţe, soacra lui, fiul cel mare. Unde era problema?

— Îţi place supa?

Fiul lui, Ah Soong, ţinea mâna la faţă, ascunzând ceva. Asta era?

— Ah Soong, zise el.

Restul familiei îl privi cu teamă. Aşteptaseră acest moment.

— Vino aici.

Ah Soong se ridică şi se apropie de masă, cu capul plecat. Avea zece ani şi era un băiat solid, cu obraji proeminenţi, ca ai tatălui său.

— Uită-te la mine.

Ah Soong înălţă capul. Ochiul drept era roşu şi umflat, nasul şi buza tăiate; iar gura atât de umflată, ca şi când ar fi avut lipitori sub buza de sus. Brian simţi că-l apucă furia. Îi venea să-l ucidă pe cel care îi făcuse aşa ceva unicului său fiu.

— Ce s-a întâmplat? zise el calm, ascunzându-şi supărarea.

Ah Soong se uită la mama lui, dar femeia plecă privirile.

— Eram pe terenul de joacă, mormăi el.

De-abia vorbea, din cauza umflăturii.

— Au fost trei băieţi!

— Câţi ani aveau?

— Erau mai mari. Nu ştiu. Treisprezece-paisprezece ani.

— Şi ce s-a întâmplat?

Ah Soong îşi pironi ochii în podea.

— Au spus că ştiu cine sunt. Şi că tatăl meu este aer galben.

„Aer galben” însemna poliţist în jargonul triadelor.

— Şi pe urmă?

— M-au bătut. Râdeau tot timpul.

— De ce?

Văzând că Ah Soong nu-i răspunde, se întoarse spre soţia sa.

— De ce? repetă el.

— I-au zis că o să ştii tu de ce, murmura femeia. Au zis că au fost trimişi de Wo Sing Wo şi tu o să ştii ce ai de făcut.

Sări în picioare. Ah Soong se dădu înapoi. Brian se duse la fereastră, căutând o ţigară. Se uită la imaginea lui reflectată în geam. Calmează-te, îşi spuse el. Sunt doar nişte golani care se dau mari, o să te descurci. Dar adevărul era că se temea, acolo, unde se jucau copiii lui, unde soţia şi soacra lui mergeau singure la cumpărături, cu plasele încărcate de legume şi peşte, nu putea să le apere. Acesta era teritoriul triadei şi dacă Eddie Lau Nebunul voia să-i facă rău, prin familia lui, îi era foarte uşor.

Se uită la luminile apartamentului din blocul vecin. Imaginea tipică a unui oraş agitat; o tânără chinezoaică aplecata peste fierul de călcat; un bărbat în fata unui computer, un bătrân lucrând probabil la o maşină de cusut sau sudat.

Era uşor pentru *gwailos* să vorbească despre distrugerea triadelor. Dar ei locuiau în altă lume. Aici însă, pe scările blocurilor şi pe terenurile de joacă, chinezii ca el erau vulnerabili. Faţa desfigurată a fiului său era un mesaj adresat direct lui.

Ruby stătea la intersecţia dintre Hennessey Road şi Jardine’s Bazaar, în Causeway Bay. Tramvaiele uruiau pe lângă ea, pictate în culorile reclamelor comerciale, roşu şi alb pentru Marlboro, în carouri pentru Caledonian, albastru şi alb pentru Olympus şi un delfin zâmbitor pentru Ocean Park. Luă telefonul mobil din geantă, ignorând mulţimea care ieşea din pieţe, magazine şi metrou. Formă un număr şi aşteptă:

— Nicio problemă?

Trebuia să ţipe ca să se facă auzită.

— Nicio problemă.

— Cinci minute, zise ea şi încheie convorbirea.

Avea trei minute de mers până la *yum cha,* un restaurant micuţ, înghesuit între un magazin minuscul, care vindea baterii auto, şi un negustor de cherestea. Zgomotul străzii era amplificat de strigătele negustorilor ambulanţi. *Yum cha* era mic;

vreo douăsprezece mese se îngrămădiseră în scobitura din perete. Mirosea a carne fiartă şi abur. Un bărbat număra bancnote la o tejghea. Funcţionarii mâncau pe trotuar, în jurul unei mese înalte.

Când intră, un tânăr în costum negru şi cravată de mătase se ridică în picioare. Privirile lor se întâlniră pentru o clipă, dar nu dădu niciun semn că l-ar cunoaşte. Când plecă, se aşeză la masă, în locul lui. Ruby îşi aprinse o ţigară şi-l privi traversând strada.

Tânărul cu cravată de mătase intră în magazin şi se îndreptă spre frigiderul cu uşă de sticlă din spate. Un bărbat mai scund, cu o mustaţă Fu Manchu şi o jachetă impermeabilă cu fermoar se uită la rafturile cu băuturi răcoritoare.

— Sunt reci într-adevăr? zise el în cantoneză.

Celălalt nu-i răspunse. În schimb, scoase o jumătate de bancnotă de o sută de dolari şi i-o dădu tânărului, care verifică seria pe cealaltă jumătate: PP 236314.

Apoi băgă mâna în buzunar şi-i dădu celui scund nişte chei de maşină. Acesta le luă şi ieşi din magazin. Întâlnirea nu durase nici măcar un minut.

Omul cu mustaţa Fu Manchu se duse pe stradă, vizavi de hotel Excelsior. Acolo era parcată o Mazda neagra. Băgă un deget în ţeava de eşapament şi scoase o cheie. Deschise portbagajul, luă o valiza, puse cheia la loc şi se îndepărtă.

Omul cu cravată de mătase se aşeză la masă lângă Ruby. Două secretare, de la o bancă din Hennessey Road ocupau celelalte două scaune şi mâncau sandwich-uri cu carne de vacă. Bărbatul cu cravată de mătase nu vorbea. Ruby îşi termină prânzul *dim sum* şi se ridică.

Când plecă, ambele jumătăţi ale bancnotei se aflau în portofelul ei. Era factura ei pentru douăsprezece kilograme de heroină numărul patru, cu o puritate de 85%, care, într-o zi, vor valora şaptezeci de milioane de dolari pe străzile New Yorkului.

9

Aberdeen

Luminile licăreau în port. Ruby Wen fu ajutată să urce la bordul ambarcaţiunii walla-walla de băiatul de pe punte. Acesta trase de funie şi porni imediat motorul. Apoi se aşeză pe vine, conducând vasul cu mâna stângă. Un fuior de fum negru răbufni în apă.

Soarele se lăsa la asfinţit, iar marea era învăluită într-o lumină romantică.

Carena veche şi înnegrită a vasului părea enormă din walla-walla. Ruby se ridică, nesigură, în rochia ei lungă Sonia Rykiel, cu valiza grea în mână, nepotrivită pentru căţăratul în bărci. Băiatul o ajută să păşească pe pontonul şubred din lemn, alunecos şi înnegrit de apele mării. Îşi ridică tivul rochiei şi urcă la bordul vasului ancorat.

Un tânăr în haină albă îi întinse mâna. Alţi oaspeţi soseau de asemenea, în fracuri negre, elegante. Când noaptea începu să se lase asupra Aberdeen-ului, vasul porni spre apele internaţionale, către sud.

Puntea fusese acoperită cu o copertină roşie-aurie, de la pupa la prova. Un marinar dădu la o parte pânza şi o pofti să intre.

Un balcon care se întindea pe toata lungimea pupei dădea spre puntea principală, luminată de un şir de felinare roşii. Trepte de lemn coborau de fiecare latură.

Jos erau şase mese, câte trei pe fiecare latură. O sofa fusese aranjată în jurul catargului, în mijloc, iar capătul opus, lângă provă era un bar, cu chelneri în haine albe. Dedesubt se aflau câteva mese joase şi canapele lungi, tapisate în brocart roşu.

Vasul scârţâia legănat de valuri. Uruitul motorului diesel părea să vină de departe. Jocul începuse deja. Cei aflaţi la bordul ambarcaţiunii veniseră să joace şi câţiva dintre ei voiau să aştepte până ieşeau din apele teritoriale.

Când intră, Ruby îl văzu pe Peter Mui.

— Îţi urez respectuos să ai noroc, zise el, făcând o plecăciune.

Aşa îşi saluta toţi clienţii.

Ruby îi răspunse, dar ochii erau aţintiţi asupra mesei de joc.

Parcă ar fi o cerşetoare savurând un banchet, se gândi Peter Mui. Relaţia ei cu Eddie Lau îi îngreuna afacerile. Îi datora până

acum cinci sute de mii de dolari Hong Kong. Aproape că îşi dorea s-o vadă câştigând astă seară, ca să scape de probleme. Dacă pierdea din nou, va trebui să cedeze datoria ei triadei şi să piardă treizeci la sută.

— Fii atentă, Ruby, zise el.

— În noaptea aceasta simt că am noroc, îi răspunse Ruby.

Dar el nu-i zâmbi.

În servietă avea un sfert de milion de dolari Hong Kong, destul să joace în stil mare şi să câştige la fel. Ruby simţi agitaţia caracteristică; era mai bună decât frica şi sexul. Dar când îi pompa adrenalina în vene şi o cuprindea cu adevărat spaima, simţea că trăieşte.

Mesele erau pregătite pentru baccara şi blackjack. Ruby se aşează la blackjack, deschise servieta, trânti un teanc de bancnote de cinci sute de dolari către crupier şi primi în schimb un morman de jetoane colorate. O carte roz, mătăsoasă stătea dinaintea ei, cu faţa în jos. Îşi băgă unghia roşie sub margine şi o întoarse puţin să vadă ce valoare avea. O regină de cupă. Altă carte apăru pe masă, cu faţa în sus. Un zece de cupă. Deci, douăzeci în total. Împinse încă zece mii de dolari spre crupier şi îşi atinse fruntea norocoasă.

Zeul jucătorilor se cocoţa pe umărul ei. Se simţea puternică. Ştia că o să câştige.

Ruby simţea cum oamenii se înghesuiau în jurul ei, să privească. Câştigase mai mult de patru sute şaizeci de mii de dolari, aproape tot ce-i datora lui Peter Mui. Ştia că se afla şi el acolo, în spatele crupierului privind-o.

Dar ea plutea în altă lume fantastică, unde regulile, probabilităţile şi norocul nu existau; un loc unde putea spune cărţilor ce să facă şi ele o ascultau. Dacă îşi imagina un as, trăgea un as. Dacă îşi imagina un şapte, apărea ca prin farmec.

Glasul raţiunii îi şoptea să se ridice de la masă şi să-i plătească datoria. Îşi pusese norocul prea mult la încercare, însă, în loc să asculte, făcu semn crupierului. Va juca din nou.

Mângâie cartea şi întoarse colţul. Regina de cupă. Împinse zece mii de dolari. Aproape că nu-şi mai dădea seama de cei din jurul ei. Erau nişte simpli muritori. Norocul ei o ridica în lumea zeilor.

Crupierul împinse o a doua carte spre ea. Un as, îşi spuse

Ruby, uimită să vadă un şapte negru. Banca avea şaptele de treflă. Un black jack. Poate că era un semn rău.

Împinse încă zece mii de dolari şi aşteptă.

Crupierul împinse cărţile spre ea, dar clătină din cap. Era sigură că o să spargă banca. Va câştiga cu şaptesprezecele diavolului.

Crupierul împărţi cărţi celorlalţi jucători şi apoi se întoarse spre ea. Avea un as de caro şi un şapte de treflă. Un black jack complet inutil. Jucătorii vor trebui să dubleze miza.

Era poate un semn că zeii o părăsiseră.

Ruby fu cât pe ce să se ridice de la masă, dar braţele refuzau s-o asculte. Pierduse patruzeci de mii de dolari. O să mai joace încă o mână şi o să câştige.

10

Oboseala o ameţise. Juca de şase ore, fără întrerupere. Miza ei iniţială aproape se evaporase. Nu-i mai rămăseseră decât douăzeci de mii de dolari. Oamenii care-i admiraseră atât de mult norocul la începutul serii se risipiseră. Parcă ar fi fost o cântăreaţă care cânta într-o sala goală. Auzea râsete în jur şi îşi imagina că se amuzau pe seama ei.

La un moment dat, câştigase aproape jumătate de milion de dolari Hong Kong. Acum însă pierduse aproape tot. Aproape cincizeci de mii de dolari americani. Dar ştia că sorţii se puteau întoarce oricând în favoarea ei. Mai avea încă şansa să câştige. Trebuia doar să-şi păstreze calmul.

Se uită la prima carte. Asul, asul de cupă. Împinse restul banilor spre crupier. Gata! Cu puţin noroc, va trage un blackjack. Iar banca îi va plăti dublu faţă de cât mizase. Şi o să se redreseze.

Auzi ca de la mare depărtare o chelneriţă care o întreba dacă vrea ceva de băut. Clătină din cap şi ridică mâna să-i facă semn să plece. Trebuia să se concentreze asupra cărţilor.

Crupierul întinse altă carte spre ea. Inima îi bătea să-i sară din piept.

Ah, de-ar fi un zece, pe toţi zeii!

Şase, şase de caro.

Simţi că i se umezeşte buza superioară. Se şterse nervoasă,

cu degetul.

Şaptesprezece în total. Se uită la cartea crupierului. Un zece. Banca avea toate şansele să realizeze un total de douăzeci.

Îi venise rândul să tragă. Trei de cupă. Se uită uimită la cărţile de pe masă; în mod sigur era un semn rău. Numărul 163 însemna „să mergi până la capăt”. *Trebuia* să câştige.

Avea un total de douăzeci sau zece. Cu douăzeci nu câştiga. Puteau să-i strecoare o carte de cinci, aşa cum se obişnuia.

Făcu semn să-i întoarcă încă o carte.

Doi de cupă. Doi — numărul ei norocos şi un total de doisprezece în mână.

O să câştige, banca o să plătească dublu.

Se concentră asupra asului. Asul de caro.

Apăru o noua carte. O regină de cupă.

Douăzeci şi doi.

Crupierul luă jetoanele lui Ruby. Se terminase.

Atmosfera era sumbră, îngroşată de fumul de ţigară, briza sărată şi mirosul acru al lemnului putred.

Ruby se duse la bar şi se aşeză la masă cu un pahar de coniac ieftin. Clipi, încercând să se uite la ceas, cu ochii roşii de oboseală. Era aproape ora trei dimineaţă.

Mesele erau pline de sticle şi scrumiere învârfuite. Mirosul de tutun o copleşi brusc. Intrase în tapiţerie, în haine, în pielea ei.

Se simţea amorţită.

Îşi aminti de cei patru sute şaizeci de mii de dolari pe care îi pierduse şi o cuprinse remuşcarea. Se risipise tot.

Îi venea ameţeală. Cineva veni lângă ea. Se întoarse. Era Peter Mui.

— Ai avut ghinion, zise el.

— Am nevoie de încă o sută de mii, zise ea.

Bărbatul clătină din cap.

— Am bani. O să ţi-i dau înapoi. N-am nevoie decât de o singură zi.

Peter Mui se ridică şi plecă.

Ruby se îndreptă spre scară. Se clătină puţin. Nu ştia dacă de oboseală sau din cauza valurilor. Când ajunse pe punte, se aplecă peste balustradă şi vomită în ocean.

Silueta neagră din depărtare era China.

Nu contează, îşi spuse ea. Peste o săptămână, voi fi bogată.

Voi avea trei sute cincizeci de mii de dolari S.U.A. Şi, când eşti bogat, îţi permiţi să pierzi câte puţin, din când în când.

Este O.K., Ruby. Totul va fi O.K.

11

Proprietatea din Kwun Tong

Un furtun de pompieri se întindea de-a lungul holului. Apa se scurgea pe ciment, în jos, pe scară. Keelan îi urmă pe McReadie şi Daniel Yip, unul din sergenţii lui McReadie de la Narcotics Bureau[10]. Un pompier trecu pe lângă ei, zâmbind şi-i spuse ceva în cantoneză lui Yip.

Yip râse. McReadie bombăni.

— Ce-a spus? îl întrebă Keelan.

— A spus că înăuntru ne aşteaptă un grătar gata pregătit dacă ne este foame.

Keelan nu pricepu ce voia să spună până intră în apartament, cu cei doi detectivi. Mirosul acru de fum şi aroma dulceagă de carne carbonizată erau sufocante şi Keelan simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Îşi duse mâna la gură şi încercă să se abţină.

— Isuse Cristoase.

Doi detectivi de la Kwun Tong OCTB tocmai terminaseră de adunat probe. Unul din ei îl văzu pe McReadie, îşi scoase mănuşile de plastic şi dădu mâna cu el. Urmă o conversaţie scurtă, în şoaptă.

Echipajul ambulanţei desfăcea fermoarul sacului în care ambalaseră un cadavru. Unul din bărbaţi se opri când îl zări pe McReadie. Detectivul se duse să se uite, urmat de Keelan. Forma umană era aproape de nerecunoscut. Capul carbonizat, în şuviţe roşii de piele, membrele înţepenite. Ceva strălucitor era înfăşurat în jurul capului. Keelan îşi dădu seama că omul purtase ochelari care se topiseră, îngropându-se în carne.

Daniel Yip scoase cutiuţa cu balsam de tigru şi se unse sub nas. Apoi le oferi lui McReadie şi Keelan.

Podelele apartamentului erau goale şi cimentul devenise alunecos după ce fusese scăldat de jeturile de apă. Keelan păşea cu grijă, să nu se ude pe picioare. Sticlă sfărâmată, bucăţi de

[10] Biroul de Narcotice (engl.) — (n.t.).

haine şi de metal topit, contorsionat, erau împrăştiate pe jos.

Dincolo de duhoarea cărnii carbonizate, Keelan simţea mirosul puternic al chimicalelor.

Ferestrele apartamentului dădeau către blocul alăturat. Keelan văzu un chinez în tricou bătând lemnul în cuie. Geamurile se făcuseră ţăndări, spulberate de suflul exploziei.

— Probabil că ştia, zise Keelan. Pentru numele lui Cristos, când fabrici heroină pute de la o poştă.

Daniel Yip ridică din umeri.

— Când trăieşti într-un asemenea loc, sunt printre primele blocuri ridicate acum treizeci-patruzeci de ani, te obişnuieşti cu mirosurile neplăcute. Crede-mă, eu ştiu mai bine. Am crescut într-o cocină asemănătoare. Şi, în afară de asta, dacă o să-l întrebi de ce n-a reclamat, o să-ţi spună că nu era treaba lui. Când duci o existenţă atât de mizeră înveţi din copilărie să-ţi asiguri liniştea, apărând-o pe a celorlalţi. În orice caz, chinezii se tem de poliţie. Au un proverb: „Când mori să nu te duci în iad şi cât trăieşti să nu te duci la poliţie.”

— Nu, cred că o ştiu de la mama.

Ambulanţa luă cadavrul. McReadie se ridică.

— Fabrică de heroină, Cristoase! Probabil că erau nişte amatori.

— Mai sunt şi alţii? întrebă Keelan.

— Au ridicat încă trei cadavre înainte să ajungem. La acesta au lucrat cel mai mult, pentru că nu reuşeau să asambleze bucăţile.

— Vai de capul lor ce meserie şi-au ales, zise Keelan, privind brancardierii ieşind.

— Aproape la fel de frumoasă ca a noastră, zise McReadie.

Ieşiră pe hol. Un poliţist în uniformă interoga o chinezoaică pitică într-o fustă înflorată şi un tricou vechi cu Batman. Accentul ei muzical răsuna peste tot. Poliţistul bătea în retragere, cu carneţelul şi creionul în mână.

— Ce spune? îl întrebă Keelan pe Yip.

— Spune că i-am inundat apartamentul, i-am distrus mobila şi vrea să ştie cine o să plătească pentru asta.

Yip interveni între poliţist şi femeie. Începură să vorbească repede în cantoneză. Deşi stăteau faţă în faţă, Yip şi chinezoaica ţipau unul la altul, ca şi când s-ar fi aflat în capetele opuse ale unui teren de baschet.

— O întreabă de ce nu a informat poliţia despre ce se întâmpla în acest apartament, îi explică McReadie.

— Şi ce spune?

— Că nu era treaba ei.

Yip se întoarse, se uită la Keelan şi McReadie şi ridică din umeri.

În timp ce se întorceau spre Victoria, McReadie îi desluşi lui Keelan semnificaţia scenei la care asistase.

— Am vrut neapărat să fii prezent. Poate o să te lămureşti care este situaţia aici. Trebuie să înţelegi cu ce o să ai de-a face.

— Cea mai mare parte din heroina care tranzitează Hong Kong-ul este rafinată în Burma, cu ajutorul chimiştilor *ciu chao.* Dar, din când în când, mai dăm peste situaţii de acest gen. În loc s-o pregătească pe dealurile Burmei, o prepară aici, în centrul oraşului. Probabil că lucrau pe cont propriu.

— S-au aruncat singuri în aer.

— Bineînţeles. Nu este deloc greu. Dar, de obicei este vorba de vreun puşti lacom după bani care şi-a petrecut câteva luni într-un laborator al triadei şi crede că a deprins meşteşugul.

— De cât timp începuse activitatea?

— Nu de mult timp. Cei de la CID au luat legătura cu administratorul blocului. Acum trei săptămâni au venit la el doi tipi şi i-au spus că au văzut un anunţ pentru un apartament liber şi voiau să-l închirieze. Au semnat actele, au plătit chiria pe o lună şi a doua zi s-au mutat. Probabil şi-au dat nume false, dar o să verificam.

— Problema este că s-au găsit încă o sută nouăzeci de kilograme ascunse în apartament şi nişte morfină. Or, asta înseamnă o groază de bani. Pariez că evenimentul de azi dimineaţă a stricat ziua cuiva.

12

Secţia de Poliţie Wanchai

Era prima oară când Lacey îl întâlnea pe Eddie Lau. Cea mai recentă fotografie pe care o aveau la dosar fusese făcută după arestarea sa pentru un atac deosebit de grav şi nu mai semăna

aproape deloc cu vagabondul lăţos care rânjea în faţa aparatului de fotografiat, la Secţia de Poliţie Shatin în 1984.

Părul negru, lucios, era pieptănat elegant, scurt în părţi şi lung în vârful capului, cu trei fire subţiri, filate cu lama deasupra urechilor. Purta pantofi negri de piele, pantaloni gri în dungi, cămaşă albă de pânză, închisă până la gât şi un blazer uşor de mătase gri.

Când intră în biroul lui Tyler, se ridică în picioare, zâmbi politicos şi-i întinse mâna.

— Edward Lau, zise el. Sunt încântat şi onorat să vă cunosc.

— Inspector Madeleine Lacey.

Fata se gândi că n-ar fi politicos să-l lase cu mâna întinsă, aşa că răspunse gestului său. Dar Eddie îşi puse palma peste a ei, cu o familiaritate exagerată.

El făcu semn spre englezul stilat de lângă el.

— Acesta este consilierul meu, Charles Randolph.

Era îmbrăcat într-un costum în dungi şi o cravată care demonstra că era membrul clubului unei prestigioase şcoli politice britanice.

Îl cunoştea foarte bine pe Randolph. Fost avocat, cu un apartament în Central şi o casă cu flori şi tablouri englezeşti, sus pe dealurile din Lantau. Avea pe proprietatea sa grajduri, iar în weekend-uri dădea petreceri în grădină pentru turişti şi gură-cască.

Randolph se ridică şi-i strânse mâna.

— Ne cunoaştem, zise el.

De fapt, fusese avocatul apărării în trei cazuri de crimă, pe care ea le adusese în faţa instanţei. Va trebui să facă un mare efort să fie amabilă, se gândi Lacey.

Pentru o clipă, fata se minună de contrastul dintre cei trei bărbaţi din cameră; în aparenţă, Eddie semăna cu un avocat tânăr şi ambiţios, Randolph cu un poliţist în pragul pensionării, iar Tyler, nebărbierit şi în cămaşă, cu un delincvent.

Tyler îi făcu semn să se aşeze. Lacey se instală pe un scaun.

— Domnul Lau a sosit acum o jumătate de oră cu domnul Randolph. A aflat că vrem să-l interogăm şi doreşte să ne ajute în investigaţiile noastre.

— Ce frumos din partea lui, remarcă Lacey.

Randolph sesiză imediat ironia.

— Într-adevăr. De fapt, clientul meu s-a comportat foarte

corect.

Se întoarse spre Tyler.

— Ceea ce nu se poate spune despre secţia dumneavoastră de poliţie, domnule inspector-şef.

Tyler se făcu că nu aude şi deschise dosarul de pe birou.

— Domnule Lau, unde ai fost pe 3 aprilie, în jurul orelor unu şi unu şi un sfert după-amiaza?

Randolph răspunse în locul lui.

— A jucat mah-jongg într-un club din Temple Street, în cartierul Yaumatei. Există şapte martori.

— Mi se pare ciudat, spuse Lacey. Avem un om, pe nume Li Kam-chuen, care zace în Spitalul Adventist din Stubbs Rood şi care a declarat că l-a văzut lângă clubul Mah-jongg Wanchai, din Hennessey Road. Întâlnirea s-a întipărit în memoria acestui om, pentru că domnul Lau avea un satâr uriaş cu care era cât pe ce să-i taie braţul stâng.

Eddie zâmbi şi ridică din umeri, ca şi când ar fi vrut să spună: nu-i aşa că sunt un băieţel neascultător? Lacey îşi dădu seama dezgustată că încerca să flirteze cu ea.

— Şi este gata să jure în faţa instanţei? o întrebă Randolph.

— Dacă va supravieţui.

— Ah! exclama Randolph, aşezându-se picior peste picior.

Pentru o clipa se gândi că o să-l bată pe genunchi pe Eddie, să-l asigure că totul va fi bine.

— O fantomă, deci!

— Nu chiar.

— Aveţi un mandat de arestare pentru clientul meu pentru tentativă de omucidere, care este un delict foarte grav. Să înţeleg atunci că n-o să mai aveţi nicio dovadă dacă martorul moare?

— N-o să moară, bombăni Tyler.

— Ai studiat cumva medicina, inspectore? îl întreba Randolph, concentrat asupra lui Lacey. Aş putea întreba în ce circumstanţe acest biet domn Li l-a acuzat pe clientul meu?

— Când se afla la reanimare, l-am interogat…

— Da, înţeleg. Şi i se administraseră cumva sedative pentru calmarea durerilor?

Se lasă o linişte grea.

— Acest amărât a bolborosit ceva în timp ce era sub efectul anesteziceloşi pe baza spuselor lui v-aţi grăbit să emiteţi

mandat de arestare. Nu prea seamănă cu romanele comisarului Maigret? Sau, mai bine zis, ale Agathei Christie?

Lacey de-abia se abţinea să nu izbucnească.

— Nu şi nici dumneata nu eşti Rumpole de Bailey.

Se aplecă înainte, privindu-l feroce.

— El a făcut-o. O ştim prea bine amândoi. La fel cum a măcelărit alţi zeci de amărâţi, de atâtea ori. Numai că, de data aceasta, a încurcat-o. Domnul Li o să trăiască şi o să-l arate cu degetul.

Randolph îşi păstră calmul.

— Nu cred.

Lacey se uită la Tyler, care încuviinţă din cap.

— Lau Hsu-shui, eşti arestat pentru tentativa de omucidere asupra lui Li Kam-chuen. Trebuie să te previn că tot ce spui poate fi folosit…

Randolph o întrerupse agitat.

— Ştie foarte bine. L-am sfătuit să nu vorbească decât în prezenţa mea. Doar suntem profesionişti.

— Şi care este profesia clientului tău? se interesa Tyler.

Randolph îi zâmbi.

— Când se va încheia procesul şi va fi găsit nevinovat, o să-l sfătuiesc pe domnul Lau să vă dea în judecata pentru eroare în serviciu.

Eddie scoase o tabacheră de sidef din haină, o deschise şi îi oferi lui Lacey o ţigară.

Clătina din cap.

— Este un viciu.

— Fiecare om are unul. Al meu este fumatul. Al tău care este?

Îi luceau ochii. Îi plăcea să joace tare.

— Îmi faci greaţă, zise ea.

Randolph plescăi din limbă.

— Haideţi să încercăm cu toţii să fim politicoşi.

Eddie îşi băgă ţigara în gură şi o aprinse cu o brichetă Dunhill de aur. Apoi suflă fumul direct spre tavan.

— Nu-i nimic, îi spuse el lui Randolph, sunt sigur că putem rezolva această neînţelegere ca nişte oameni civilizaţi. Inspector Lacey îşi face meseria, atâta tot. Sunt convins că ar fi o plăcere să-mi pună cătuşele. Atât pentru ea, cât şi pentru mine.

Îi zâmbi fermecător.

Randolph îşi luă servieta uzată din piele maro.

— Haideţi să terminăm cu farsa aceasta, zise el, dar să ştiţi că faceţi o mare greşeală.

13

Spitalul Adventist

Li stătea într-o rezervă păzit de un poliţist. Aşa cum bănuise Chan, braţul stâng îi fusese amputat mai jos de cot. Era încă bandajat şi avea un cateter în braţul drept. Era alb la faţă, slab şi semăna cu un pergament. Îi reamintea lui Tyler de o mumie egipteană pe care o văzuse în copilărie la British Museum.

Când intră Lacey în cameră, pescarul deschise ochii. Tyler îşi scoase legitimaţia şi i-o arătă lui Li, care protestă.

— Sunt inspector-şef Martin Tyler, zise el, conduc Serious Crimes Squad din Wanchai.

Li îl privi cu un amestec de respect şi groază.

— Ea este inspector Madeleine Lacey. A vorbit deja cu tine. Poate nu-ţi aminteşti.

— Eşti de două ori norocos, bunicule, îi spuse Lacey în cantoneză.

Li se încruntă. Avea o voce spartă şi uscată.

— Ce te face să spui asta?

— Eşti în viaţă.

— Viaţa este un dar pentru bogaţi şi o povară pentru săraci.

Lângă pat avea o cană din carton cu puţină apă. Făcu semn spre ea. Lacey i-o duse la gură şi-i umezi buzele.

— Ce a spus? o întrebă Tyler.

— Deocamdată discutam filosofie, domnule.

Lacey se aşeză lângă pat.

— L-am arestat pe cel care ţi-a retezat braţul.

— Adică pe doctor.

Se încruntă.

— Nu, pe Eddie Lau Nebunul.

Ochii bătrânului sclipiră îngroziţi. Înghiţi în sec.

— De unde ştii că el a făcut-o?

— Tu ne-ai spus. Mi-ai spus când ai fost adus aici.

Li clătină din cap.

— Eu n-am spus aşa ceva.

— L-ai numit pe el. Pe Eddie Lau.

Pentru o clipă, avu impresia că Li o să se sufoce.

— Nici nu-l cunosc. Aşa că n-aş fi avut cum să-i spun numele.

Tyler era din ce în ce mai nervos.

— Ce spune?

Lacey se ridică.

— Ai avut dreptate. O să retracteze.

— Rahat afurisit ce este.

Lacey ştiuse că aşa se va întâmpla, dar asta nu reuşea s-o calmeze. Se aplecă la câţiva centimetri de faţa lui Li.

— A vrut să te ucidă, bunicule. S-ar putea s-o facă până la urmă! Nu vrei?

Li îi răspunse în şoaptă.

— Numai dacă îl supăr.

— Ţi-ai pierdut braţul din cauza lui.

— Mi-a rămas încă unul. Dar nu am decât o singură viaţă. Şi, mai trebuie să mă gândesc şi la familia mea.

— Putem să-l băgăm în închisoare. Să-l pedepsim pentru ce ţi-a făcut! Nu vrei?

— Eddie Nebunul ce spune?

— Ce dracu' contează ce spune el?

— A spus că m-a atacat?

— A spus că era într-un club din Yaumatei.

— Înseamnă că aşa este. Are o memorie mai bună ca a mea.

Lacey se ridică, se uită la Tyler şi clătină din cap.

— Spune-i că este o javră şi că scuip pe mormântul mamei sale!

Tyler ieşi din cameră. Se întoarse spre poliţistul de pază şi-i făcu semn să plece.

— Poţi să te întorci la bază. Nu mai este nevoie să stai aici.

Se duse în cabinetul asistentei medicale, îşi arătă legitimaţia şi-i spuse:

— Am venit pentru Li Kam-chuen. Puteţi să-l transferaţi pe nenorocitul ăsta într-un spital public. Nu mai investim niciun cent în plus în ticălosul ăsta.

Lacey îl ajunse.

— Îmi pare rău, domnule. Ar fi trebuit să aştept până obţinem o declaraţie scrisă. Aţi avut dreptate.

— Este O.K., Lace.

Se întoarse spre asistenta uimită.

— Şi nu te mai deranja să-i schimbi plosca!

Causeway Bay

John Keelan se trezi uitându-se la umbrele din tavan. Întoarse capul spre ecranul luminos de pe masă. Două şi jumătate.

Era treaz. Ştia, din experienţă, că nu avea rost să mai încerce să doarmă. Se sculă şi se duse în bucătărie în picioarele goale, să-şi facă o cafea.

Apartamentul său din Causeway Bay era înghesuit. Ar fi încăput în întregime în livingroom-ul casei sale din Berkeley. Aerul condiţionat nu funcţiona bine, iar atmosfera îi amintea de zborul trans-Pacific 747. Se formase condens pe pereţi şi hainele miroseau a mucegai.

…Daca ar fi luat banii.

Dacă ar fi luat banii, totul s-ar fi schimbat. N-a avut niciodată şansa să găsească asasinul şi omul care l-a plătit. Iar procesul care ar fi putut să dea un sens acestei tragedii fusese oprit.

Aşa că ce mai conta? Dacă ar fi luat banii care i se oferiseră, nu s-ar fi schimbat nimic. Doar că soţia şi fiica lui ar fi fost în viaţă.

Nu voia să se gândească, s-o ia de la început. Deschise televizorul. Un reportaj despre Jade. *Scarface.* Un gangster împuşcat în propria sa casă. Viaţa imită arta.

Îl închise şi aruncă telecomanda pe masă. Se ridică şi se duse la fereastră, să privească portul, spre Kowloon. Câteva maşini înaintau pe autostrada şi în Wanchai, vasul *USS Saratoga* era împodobit cu lumini. Neonul se reflecta în apele negre — erau reclamele industriei japoneze care schimbaseră faţa Asiei: Sony, Sanyo, Nikon.

Deodată, constată că îi tremura mâna şi simţi o durere în piept. Familia lui nu mai exista. Nu reuşise să accepte aceasta realitate şi nu va reuşi niciodată.

Nu mai existau.

Cu fiecare zi, alunecau tot mai departe de el şi-i venea din ce în ce mai greu să le vadă cu ochii minţii şi să le audă.

Nu există nici Dumnezeu, nici dreptate. Dispăruseră în timp ce el era încă în viaţă şi îşi vedea de afacerile lui murdare. Fie ca sufletul lui să putrezească în iad. Doar că nu exista iad. Şi dacă exista, atunci era chiar locul acesta în care locuiau cu toţii. Un

loc unde triumfa doar răul.

Durerea în piept era sfâşietoare. Nu putea să respire, sfâşiat de disperare. Îşi lăsă capul pe spate şi inspiră adânc, încercând să se liniştească. Ar fi trebuit să iei banii, zise el cu voce tare.

DE CE NU AI LUAT BANII?

Trânti ceaşca de perete şi cafeaua se scurse pe tapet îi reamintea de altă bucătărie, altă pată, şi-i venea să urle. Simţea nevoia să ucidă.

Dar nu avea pe cine, aşa că înghiţi în sec, lăsându-se pe vine. Ar fi trebuit să iei banii, murmură el.

Dacă ar fi luat banii, ar fi fost exact la fel.

14

Secţia de Poliţie Wanchai

Tan Kua-feng stătea la masă, în faţa lui Lacey, în camera de interogatoriu şi făcea un efort uriaş să se concentreze. Murmură ceva în cantoneză.

— Ce-a spus? o întrebă Tyler pe Lacey.

— Spune că l-a ucis pe Li Kam-chuen.

Tyler avea pe birou un Big Mac, cartofi prăjiţi şi un shake de ciocolată. Scoase Big Mac-ul din cutia de plastic şi începu să mănânce. Era oribil să-l priveşti. Lacey fu fericită să-şi îndrepte atenţia spre Tan, reamintindu-şi că Li era viu, deşi nu într-o stare prea bună, la Spitalul Adventist.

Tan o privea fără să priceapă. Tuşi. Era drogat. Se şterse la nas cu cotul şi apoi îşi băgă mâinile între picioare, legănându-se pe scaunul metalic. Era un tip oribil, într-un tricou murdar şi pantaloni cu un număr mai mic. Era deschis la fermoar şi-i atârna cămaşa. Avea picioarele goale şi murdare.

Se droga. Cu heroină numărul patru. Lacey văzu urmele de pe braţe.

— Cred că nu ai nimic de-a face cu atacul asupra lui Li. Nu-i aşa?

Alt mormăit de neînţeles.

— Repetă, te rog, zise Tyler şi muşcă din nou din hamburger-ul său.

— Spune că Li i-a insultat bunica din partea tatălui. Spune că-i

pare foarte rău şi că n-a vrut să-l ucidă.

— Isuse Cristoase.

Lacey bătu cu degetele în masă. Era o situaţie ciudată, dar destul de obişnuită.

— De ce ne minţi? îl întrebă ea pe Tan.

— Nu înţeleg, răspunse Tan.

— Ştii măcar unde a avut loc atacul împotriva domnului Li?

Dar Tan îi spuse corect ora şi locul. Fusese bine instruit. Lacey îşi imagina ce târg făcuseră. Îi vor furniza heroină în închisoare, cât avea nevoie, cu condiţia să facă aşa cum i se spunea. Pentru Tan, era mai bine să aibă droguri la discreţie în închisoare, decât să tremure pe străzi. Lacey întrebase odată un drogat cât de mult sufereai dacă nu aveai de unde să-ţi procuri drogul. Iar el o întrebase dacă o duruse vreodată un dinte şi-i explicase că era la fel, doar că te durea tot corpul.

Acest Tan nu prea avea idee de ce delict se învinovăţea. Triadele stăpâneau oameni ca el la trup şi suflet.

Lacey se frecă la ochi. Eddie Lau îşi bătea joc de legi cu rafinament. Nu se mulţumea doar să scape, le arunca şi această creatură patetică. De parcă ar fi zvârlit grăunţe la pui.

Tyler termină de mâncat.

— Ne pierdem vremea cu el, zise, apoi se ridică şi plecă, luând cu el cartofii prăjiţi şi shake-ul.

— Ştim că minţi, îi spuse Lacey lui Tan, urmându-şi şeful.

Tan Kua-feng locuia într-o clădire prăpădită din O’Brien Road. Căminul lui consta dintr-o cămăruţă sub scară, cu o uşă din carton. Brian Kwok o dărâmă şi se aplecă. Mirosea a urină, umezeală şi sudoare. Înjură pe înfundate şi aprinse lanterna.

Văzu un covor de bambus, un tricou jegos şi, culmea ironiei, o pungă de plastic de la Lane Crawford, unul din cele mai luxoase magazine ale Hong Kong-ului. Gândacii se adunaseră în colţuri, speriaţi de lumină. Într-un ungher, un şobolan se înfrupta cu nişte resturi de orez şi oase de pui, care ieşeau dintr-o cutie roşu cu alb Kentucky Fried Chicken.

Şobolanul îl privi mirat.

Lacey se uită peste umărul subalternului ei.

— Oricât de umil ar fi, nicăieri nu este la fel de bine ca acasă.

— Crezi că ăla este un şobolan sau un câine?

— Nu sunt sigură. Adu-l aici să vedem.

— Presupun că o să-mi ordoni să intru primul.

— Nu. Intru eu, dacă nu vrei.

Kwok se întoarse spre Lacey. Nu glumea, îşi spuse el. Nimic nu putea s-o oprească pe o femeie *gwaipo* când avea ceva de dovedit. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să profite de acest avantaj.

— Nu, n-ar fi de demnitatea ta, zise el. Lasă-mă pe mine.

Îşi puse două perechi de mănuşi din plastic — sticla putea pătrunde uşor printr-un singur strat — şi se târî înăuntru pe genunchi şi pe coate. Costumul de pe el va fi bun de aruncat.

— Ce serviciu afurisit mi-am ales, bombăni el. Şobolanul se refugiase într-un colţ, dar îi simţea prezenţa. *Dew neh loh moh!* Ce miros! Cum putea cineva să trăiască în asemenea hal? Manevră cu grijă sacoşa Lance Crawford. Îi era groază să nu se înţepe în ceva. Înăuntru era o pereche de pantaloni, un tricou jegos Rugby Sevens, care celebra campionatul din 1990, o lingură de tablă şi un tirbuşon. Iar la fundul sacoşei, era ceea ce căutau.

Îi strigă peste umăr lui Lacey să dea punga de plastic pentru prelevarea dovezilor.

Satârul avea un mâner din fildeş, gravat, cu lama protejată de o teacă din carton.

— Foarte drăguţ, zise el, cercetându-l la lumina lanternei.

Văzu urmele închegate de sânge de pe lamă. Îl puse la loc în teacă şi continuă investigaţiile, dar nu mai găsi altceva decât un număr vechi de trei ani al ziarului *South China Morning Post.* Se târî afară şi băgă dovada în pungă.

— Îl ducem direct la laborator, zise Lacey.

Kwok îşi scoase mănuşile.

— Vor găsi amprentele lui Tan, ba chiar şi nişte sânge din grupa lui. Eddie este un tip foarte atent.

— Şi dacă nu-l arestam pe Tan? Doar ştim că este o înscenare.

— Atunci, poate că prietenul său Randolph va suna la ziare să le spună că un tip important din triade este liber din cauza corupţiei din poliţie.

Căută în buzunar şi îşi găsi ţigările.

— Uită-te la pantalonii mei. Ştii vreo curăţătorie chinezească bună?

15

Barul era luminat de stroboscop, oglindindu-şi întunecimea pe pereţii îmbrăcaţi în sticlă. Filipineze în costume lycra se învârteau pe o scenă mică, în timp ce altele se învârteau pe la bar, flirtând cu clienţii. Boxele vibrau greoi şi răsuna una din melodiile lui Prince.

— Urmăreşte-o pe Rose, murmură McReadie la urechea lui Keelan.

Rose purta o bentiţă care se asorta cu costumul liliachiu din lycra, mulat pe trupul ei mic. Era suplă şi mlădioasă. Se aplecă, măturând scena cu părul şi-i zâmbi lui McReadie printre picioare.

— Drăguţă, nu-i aşa? O vrei pentru la noapte?

Keelan clătină din cap.

— Spune-mi despre Lacey.

McReadie clătină din cap.

— Îţi pierzi timpul.

— Sunt doar curios.

— Toţi de la secţie sunt curioşi. Dar n-au ajuns la niciun rezultat. N-o interesează decât munca.

Următoarea melodie era „Holiday” interpretată de Madonna. Rose termină numărul şi altă fată îi luă locul. Se aplecă peste bar, îl luă de gât pe Readie şi-i şopti ceva la ureche.

— Ea ar fi exact ce ai nevoie, îi strigă McReadie peste bubuitul muzicii.

— O să te anunţ când o să am, zise Keelan.

— Vrei să ştii ceva despre Lace? Fratele ei a fost cumnatul meu. Îl cunoşteam la fel de bine ca pe ceilalţi din poliţie. A lucrat pe CSI, în anii ’70 şi a fost alungat din Hong Kong de ICAC. L-au adus înapoi, la proces, dar nu s-a putut dovedi nimic. Acum a ieşit la pensie şi locuieşte la Londra. Se pare că nu duce lipsă de bani. Dar, după cum îţi spun, nu s-a putut dovedi nimic.

— Deci, ce spuneai?

— Îmi amintesc când m-am angajat în poliţie. Într-o zi am găsit un plic maro pe birou. Conţinea douăzeci de lire sterline. Fără niciun bileţel, nicio explicaţie. În fiecare săptămână. Apoi, într-o zi, am arestat un tip, după un măcel al triadelor. Şeful secţiei a venit la mine şi mi-a spus: „Nu cred că avem destule dovezi.” Ştiam că îl prinsesem asupra faptului, dar ce era să fac? Dacă te făceai de râs pe vremea aceea, nimereai la frontiera chineză, să priveşti cum se găinăţează raţele între gardurile de sârmă

ghimpată. Aşa că am spus da, domnule, cred că aveţi dreptate. Şi cu asta s-a terminat. Crezi că a fost corupţie, John?

Keelan se gândi la cei o sută de mii de dolari care i se oferiseră. În cele din urmă, probabil că-i luase altcineva. Iar Anna şi Caroline muriseră.

— Nu ştiu, Mac.

— Bineînţeles, ICAC a lichidat aceste afaceri. Nu mai este ca înainte, în anii ’70, când existau o mulţime de şefi de secţie chinezi milionari. Dar a fost întotdeauna greu să fii cinstit în Asia. Când s-au instalat prima oară toalete publice în Hong Kong, oamenii se aşezau pe WC-uri până îi plătea cineva să iasă afară. Nu a trecut prea mult timp de când pompierii cereau „mită” ca să-şi deschidă furtunele. Şi să le închidă. „Bani de ceai”, „mită”, spune-i cum vrei, dar aici este ceva obişnuit. Ştii ce părere au chinezii despre corupţie? Cred că înseamnă să plăteşti pe cineva să-ţi aranjeze ceva şi apoi să nu se ţină de cuvânt.

— Dar noi trebuie să fim mai curaţi ca toţi ceilalţi.

— Ai dreptate, John. Acesta este cel mai important lucru, nu-i aşa? Nu contează că politicienii şi stâlpii comunităţii sunt corupţi până în măduva oaselor; noi, dacă suntem poliţişti, trebuie să fim mai presus decât nişte oameni obişnuiţi.

— Începuseşi să-mi spui ceva despre Lacey.

— Păi ea aşa este, John. Vrea să fie mai presus decât ceilalţi. Din cauza lui taică-său, care a fost acuzat de corupţie. Hai să mai bem ceva.

Rose, neglijată de McReadie, se duse să agaţe alt client. Keelan privi peste umărul poliţistului masiv şi văzu o chinezoaică în cheongsam din mătase roşie înaintând spre ei. Nu avea mai mult de un metru cincizeci, cu tocuri cu tot, dar era superbă, cu păr negru, scurt, pieptănat pe spate, obraji proeminenţi şi gură în formă de inimă. Era prea machiată pentru gustul lui Keelan, dar constată că nu putea să-şi desprindă ochii de la ea.

Se aplecă peste umărul lui McReadie şi-l sărută pe obraz fără să-l atingă. Poliţistul îi cuprinse talia subţire şi o trase spre el. Îi zâmbi, dar Keelan îşi dădu seama că se ferea să nu-i strice rochia.

Vorbeau repede în cantoneză. McReadie se întoarse spre Keelan.

— John, aş vrea să-ţi prezint o prietenă. Ruby Wen.

Întinse o mână fină, cu o manichiură perfectă şi Keelan o

strânse. Palma ei era moale şi caldă.

— Altă păpuşică de-a ta? zise Keelan.

— Aşa arată?

— Nu, arată ca o târfă de clasa. În orice caz, îţi admir gustul.

McReadie zâmbi.

— De fapt, este o fantomă, John. O spioană.

Keelan observa brăţara de perle Mikimoto, ceasul Gucci, cu curea din piele de crocodil, vopsită în albastru. Nu era genul de informatoare folosit de D.E.A.

— Aveam şi eu un spion, în S.U.A. Avea un singur ochi şi puţea oribil.

— Aici este altfel. Ne alegem informatorii cu mai multă grijă.

Vorbiră din nou în cantoneză. Se pare că găsiseră un subiect amuzant. Keelan se simţea ca o victimă într-o conversaţie conspirativă.

— Ce spune?

— Că eşti foarte frumos. Ştii, cum se obişnuieşte.

Keelan clătină din cap.

— Spune-i că nu mă interesează. Dar tu fă ce vrei. Mi-ar prinde bine să mă culc devreme astă-seară. Ia-o acasă şi regulează-te până îţi ies minţile din cap.

Ruby Wen îşi ţuguie buzele.

— Singurul de aici care se regulează până îi ies minţile, eşti tu, îi zise ea în engleză.

Keelan o privi uluit. Apoi o auzi spunând încă ceva în cantoneză şi se îndepărtă.

Când Keelan se uită din nou la McReadie, îl văzu râzând amuzat.

— Ce mai este?

— A spus ceva despre obiceiurile tale sexuale. Îţi plac femeile, nu-i aşa, John?

— De ce nu m-ai prevenit?

— Să vezi un agent dintr-o ţară prietenă făcându-se de râs este una din puţinele plăceri ale vieţii. Ştii, este membră a triadei. Bună prietenă cu Eddie Lau.

— O fată cu multe talente.

— Într-adevăr. Şi acum bea-ţi berea. Doar tu faci cinste.

La mai puţin de două sute de metri depărtare, Tyler intră în biroul lui Lacey, de la Secţia de Poliţie Wanchai care dactilografía

un raport la maşina electrică, într-un colţ. Îi aruncă o hârtie pe masă.

— Raportul laboratorului de criminalistică, zise el. Citeşte-l şi plângi.

Lacey aruncă o privire peste el. Nu era nicio surpriză; de fapt nici nu se aşteptase la vreuna. Amprentele lui Xia erau peste tot pe mânerul sculptat, iar urmele de sânge se potriveau cu cele al lui Li Kam-chuen. O aşchie de metal, luată de chirurg din braţul lui Li se potrivea perfect cu cea care lipsea din lama satârului.

— Foarte curat.

— Ţi se face rău, dar nu pune la inimă.

— Ai dreptate.

Se duse la fereastră şi se scărpină pe gât. Nu se bărbierise.

— O să punem mâna pe el, până la urmă. Numai că nu ne-a rămas prea mult timp. Dumnezeu ştie ce-o să se întâmple când Beijing-ul va prelua Hong Kong-ul.

— La fel cum s-a întâmplat şi în Shenzhen, probabil.

Plăcută perspectiva, se gândi Tyler.

— Te-ai gândit ce o să faci?

— M-am născut aici. S-ar putea să rămân. Să văd cum este, un timp.

— O femeie n-are ce căuta când vor veni chinezii. O să te pună să-ţi bandajezi picioarele.

— Nu fi rasist.

— M-am săturat de afurisiţii ăştia de chinezi. Sunt aici de douăzeci şi trei de ani şi am şi acum senzaţia că am aterizat pe lună.

— Şi ce o să faci în ’97?

— Ultima oară când am vizitat patria-mamă, m-a atras Dorset-ul. Străbunicii mei erau de acolo. Dacă se menţin preţurile, o să iau ceva bani pe apartament. Cu economiile de douăzeci de ani şi pensia o să-mi ajungă să cumpăr o mică firmă. Mă întorc la agricultură. Îmi iau o salopetă şi un baston şi mă pun pe treabă. Doar n-o să stau aici să mă supun comuniştilor galbeni. Sau, mai rău, unora ca Eddie Lau.

— Avem „Basic Law”, zise Lacey, inflexibilă, referindu-se la acordul din 1984, care ar fi trebuit să garanteze sistemul juridic al Hong Kong-ului, timp de cincizeci de ani.

— Da, da, asta când o să fiu eu Iepuraşul de Paşte, zise Tyler.

— Ei bine, eu sunt pregătită să văd ce-o să fie. Şi, în afară de

asta, m-am născut aici. Uneori mă simt mai mult chinezoaică, decât englezoaică. Atunci când mă întorc în Marea Britanie, am senzaţia că sunt o străină.

Se uită la ceas.

— Mai bine du-te acasă, dacă nu vrei să pierd masa de seară.

— Dar este zece noaptea.

— Nu trebuie să te culci niciodată cu stomacul gol. Este secretul sănătăţii.

— Ar trebui să fii cât o casă.

Tyler o uimea întotdeauna pe Lacey. Mânca enorm, dar nu era deloc gras.

— Am arderi rapide.

Se opri în uşă.

— Nu-ţi face griji în privinţa lui Eddie Lau. O să-l prindem noi, până la urmă.

Lacey ridică din umeri.

— Sigur, zise ea.

16

Telefonul o trezi la unu şi jumătate în noaptea aceea. Lacey ieşi de sub pătură şi întinse mâna să ridice telefonul. Oftă, aşteptându-se să fie cineva de la secţie.

— Lacey.

— Inspector Lacey?

— Cine este?

Încercă să vadă cât era ceasul. Unu şi jumătate.

— Cine dracu’ este la telefon?

— Sunt John Keelan. Te-am trezit?

— Bineînţeles că m-ai trezit. E trecut de miezul nopţii. Ce dracu’ vrei?

— Ştii unde locuieşte unchiul tău?

— Nu cred că Mac şi-ar dori mai mult ca mine să te vadă la ora asta.

— De fapt, este aici, cu mine, în momentul de faţă.

Lacey se ridică în pat.

— Este cu tine? Unde?

— Într-un local numit Club Manila. Undeva, în Wanchai. Este cam întuneric şi multă muzică. Este o experienţă culturală

pentru mine.

Lacey închise ochii. Auzise de legendara ospitalitate a lui McReadie faţă de detectivii din ţări prietene.

— Cât de rău este?

— Destul de râu. Este inconştient.

— Nu poţi să-l iei la tine acasă?

— M-am gândit să te întreb mai întâi. Ştiu că este însurat aşa că, ce crezi că ar fi mai rău: să ajungă acasă beat sau să nu ajungă deloc?

Lacey se gândi. La ora asta, ar putea să ajungă repede în Wanchai. Ştia din experienţa că i-ar lua mai mult de-o oră să adoarmă la loc.

— Ne întâlnim peste zece minute, spuse ea.

* * *

Lacey coti pe Hennessey Road. Burniţa şi ştergătoarele scârţâiau pe parbriz. Lacey zări reclama luminoasă a barului şi opri. Keelan apăru, cărându-l pe McReadie.

Apoi înconjură maşina şi se aşeză lângă ea.

— Ştii cum este. Nu s-a mai putut opri.

Keelan îşi şterse jacheta udă, aceeaşi pe care o purtase de dimineaţa.

— Cât a băut?

Keelan ridică din umeri.

— Şapte scotch-uri în 699. Pe urmă n-am mai numărat.

— Vrei să spui că eşti cu el de la prânz?

— Solidaritate masculină. Aşa cum ai spus, inspector Lacey.

— Atunci cum se face că nu te-ai îmbătat?

— M-am antrenat destul de bine anul trecut. Oricum, n-aş putea spune că sunt treaz.

Lacey porni maşina.

McReadie locuia în Stanley, o zonă rezidenţială, în sudul insulei. Lacey îl ajută pe Keelan să-l care prin hol şi să-l suie în ascensor.

— Cum te înţelegi cu mătuşă-ta? o întreba el.

— Nu prea grozav.

— S-ar putea să nu-ţi mulţumească pentru asta. Lasă-mă pe mine. Cel puţin nu mă cunoaşte.

Auzi o uşă deschizându-se, nişte scuze din partea lui Keelan, o

voce de femeie, enervată şi stânjenită. Iar apoi, uşa închizându-se la loc.

Se urcă în lift.

— Şi acum încotro? îl întrebă ea.

— Nu te deranja. O să iau un taxi.

— Ah, te rog, zise Lacey. Este aproape două şi jumătate. Acum m-am trezit. Unde trebuie să ajungi?

— În Causeway Bay.

— Este în drumul meu, minţi ea.

Merseră în linişte. Lacey îl văzu cu colţul ochiului jucându-se cu verigheta de pe degetul mijlociu de la mâna stângă.

— Ce-ar spune soţia ta? zise ea.

— N-ar spune nimic.

— Înseamnă că este o soţie bună.

Lacey se întreba de ce îl tachina. Dar atitudinea lui o scotea din sărite. Se purta ca şi când ar fi fost un singuratic. Îl considera arogant şi nepoliticos. Şi avea nevoie de o scuză ca să i-o spună.

— Cea mai bună soţie care a existat vreodată, zise Keelan.

— Nici nu s-ar fi putut altfel.

Nu-i răspunse. Bărbatul se întoarse spre fereastră, privind ploaia. La ora asta nu erau decât câteva taxiuri şi maşini particulare pe stradă.

— Spune-mi adevărul. Cum de McReadie s-a îmbătat şi tu nu?

Se întoarse şi o privi mult timp.

— Ce-ai spus?

— Nu m-ai auzit?

— Mă… mă gândeam la altceva.

— Îmi pare rău că te plictisesc.

— Nu era nevoie să mă conduci. Puteam să iau un taxi.

Lacey clătină din cap şi se concentră asupra drumului. Nu mai avea chef să discute cu el. Trecură de Tai Tam, cufundat în beznă, ajunseră la Chai Wan şi o luară pe Eastern Corridor.

— Unde locuieşti?

— În apartamentele din Harbour View. Causeway Bay. Ştii zona?

— Mda. Am avut un caz aici.

— Serios?

— O crimă. Un psihopat. Şi-a ucis soţia. A măcelărit-o cu satârul şi a încercat s-o arunce la WC, treptat, bucată cu bucată.

— La ce apartament?

— Nu crezi că este mai bine să nu ştii?

— Întrebam, doar, fiindcă am probleme cu instalaţia sanitară.

Se întoarse, încercând să-i distingă figura. Zâmbea.

Peste câteva minute trase în faţa apartamentelor din Gloucester Road.

— Îţi mulţumesc, zise el.

— Voiam să revăd locurile.

— Dacă va trebui să chem instalatorul, o să te anunţ.

— Cazul este închis, zise ea şi plecă, demarând în viteza a doua.

17

Lacey ajunse la sediul poliţiei la opt şi jumătate, a doua zi de dimineaţă. Ea şi Tyler aveau o întâlnire la nouă fără un sfert cu procurorul să discute cazul lui Li Kam-chuen. Şi, deoarece ajunsese cu câteva minute mai devreme, coborî din ascensor la etajul al zecelea şi formă numărul lui McReadie.

Unchiul ei era deja în birou, răsfoind un teanc de faxuri primite în timpul nopţii. Repeziciunea cu care îşi revenea o uimea pe Lacey. Arăta bine. Cearcănele din jurul ochilor se adânciseră, dar altfel nu se vedea nimic pe faţa lui. Ţinea în mână o cană cu cafea pe care scria: „Nu este chelie, ci un panou solar pentru o maşină de sex.”

— Bună, Lace.

Ridică o sprânceană.

— Eşti obosită. Te-ai distrat bine noaptea trecută?

Nici măcar nu-şi aminteşte.

— N-am dormit prea bine, zise ea, dar tu?

— Am dormit ca un nou-născut. Am băut câteva pahare cu amicul tău Keelan şi apoi m-am retras devreme.

Lacey făcea pe neştiutoarea.

— Zău?

— Stai liniştită, zise McReadie, am fost discret.

— Grozav.

— Este un om interesant.

— Serios?

— Mda.

Apoi adăugă:

— Cred că te place.

— Fantastic. De-abia aşteptam să fiu curtată de alt bărbat însurat.

— Mda.

Lacey se întoarse să plece.

— Apropo, ştii că este locotenent la D.E.A., dar se ocupă şi cu droguri?

— Doar nu crezi că lucrează pentru C.I.A.

Lui McReadie îi revenise umorul.

— În Anglia, am o nepoţică de trei ani, care pricepe mai repede decât tine.

McReadie ridică din umeri.

— Nu este ceea ce pare. O să-ţi povestesc mai multe despre el, odată.

— De-abia aştept, zise ea.

— Ştii, Lace, îi strigă unchiul ei, ar trebui să ieşi mai des în oraş, să te distrezi.

— Da, tată, îi răspunse. Apoi se urcă în lift şi se întâlni cu Tyler în biroul procurorului.

18

Sze Hoi, cocoţat pe acoperişul clădirii Austin Commercial, dădea spre neonul roşu, auriu şi purpuriu din Nathan Road şi spre umbrele întunecate ale Parcului Kowloon. Era alcătuit din câteva camere mari, pătrate, luminate de candelabre, ca un cazino franţuzesc. Restaurantul era aglomerat, şi la intrare se adunaseră o mulţime de oameni. Ca în orice restaurant chinezesc, zgomotul era asurzitor. Chelnerii strigau unii la alţii ieşind şi intrând în grabă în bucătărie. Copiii mici plângeau şi alergau printre mese, în clinchetul farfuriilor şi tacâmurilor, iar muzica chinezească tărăgănată răsuna în difuzoare. Familii întregi înconjurau mesele mari, circulare, de la bebeluşi la bătrâni zbârciţi, cu haine prea mari pentru ei.

O scară în spirală, cu un cordon roşu de catifea în loc de balustradă, ducea la etajul superior. Era o sală de banchet, asemănătoare cu cea de jos, dar luminile erau discrete şi mesele

goale, cu excepţia celei rotunde, chiar în mijlocul camerei. Aici, proprietarul localului Sze Hoi, Eddie Lau, cina separat cu Ruby Wen şi cu doi din asociaţii săi apropiaţi, Vincent Tse şi The Onion.

Vincent Tse era foarte slab şi înalt. Porecla lui era Chopstick[11]. Avea o faţă netedă, sculpturală şi un păr pieptănat elegant. Purta o haină maron Armani, din tweed, peste un pulover pe gât, din caşmir şi un ceas de mână Patek Phillippe, cu o curea subţire de aur. Impresia pe care o lăsa nu era înşelătoare, pentru că Vincent era exact ceea ce părea a fi — un contabil. Într-o triadă cu o structură obişnuită, ar fi fost White Paper Fan[12], pentru că aceasta era funcţia pe care o îndeplinea pentru Eddie Lau. Era consilier financiar şi managerul afacerilor. Cealaltă poreclă a lui era Abacus — omul-calculator.

Nu era greu de înţeles de ce Tak Kam-chan fusese poreclit The Onion. Era un bărbat solid şi dădea impresia că toată greutatea lui fusese distribuită pe burtă şi pe şolduri, făcându-l să semene cu o femeie grasă, care merge clătinându-se. Dar The Onion nu era un om amuzant; reputaţia lui excludea orice glumă. Iar pentru cei care nu cunoşteau trecutul lui The Onion sau legătura lui cu Eddie Nebunul, ochii lui goliţi de expresie erau destul de sugestivi.

Purta pantofi negri, din piele de crocodil, şosete albe, pantaloni gri, cămaşă neagră din mătase şi un blazer galben, cu flori negre. Borfaşi îmbrăcaţi de paradă, se gândi Ruby, cu dispreţ.

Un chelner ieşi în grabă din bucătărie, cu un platou care conţinea specialitatea restaurantului, *Monk Jumping Over the Wall*[13], un amestec aromat de peşte, pui, şuncă, ciuperci şi ierburi; legenda spune că odată, un călugăr şi-a încălcat jurământul vegetarian şi a sărit peste zidul înalt al mănăstirii, atras de aroma unei mâncări pregătite în depărtare.

În timp ce mâncau, Eddie vorbea de unul singur despre ultima sa pasiune. East Wind, un bordel, cumpărat de la o persoană oficială de la Jardine’s, care se întorcea în Anglia. Îl refăcuse, investind peste un milion de dolari Hong Kong şi remobilase salonul cu lemn de nuc şi piele.

În timp ce vorbea, Ruby şi Vincent tăceau stânjeniţi. Ruby

[11] Beţigaşe cu care mănâncă chinezii. (engl.) — (n.t.).
[12] Evantaiul alb de hârtie. (engl.) — (n.t.)
[13] Călugăr sărind peste zid. (engl.) — (n.t.).

simţea privirile celuilalt bărbat aţintite asupra ei; ştia că o duşmăneşte în sinea lui şi acest fapt o umplea de satisfacţie.

După masă, chelnerul aduse o sticla de Courvoisier şi Eddie îi făcu semn cu capul să plece. Erau singuri, în restaurantul gol, zgomotul de la parter contrastând cu liniştea separeului. Aşezată cu faţa spre fereastră, Ruby vedea turnurile strălucitoare ale lui Tsim Sha Tsui.

Eddie stătea cu faţa spre uşă, din obişnuinţă.

— Deci, ce se mai aude? o întrebă el pe Ruby.

— Cineva ţi-a şoptit numele celor de la D.E.A., din Bangkok, zise ea.

Eddie se încordă.

— Cine?

— Nu ştiu. Poate Louis Huu.

— Louis Huu trebuie să fie, zise Vincent, fără să-şi dezlipească privirile de la Ruby Wen.

În ochii lui se citea dispreţul şi neîncrederea.

— Toţi te urmăresc acum, *tai lo,* zise Ruby, folosind titlul onorific al triadei, trebuie să fim prudenţi.

Eddie îşi aprinse o ţigară, bătând din picior, enervat. Louis Huu era furnizorul lui din Bangkok, fiul unui important dealer *chiu chao* din Thailanda. Cumpăra de la el heroină brută şi numărul patru în mici cantităţi, de aproape un an. Dar refuzase să plătească pentru ultima livrare, cea mai mare dintre toate, pe care o pierduse Li Kam-chuen. Nu plătea dacă nu primea marfa.

— Familia Huu crede că îi înşeli, îi spuse Vincent pe un ton sec.

Eddie încuviinţă din cap.

— Îmi pierd heroina, îmi pierd legăturile din Bangkok şi acum îi am pe cap şi pe cei de la D.E.A., adulmecând pe urmele mele.

O fixă pe fată.

— Ruby crede că ştie cine ne fură praful.

Vincent şi The Onion se întoarseră spre ea.

Ruby inspiră adânc.

— Acum o săptămână s-a produs o explozie mare într-un apartament din Kwun Tong. Patru bărbaţi au fost ucişi. Încercau să rafineze heroină brută. Unul din ei era Martin Fong, „bucătar” la Sun Yee On.

Ruby zâmbi. Ca orice minciună bună, era pe jumătate adevărată. Martin Fong lucrase pentru Sun Yee On. Cum să se

folosească de unul din propria ei triada ca să-l trădeze pe Eddie Lau?

The Onion lovi cu pumnul în palmă.

— Este timpul să dăm drumul cailor noştri pe stradă ca să lămurim lucrurile.

Eddie se uită la Vincent, care clătină din cap.

— Aş avea nevoie de mai multe dovezi, înainte să dezlănţuim un război împotriva triadei Sun Yee On.

— Ce dovezi mai vrei? zise The Onion.

I-ar fi spus mai multe, dar nu voia să-l înfurie pe Eddie. Toţi ştiau că Vincent Tse era un lingău şi nu aprecia o luptă adevărată.

Eddie zâmbi şi îl luă de gât pe Vincent.

— Tu ocupă-te de profituri, Ah Lam, zise el, folosind numele lui de alint, şi lasă-mă pe mine să mă ocup de războaie. The Ox[14] ne-a pus răbdarea la încercare în Mongkok şi Wanchai. Mi se pare logic că acum a început să ne fure praful. Este în interesul lor să semene discordie între noi şi Louis Huu.

— Eu unul rămân la părerea mea că ne trebuie mai multe dovezi, zise Vincent, uitându-se urât la fată.

— Ruby nu se înşală niciodată, spuse Eddie.

Râmase tăcut pentru o clipă, lăsând fumul să se înalţe spre tavan, ca tămâia.

— Cel mai grav este D.E.A.

— Nu numai. Nu uita de clienţii noştri din Golden Mountain, care îşi aşteaptă praful, îi atrase atenţia Vincent.

— O să găsesc alt furnizor. Între timp, Ruby se va duce la Golden Mountain să le explice întârzierea şi să le ofere o reducere, dacă sunt de acord să aştepte câteva săptămâni. O.K., Ruby?

Fata încuviinţă din cap.

— Şi, de asemenea, ne vom răzbuna pe Sun Yee On. Dar nu prin încăierări stradale.

The Onion se încruntă. Nu se aşteptase să audă aşa ceva.

— Am o fantomă în Sun Yee On, foarte aproape de The Ox. O să ne anunţe când va veni o şalanda la Hong Kong, iar noi vom transmite informaţia poliţiei. O.K., Ruby?

Conversaţia continuă în şoaptă, încă o jumătate de oră. În cele din urmă, Ruby se ridică să plece.

[14] Boul (engl.) — (n.t.).

— Te conduc până la ascensor, îi spuse Eddie.

Vincent se încruntă.

— Noapte bună, Vincent, îi spuse Ruby dulce, dar el nu-i răspunse.

Doi bodyguarzi de-ai lui Eddie aşteptau în foaier şi apărură imediat în spatele lui.

— Staţi aici, zise el când se deschiseră uşile ascensorului.

Liftul era construit de-a lungul părţii exterioare a clădirii, închis între pereţii din sticlă, care ofereau o ameţitoare privelişte a Kowloon-ului. Ruby intră în ascensor, privind oamenii şi traficul aglomerat, cu mâinile încleştate pe balustrada din crom.

Eddie stătea aproape, în spatele ei. Îi simţea colonia, Versaille Pour Homme. Îi cuprinse talia şi îşi lipi faţa lui netedă de obrazul ei.

— Uită-te la ei, murmură el. Nu există pentru noi. Sunt nişte furnici, mişunând în jurul unui castron cu miere. Noi suntem nişte zei, tu şi cu mine. În timp ce ei se zbat şi asudă, noi facem ce vrem. Da. Facem ce vrem.

Mâinile lui îi ridicară tivul fustei negre şi îi traseră chiloţii de mătase.

— Ce faci? murmură ea, cu un glas răguşit de teamă şi plăcere.

Se lipise de ea şi nu mai putea să se desprindă de bară. Nu era un tip înalt, dar era foarte puternic. Se uită în jur. Văzu peste umărul lui unul din bodyguarzi, cu spatele la ea, sprijinit de uşile ascensorului, încercând să le deschidă. Asociatul lui dispăruse.

— Uită-te la ei, acolo jos, Ruby. Toţi trebuie să se zbată ca să obţină ce îşi doresc. Toată viaţa lor se luptă pentru mâncarea lor amărâtă, pentru cutiile prăpădite în care locuiesc. Iar când se roagă, nouă ne închină gândurile lor.

Gemu când îi simţi sexul între picioare.

— Pe noi nu ne vede nimeni, Ruby. Dar noi vedem tot Kowloon-ul. Suntem prea sus. Ei nu pot să-şi înalţe gâturile până la noi. Îşi petrec toată viaţa cu capul în pământ, prinşi în angrenajul universului lor îngust.

O străpunse brusc. Pentru Ruby plăcerea era de nesuportat. Nu era vorba de senzaţia fizică — era prea repede şi prea dureros ca să fie plăcut, ci de altceva, care se declanşa în mintea ei; trupul ei expus, gândul că ar putea fi văzută, poate de

bodyguarzi sau chiar de tot Kowloon-ul răspândit noaptea la picioarele ei. Riscul îi dădea cea mai extraordinară satisfacţie, întotdeauna riscul.

Totuşi, avea dreptate, nimeni nu-şi ridica privirile. Cel puţin nu în acest oraş.

Eddie gâfâia la urechea ei şi o străpungea din ce în ce mai repede.

— Aşa fac zeii, nu-i aşa, Ruby? murmură el. Dacă cineva s-ar uita în sus, ce-ar vedea? Doi zei împreunaţi.

Se opri brusc cu mâinile încleştate pe balustradă. Îi auzea respiraţia şuierătoare.

Nici ea nu ajunsese la orgasm. Singura consolare era eliberarea mentală, sclipirea rozalie a fanteziei pe care i-o implantase în minte; o beţie care o făcea să se simtă atotputernică.

Simţi cum îşi retrage sexul la fel de tare ca la început.

— Zeii trebuie să-şi păstreze *Yang*-ul, esenţa vitală, zise el. De aici vine puterea lor.

Îl auzi trăgându-şi fermoarul la pantaloni. Apoi îi ridică chiloţii şi o sărută tandru pe ceafă. Când se întoarse, ţinea gura întredeschisă şi se sărutară, încolăcindu-şi limbile umede.

Apoi se desprinse de lângă ea.

— Dă-i drumul, îi spuse el bodyguardului.

Eddie se sprijini de uşile ascensorului.

— Ascultă vântul, zise el. Să-mi spui ce şoapte auzi.

Fata încuviinţă din cap.

— Vincent vrea să te ucidă, o anunţă el, înainte să se închidă uşile.

19

Statue Square se află în Trafalgar Square din Hong Kong, iar altădată era cea mai importantă parte a oraşului. Cu ani în urmă dădeau direct spre port şi dealurile înverzite ale insulei, înconjurată de acele instituţii care fondaseră colonia: clădirea guvernului, catedrala anglicană, clubul Hong Kong şi statuia reginei Victoria.

Lăcomia era motorul imperiului şi tot lăcomia îşi expusese relicvele în amurgul secolului. Azi, o parcare pe trei niveluri fusese ridicată între piaţă şi port; catedrala şi clădirea guvernului dispăruseră în spatele turnurilor de beton ale Centralei, iar Clubul Hong Kong era inclus acum în cele patru etaje ale unui bloc cu douăzeci şi patru de niveluri. Vestitul teren de cricket se transformase în gradină municipală, în mare parte din beton, iar statuia bătrânei regine, de la care venea numele pieţei, nu mai exista.

Hong Kong, fondat pe teren străin, într-o lume străină, nu ţinea la amintirile trecutului.

McReadie aştepta în capătul îndepărtat al pieţei, în umbra unei clădiri înalte, futuriste, ale Hong Kong-ului, lângă Banca Shanghai. Ruby Wen sosi cu puţin înainte de zece şi jumătate cu o întârziere de jumătate de oră, străbătând piaţa în pantofii ei negri, cu tocuri înalte.

Parcă ar fi fost topită şi turnată în jeanşi, se gândi McReadie. Un trecător neavizat i-ar lua pe cei doi drept o prostituată minoră şi clientul ei între două vârste.

— Ai întârziat, bombăni el, fără să se aştepte să-i răspundă.

Îşi bagă mâinile în buzunare şi o porni din loc, urmat de fată.

— Nu mă scol niciodată atât de devreme, zise Ruby. De-abia s-a luminat.

— Este trecut de ora zece.

— Oricum e devreme pentru mine.

Îşi căută ţigările în geanta ei Cartier şi îi oferi şi lui una, dar o refuză.

— Ţi-ai tăiat părul.

— Am o frunte norocoasă. Nu trebuie s-o acopăr. Îţi place?

— Da, zise McReadie.

Nu se pricepea să adreseze complimente.

— M-a costat foarte scump. Două mii de dolari Hong Kong.

McReadie îşi mângâie capul, acoperit cu păr rar, grizonat.

— Acum ai tot atâta păr cât mine, dar pe mine nu m-a costat nimic.

— Dar tu n-ai bărbaţi care să dorească să te reguleze tot timpul.

— Sper că nu, din tot sufletul, tună McReadie.

Accentul lui scoţian ieşea în evidenţă când virilitatea sa era ofensată cumva.

Era o dimineaţă de duminica şi Statue Square fusese invadată de servitoarele filipineze ale Hong Kong-ului, care aveau liber în ziua aceea. Se adunau în Central, cu miile, ca nişte pescăruşi, cântând, strigând şi sporovăind pe limba lor. Multe coborau din autobuze şi ferriboat-uri, aşezându-se pe bănci şi pe marginea fântânilor din piaţă. Aduceau cu ele în sacoşe cărţi de joc, radiouri şi sandwich-uri şi trimiteau fotografii prin poştă familiilor lor din Quezon şi Manila.

— Ce ai pentru mine, Ruby? o întrebă McReadie.

— Vântul din sud mi-a şoptit că se pregăteşte o livrare importantă de heroină numărul patru. Un vas thailandez va aduce două sute de kilograme de praf alb.

— Când?

— Peste trei nopţi. Va fi transferat pe vasul de pescuit *Tai Pak.* Se întoarce în Aberdeen chiar în noaptea aceea.

McReadie încuviinţă din cap impasibil. Două sute de kilograme de heroină numărul patru ar fi o lovitură importantă pentru el.

— Îmi dai douăzeci şi cinci de mii. O.K.?

— Cunoaştem amândoi regulile, Ruby.

Fata dădu din cap şi se îndepărtă. McReadie o urmărea din priviri. Se întrebă de unde culesese această informaţie. Ştia că era folosit de una din triade, ca să se răzbune pe adversarii lor. Dar, când era vorba de două sute de kilograme de heroină numărul patru, puţin îi păsa.

20

Noul oraş Shatin era complet diferit de satul în care copilărise. Acum orizontul era punctat de macarale, care ridicau blocuri de beton spre cer şi de locuinţe noi pentru populaţia în creştere, compusă din muncitori care se mutau din Hong Kong în noile teritorii. Clădiri noi se întindeau de-a lungul malurilor râului Shing Mun, către munţi, unde se înghesuiau pe fiecare porţiune plată de teren. Antene de televiziune răsăreau din acoperişuri, iar la ferestre, rufele întinse la uscat fâlfâiau ca nişte steaguri.

Ruby îşi amintea că înainte, acest teren era plin de culturi de orez şi colibe din bambus. Nu nutrea nicio nostalgie pentru trecut Nu tânjea să fie din nou un ţânc mucos, în picioarele goale. Semnele urbanizării o lăsau indiferentă. Remarca

schimbările cu un oarecare dispreţ. Cum putea cineva să-şi ducă viaţa într-o colibă sau într-un apartament cu două dormitoare, departe de strălucirea marelui oraş, de barurile de noapte din Lan Kwa Fong, de restaurantele din Tsim Sha Tsui?

Noile oraşe nu erau altceva decât nişte cimitire luminate aşa cum le descrisese cineva, odată.

Îşi aminti ce-i şoptise Eddie în ascensor. *Uită-te la ei, acolo jos, Ruby. Trebuie să scurme şi să cerşească pentru a obţine ce doresc. Toată viaţa lor se luptă pentru o bucată de mâncare, pentru cutiile în care locuiesc. Iar când se roagă, nouă ne adresează rugăciunile lor.*

Trecu pe lângă un afiş pe care scria Wo Che Estate, cu litere mari, roşii, chinezeşti. O macara se ridica peste scheletele de beton ale unui alt bloc în construcţie. Când era mică, îşi amintea cum călătorea până aici, pe spinarea goală a bizonului unchiului ei, înotând prin mlaştinile noroioase. Iar acum conducea o maşină sport germană. Apăsă pe un buton, să lase capota, ca să vadă toţi cine era, deşi oraşul era acum plin de străini, care n-o cunoşteau.

Noi suntem zei, îi şoptise Eddie. Dar, uneori, chiar şi zeii pot cădea victime destinului lor. La fel ca Ruby. La fel ca averea reprezentată de praful alb care se spulberase în explozia apartamentului din Kwun Tong. Din cauza lui Martin Fong, idiotul ăla! Simţi că se înfurie din nou. I se albiseră degetele pe volan. Îi datora încă banii aceia lui Peter Mui, cinci sute de mii de dolari Hong Kong. Eddie i-ar da, însă s-ar face de râs şi Vincent n-ar lăsa-o să uite.

Dar acum, trebuia să lase de-o parte problemele ei, până după Ching Ming.

Ching Ming, Festivalul Luminii, când trebuia să îngrijeşti mormintele strămoşilor, să te întorci acasă şi să-ţi prezinţi omagiile.

Stră-străbunicul lui Ruby era un Hakka din Po On — provincia Kwangtung; venise în Hong Kong în 1880 şi cumpărase un mic lot de pământ, muncit de generaţiile care au murit. Ruby cu fraţii şi surorile ei erau prima generaţie care îşi luase zborul.

Îşi croia drumul prin traficul aglomerat de pe strada Tolo. Toţi se îngrămădeau la festivalul Ching Ming. Trenuri, autobuze, maşini, toate plecau din capitală spre noile teritorii. Era o perioadă dedicată familiei chineze.

Grădina lucrata încă de părinţii ei şi doi fraţi se întindea odată pe două mile, din centrul satului. Acum noi proprietăţi apăruseră peste tot şi stâlpii de curent electric răsăriţă din metru în metru.

Aici era mai rece şi mai întunecat. Munţii verzi se înălţau brăzdaţi de cariere. Nici măcar dragonii nu mai erau în siguranţă acum, din cauza antreprenorilor din Hong Kong. Trecu de o fermă de raţe, unde mii de păsări măcăneau sub acoperişuri de trestie în umbra altor blocuri gigantice în construcţie.

Coti de pe şoseaua principală şi încetini pe drumul cu hârtoape care şerpuia printre dealuri. Zărea prin ceaţă casa părinţilor ei. Era o colibă din piatră, care fusese probabil *yamen*-ul unui mandarin. Plăcile albastre erau întunecate de muşchiul adunat în straturi, de-a lungul anilor, iar casa era înconjurată de un gard dărâmat.

Trecu de un câmp inundat, acoperit cu lotuşi şi eucalipţi pe maluri. De partea cealaltă a şoselei erau culturi de yams şi tavos şi livezi cu piersici pentru pieţele New-York-ului.

BMW-ul tuşi când băgă în viteza a doua, iar uruitul motorului plutea în răcoarea serii. Doi copii, aproape goi, se zgâiau la ea, în timp ce trecea în goană.

Opri maşina lângă casă.

Un porc se rostogolea pe spate în curtea din faţă.

Ruby coborî şi îşi croi drum prin noroi. Noile ei sandale Gucci vor fi bune de aruncat. Duhoarea era şi mai greţoasă decât îşi amintea — varza şi mirosul înţepător de urină.

În ce hal trăiau, se gândi Ruby. Ce ruşine să am asemenea familie. Îi era groază să petreacă o noapte în căsuţa de piatră infectă şi înghesuită. Dar venise, să-şi facă datoria faţă de tatăl ei.

O femeie ieşi din casă. Purta un *samfu,* pijama tradiţională din bumbac negru şi o pălărie de paie. Un copil îi atârna prins de gât, cu o fâşie de pânză. Ruby n-o recunoscu imediat. Apoi îşi dădu seama. Era sora ei. Ah Zheng. Sora ei *mai mică.*

Se uitară una la alta.

— Ruby, zise ea.

Ruby încercă să zâmbească. Oare ce fac cu banii pe care îi trimit? se gândi ea. Oricum, nu-i aruncă pe haine. O cuprinse un amestec de scârbă, tristeţe şi ruşine. Se fâţâi stânjenită,

temându-se să n-o muşte porcul. Îşi aminti că altădată nu-i era frică de un porc.

— Soră mai mică, reuşi ea să spună.

Trecuse doar un an de când îi vizitase ultima oară. Ah Zheng era gravidă. Se măritase cu un tânăr necioplit, cu noroi între degetele de la picioare. Tatăl ei nu-i găsise nici măcar pe cineva de la oraş. Un apartament înghesuit la etajul al cincisprezecelea din Shatin ar fi fost de preferat decât să doarmă laolaltă cu porcii. Biata Ah Zheng. Anul acela şi naşterea o schimbaseră îngrozitor. Surioara ei mai mică, atât de drăguţă altădată, era grasă şi arăta jalnic.

Nu mai avea mult până să-şi scoată o ţâţă şi să-şi hrănească plodul ca orice ţăranca Hakka, se gândi Ruby.

Auzi un strigăt şi mama ei ieşi alergând din casă. Vălul negru al pălăriei de pai flutura în vânt. Era bătrână acum, dar la fel de solidă şi fu cât pe ce s-o dărâme pe Ruby când o luă în braţe. Fata se simţi vinovată.

Bătrâna plângea acum. Avea mâinile murdare de noroi. Ah Zheng plângea şi ea.

Ruby le văzu în oglinda atârnată afară, lângă uşă, să alunge spiritele rele. Şi se văzu — sau poate că i se păruse doar — cu sandalele ei italieneşti murdare de noroi şi botul porcului sub fusta ei Chanel.

I se strânse inima când o privi pe mama ei; îi căzuse încă un dinte.

— N-ai mai scris de mult, *sui lung,* îi spuse mama ei, alintând-o ca în copilărie, „micul dragon”. Şi n-ai mai trecut de atâta timp pe aici. Uite ce haine frumoase ai! Probabil că eşti bogată. Şi acum vino să-l vezi pe tatăl tău.

Simţi un gol în stomac. Da, acum trebuia să se plece înaintea lui. De ce se supunea la aşa ceva? De ce se întorcea?

21

Tatăl ei stătea pe un scaun cu spătar tare, în ceea ce mama spunea întotdeauna că este living room-ul ei — camera întunecată din faţă, unde familia mânca şi îşi primea oaspeţii în zilele festive. Purta o vestă albă şi şorţul albastru, larg, tipic ţărănesc, dar stătea băţos, ca un împărat. Faţa lui maronie era

sobră şi brăzdată de riduri.

O aştepta să se plece dinaintea lui.

N-o s-o fac, se gândi Ruby. Nimeni nu mai făcea plecăciuni acum, de o jumătate de secol. Era singurul lucru bun pe care îl făcuseră comuniştii — interziseseră plecăciunile. Bătrân prostănac. Dacă ar fi fost după el, mi-ar fi legat picioarele când m-am născut.

— Tată, zise ea.

— Arăţi ca o prostituată.

Fă efortul să-l suporţi, se gândi Ruby. Şi pentru ce mă rog? Ca să fiu insultată de bătrânul meu tată?

— O prostituată bogată, zise ea.

Bătrânul tresări.

— Nu ţi-ai găsit încă un soţ?

— N-am timp de un soţ.

— O femeie nu este nimic dacă nu are un soţ.

— Şi pe urmă este mai puţin decât un nimic. De asta nu mă mărit.

Se uită în jur. Piesa centrală a camerei era altarul familiei, luminat de un bec roşu. Câteva beţigaşe de tămâie afumau fotografiile alb-negru ale bunicilor lui Ruby şi o poză gen sepia a străbunicului. Dedesubt, trei bibelouri de porţelan pictate, zeii sănătăţii, bogăţiei şi fericirii, precum şi silueta diformă a zeului pământului; toate zeităţile erau adunate printre ofrande de orez şi o sticlă miniaturală de Johnnie Walker, pe care Ruby o lăsase cu un an în urmă, când venise direct la Shatin, după ce coborâse din avionul de la Bangkok.

În mijlocul camerei era o masă veche de mahon şi patru scaune cu spătar tare. În rest, nu prea mai exista altă mobilă, în afară de două covoare din mătase şi un televizor vechi alb-negru, în carcasă de lemn.

Ce fac cu banii pe care îi trimit?

— Uită-te la fiica mea, îi spunea tatăl mamei sale. Vezi cum arată şi cum se îmbracă? Nu ştiu ce fel de căsătorie aş putea să-i aranjez, când poartă asemenea rochii.

Mama ei o privea cu admiraţie şi îngrijorare în acelaşi timp, aşa cum făcuse toată viaţa ei, când Ruby sfida dorinţele tatălui şi era adusă dinaintea lui să fie pedepsită. Copilul lui Ah Zheng începu să plângă. Porcul urină zgomotos în uşă, făcând o baltă gălbuie pe scări, din care se ridicau aburi.

— N-am nevoie de un soţ, tată. Acum îmi văd singură de viaţa mea.

Cuvintele ei pluteau în aer ca o blasfemie. Ochii bătrânului sclipeau furioşi şi îndureraţi.

— Copiii din ziua de azi sunt lipsiţi de respect, îi spuse el soţiei sale.

Ruby le adusese cadouri; pungi cu jucării pentru copii, ceasuri Rolex pentru fratele şi tatăl ei, brăţări din perle pentru mama ei şi Ah Zheng. Tatăl ei urmări ceremonia împărţirii cadourilor într-o linişte mormântală. Darurile nu vor fi deschise în prezenţa lui Ruby. Aşa era tradiţia; dacă cel care primea cadoul se arăta dezamăgit, cel care îl dăruise se făcea de râs.

Nici măcar tatăl meu nu va fi dezamăgit de un Rolex, se gândi Ruby.

În seara aceea, cei patru bărbaţi — tatăl ei, doi dintre fraţii ei şi noul soţ al lui Ah Zheng — mâncară la masă, ocupând cele patru scaune. Trebuia ca femeile şi copiii să stea pe vine, pe podea. Acum Ruby regreta că nu se îmbrăcase în blugi. Nu voia să-şi murdărească taiorul Chanel cu rahat de porc. Îi era foame, dar lăturile pe care le mâncau — creier de porc, macerat în vin alb chinezesc, taros şi un orez atât de lipicios, încât ar putea astupa găurile din pereţi — nu i se păreau comestibile. Spuse că nu-i era foame şi ieşi.

Orăcăitul broaştelor răsuna de pe lac.

Aici noaptea era frig. Se sui în BMW şi ridică geamurile. Peste puţin timp, respiraţia ei aburi sticla. Deschise radioul — un cântec rap. Îşi aprinse un Dunhill şi trase fumul adânc în plămâni.

Porcul frământă pământul moale din spatele gardului. Grotesc. Acum ar fi trebuit să plece, îşi spuse ea. Să-şi umple cada cu apă fierbinte în apartamentul ei şi să-şi scoată din piele duhoarea ţărănească. Şi îşi dorea cu disperare să se reguleze cu cineva. Mai ales cu Eddie. Din cauză că tatăl ei o făcuse prostituată. Nu-i plăcea cum se uita la ea şi o îndemna să-l şocheze şi mai mult.

Ce au făcut cu banii pe care i-am trimis?

Acum discutau despre ea, în casă. Tatăl ei, fraţii ei şi Kei-feng, soţul surorii ei mai mici. Nu-l plăcea, nu-i plăcea cum o privea pe sub sprâncenele negre. Avea nişte ochi flămânzi şi ştia ce voia.

Poate că o să-l chinuiască puţin la noapte, ca să se răzbune.

Când intră, îi găsi adunaţi în jurul televizorului. Se uitau la o operă siropoasă, „Cearta dintre doi fraţi”. Îl cunoştea pe unul din actori. Se culcase cu el şi se gândi ce-ar fi să le spună asta.

Din nou cei patru bărbaţi ocupaseră toate scaunele. N-o să-şi strice costumul Chanel tăvălindu-se pe podea, aşa că se aşeză pe masă, picior peste picior. Rochia se ridicase până la coapse şi îl văzu pe Kei-feng cum o priveşte. Îşi linse buzele şi se fâţâi pe scaun.

Ruby îşi legănă un picior şi îi zâmbi mamei sale, care se uita temătoare la soţul ei.

Nu-mi vine să cred că am trăit aici, îşi spuse ea, în gând. Dacă n-ar fi fost Eddie, aş mai fi şi acum. El mi-a arătat cum să fac rost de bani, m-a învăţat să vorbesc englezeşte, să conduc o maşină, să fac comerţ cu praful alb. Aş fi rămas o ţărancă proastă, dacă n-ar fi fost Eddie.

Acum în casă locuiau unsprezece persoane şi nu erau decât două dormitoare. Ruby urma să doarmă în living room, cu sora ei mai mică, Kei-feng şi copilul lor. Tot acolo stătea şi unul din fraţii ei mai mici. Mama şi tatăl ei dormeau într-o cameră, iar fratele ei mai mare, Ah Sung, în cealaltă, cu soţia şi cei trei copii.

Se retraseră cu toţii. Ah Zheng se duse la dulapul vechi de mahon din colţul încăperii şi scoase patru covoraşe din bambus, întinzându-le pe podea. O privi întrebător pe Ruby. Kei-feng rânjea la ea. Spera poate că o s-o încalece peste noapte şi să se scuze apoi, spunând că fusese o greşeală.

Ruby clătină din cap. O să doarmă afară, în maşină. Cel puţin era curată.

22

Erau două mile de mers până la cimitir, pe o potecă abruptă, prin munţi. Tatăl lui Ruby mergea în faţă. Mergea repede, cu picioarele lui subţiri, ca nişte beţe. Drumul la festival era pentru el o luptă ca orice în viaţă. Ah Sung era în spatele lui, cu cei trei copii ai săi îmbrăcaţi în cămăşi albe şi şorţuri albastre, ca la şcoală. Ruby era ultima, cu blugii ei Calvin Klein lipiţi pe coapse, încetinindu-i mişcările.

Nu erau singuri pe drum. Se pare că întreaga populaţie a Shantin-ului plecase în pelerinaj pe coama dealului.

Sora ei rămăsese şi ea în urmă. Copilul dormea, agăţat de gâtul ei. Ruby îşi ridică privirile de câteva ori şi o văzu cum o fixează curioasă. Simţea că o preocupă ceva şi nu ştia cum să-şi exprime gândurile.

În cele din urmă, Ruby se opri, cu respiraţia tăiată. Doar ţăranii mergeau pe jos. În Hong Kong circula numai cu maşina. N-ar fi trebuit să se îmbrace în jeanşi! O dureau şoldurile.

Se uită înapoi, de unde venise. La picioarele lor, noul oraş Shantin era cenuşiu în umbra munţilor. Ah Zheng se aşeză pe vine, lângă drum, să-şi hrănească plodul.

Ruby o aşteptă. Se întrebă dacă ea va avea vreodată copii. I se părea de neconceput să-şi alăpteze copilul aşa. Eşti prea egoistă Ruby! îşi spuse ea. Tu o să ai o doică şi o amah.

— Sora cea mare ţi-a scris vreodată? o întrebă Ah Zheng deodată.

Sora cea mare se născuse cu doisprezece ani înaintea lui Ruby, în anul tigrului, la fel ca ea. Şi tot la fel ca ea plecase, emigrase în Anglia, cu soţul ei.

— Am primit o scrisoare, îi spuse Ruby. Este o doamnă foarte bogată acum. Soţul ei are un magazin mare. Locuieşte într-o casă spaţioasă, are o maşină frumoasă. Şi este foarte respectată.

Ah Zheng părea uimită să audă veştile bune. Îşi concentră atenţia asupra copilului.

— Eşti fericită, soră mai mică? o întrebă Ruby.

— Nu am timp să mă gândesc la fericire.

— Kei-feng este un soţ bun?

— Femeile nu pot trai fără un soţ, zise Ah Zheng, la fel ca tatăl ei, cu o zi înainte.

— Eu una pot foarte bine.

Ruby se întoarse să-şi aprindă ţigara. Îşi dispreţuia familia.

Ar fi trebuit să fie fiica unui mare om de afaceri, să fi studiat în Anglia, să înveţe englezeşte, să nu fie obsedată toată viaţa de superstiţii ţărăneşti.

— Poate o să te duci şi tu în Anglia când o să plece gwailos? zise Ah Zheng.

— Poate.

— Ai fost întotdeauna un mic dragon. Nu te-ai temut de nimic,

nu ca mine.

Ţinea capul în jos şi îşi storcea sânul. Copilul se agita.

— Eşti bogată, Ruby?

Ruby se aplecă să-i răspundă în şoaptă:

— L-ai văzut pe bărbatul care joacă rolul mandarinului în opera „Cearta dintre doi fraţi”?

Ah Zheng o privi uimită:

— Îl cunoşti? zise ea.

Ruby zâmbi şi făcu semnul universal al cuplajului sexual, formând un cerc din degetul mare şi cel mijlociu şi băgând arătătorul de mai multe ori. Apoi izbucni în râs.

Ah Zheng o privi palidă la faţă.

— Eşti foarte norocoasă, Ruby. Ai fost întotdeauna.

Lui Ah Zheng i-ar plăcea să fie în locul meu, îşi dădu seama Ruby, şi ar putea fi dacă ar fi mai curajoasă. În schimb, stă pe marginea drumului, cu copilul la sân. În afară de uimirea şi revolta unei fete simple, Ruby citi şi altceva în ochii ei. Dar îi trebui ceva timp până să înţeleagă.

Ura.

Pentru chinezi, succesul şi fericirea sunt legate în mod inexorabil de spiritele strămoşilor. Daca morţii nu primeau destulă atenţie, puteau aduce multe nenorociri pe capul copiilor şi nepoţilor. De aceea, la festivalul Ching Ming, familii întregi se duceau la cimitir să îngrijească mormintele, să scoată oasele celor decedaţi de mulţi ani din urne, să le cureţe şi să le lustruiască.

Se adunaseră deja unii oameni în jurul straturilor cu flori înşirate lângă porţile din porţelan. Cimitirul dădea spre apă, aşa cum cerea legea *feng shui,* reprezentată în acest caz de portul Tolo. În felul acesta, morţii, mulţumiţi, vor continua să asigure un loc bun în ceruri rudelor lor de pe pământ.

Mormintele în formă de semilună fuseseră tăiate în coama dealului, în terase abrupte, multe din ele împodobite cu fotografiile decedaţilor şi cu urne înalte din pământ ars, care conţineau oasele familiei.

Tatăl ei îi conduse în jos, spre mormântul familiei lor. Ruby ştia din experienţele trecute că ceremonia va dura aproape toată ziua. După ce vor termina treaba la cimitir, se vor întoarce acasă, să scoată oasele bunicilor şi străbunicilor ei din urne, să le

lustruiască şi să le usuce la soare.

Mormântul bunicului ei fusese bine îngrijit în timpul anului, fiindcă tatăl ei plătise oameni care se ocupau de cimitir. În schimb, multe din mormintele din jur erau năpădite de ierburi. Cei doi băieţi mai mari ai lui Ah Sung scoaseră nişte lopăţele aduse de Ruby şi începură să plivească buruienile minuscule, care scăpaseră atenţiei îngrijitorilor.

Tatăl ei scobi pământul în mijloc şi băgă mâna în sacul de pânză agăţat de umăr. Înăuntru erau banii de hârtie, pentru înmormântare, pe care îi va aprinde ca o ofrandă pentru spiritul tatălui său.

Când familia se adună în jurul mormântului, adună bancnotele într-un morman şi le dădu foc cu un chibrit. Atinse flacăra de la baza teancului şi banii începură să se înnegrească şi să ardă.

Ruby se albi la faţă. Mormanul nu era format din banii speciali de hârtie care se găseau de vânzare în magazine — bancnote de cincizeci de milioane, emise de Banca Iadului. Erau dolari Hong Kong adevăraţi. Teancuri groase de douăzeci şi cincizeci de dolari şi bancnote roşii de o sută de dolari.

Tatăl ei o privea. Încercă să-şi desprindă ochii de la grămada în flăcări şi să-l privească drept în faţă. Acum ştia ce făcuse cu banii ei.

— Ştiu cum îi câştigi, îi spuse bătrânul. Nu mai respecţi vechile tradiţii. N-ai niciun pic de respect faţă de strămoşii tăi.

Ruby de-abia se abţinea să nu bage mâna să tragă bancnotele şi să i le arunce în faţă. Valuri de căldură se ridicau din mijlocul teancului, până când se transformară într-o cenuşa albă.

— Am trimis o parte din bani surorii tale din Anglia, continuă el, iar restul l-am închinat strămoşilor şi-i rog să te ierte pentru ceea ce faci.

Ruby ar fi vrut s-o ia la fugă peste munţi, departe de aceşti oameni îngrozitori. Tatăl ei o batjocorise în faţa întregii familii şi a strămoşilor. Ştia că era albă la faţă, dar se forţa să nu-şi trădeze sentimentele.

Mama ei aprinse o mică sobiţă de kerosen şi găti nişte orez şi turte din carne de porc pe mormânt. Mâncară în linişte. În jurul lor, celelalte familii trăncăneau şi râdeau în voie.

După aceea, lăsară nişte orez şi porc pentru spiritul bunicului ei.

— O să le mănânce câinii, îi spuse Ruby tatălui ei.

Dar n-o băgă în seamă. Se îndreptă către porţile cimitirului, urmat de restul familiei. Doar mama lui Ruby rămase în urmă, aruncând fâşii lungi de hârtie roşie pe pământ, ca să arate că ceremonia se ţinuse aşa cum trebuie.

Îi aruncă o privire fiicei sale în jeanşi strâmţi, tricou vestic şi vopsită pe faţă. Îi vorbi blând.

— Deocamdată îţi place noua ta viaţă, Ruby, dar nu trebuie să uiţi trecutul. Când istoria moare, viitorul nu mai are copii.

Ruby îi privi pe ceilalţi dispărând în mulţimea de pe coama muntelui. Ştia că n-o să-i urmeze. Luă un pumn de cenuşă de pe mormânt şi o aruncă în vânt.

— O.K., zise ea, atunci n-are decât să moară.

23

Countach-ul alb ca zăpada parcat la bordură era singurul semn pentru trecătorul neavizat că se întâmpla ceva deosebit la Ng Mai Cheung, un restaurant *chiu chao* obişnuit din Granville Road, în inima Kowloon-ului. McReadie îl văzu şi ştiu că omul pe care-l căuta se afla înăuntru. Un chelner veni în grabă să-i deschidă şi-l conduse într-un hol cu draperii, iar apoi la etaj, pe o scară îngustă.

Deschise o uşă şi zumzetul jocurilor răsună asurzitor, ca nişte artificii.

Sala de mah-jongg era rezervată prietenilor şi asociaţilor lui The Ox. Mii de dolari se aruncau pe mese, pentru fiecare joc. Camera era mobilată spartan, dar mesele şi scaunele erau din lemn vechi de trandafir, iar piesele de mah-jongg din fildeş sculptat. Jucătorii erau în general membri ai triadei Sun Yee On, în costume elegante şi tunsori moderne. Aveau pahare de coniac lângă ei, serviţi de chelneri în haine albe.

Deşi era aer condiţionat, mirosea a fum de ţigară.

The Ox îşi înălţă privirile şi se ridică în picioare, fără să spună niciun cuvânt celorlalţi jucători. Îl conduse pe McReadie într-o anticameră, în spatele salonului. Comandă o sticlă de Courvoisier şi se aşeză. Îi făcu semn lui McReadie să se aşeze pe celălalt scaun.

Biroul era simplu: o masă, un calendar cu fotografia Anitei Mui pe perete, un safe metalic pe podea şi, lângă el, un altar al lui

Kuan Yin, cu două beţe de tămâie arzând într-o mică urnă de aramă plina de cenuşă.

— Ei? zise el.

— Două sute de kilograme, spuse McReadie. O pierdere destul de grea.

The Ox rămase impasibil.

Un chelner intră repede cu sticla de Courvoisier. Puse două pahare pe masă, turnă câteva picături în fiecare şi ieşi, închizând uşa în urma lui.

— Cât ai investit? Un milion jumătate, două milioane de dolari Hong Kong?

The Ox învârti lichidul în pahar şi-l bău. Ochii lui de ţăran îl priveau pătrunzător. Dacă acest *hing chat* avea ceva de spus, o să-l lase să vorbească. Dar el n-o să se trădeze, în niciun caz.

— Ce ţi-ai imaginat? Că poliţia navală a dat întâmplător peste şalandă?

— Nu înţeleg.

McReadie i se adresă în cantoneză.

— Aveţi un spion în rândurile voastre, dobitoc înfumurat ce eşti.

— Cine?

— Cine a ştiut de marfă?

The Ox rămase tăcut. În schimb, băgă mâna în sertar şi scoase un plic maro. Era gros de doi centimetri.

McReadie întinse mâna şi The Ox îl apucă de încheietură.

— Eşti sigur?

— Am aflat de la Eddie Lau.

Îşi trase mâna, luă plicul şi îl băgă în buzunar. Apoi îşi goli paharul şi plecă.

McReadie şi Keelan erau în barul 699, la etajul douăzeci al Secţiei de Poliţie din strada Arsenal. Scoţianul cel solid îi explica americanului cum funcţiona mafia chinezească la Hong Kong.

— Triadele sunt un fenomen cultural, spunea McReadie. Când un grangure mare din poliţie afirmă că nu operează nicio triadă în Hong Kong, are dreptate, din punct de vedere tehnic. Iniţial, triadele erau organizaţii politice, dar acum sunt doar organizaţii criminale. Armata Republicană Irlandeză, spre exemplu. Dacă i-am scoate din Irlanda, crezi că şi-ar strânge jucăriile şi s-ar duce acasă? Au experienţă de douăzeci şi cinci de ani în traficul cu

droguri, arme şi bani. N-or să renunţe. Dacă imperativul politic dispare, vor continua pentru bani, sau ca să se distreze. Or, este exact ceea ce fac triadele. Azi, multe din ele au renunţat la vechile tradiţii şi nu mai păstrează aceeaşi ierarhie strictă ca înainte. Altădată, o ceremonie de iniţiere putea dura trei zile. Acum puştii depun un jurământ de sânge sponsorului lor şi-i înmânează taxa de iniţiere. Foarte simplu. Când luăm vreun adolescent tatuat de pe stradă, vedem că puţin îi pasă de politică. Îl interesează să scoată cât mai mulţi bani, ca să-şi cumpere haine elegante şi o maşină rapidă. Nu, ceea ce avem acum sunt câteva organizaţii criminale, care şi-au luat numele de triade. Sunt grupate pe criterii etnice şi lingvistice. Dacă eşti din Canton, se spune că ţii cu ai tăi şi intri în 14K. Dacă eşti *chiu chao,* din Swatow, vei adera la Sun Yee On. Se aseamănă cu suporterii britanici ai echipelor de fotbal, ca să spunem aşa. Să zicem că noi doi am vrea să facem o afacere cu heroină. Dacă putem scoate bani, nu contează că tu eşti din Wo Sing Wo şi eu din 14K. Nu mă interesează decât banii. Şi n-am nevoie de un şef mare care să-mi spună ce să fac. Îmi conduc propria afacere. În afară poate de Sun Yee On, majoritatea triadelor nu au o conducere centrală.

— Atunci care este deosebirea dintre triade şi criminalii obişnuiţi? îl întrebă Keelan.

— Greu de spus. Lucrurile nu sunt doar albe sau negre. Dacă eşti un criminal, faptul că aparţii unei triade îţi conferă o aură de superioritate. Îţi deschide multe uşi. Şi, în afara de asta, nu este o activitate periferică. De exemplu, unul din vecinii mei este un important om de afaceri chinez, iar boutique-ul fiicei sale din Kowloon a fost atacat de o bandă de derbedei tineri. Nu a luat legătura cu mine şi nici n-a informat poliţia. L-a sunat pe capul triadei Sun Yee On, să aranjeze problema. Şi, ca să-ţi spun adevărul, cred că a făcut mai bine. Şeful triadei Sun Yee On nu este împiedicat de birocraţie. Dar probabil că acestea sunt dezavantajele unei vieţi democratice.

— Deci triadele din S.U.A. sunt legate de cele de aici, din Hong Kong?

— Sediile centrale se află aici. Dar conducerea este pasivă. Arbitrează doar disputele interne şi problemele cu celelalte triade. Câţi bani se transmit peste ocean, este greu de spus.

— Atunci, dacă sunt membrul unei triade din Hong Kong şi

emigrez la San Francisco, cum îmi fondez propria triadă?

— Dacă vrei să te ocupi cu droguri, nu *trebuie* să faci nimic. Dar o să faci. Pentru că acestea sunt uzanţele. Mai întâi îi ceri permisiunea lui 489 de aici, din Hong Kong, să-ţi demarezi afacerea. S-ar putea chiar să-ţi dobândeşti propriul tău steguleţ negru. Şi, când ajungi acolo, te apuci de treaba. Poate va trebui să trimiţi anumite sume de bani aici, la Hong Kong, dar 489 din Hong Kong nu-ţi controlează afacerile. Acum, *tu eşti* un 489. Bineînţeles, dacă intri în teritoriul altcuiva, în noul tău oraş de reşedinţă, n-o să vină nimeni de la Hong Kong să te ajute. Doar dacă nu au ceva de câştigat.

— Deci cum îşi organizează comerţul cu droguri?

— Credem că este dirijat de la cele mai înalte niveluri. La fel ca mafia. Capii triadelor Sun Yee On, Wah Ching şi 14 K se strâng la un loc, într-un mare hotel, aici sau în S.U.A., să stabilească partea fiecăruia. Cei din Hong Kong garantează produsul şi transportul, iar cei din America vânzarea en-gros. Douăzeci de kilograme italienilor, douăzeci găştilor spaniole, cam aşa ceva. După cum ştii, în Chinatown ajunge foarte puţin. Culmea ironiei! Ca vechiul comerţ cu opium de la sfârşitul secolului, numai că acum chinezii sunt cei care se revarsă spre vest. Dacă încerci să-i opreşti, este ca şi când ai vrea să prinzi o caracatiţă într-o plasă. Cel mai grozav în traficul cu droguri, dacă faci parte din triadă, este că te bagi într-un joc pe care poate să-l joace oricine. Chiar şi puştii. Te duci la Bangkok, cumperi câteva grame de heroină numărul patru, le ascunzi în valiză. Şi, dacă treci de vamă, ai droguri în valoare de un milion de dolari pe străzile oricărui oraş american.

— Mare parte din ce-mi spui sunt noutăţi pentru mine, Dave. Acasă am de-a face mai mult cu italienii.

— O sa înveţi. Cel mai important este că noi doi trebuie să ne concentrăm asupra depistării drogurilor. Asta este misiunea noastră. Dar drogurile sunt doar o parte a problemei. Poţi să scoţi la fel de mulţi bani trecând oameni ilegal peste graniţă. Iei două sute de mii de dolari Hong Kong pentru fiecare persoană pe care o îmbarci spre New York, iar traseele sunt de obicei aceleaşi. Şi poţi trimite cu sutele deodată. Îi scoţi din China, le falsifici paşapoartele şi actele de imigrare, iar triadele se pricep foarte bine la falsuri, gândeşte-te la Rolex-urile false pe care le poţi cumpăra la Kowloon şi la gentile Gucci de cincizeci de dolari,

şi apoi îi îmbarci într-un avion spre S.U.A., Australia sau Europa. Dacă eşti prins, iei doar trei ani, nu douăzeci ca pentru heroină. Iar acum au început să prefere delictele curate. Noua tehnologie le uşurează calea. Cărţi de credit falsificate; fraude la bursă; poliţe de asigurare. Plus crema cremelor: şantajul, prostituţia, jocurile de noroc, protecţia. Şi toţi practică afaceri legale. Au restaurante, cluburi de noapte, baruri. Cunosc un contabil al triadelor care stă pe plajă la Macao şi pariază la curse prin telefonul său celular, în afara jurisdicţiei noastre. Cel care a spus că nu merită să fii delincvent, este un idiot.

— Deci, cele două sute de kilograme de heroină numărul patru capturată de băieţii tăi n-o să afecteze preţul heroinei numărul patru de pe străzile New Yorkului.

McReadie îi zâmbi.

— Este o mare victorie în ochii presei şi ai publicului şi o să-mi îmbunătăţească dosarul pentru avansare. Probabil că o să strice de asemenea ziua cuiva. Dar cam atât. Hai să bem ceva.

Erau tot acolo peste o jumătate de oră, când veni Lacey. Se înfuriase când îi văzuse. Parcă ar fi fost doi vechi camarazi de şcoală, la clubul liceului.

McReadie îi făcu semn cu mâna. Keelan îi zâmbi, cam spăşit, se gândi ea.

Îşi trânti geanta pe bar.

— Nu v-aţi saturat de aceasta solidaritate masculină? zisei ea.

Keelan n-o băgă în seamă.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut? zise el.

— Un pahar cu sifon, atâta tot.

— Nu vrei o băutură adevărată?

— Pune-te în situaţia mea, locotenente Keelan. Ţi-ar plăcea să ai o reputaţie de beţivă?

McReadie zâmbi.

— Crede că fiind singura femeie detectiv fără vicii din Wanchai Serious Crimes Squad este o specie pe cale de dispariţie.

Ridică din umeri.

— De fapt, s-ar putea să aibă dreptate.

Keelan surâse încordat.

— Mda, beţia, agresarea sexuală şi alte pericole la care sunt expuse femeile, nu-i aşa?

— Mda.

Fata se uită la ceas.

— Oricum, este prea devreme pentru mine.

— Avem ceva de sărbătorit, zise Keelan.

— Te-ai lăsat de fumat?

— Luni noaptea, Mac şi băieţii săi au capturat două sute de kilograme de heroină numărul patru din Aberdeen.

— Am auzit. Felicitări.

— Un miracol, regizat de mine. De fapt, a venit să discutăm despre măcelul din Hennessey Road. S-a oferit să mă invite la prânz.

— Deci aţi început cu aperitivele. Sau aţi ajuns deja la felul principal?

McReadie dădu paharul peste cap şi ceru încă unul.

— Oricum, americanul face cinste.

Keelan se îmbrăcase cu o cămaşă pe sub haină şi pantaloni gri. Parcă şi-ar arunca hainele pe el cu lopata, se gândi Lacey. Este evident că nu are nicio îngrijitoare şi nici fier de călcat. Se bărbierise, dar prost. Se uită pe fereastră, către port şi apoi se întoarse, ca şi când şi-ar fi amintit deodată unde se afla. Prea tânăr să sufere de maladia Alzheimer[15], se gândi ea. Dar avea ceva ciudat, care îi trezea curiozitatea. Era când aici, când departe, ca un radio prost acordat. O comportare neobişnuită pentru un poliţist, îşi spuse ea. Chiar şi pentru un american.

Chelnerul aduse încă două scotch-uri. Keelan luă paharul indiferent.

— Este băutura ta preferată? îl întrebă Lacey.

Îi trezise curiozitatea.

— Nu chiar. Cum ţi-ai dat seama? Prefer Wild Turkey[16].

— Are un gust la fel de bun pe cât îi arata numele?

Zâmbi, şi de data aceasta îşi concentră toată atenţia asupra ei. Era surprinsă că se simţea flatată.

— Te plac mai mult acum, zise el.

— Nici tu nu mi-ai făcut o impresie bună la început.

— Cred că am spus nişte lucruri urâte despre tine. Apoi Mac mi-a explicat că eşti nepoata lui şi mi-a atras atenţia să fiu mai politicos pe viitor.

— N-am observat.

Ripostase dur, se gândi ea. Dar de ce avea oare senzaţia că o

[15] Provoacă o scleroză rapidă. — (n.t.).

[16] Curcan sălbatic (engl.) — (n.t.).

lua tot timpul peste picior?

Se făcu linişte şi apoi McReadie îi spuse zâmbind lui Keelan.

— N-o lua în serios. Este inofensivă. Nu-i aşa, Lace?

Lacey sorbi sifonul şi zâmbi, abţinându-se cu greu să nu-l lovească pe unchiul ei între picioare.

— Care-i scorul partidei dintre tine şi Eddie Lau? o întrebă Keelan.

— Zero la patruzeci. A venit aici într-o după-amiază, cu avocatul său, şi a început să ne ameninţe cu un posibil proces de defăimare. La puţin timp după aceea, alt tip a mărturisit că l-a atacat pe domnul Li, aşa că a trebuit să-l eliberăm. Mai vrei să discuţi cu el?

— Crezi că ar folosi la ceva?

— Nu prea.

— Băieţii lui Mac l-au pus sub supraveghere. Vor să vadă unde ne duce. Dar cum a rămas cu acest domn Li?

— Domnul Li este îndopat cu calmante. Are o sută douăzeci şi trei de cusături. Şi-a pierdut braţul stâng. Păcat, fiindcă avea un tatuaj drăguţ pe el. I-aţi percheziţionat vasul şi apartamentul?

— Nimic, zise McReadie.

Keelan îşi plecă privirile, hotărî să nu mai bea. Îşi puse paharul jos.

— Cum este acest Eddie Lau?

— Mulţi oameni au numai cuvinte de laudă faţă de el. Anul trecut a donat o sumă mare de bani unui spital de copii. Se spune că poate fi de-a dreptul fermecător. A încercat să-mi facă avansuri în timpul interogatoriului, dar eu personal îl consider dezgustător.

— În ceea ce priveşte fiscul, o întrerupse McReadie, are cinci restaurante, trei în Kowloon şi două în Shatin. A investit de asemenea într-o fabrică textilă din Mongkok. Neoficial credem că deţine rangul de Red Pole în triada 14K. Un Red Pole este un fel de… director executiv, din câte îmi imaginez.

— Droguri?

— Nu, mulţumesc, prefer scotch-ul, zise McReadie şi împinse paharul gol pe tejghea.

Keelan se uită la Lacey.

— Nu, am de terminat nişte lucrări, zise ea. Dar, dacă vrei să-ţi răspund la întrebare, află că Eddie Lau a fost arestat în 1984 pentru atac deosebit de grav în Shatin. De atunci, nu l-am mai

prins cu nimic. Nici droguri, nici furt, nici piraterie cu computere sau casete video. Dar ştim că a câştigat sume importante din aceste activităţi ilegale.

Îşi agăţă geanta pe umăr.

— Noroc, locotenente.

Îi dădu cartea ei de vizită.

— Dacă ai nevoie de ajutor, nu ezita să mă suni.

Keelan o luă absent şi o băgă în buzunar. Fata observă imediat că atenţia lui alunecase din nou în altă parte. McReadie îi spunea despre o fabrică de heroină pe care o descoperiseră acum doi ani în Shatin, finanţată probabil de Eddie Lau, dar Lacey ştia că americanul nu-l ascultă.

Ce om ciudat. Ciudat şi interesant.

Îi lăsă şi se îndrepta către ascensor.

24

Din Central, câteva poteci înguste se înălţau către Mid-levels, purtând numele unor funcţionari coloniali din alte epoci: Caine, Staunton, Elgin, Lyndhurst, Graham. Cel mai cunoscut nume printre turişti este probabil Ladder Street[17].

A fost săpată în stâncă, în ultimul secol — şase sute de metri de trepte din piatră, întinzându-se pe coama dealului, astfel încât băştinaşii asudaţi să poată căra cumpărătorii chinezi bogaţi, administratorii britanici şi taipanii lor până la casele în care locuiau, în Caine Road. Acum sudoarea era doar pe feţele turiştilor americani şi europeni, care gâfâiau pe panta înclinată, să privească templul exotic din Man Mo şi magazinele de antichităţi îngrămădite la intersecţia cu Hollywood Road. Ca toate legendele istorice, devenise o capcana turistică, majoritatea scrinurilor antice şi sticluţelor cu lichior fiind confecţionate cu câteva săptămâni înainte, în atelierele din Kowloon sau Teritorii. Mesele de trestie şi lemn negru care se găseau aici erau mult mai ieftine de fapt la San Francisco, Londra şi Sydney.

Vincent Tse stătea în magazinul său de antichităţi, în spatele statuetelor Buddha, scrinurilor din lemn de trandafir şi paravanelor sculptate, calculând profiturile lunii la o maşină şi

[17] Strada scării (engl.) — (n.t.).

introducând apoi rezultatele în memoria unui computer. Sclipirea ecranului era singura sursă de lumină din spatele magazinului.

Lui Vincent îi venea greu să se concentreze în dimineaţa aceasta asupra cifrelor scrise de mâna în dosarul din faţa lui... Ruby Wen! Într-un fel, reuşise să-i implice într-un conflict cu Sun Yee On. Eddie asculta tot ce-i spunea şi credea fiecare cuvânt. Singura dovada că The Ox luase praful lor era de la spionul pe care ea spunea că îl are în rândurile poliţiei. Războaiele între triade nu erau bune. Eddie era un luptător, dar nu se pricepea în afaceri. Afacerile însemnau profit, nu încăierări cu satâre şi lanţuri.

Ruby Wen!

Ori de câte ori se gândea la ea, simţea o durere ascuţită în piept. Eddie era înrobit de ea. Nu voia să-l asculte pe Vincent.

Iar acum dăduseră heroina lui Ox pe mâinile poliţiei. Era o nebunie.

Se uită la cifrele din faţa lui. Se presupunea că sunt încasările magazinului de antichităţi. Dar, înmulţite cu o mie, se transformau în tranzacţiile lunare ale veniturilor ilegale obţinute de mafia lui Eddie Lau.

Afacerile mergeau bine. Şi acum, din cauza lui Ruby Wen, riscau totul.

Se produsese o ambuscadă în faţa magazinului şi Vincent se uită pe uşă, să vadă ce se întâmplase. Trei chinezi tineri intraseră în magazin — bandiţi din triadă. Erau îmbrăcaţi în blugi şi aveau ochelari de soare. Unul din ei avea o cămaşă sport Lacoste, care-i dezgolea tatuajele: un şarpe pe braţul stâng şi o floare roşie de mac, roşie ca sângele, pe cel drept. Ignorând protestele tinerei vânzătoare a lui Vincent, Edith, tânărul luă o sticluţă din ceramică, o piesă antică autentică, din secolul al nouăsprezecelea şi o trânti pe jos.

Abia în clipa aceea înţelese Vincent ce se întâmplă.

N-avea cum să iasă din magazin. Aşa că se năpusti pe uşă.

Unul din tineri îl văzu şi-l împinse când trecu pe lângă el într-un scrin coreean. Vincent se dezechilibră şi căzu. Edith ţipă.

Cei trei puşti din triada se adunară în jurul lui şi începură să-l lovească cu picioarele. Erau încălţaţi în adidaşi, ca să-i ajute la stilul lor *kung-fu,* iar loviturile lor erau administrate cu precizie, în pieptul lui. Auzi un pârâit — îi plesnise o vertebră. Apoi

strigăte. Nu ştia dacă erau ale lui sau ale lui Edith. Se ridică în coate şi genunchi şi se târî spre uşă. Nu-l opriră, dar continuară să-l lovească şi căzu de patru ori cu faţa pe podea.

I se tulburase vederea. Recunoscu pe proprietarul unui magazin învecinat, doi turişti vestici, cu păr grizonat.

Vincent se ridică în picioare, îndoit de durere. De-abia mai putea sa respire. Îi auzea râzând. Apoi unul din ei îl lovi în faţă.

Căzu.

Îşi dădu seama că pentru ei era un simplu joc. Voiau să-şi exerseze mişcările învăţate la orele de antrenament.

Încercă din nou să se ridice şi căzu pe treptele magazinului. Se lovi cu capul de piatra pavajului şi, pentru o clipă, se întunecă totul înaintea lui. Nu prea îşi mai amintea ce se întâmplase după aceea, dar alţii îşi aminteau; un cuplu din Sydney, Australia, descrise poliţiei cu lux de amănunte cum, orbit de propriul său sânge, se târâse înapoi către cei trei tineri, care stăteau în uşă, râzând.

Apoi, aceştia îl loviseră cu picioarele până îşi pierduse cunoştinţa.

McReadie se sprijini de bar, în Clubul 699, şi comandă încă un scotch. Turnă puţin ghimber uscat în pahar şi luă o înghiţitură. Ştia că ar fi trebuit să fie în minibus, în drum spre apartamentul său din Stanley. Dar simţea din ce în ce mai mult că adevărata lui casă se află aici, unde asculta discuţiile familiare ale celorlalţi detectivi. Aici cel puţin nu se simţea niciodată singur. Era printre ai lui. Pe măsura ce se apropia anul 1997, îl cuprindea nostalgia şi regretul. În noul Hong Kong nu va fi loc pentru el, deşi aceasta era patria lui. Stătea în colonie de douăzeci şi şase de ani. Anglia era străină pentru el acum, dar nu avea unde să se întoarcă, decât acolo. Se simţea ca un refugiat.

Aici, în bar, putea de asemenea să discute de noile tehnologii şi lumea interlopă pe care nu le înţelegea şi nici nu voia să le înţeleagă, ştiind că va găsi întotdeauna pe cineva care să-l asculte. Şi îşi amorţea durerea surdă cu un pahar de băutură şi o vorbă dulce între prieteni.

Cineva se aşeză pe taburetul din stânga lui. Îşi ridică privirile plin de speranţe şi apoi văzu că era Lacey.

— Lace, zise el şi apoi îi făcu semn lui Tony, barmanul, să-i aducă o bere.

— Eşti supărată? o întrebă el.

Lacey încuviinţă din cap.

— Ai aflat?

McReadie îi făcu semn că nu.

— Am fost plecat toata după-amiaza să percheziţionez şampanele din portul Aberdeen.

— Trei tineri au intrat într-un magazin de antichităţi din Ladder Street, azi după-amiază şi l-au stâlcit în bătăi pe proprietar.

— Te referi cumva la Vincent Tse?

— Da.

— Se ştie cine a făcut-o?

— Niciunul din chinezi n-a văzut nimic, bineînţeles. Dar erau doi turişti australieni care au văzut totul. Spun că unul din băieţi are un tatuaj în forma de şarpe pe braţul stâng şi o floare roşie pe partea interioară a mâinii drepte.

— Dar feţele?

Lacey clătină din cap.

McReadie zâmbi.

— Sper că n-au rostit cuvintele magice.

— Ba da. Exact asta au spus: *„Chinezii arată toţi la fel”.* Totuşi au remarcat tatuajele. Tot este ceva.

— Ai vreo bănuială?

— Sunt sigură că vinovaţii vor ieşi în curând la iveală.

— Da, însă mi se pare cam greu să interoghezi suspecţii la morgă.

— Tocmai de aceea sper să-i găsesc înaintea celor din Wo Sing Wo.

Lacey puse jos paharul cu bere şi îşi luă geanta.

— Îţi mulţumesc pentru tratatie.

— De ce?

— Ce vrei să spui?

— De ce speri să-i găsim înaintea lor?

— Pentru că asta este meseria noastră. Reprezentăm legea. Nu triadele.

McReadie ridică din umeri.

— Poate că ei procedează mai bine. Nu aleargă să ia aprobarea procuraturii. Ştii ce diferenţa este între un avocat şi o târfă? Târfa nu-şi mai regulează clienţii după ce mor.

— Ai băut prea mult.

— Legea triadei este cea mai bună — daca sunt vinovaţi, vor

plăti. Nu le mai trebuie un împuţit de avocat al apărării, care să încurce lucrurile.

— Împuţit? exclamă Lacey, încruntându-se amuzată. De unde ai cules expresia asta?

— De la Keelan.

— Keelan, repetă ea, mirată. Şi el este de acord să-ţi faci dreptate de unul singur?

— Este părerea mea personală, Lace.

— Sper. Nu mi-ar plăcea să devină o tendinţă generală.

Se uită la ceas.

— Ar fi mai bine să pleci, dacă nu vrei să o superi pe Charlotte.

Se întoarse spre uşă.

— Ştii că Vincent s-ar putea să fie în legătură cu Eddie?

Lacey îl privi uimită.

— Am citit dosarul.

Văzând că nu reuşeşte să descifreze expresia zugrăvită pe chipul lui McReadie, adăugă:

— Amândoi îşi au birourile în Wo. Iar Vincent este asociatul său în afaceri.

— Sunt foarte apropiaţi.

— Cum îţi explici?

— Se spune că Eddie are urma dinţilor lui Vincent pe perna sa.

— Sunt amanţi?

— Crezi că doar conservatorii ascund secrete ruşinoase?

— Înseamnă că lucrurile stau cu totul altfel.

McReadie zâmbi.

— Ai grijă cum o să te exprimi după 1997.

Îşi termină scotch-ul şi-i făcu semn lui Tony să-i mai dea unul.

— M-am gândit că ar trebui să ştii. Se pare că în ultima vreme te preocupă afacerile personale ale lui Eddie Lau.

— Nu mă mai preocupă.

Se uită la pahar.

— Vrei să te duc acasă cu maşina?

— Ce rost are? zise el şi îşi trase un taburet.

Aici se simţea foarte bine.

Spitalul Queen Mary, Pokfulam

Eddie stătea pe marginea patului privindu-l pe Vincent. Avea

bărbia ruptă în trei locuri şi chirurgii i-o sudaseră. Îşi rupsese nasul şi osul de sub ochiul stâng când căzuse pe treptele de piatră, iar ochiul era umflat şi închis. Îşi pierduse câţiva dinţi. Capul era umflat ca un fruct moale, răscopt. Doctorii se temeau de edeme cerebrale şi era posibil să aibă nevoie de încă o intervenţie chirurgicală. Dacă creierul continua să se tumefieze, vor trebui să-i scoată temporar oasele craniene superioare, îi explicase unul din doctori, ca să lase umflătura să se dezvolte. Altfel, s-ar lăsa pe coloana vertebrală şi l-ar ucide.

Îi bandajaseră coastele şi-i administraseră morfină împotriva durerii, dar efectele drogului începeau să slăbească şi mai erau încă două ore până să i se facă altă doză.

Eddie nu se mişca şi nici nu vorbea. Nu ştia dacă Vincent îşi dădea seama de prezenţa lui.

Eddie ştia că nu doar suferinţa fizică îl tortura pe Vincent, îşi pierduse respectul. Îl bătuseră în public şi, în curând, toţi vor şti că Evantaiul Alb al lui Eddie Lau se văicărise ca o femeie, în mâinile unor puştani de-abia ieşiţi de pe băncile şcolii. Mai bine l-ar fi ucis.

O femeie intră în cameră. Nu-şi ridică privirile crezând că era una din asistente. Nu-i recunoscu vocea imediat.

— Cum se simte?

Eddie nu-i răspunse.

— Prietenii şi asociaţii tăi au avut multe ghinioane în ultimele săptămâni, domnule Lau. Nu te-ai gândit să aprinzi tămâie pentru Kuan Yin, să te protejeze?

Îşi înălţă ochii. Era femeia detectiv pe care o întâlnise în ziua aceea la Secţia de Poliţie Wanchai, cea care emisese mandatul său de arestare. Nu-şi amintea cum o cheamă.

— Ce vrei? zise el.

— Să-i găsesc pe bătăuşi.

— Nu-i treaba ta.

— Sunt detectiv la Serious Crimes Squad. Iar acesta este un atac deosebit de grav.

— Nu s-a produs în Wanchai.

— Chiar şi detectivii colaborează între ei.

— Crezi că un an sau doi de închisoare o să-i spele de păcate pe ticăloşii care au făcut asta? De cât timp locuieşti în Hong Kong, detective?

— De când mă ştiu.

— Şi tot nu i-ai înţeles pe chinezi?

— Eu înţeleg legea.

— Legea ta, nu a mea.

— Dacă te răzbuni pe cei care l-au bătut pe prietenul tău, o să te ridicăm pe tine.

— Mă piş pe toţi strămoşii tai. Cară-te de aici.

Lacey plecă.

Iar Eddie îşi continuă veghea.

Întâmplarea aceasta îi sfâşiase inima. Ştia cine era şi de aceea îl admira atât de mult pe Vincent. Când erau împreună, se simţea ca un războinic necioplit cu un obiect preţios din porţelan. Îl ţinea de mână, mirat, încercând să-l înţeleagă şi temându-se să nu-l spargă. Vincent era artistul, gânditorul. Creierul. Vincent era tot ce el nu va fi niciodată. Iar Eddie era protectorul său.

Şi era vina lui că îl răniseră. Acţionase arogant şi imprudent. Uite ce ai făcut. Ar fi trebuit să-şi dea seama că aşa o să se întâmple. Da, dar fi trebuit să prevadă că The Ox o să se răzbune în felul acesta.

Greşise; însă cei vinovaţi vor plăti că îl făcuseră să simtă gustul înfrângerii. Vor plăti că violaseră o persoană care pentru el era inviolabilă.

25

Au găsit trupurile în subsolul unei clădiri părăsite din Johnston Road. Fusese construită înainte de război — un monument străvechi, după standardele Hong Kong-ului şi urma să fie demolat şi reconstruit. Acum era încercuit cu banderola albastră de poliţie, şi jandarmii păzeau intrarea de curioşi. Lacey îşi arătă legitimaţia şi se strecură pe sub bandă.

Foaierul era coşcovit şi puţea a varză fiartă, mucegai, urină şi sudoare. O uşă grea de incendiu, de partea cealaltă a liftului vechi, fusese proptită de perete. Ducea la subsol.

Lacey văzuse multe crime şi se întărise după atâtea morţi violente şi mutilări. Deşi tatăl ei n-ar fi vrut ca ochii inocenţi ai fiicei sale să asiste la asemenea orori. Dar ceea ce vedea acum era cu adevărat şocant, o viziune de coşmar. Erau trei trupuri şi cea mai mare parte din sânge se scursese pe podea şi pe pereţi. Nu muriseră de moarte bună.

Tyler stătea pe treapta de jos, cu doi din sergenţii echipei sale, Brian Kwok şi David Poon. Aşteptau medicul legist şi un ofiţer superior de la Identity Bureau să-şi facă treaba. Un fotograf al poliţiei imortaliza scena, urmând instrucţiunile lui Tyler. Două lămpi de halogen fuseseră fixate pe trepiede, în colţurile pivniţei. Parcă ar fi fost o scenă dintr-un film sângeros, regizat de Tyler.

O văzu şi înălţă sprâncenele, în semn de salut. Ţinea în mână un container din folie argintie şi mânca pui şi orez cu o furculiţă.

— Nu te deranjează când eşti chemată la ora prânzului? o întrebă el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-i prea plăcut, zise el.

— Văd şi eu, domnule.

Lacey privi mai atent cele trei corpuri. Băieţii erau goi, cu mâinile legate la spate. Era evident că fuseseră torturaţi înainte să fie omorâţi, probabil cu nişte instrumente ascuţite.

— Cel care a făcut asta nu este o fiinţă umană, spuse Tyler.

Băgă în gură o bucata de pui şi nişte orez.

— Pot să te scutesc de detalii, dacă vrei. Vei găsi totul în raport.

— Poate că n-am constituţia dumneavoastră, domnule, dar sunt totuşi detectiv. Vă promit că n-o să leşin.

— Ei bine, zise Tyler, daca observi, într-un colţ este nişte sârmă ghimpată şi o conductă. Conform părerii procurorului, se pare că acestor bărbaţi li s-a introdus conducta, urmată de sârma ghimpată. Iar apoi au fost scoase în ordinea în care au fost introduse. Dar cum am mai spus, cei care au făcut-o nu sunt genul de persoane pe care noi doi le-am invita la cină.

— Doamne Sfinte!

— Ceilalţi au fost torturaţi asemănător, dar fără atâta inventivitate. Li s-au tăiat diverse părţi din corp, cu satârul se pare, înainte să moară.

— Cine sunt?

Tyler arătă spre unul din cadavre. Ceea ce Lacey luase drept încă o rană însângerată se dovedi a fi o floare purpurie de opium. Lace se apropie să examineze braţul stâng. Un şarpe.

— Este cel care l-a atacat pe Vincent Tse împreună cu alţi doi.

— Nu s-a dovedit încă, dar este foarte posibil.

— Eddie Lau s-a răzbunat.

Tyler termină de mâncat.

— Sau unul din drăguţii săi prieteni. Se spune că The Onion se amuză cu asemenea lucruri. Destul ca să-ţi taie pofta de mâncare, nu?

— Nu s-ar zice.

— Trebuie să mă hrănesc, totuşi.

— Simt nevoia să ies la aer curat.

Lacey se întoarse în foaier. Pereţii goi erau mâzgăliţi de golanii străzilor, care nu lăsau alte semne pe lumea aceasta decât simbolurile zugrăvite pe pereţi. La colţuri se adunaseră mormane de murdărie.

Brian Kwok i se alătură.

— Când au fost ucişi?

— Procurorul spune că *rigor mortis* nu s-a instalat definitiv şi nici procesul de putrezire, aşa că s-a estimat că au trecut patru sau cel mult douăsprezece ore. Deci, crima s-a produs între unu noaptea trecută şi nouă azi dimineaţă.

— Fă o investigaţie în jur. Întreabă dacă n-au văzut sau n-au auzit ceva.

— Îl aducem pe Eddie Lau?

— Ca să ne acuze că îl agresăm?

Clătină din cap, gândindu-se pentru o clipă.

— Însă o să-i percheziţionăm apartamentul. Se aşteaptă s-o facem, aşa că n-o să-l dezamăgim. O să trecem şi pe la The Onion. Spune-i lui David Poon că va trebui să cercetăm bine subsolul, scările şi ambele ieşiri. Trebuie să căutam amprente, fire de păr, orice indicii. Avem nevoie de-o dovadă fizică pentru a incrimina pe cineva…

Tyler apăru pe scările de incendiu. Îşi aruncă tava goală în mormanul de gunoi din hol.

— O să se ocupe laboratorul, voi căutaţi amprente şi chemaţi-mă la interogatoriu.

— S-ar putea să asistăm la o reacţie violentă. Dacă sunt băieţii lui Sun Yee On, este posibil să se dezlănţuie un război între triade.

— Atâta timp cât se ucid unii pe alţii, avem mai puţină bătaie de cap.

— Dar nu asta este important.

— Ştiu!

— Dacă nu apărăm legea şi ordinea, prezenţa noastră nu mai are niciun rost.

— Ba are. Trebuie să protejăm nevinovaţii, zise Tyler, devenind brusc serios. Hai, ne întâlnim la birou. În Amoy Street este o cofetărie grozavă. Mă duc să-mi cumpăr nişte brioşe cu seminţe de lotus.

— Keelan.

— Locotenente, aici este inspectorul Lacey.

Keelan se înveseli. Se relaxă şi îşi dădu picioarele jos de pe birou. Întinse mâna după ţigări, îşi aminti ce necazuri îi pricinuiseră ultima oară şi le aruncă la loc în sertar. Era o nebunie, dar avea senzaţia că era genul de femeie capabilă să delecteze mirosul de tutun chiar şi prin telefon.

— Cu ce pot să te ajut?

— Voiam să discutăm despre Eddie Lau.

Keelan se opri.

— Eddie Lau? Îmi pare rău, poţi să-mi dai codul comercial chinez?

— Ce?

— Cred că îţi dai seama că există doar patru sute şaptezeci şi două de prenume pentru întreaga populaţie chineză.

Se făcu linişte şi apoi o auzi râzând.

— O.K. Merit să mă iei peste picior.

Îi plăcea să audă din nou o femeie râzând. Trecuse atâta timp…

— Ce vrei să ştii despre Eddie Lau?

— Am încercat să-l sun pe Mac, dar este plecat. Aşa că m-am gândit că ai putea să mă ajuţi. Voiam să ştiu dacă Biroul de Narcotice îl mai supraveghează.

— Cred că s-a contramandat.

— La dracu’. De ce?

— Explicaţia obişnuită — din lipsă de personal. Prea multe informaţii, prea complicat de prelucrat. Dar ce s-a întâmplat?

— Speram să aflu ce a făcut noaptea trecuta.

— Apropo, nu cred că a stat acasă să se uite la televizor.

Altă pauză. Keelan văzu un Cathay 747 verde cu alb desprinzându-se de pe pista de la Kai Tak, printre clădirile albe ale Kowloon-ului.

— Ce faci în după-amiaza aceasta? zise ea.

Keelan încercă să-şi ascundă surprinderea provocată de întrebarea ei.

— Salvez lumea liberă de ameninţarea traficanţilor de droguri.

— Poate o să-ţi dau o mână de ajutor. Trec să te iau peste o jumătate de oră.

— O.K., zise Keelan şi puse receptorul în furcă.

Fir-aş al naibii!

26

Causeway Bay fusese descris drept imaginea viitoare a Hong Kong-ului. Zeci de mii de oameni trăind perete în perete, în cutii albe, dispuse pe verticală, viu luminate, întinse în jurul zonei parcului Victoria, către North Point.

Ascensorul era defect, aşa că Lacey şi Keelan urcară pe jos unsprezece etaje. *Lap-sap* — gunoi — se adunase în colţurile întunecate ale scării, folosită se pare ca WC de unii locatari. Era în miezul zilei, dar, fără becurile care luminau fiecare palier, le-ar fi fost imposibil să înainteze.

Mirosea a varză, ghimber şi usturoi. Majoritatea apartamentelor nu aveau bucătărie, aşa că găteau adesea pe hol. Se opriră lângă o uşă vopsită în verde. Lacey inspiră adânc. Îşi scoase legitimaţia şi ciocăni.

Uşa se deschise. Un cantonez îndesat, cu piele netedă, în vestă albă şi pantaloni cenuşii stătea dinaintea lor. Faţa lui exprima uimirea.

— Chang Mai-cheung?

Bărbatul încuviinţă din cap, la fel de uluit.

Lacey îşi întinse insigna şi fu surprinsă să constate că vorbea încordat.

— Sunt inspector Madeleine Lacey, de la Wanchai C.I.D.

Arătă spre Keelan.

— Iar el este locotenent John Keelan. Un coleg de-al meu.

Omul încremenise în loc, clipind ca o bufniţă.

— Pot să intru?

Keelan se încordă. Chang începu să strige ceva, tremurând de frică. Se auziră mai multe strigăte din casă, când soţia lui se năpusti la uşă.

Lacey auzi alte uşi deschizându-se pe hol şi simţi privirile aţintite asupra ei. Nu voia să vorbească de faţă cu vecinii. Îşi

făcu loc să intre în apartament.

— Poliţia! strigă bărbatul în cantoneză. A venit poliţia! S-a întâmplat ceva cu Pui-kee!

Doamna Chang apăru pe hol, o femeie micuţă, cu păr negru, permanent, într-un halat decolorat din prosop. Se întunecase la faţă de spaimă.

Keelan o urma pe Lacey şi închise uşa.

— Pui-kee? o întrebă chinezoaica pe Lacey.

— Mă tem că da, îi răspunse.

Copiii se îngrămădiră în spatele doamnei Chang. Cei mai mici aveau în jur de patru-cinci ani, iar cel mai mare era adolescent. Lacey văzuse o mulţime de apartamente de acest fel, mai ales în acest cartier, în care locuiau familii cu cinci sau şase copii laolaltă cu bunicii. Erau locurile predilecte de unde triadele îşi racolau adepţii.

— Este rănit?

Lacey îşi repetase discursul. Aveau destul timp mai târziu să afle adevăratele circumstanţe ale morţii fiului lor.

— Cred că a fost rănit împreună cu alţi doi. Azi la prânz, l-am găsit într-o clădire părăsită.

— A murit? strigă Chang.

— Îmi pare rău...

Se rezemă de perete, cu gura deschisă. Doamna Chang se înclină, ca şi când ar fi lovit-o cineva în cap, dar una din fete o prinse înainte să cadă. Doi din băieţii mai mari o târâră în pat, urmaţi de soţul ei, care mergea clătinându-se.

Keelan se uită la Lacey. Nu înţelesese schimbul de cuvinte în cantoneză, dar situaţia era destul de clară.

Apartamentul era înghesuit, cu o singură fereastră, care dădea spre celalalt apartament din blocul alăturat, o panoramă de frânghii cu rufe. Un bebeluş de un an şi jumătate se juca pe balcon, printre ghivecele cu flori veştejite. Doi cintezoi în cuşti mici, din bambus ciripeau jalnic deasupra copilului.

Apartamentul era dezordonat. Masa era plină de caiete şcolare ale copiilor, pe podea se înşirau jucării, din sertar se revărsau produse cosmetice, detergenţi, pliante publicitare. O bătrână pe un scaun se uita la un spectacol prostesc, la televizorul color. Chiar dacă nu aveau bucătărie sau baie, fiecare familie îşi menţinea un anumit standard de viaţă, condiţionat de existenţa televizorului.

— Bună ziua, bunico, o salută Lacey cu respect, în cantoneză.

Bătrâna îi privi tăcută. Keelan o auzea pe doamna Chang zbierând în dormitor.

Zeul Bucătăriei zâmbea absent din altarul său, în colţul camerei. În jurul imaginii sale era tămâie, o mandarină, o ciocolată şi un pachet de ţigări Dunhill. Insuficient, se gândi Keelan cu amărăciune. Acest zeu grăsan nu prea ajutase familia în acest an.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus, îi spuse Keelan.

— Voiai să înţelegi mai bine triadele.

— Aşa arata o triadă?

— Doar o parte din ea.

Lacey se trezi uitându-se la nişte fotografii şi luă una, la întâmplare.

Chang se întoarse în cameră, împleticindu-se ca un orb. Pipăia mobila, ca şi când nu s-ar mai fi încrezut în ochii săi.

— Nu cumva este o greşeală? zise el.

Lacey se uită la fotografia din mâna ei şi îşi dădu seama şocată că era a lui Pui-kee. Era în uniformă de şcoală — şort albastru, cămaşă albă şi cravată. Zâmbea timid, înconjurat de fraţii şi surorile lui. Încercă să compare figura lui cu cadavrul tatuat pe care-l văzuse cu două ore în urmă, în subsolul lui Johnston Road.

Lacey îl arătă cu degetul pe Pui-kee în fotografie. Iar Chang îşi dădu seama că îi răspunsese la întrebare. Bruma de curaj pe care şi-o făcuse, ameninţa să se risipească.

Lacey îşi drese glasul.

— Domnule Chang, ştiu că nu este momentul potrivit, dar trebuie să veniţi cu noi să vă identificaţi fiul. Vă rog.

Nu ştia daca Chang o auzise. Copiii apărură în uşă. Feţele lor o priveau acuzator, ca şi când ea ar fi fost de vină.

— Ce se întâmplă? o întreba Keelan.

— Voia să ştie dacă nu s-ar putea să fie o greşeală.

Keelan inspiră adânc.

— Îngrozitor. Nu mi-a plăcut niciodată această latură a meseriei noastre.

Lacey înălţă din umeri.

— Cred că o să leşine.

Dar Chang se scutură, ca şi când ar fi ieşit din transă şi se împletici spre uşă. Voia să iasă mai repede de aici. Când

închiseră uşa o auziră pe doamna Chang urlând din nou.

Spera că cel care era însărcinat să le explice cum murise fiul lor o s-o facă cu blândeţe.

Lacey opri lângă Hopewell Centre. Era târziu după-amiaza şi turnurile de ciment ale Wanchai-ului umbreau în permanenţa trotuarul.

— Deci, de ce m-ai adus? o întrebă Keelan.

— Ţi-am spus doar. M-am gândit să-ţi lărgesc orizontul.

— Zău?

— Aici ai de-a face cu altă cultură, locotenente. S-ar putea să nu înţelegi tot. Am cunoscut câţiva poliţişti americani care s-au întors în S.U.A., crezând că fiecare chinez este un mafiot. Dar nu este adevărat. Cei mai mulţi sunt oameni muncitori, care respectă legile. Delincvenţii sunt mai ales nişte puşti. Triadele se folosesc de ei pentru treburile murdare. Ucid la comandă, dar nu sunt creierul acţiunii. După cum ai văzut azi după-amiază, au toate motivele să lupte pentru o viaţă mai bună. Nu trebuie să provină neapărat din familii de hoţi. Pentru majoritatea acestor puşti, triadele reprezintă cea mai rapidă cale de îmbogăţire. Nu au nimic de pierdut.

— Şi sunt dispuşi să rişte tot.

— Exact.

— În S.U.A. este aceeaşi poveste.

— Dar cel puţin acolo sunt oamenii tăi. Îi înţelegi. Însă, când vor veni chinezii în America — şi vor veni, au început deja să se reverse cu zecile de mii, legal sau ilegal, acum când se apropie scadenţa — n-o să-i înţelegi absolut deloc. Există atât de multe contradicţii! Deşi respectă legile, nu agreează poliţia, îşi iubesc familiile, dar sunt obsedaţi de bani şi de profit.

— Avem chinezi în California de mai bine de-un secol.

— Da, în cartierele lor chinezeşti. Dar durează mult să asimilezi o minoritate. Cincizeci de ani, două sau trei generaţii pentru italieni. De aceea de-abia aţi început să slăbiţi mafia. Iar chinezii sunt şi mai uniţi în clanuri decât italienii.

— Înţeleg ce vrei să spui.

— Perfect. Pentru că, atunci când ni se povesteşte despre triade, este uşor să le vezi în două dimensiuni. Însă majoritatea sunt ca Pui-kee, sosiţi din apartamente de bloc supraaglomerate, fără speranţă. Probabil că părinţii lui habar n-aveau în ce

necazuri se băgase. Totul a început, mai mult ca sigur, când s-a înscris împreuna cu alţi adolescenţi la cursurile de arte marţiale. Poate că a dat peste un puşti mai mare, membru al unei triade, destul de dur, ca să le servească de model. Deci, O.K. Iată ce îşi doreşte — un loc al lui. La fel ca puştii din Anglia care vor susţine o echipă de fotbal, ca să facă parte din ea. Şi încep cu „atârnarea felinarului albastru", care este un fel de ucenicie. Puştiul cel mare îi spune că cineva are nevoie de o muştruluială sau că el şi prietenii lui trebuie să răvăşească un anumit restaurant. Mă rog, nu este prea greu. Se duce în locul respectiv, mănâncă împreună cu prietenii săi şi apoi refuză să plătească. Şi în loc să-l ameninţe proprietarul, îl ameninţă *el* pe *proprietar.* Sau se postează în uşă şi se uită urât la clienţi. I se pare nostim. N-are serviciu şi nici altceva de făcut. Şi când îşi vede vechii prieteni, pe terenul de fotbal sau la un meci de baschet, toţi îl consideră un tip dur. Pe urmă, dacă este dur cu adevărat şi nu se preface doar, poate fi invitat să se alăture unei triade, ca 49. Cu timpul, poate ajunge să aibă *mah jais,* proprii lui oameni. Cei cu sânge rece, criminalii eficienţi, sunt promovaţi la ranguri înalte. Îşi derulează propriile lor afaceri şi îi pun pe alţii să se ocupe de treburile murdare. Când ajung pe la treizeci-patruzeci de ani, nu mai vor să lupte. Îşi spală profilurile rezultate din jafuri, droguri, jocuri de noroc sau alte activităţi prin afaceri respectabile. Chiar dacă nu mai activează în triade, îşi menţin legăturile. Şi când afacerea se împute, apelează tot la triade.

Keelan încuviinţă din cap.

— Atunci cum o să-i oprim?

Lacey ridică din umeri.

— Ai putea începe prin a învăţa cantoneză şi a recruta poliţişti chinezi. Dacă nu te infiltrezi în organizaţii, n-ai nicio şansă.

— Crezi că America este următoarea lor ţintă?

— Nu mai sunteţi o ţintă, ci o afacere gata aranjată. Întreabă-i pe cei din Wah Ching.

Keelan auzise de Wah Ching, puternica triadă chinezească din San Francisco.

— Atâta timp cât îşi asigură profilurile pe Hang Seng, peştii cei mari rămân aici, în Hong Kong. Dar şi-au deschis deja căi de acces în Australia, Marea Britanie şi Golden Mountain[18].

— Golden Mountain?

[18] Muntele de Aur (engl.) — (n.t.).

— Este denumirea cantoneză a Californiei.

— Bun. Îţi mulţumesc pentru explicaţii. A fost într-adevăr deprimant.

Fata zâmbi.

— Face parte din obligaţiile de serviciu.

Se pregătea să coboare din maşină, dar se opri:

— Uite ce este…

— Poţi să-mi spui Lace, la fel ca toţi ceilalţi.

— Lace. Îmi pare rău că am fumat în biroul tău. Că te-am luat drept secretara ta.

Încerca să surâdă.

— Că n-am ştiut de Codul Comercial Chinez.

— Reacţia mea a fost exagerată. Oricum, nu mai contează.

— Pentru mine contează. Putem s-o luăm de la început?

— Sigur, zise Lacey.

— Poate vei fi de acord să bem câte ceva împreună.

Lacey se încordă şi aranjă oglinda retrovizoare.

— Nu cred.

Se arătă jignit.

— De ce?

— Nimeni n-ar spune nimic, locotenente. Şi nici nu cred că tu ai vorbi cu cineva. Dar, mai devreme sau mai târziu s-ar afla, şi, într-un fel, mi-aş pierde prestigiul. Înţelegi? Sunt femeie şi indiferent cum mi-aş vedea de serviciul meu sau tu de-al tău, se aplică aceleaşi reguli imemorabile. Munca şi viaţa mea personală nu se pot suprapune.

— Mă rog, presupun că ai dreptate.

Se trezi gândindu-se iraţional: oricum, ce-ar spune Anna?

— Da, am, zise Lacey.

Keelan vru să spună ceva, dar se răzgândi. Avea prea multe pe suflet şi-i era imposibil să le explice. În ultima vreme nu mai ştia ce să creadă, să simtă sau să facă. Se întrebă dacă o să se elibereze vreodată de aceasta povară.

— O.K. Îţi mulţumesc, din nou. După cum se spune în Etiopia — Abisinia.

Era o glumă ieftină, dar îi zâmbi.

Îl văzu traversând strada.

Nu intenţionase să-l repeadă. Dar îşi spuse că era o tânără cu capul pe umeri şi refuza să se încurce cu bărbaţi însuraţi. Avea destule probleme cu cei liberi.

În timp ce urca cu ascensorul la etajul cincizeci şi şapte, Keelan se gândea la Anna. De ce, ori de câte ori era cu altă femeie, avea senzaţia că o înşela? Îi spuseseră că timpul va vindeca orice rană. Dar trecuse mai mult de un an şi se întreba acum dacă era adevărat. Mintea era ca şi timpul; unele răni se vindecau — lăsau poate cicatrici mici, pe care nu le vedea nimeni, însă, altele, te schilodeau pe viaţă. Poate că la fel se întâmpla şi cu el.

27

San Francisco

Un Mercedes trase la intrarea hotelului lui Ruby din Campton Place, la ora trei fix. Un bărbat solid, cu ten închis la culoare, în costum Versace, îi deschise portiera şi se urcă.

Fu dusă în Pacific Heights, enclava din care avocaţii, bancherii şi agenţii de bursă ai oraşului dirijau viaţa din golf. Ruby zărea case în stil Tudor sau georgian, cu faţade ascunse de grădini cu arbuşti îngrijiţi. Şoferul se opri în Buchanan şi apăsă pe un buton. Porţile electrice se deschiseră şi trecură mai departe.

O cărare unduitoare ducea la o impunătoare reşedinţă victoriană, cu intrarea ascunsă de un portic alb, susţinut de coloane roccoco din gips. Faţada din piatră era presărată de balcoane ornamentale şi capete de balaur cocoţate pe acoperişul plat, dar, pentru Ruby, efectul fu stricat de apariţia slugii. În loc de un servitor în livrea albă, cel care îi deschise purta bretele roşii peste un tricou alb şi un suport din piele, prins de umăr, pentru un Magnum 44.

John Bertolli stătea în capătul mesei lungi, lustruite, din mahon. Ruby numără douăsprezece scaune tapisate cu pluş roşu, dar numai două erau ocupate. Bertolli era în cămaşă, cu bretele atârnându-i peste pantalonii negri şi un şerveţel în jurul gâtului. Mânca stridii cu mâna şi arunca resturile într-un castron mare. Însoţitorii săi, de asemenea italieni, nu mâncau. Le făcu

semn cu capul să plece şi, fără s-o prezinte, se ridică s-o întâmpine.

— Ruby, răsună o voce hârjâită. Mă bucur să te revăd.

Îşi şterse degetele pe şerveţel şi-i întinse mâna.

— Stai jos. Vrei să bei ceva?

— Apă minerală.

— Suc. Yuppie, zise el şi pocni din degete spre bărbatul cu Magnum-ul, care o escortase în cameră.

Omul plecă să aducă ce comandase şeful său.

Ruby se uită în jur. Mobila şi aspectul încăperii erau uluitoare. Un bust de marmură a lui Cezar pe un postament, într-un colţ, candelabrul de cristal, un lampadar din ebonită, de forma unei femei goale, un tablou în ulei, reprezentând o scenă biblică, într-o superbă ramă aurită, care ocupa un întreg perete. O arcadă dădea într-o cameră spaţioasă, goală, un covor gros, crem. De după colţ, Ruby auzea zumzetul strident al unui joc video. Îşi înălţă gâtul şi văzu doi băieţi stând pe jos, în faţa unui ecran TV uriaş.

Bertolli îşi concentră din nou atenţia asupra scoicilor.

— Serveşte-te, zise el, făcând semn spre castron.

Ruby clătină din cap.

— Credeam că vouă, asiaticilor, vă place mâncarea marină.

Fata se uită cum i se prelingea sucul pe degetele butucănoase, păroase, cu ghiuluri groase de aur. Ruby fusese prezentată lui Gino Bertolli în ultima ei călătorie la Golden Mountain. Era un tip solid, cu început de chelie în creştetul capului, deşi în rest era foarte păros. Ruby îl găsea dezgustător din punct de vedere fizic. Îşi imagina că oameni ca el se prezentaseră probabil prima oară la Curtea Imperială Chineză, atrăgând vesticilor reputaţia de maimuţoi şi barbari. Părul îi ţâşnea de sub gulerul cămăşii, din urechi şi chiar din nări. Semăna cu un proprietar de cafenea din North Beach, cu excepţia ghiulurilor de aur şi Rolexului bătut în diamante de la mână.

Privea şi asculta, aşteptându-l să termine de mâncat. Pe urmă se şterse pe mâini, la gură şi îşi aprinse o ţigară. O studia fără să se ferească. Era îmbrăcată într-o jachetă roşie din caşmir, cu guler de catifea, fustă scurtă şi mănuşi de piele asortate cu pantofii negri, din piele neagră de căprioară cu tocuri înalte. Trebuia să lase întotdeauna o impresie bună. Aşa îi spusese

Eddie.

— Ai o casă frumoasă, spuse Ruby.

— Ar trebui să fie frumoasă, pentru că m-a costat o groază de bani. De când ai venit în oraş?

— De trei zile. Poate patru.

Ochii lui o studiau. Se gândea poate ce-ar fi să se înfrupte puţin dintr-o puicuţă din Hong Kong. Simţi golul cunoscut în stomac. Va aştepta să vadă ce se întâmplă. Nu se ştia niciodată de ce era în stare o ţărăncuţă ca să încheie o afacere.

Tipul cu pistolul apăru din nou cu un pahar şi o sticlă cu Perrier rece şi le puse în faţa ei, pe masa lustruită. Apoi se retrase fără niciun cuvânt.

Bertolli întinse mâna după paharul cu vin roşu. Se aştepta să-l vadă dându-l peste cap, dar sorbi doar, savurându-l pentru o clipă înainte să-l înghită, ca un cunoscător.

— Deci, să trecem la afaceri, zise el.

— Cât vrei?

Ridică din umeri.

— Depinde de calitate, depinde de preţ.

— Cea mai buna calitate, puritate — nouăzeci şi opt la sută, din Burma. Unu-patruzeci.

Bertolli îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul spre tavan. Un Cristos răstignit atârna pe perete. Ruby îl privi şi se cutremură. *Gwailos.* Râd de noi că ardem bani de hârtie în stradă, iar zeul lor este un bărbat gol, torturat cu cuie ascuţite.

— Unu-patruzeci este prea mult, spunea Bertolli. Azi găsesc aproape oriunde cu unu-treizeci.

Ruby nu-i răspunse. Aproape peste tot era probabil o exagerare, dar într-adevăr preţul scăzuse în S.U.A. Pătrundea mult praf alb pe vechiul drum al mătăsii, prin provincia Yunnan şi Canton şi era mai ieftin decât prin Thailanda. Nu se mai plăteau sume prea mari pentru mituirea oficialităţilor guvernamentale.

— Cât vrei? îl întrebă Ruby.

— Zece unităţi.

— Cumpăra cincisprezece, poate o să-ţi ofer la unu - douăzeci şi cinci.

Îmi permit să fiu generoasă, Eddie i-a mituit pe toţi, cu excepţia lui Henry Pi.

Bertolli se gândi.

— Cincisprezece unităţi este o cantitate mare.

Un băieţel alergă în cameră.

— Papa! Am reuşit! L-am bătut pe Mohawk!

Bertolli se întoarse, îl apucă de umeri şi-l luă în braţe.

— Ce-ai făcut?

— L-am bătut pe Mohawk!

Un băieţel mai mare stătea în uşă, posomorât. Frăţiorul lui mai mic îl arătă cu degetul, din poala lui Bertolli.

— Te-am măcelărit!

Bertolli îi zâmbi lui Ruby.

— Când eram puşti, TV însemna pentru mine „O iubesc pe Lucy”. Acum au scos tot felul de rahaturi pe care nu le înţeleg.

— Hai să jucăm baschet, zise băiatul mai mare.

— Doar dacă sunt Lakers.

— Da, bine.

Cel mic se dădu jos din braţele tatălui său şi alergă în cealaltă cameră.

— Copii! zise Bertolli.

Ruby auzi glasul metalic al instrucţiunilor, când fraţii începură alt joc.

— Este foarte bine să ai fii, zise Ruby.

— Micuţul Aldo este la fel ca taică-său. Nu-i place să se dea bătut niciodată.

Trase din ţigară.

— Unu-douăzeci.

Ruby ridică din umeri.

— O treime acum, două treimi la livrare, O.K.?

— Când poţi livra, Ruby?

— Oricând.

Bertolli se arătă surprins pentru prima oară.

— Marfa este deja în oraş?

— Poate.

— Poate, repetă el. O.K., Ruby. Ne-am înţeles. Mâine sună la numărul pe care ţi l-am dat şi o să aranjez prima plată.

Numărul era prin pager, aşa că nu putea fi depistat.

Ruby era impasibilă, ca şi când ar fi încheiat zilnic afaceri cu şapte zerouri. Dar trebuia să inspire adânc, fiindcă ameţise. Zece kilograme şi jumătate, la unu-douăzeci, însemna un milion două sute cincizeci de mii de dolari.

Acum, singura problemă era Henry Pi.

Wanchai, Hong Kong

Grăsanul în costum Brioni, de la volanul Mercedes-ului coti din Luard, în Jaffe Road. Strada era aglomerată de Mazde şi Toyote şi, văzând că nu găseşte un loc de parcare, opri motorul pur şi simplu şi lăsă maşina unde era. N-o să protesteze nimeni. Doar era vorba de The Onion.

În timp ce se îndrepta spre restaurant, ceilalţi chinezi se grăbeau să se dea la o parte din calea lui. The Onion era binecunoscut în Wanchai. Odată aruncase un şarpe viu într-un restaurant al cărui patron refuzase să plătească suma cerută de Eddie Lau pentru protecţie.

Era ora nouă seara, o umiditate de nouăzeci şi cinci la sută şi se aşteptau să plouă. The Onion asudase deja când ajunse la faţada roşie-aurie a restaurantului Water Dragon. Şiruri de raţe strălucitoare atârnau de un stâlp lung, metalic, iar crabii se înghesuiau într-un acvariu. La fel ca The Onion, nici ei nu ştiau că urmau să moară peste puţin timp.

Un cuplu german între două vârste, ieşit la plimbare din hotelul învecinat Whamey, nu se lăsară intimidaţi de faptul că restaurantul nu avea un meniu în limba engleză afişat la fereastră şi nici de clientela sută la sută chineză. Se aşezară la o masă din colţ, deschiseră ghidul şi făcură semn că doresc crabi cu chilii. Nu-i băgară în seama pe cei patru tineri în geci sport şi blugi, care zăboveau pe trotuar. Nu-i văzură intrând în restaurant şi suind repede scările pe care se urcase The Onion cu o jumătate de oră în urmă.

Camera de deasupra restaurantului era o sală particulară pentru mah-jongg. Era o încăpere mare, cu mese şi scaune, viu luminată de şase becuri suspendate de tavan. Vopseaua verde se cojise de pe pereţii goi, cu excepţia unui calendar din 1989, cu poza unei stele de operă. Un ventilator rupt, din lemn, se învârtea încet, deasupra.

Erau mai puţin de doisprezece oameni la mese, absorbiţi de jocurile lor. Trăncănitul zarurilor şi strigătul jucătorilor camuflau zarva din restaurant.

Un bătrân într-o pijama albă, murdară stătea pe un scaun de lemn cu spătar tare, la uşă şi citea un ziar. Îi văzu pe cei trei tineri şi se ridică repede, făcând un pas înapoi, în cameră. Îşi

dădu seama imediat de ce veniseră.

Intruşii îl ignorară. The Onion stătea cu spatele la ei, absorbit de joc. Dar cel din faţa lui îi văzu şi amuţi imediat. Ochii săi trădară alarma.

The Onion se întoarse.

Şi, în momentul acela, ştiu că o să moară. Sări imediat în picioare, trântind scaunul pe podeaua din lemn.

Băgă mâna în haină, să-şi scoată pistolul automat, dar nu avu timp nici măcar să-l atingă. Primul din cei patru tineri se năpustise deja asupra lui, cu un satâr în mâna dreaptă. Îl lovi şi The Onion scoase un strigăt de spaimă şi durere.

Ceilalţi trei se alăturară şi se apucară de treabă. Zgomotul satârelor continuă mult timp după ce The Onion încetase să mai ţipe. Colegii săi de joc se îngrămădiseră de-a lungul peretelui şi priveau spectacolul.

Când se termină, unul din tineri îi preveni că vor avea aceeaşi soartă dacă repetau poliţiei ce văzuseră.

Dar era un avertisment inutil.

De îndată ce vagabonzii plecară, se năpustiră pe scări, lăsând proprietarul să explice poliţiei ce se întâmplase cu unul dintre cei mai buni clienţi ai săi.

Madeleine Lacey era încă în biroul ei, analizând rapoartele despre triplul măcel din Johnston Road. Fu anunţată prin staţie. Îl urmă pe Brian Kwok, care alerga deja spre uşă, îmbrăcându-şi haina din mers.

Restaurantul era la numai trei sute de metri depărtare. Ploua când ajunseră acolo, iar motocicletele se reflectau în bălţile negre. Drumul era aglomerat şi se adunaseră o mulţime de curioşi în faţa restaurantului — turişti şi chinezi îşi înălţau gâturile să vadă ce se întâmplă.

Kwok lăsa maşina în mijlocul străzii şi îşi croi drum prin mulţime, urmat de Lacey.

Erau cel puţin şase poliţişti în uniformă la faţa locului şi se arătară uşuraţi să-i vadă.

Poliţistul rănit era rezemat de pereţi. Partenerul lui îi ţinea un prosop de ceai în partea laterală a capului. Podeaua era plină de sânge. Alt bărbat zăcea pe jos, printre plăcile de mah-jongg şi scaunele răsturnate. Un chinez în vestă albă stătea lângă scări.

Lacey îşi arătă legitimaţia.

— Inspector Lacey. Şi sergent Kwok.

— Jandarm Martin Boon — zise primul poliţist.

Avea o tresă roşie pe mânecă, indicând că vorbea englezeşte.

— Ce dracu' s-a întâmplat? pufni Lacey.

— Un măcel, domnule, zise Boon. Patrulam, când am auzit ţipete. Câţiva turişti au alergat să ne aducă, au spus că s-au încăierat în restaurant.

— Colegul tău se simte bine? zise Lacey, aplecându-se să examineze poliţistul rănit.

— A alunecat pe sângele din capul scărilor, îi explica Boon. Cred că s-a lovit la ceafă.

— *Dew neh loh moh,* bombăni Kwok.

— Unde sunt turiştii? îl întrebă Lacey pe Boon.

Boon înălţă din umeri, neajutorat.

Lacey auzi vaietul sirenei unei ambulanţe, pe stradă. În curând brancardierii vor mişuna peste tot. Kwok îl ridică pe Boon în picioare.

— Nimeni nu intră şi nu pleacă fără aprobarea inspectorului Lacey sau a mea. Absolut nimeni. Nici măcar alt echipaj de poliţie sau ambulanţă. Este clar?

Boon încuviinţă din cap. Era cenuşiu la faţă. De-abia terminase cursurile de instruire de două săptămâni.

— Voi vedea dacă reuşesc să găsesc turiştii, zise Kwok şi coborî.

Lacey schiţă repede scena şi poziţia cadavrului în agenda sa. Până să termine, Kwok se întoarse.

— Au dispărut, zise el. Am ordonat jandarmilor să caute martorii prin mulţime. Poate avem noroc.

Lacey se aşează pe vine, la câţiva metri de cadavru.

— A fost un măcel oribil, zise ea.

Faţa mortului era întoarsă spre ea, dar Lacey i-ar fi ghicit oricum identitatea, după forma capului.

— Ia te uită! Ne cunoaştem, spuse ea.

— The Onion. Grea pierdere pentru omenire.

— Cu ce crezi că a fost atacat? Cu o secerătoare?

Fusese un atac sălbatic. Avea răni deschise pe umeri, spate şi în cap. Cea fatală îl decapitase aproape. Era un măcel tipic triadelor. Intenţia atacului era avertismentul şi răzbunarea. Emisarii lui Red Pole considerau că gloanţele nu aveau acelaşi efect. Lui Lacey i se părea că acest mod de a ucide era unic, tipic

oriental. Nu era la fel cu nicio armă. Făcea mai multă impresie.

— Uite cum l-au ucis, zise Kwok, indicând tăietura mare de la gât. Artera carotidă, adăugă el, ca şi când ar fi instruit un grup de recruţi. Uite cum a ţâşnit pe perete, ca un furtun.

Lacey strâmbă din nas. N-o deranja să se uite la sânge, dar mirosul metalic caracteristic îi făcea greaţă. Îşi puse mănuşile de plastic, pentru prelevarea dovezilor. Un teanc gros de bancnote de câte cinci mii de dolari Hong Kong, un portofel din piele de crocodil, cheile unui Mercedes.

Alături de cadavru era un pistol Makarov 54, fabricat în China.

— Steaua Neagră — zise Kwok.

Lacey îi indică poziţia cadavrului. O parte din mâna lui The Onion zăcea sub masă, la câţiva metri depărtare.

— Asta-i problema cu pistoalele. Ai nevoie de degete ca să apeşi pe trăgaci.

Kwok deschise portofelul: Tak, Kam-chau, HKID, D-671783, data naşterii 15/7/61. O adresă din Midlevels.

— Caraghios mod de a muri. Se potriveşte cu porecla — The Onion (Ceapa). Tăiat mărunt.

Lacey clătină din cap. Era zece noaptea şi stătea aplecată asupra unui cadavru mutilat, ascultând glume. Tatăl ei încercase s-o avertizeze; nu era un mod de a-ţi câştiga existenţa pentru o fată de familie, crescută în religia anglicană.

Observă ceva sub una din mese, printre tablele de mah-jongg risipite.

— Crezi că este o bucată de ureche sau de limbă?

— Nu ştiu.

— Fascinant lucru, corpul omenesc. Dacă îl împarţi în bucăţi, nu mai reuşeşti niciodată să le potriveşti. Ca într-un puzzle.

Lacey îşi scoase mănuşile şi le aruncă peste cadavru. Boon le atrase atenţia că personalul ambulanţei era pe scări, dar Kwok îi făcu semn să-i trimită la plimbare. Nu era nicio grabă să mute cadavrul. Puteau să aştepte până când cei de la laborator şi procurorul vor termina ce aveau de făcut.

Îl trase de mânecă pe Kwok, arătându-i chinezul în vestă, care-i privea împietrit din capătul opus al camerei.

— Ce s-a întâmplat aici? îi spuse Lacey în cantoneză.

Urmă o linişte lungă.

— Cred ca trebuie să-l luăm tare, îi spuse Kwok în engleză.

Se apropie de el.

— Grămadă de rahat ce eşti, zise el, ai fost aici, ai văzut ce s-a întâmplat.

Îţi răceşti gura de pomană. Ştie că triada l-ar ucide dacă ar scoate vreo vorbă, se gândi Lacey.

Bătrânul îşi drese glasul.

— Aş vrea să vă ajut, zise el, dar citeam ziarul. Când mi-am ridicat privirile, se terminase totul.

Kwok clătină din cap.

— Cred că ar fi mai bine să găsim turiştii — îi spuse el lui Lacey.

Fata îl aprobă.

— Ne-au băgat într-o mare încurcătură. Presa şi televiziunea vor trâmbiţa acest caz. Vor anunţa toate canalele că a izbucnit războiul între triade.

— Poate o să le găsesc un titlu interesant.

— Ceapă tocată, ziseră ei, într-un glas.

Kwok chicoti.

— Nu prea este nostim şi nu se cade să ne amuzăm.

— Îmi păstrez lacrimile pentru nevinovaţi, Brian, îi spuse Lacey şi coborî, încercând inutil să găsească martori pe stradă.

28

Chinatown, San Francisco

Pe Grant Street, Ruby fu întâmpinată de aromele familiare de ghimber, soia şi varză. Dar îşi aminti imediat că era un cartier chinezesc stilizat, o versiune la fel de falsă şi mincinoasă ca oricare alta, prezentata în Disneyland. Ghizii conduceau grupuri de turişti din Kansas, Australia, Carolina şi Germania pe străzi, arătându-le acoperişurile verzi, cu feronerie roccoco, care nu mai existau în China, leii de piatră stilizaţi, copiaţi din Oraşul Interzis, iar apoi îi băgau în magazine de antichităţi cu obiecte vechi de câteva săptămâni.

Adevăratul oraş chinezesc era în spatele Grant-ului, în casele înghesuite şi atelierele unde băieţii emigranţi chinezi munceau câte douăsprezece ore pe zi, pentru un salariu de nimic.

Bubuitul tobelor şi zăngănitul ţambalelor chinezeşti răsunau pe străzi, urma un dans cu lei. Nişte artificii explodară asurzitor

când leul se răsuci şi ieşi din restaurante să strângă bani. Dansatorii evoluau în perechi, în izbucniri frenetice, după care dădeau costumul camarazilor lor. Doi chelneri clătinau *lai tze,* mâncarea leului — un pachet cu bani, învelit în hârtie roşie şi agăţat cu o sfoară de uşă.

Cei din jurul ei erau turişti. Ruby se întrebă câţi dintre ei ştiau că dansul leului era steagul triadei locale şi că dacă *lai tze* nu era suficient, restaurantul primea a doua zi vizita nedorită a unor băieţi 49.

Ruby o luă pe alee şi se opri apoi în faţa unei uşi pe care scria de mână:

Acupunctură
Maestrul Chen Chong-po
Sporeşte virilitatea
Vindecă chelia, digestia proastă, ghinionul
Garanţie 100%

Alături era un restaurant numit Sui Lam. Dragoni în roşu şi auriu — culori norocoase — se încolăceau pe stâlpii de la intrare, iar lângă uşă, crapi şi homari înotau în două bazine enorme.

Ruby intră şi se uită în jur. Agenţi bursieri cu brăţări şi părul prins în codiţe şi femei elegante, însetate după bani se înghesuiau cot la cot cu turişti în haine modeme, serviţi de chelneri în frac. Se vedea că Sui Lam era un local prosper.

Ruby spuse numele lui Henry Pi şefului de sală chinez, în costum negru, care o conduse într-un separeu, în spate. Henry Pi era singur, cu o ţigară între degete şi o cană de ceai Iron Buddha pe masa din faţa lui.

— Ruby, zise el, zâmbind mieros cu buzele lui umede.

Ruby dădu mâna cu el — îi lua palma într-a lui şi i-o mângâie mult timp — şi se aşeză.

— Mă bucur să te revăd, Ruby. Arăţi superb. Prea bine pentru mine. Nu uita că am o inimă slabă, zise el, bătându-se peste piept.

Plină de viermi, ca un porc, se gândi Ruby.

— Lasă să se odihnească aceasta mână măcar pentru o singură noapte cu tine, Ruby, murmură el.

— Las-o baltă, zise Ruby.

Rahat ce eşti, mai degrabă mă împerechez cu un câine! Henry Pi făcu semn şefului de sală, care ieşi în grabă.

— Mai întâi mâncăm şi pe urmă discutăm afaceri, îi spuse

Henry Pi.

Resturile cinei erau împrăştiate pe masă, între ei: cozi de homari, crabi, creveţi, felii de gâscă rece în aspic. Henry Pi sorbi ceaiul negru, amar şi îşi aprinse încă o ţigară.

— Deci, Ruby, zise el, mă bucur că cei doisprezece pui şi jumătate au sosit teferi la San Francisco.

— Ar fi o singură problemă, zise Ruby.

— O problemă?

— Nu pot să-ţi plătesc şase sute în bani gheaţă, acum. Dar, fiindcă suntem buni prieteni, poate ajungem la o înţelegere.

Henry Pi se arătă amuzat.

— Ce fel de înţelegere?

— Păstrezi un pui şi jumătate. La unu-treizeci de pui, înseamnă unu-nouăzeci şi cinci. Pot să-ţi dau restul în bani gheaţă. Eşti de acord?

Henry Pi dădu capul pe spate şi râse zgomotos.

— Ce ţi se pare atât de nostim?

— Te pricepi la afaceri, Ruby.

— Ţi-am făcut o propunere avantajoasă.

Henry Pi se aplecă peste masă.

— Acum o să-ţi spun propunerea mea. Ascultă: nu-ţi dau puiul înapoi. Vând tot, scot un profit mare şi sunt foarte fericit. Dar sunt un om generos, aşa cum ştie toată lumea. Aşa că îţi fac cinste cu această cină.

Pe Ruby o apucă ameţeala. Se prinse chiar cu degetele de marginea mesei de frică să nu se prăbuşească.

— Ai puiul meu.

— Nu, Ruby. N-am puiul tău, ci pe al lui Eddie Nebunul. Dar cine o să-i spună?

Nenorocit împuţit ce eşti, se gândi Ruby. Mâncarea pe care o înghiţise i se congelase în stomac ca grăsimea. Ce cursă îi întinsese acest nemernic!

— M-ai înşelat, zise Ruby.

Aproape că nu-i venea să creadă ce se întâmplă.

— Ai fost prea îndrăzneaţă, Ruby. Dacă vrei să-ţi vinzi puiul, trebuie să ai un tigru cu gheare ascuţite, care să ţi-l păzească. Dar unde este tigrul tău, Ruby? Acasă, la Hong Kong. Şi nu poţi să-i ceri ajutorul pentru că, dacă mă lichidează pe mine, cazi şi tu, fiindcă l-ai înşelat înaintea mea.

— O să mai discutam despre asta. Daca vrei să fii partenerul

meu, O.K. Mai am şi alte afaceri. Ai putea să devii un tip foarte bogat.

— Sunt deja foarte bogat, zise Henry Pi, zâmbind.

— Ruby Wen o să te ucidă, ticălosule.

— Eşti proastă, Ruby.

Îşi ridică mâna schilodită.

— Tipul care mi-a făcut asta, mi-a luat un deget. Dar eu i-am luat tot braţul.

Ruby îl privi cu ochi mari. Cu câteva săptămâni în urmă, avea un procent din două sute de kilograme de heroină numărul patru — o avere. Iar acum nu mai avea nimic. Arsese tămâie pentru zei în fiecare zi, lăsase fructe şi bancnote roşii în temple şi uite ce „noroc” avusese!

— Îţi jur că o să te ucid, zise ea.

Henry Pi îi făcu semn spre uşă cu mâna lui schilodită.

— Fac ceva în urechea lui bunică-tu’!

Se învârtea totul în jurul ei. Se împletici, dărâmând paravanul sculptat de la uşă. Nici nu-şi mai dădea seama că mesenii se uitau după ea.

Secţia de Poliţie Wanchai, Hong Kong

Lacey stătea la birou, vizavi de bătrânul în vestă. Chinezul învârtea un pachet de Mild Sevens. Simţea nevoia să fumeze, dar Lacey nu-l lăsa.

Îl ţineau la poliţie din noapte crimei şi fusese anchetat de trei detectivi diferiţi, cărora le dăduse trei relatări diferite despre evenimentele din restaurant. Dar ameninţările lor cu închisoarea pentru sperjur — mult exagerate — nu-l făcură să şovăie. N-o să-i trădeze pe ucigaşii lui The Onion. În momentul acela, Lacey ştia că se temea mai mult de Sun Yee On, decât de poliţie.

Se uita nervos prin cameră şi-i evita privirile. Duhnea oribil a transpiraţie.

Lacey avea un stilou Parker în mână şi un carneţel galben de notiţe în faţă. Îşi scoase ochelarii din buzunar.

— Hai s-o luăm de la început, domnule Ng, zise ea. Acum spui că erau trei oameni?

Ng se zăpăcise.

— Nu, patru.

— Interesant, spuse Lacey. Prima oară mi-ai spus că erau trei.

Inspectorului şef Tyler i-ai declarat că au fost patru, sergentului Kwok te-ai plâns că nu-ţi mai aminteşti şi, când detectivul Poon ţi-a pus aceeaşi întrebare, ai afirmat că te-ai uitat tot timpul pe fereastră şi nu ţi-ai dat seama că s-a întâmplat ceva, până n-a venit poliţia.

Ng răsuci pachetul de ţigări pe toate părţile.

— A trecut mult timp de atunci. Nu este treaba mea. Nu trebuie să te amesteci în hotărârile zeilor.

Lacey îşi acoperi faţa, să-şi ascundă zâmbetul.

— Şi ce s-a întâmplat când aceşti trei sau patru oameni au intrat în sala de mah-jongg?

— Nu ştiu.

— Un om a fost ciopârţit de viu cu satârele chiar în faţa ta şi tu nu ştii ce s-a întâmplat?

— Credeam că se ceartă din cauza jocului.

Lacey ştia că este inutil. Bătrânul era îngrozit. Chiar dacă ar vorbi, mâine ar retracta totul, se gândi ea. La fel ca prietenul meu, pescarul. Ce dracu' mai contează? N-au decât să se ucidă între ei. În felul acesta, vor fi mai puţini criminali cu care să ne batem capul.

Înfuriată, îi smulse pachetul de Mild Sevens şi-l lăsă să se frământe.

Tyler o aşteptă pe hol. Mânca un sandwich cu pui. La fel ca Lacey, avea cearcăne sub ochi.

— Vreun rezultat?

Lacey clătină din cap.

— Turiştii pe care îi căutam, s-au prezentat la sediul poliţiei. Au auzit apelul la televizor, în hotelul lor. Un cuplu german între două vârste, din Frankfurt.

— Ceva interesant?

Tyler clătină din cap.

— N-au văzut decât patru bărbaţi alergând pe scări. Totul s-a întâmplat prea repede.

Tyler văzu ţigările din mâna ei.

— Ai intrat în liga vicioşilor, Lace?

— Nu, îmi torturez prizonierul, atâta tot.

Tyler se întinse, căscând. Lucrau de douăzeci de ore la acest caz şi nu dormiseră decât vreo trei-patru ore, pe apucate, în zori.

— A izbucnit un război. Din partea mea, n-ar avea decât să se împuşte pe capete. Dar într-o zi o să cadă pradă vreun ofiţer de

poliţie sau alt nevinovat, apărut întâmplător în calea lor.

Se uită la ceas. Era aproape şase.

— Hai acasă. N-am de gând sa pierd şi mai multe ore de somn din cauza unui tip cu porecla de legumă.

Lacey făcu semn spre camera de interogatorii.

— Îl trimit şi pe el acasă?

— Da, şi dă-i ţigările înapoi. Doar nu vrei să ne reclame la Organizaţia pentru Drepturile Omului.

La ora cinci, a doua zi, după-amiază, Lacey şi Tyler fură chemaţi în Arsenal Street. Se organizase o echipă specială, care să ancheteze crimele din Johnston Road şi măcelărirea lui The Onion. Trebuiau să-şi continue cercetările pentru toate cele patru cazuri, dar să ţină zilnic legătura cu şefii lor. Comisarul însuşi se interesa de evoluţia anchetei. Ordinul era foarte clar, trebuiau să găsească vinovaţii cât mai repede posibil.

Tyler şi Lacey nu-şi vorbiră în ascensor, erau amândoi epuizaţi fizic şi psihic. Liftul se opri la etajul zece.

Un bărbat alergă spre ascensor, exact când se închiseră uşile. Lacey întinse mâna instinctiv să le blocheze şi Keelan sări înăuntru.

— Mulţumesc, zise el.

— Nicio problemă.

Îi simţea privirile aţintite asupra ei.

— Uite ce cearcăne ai sub ochi. Ai fost la bar cu unchiul tău, noaptea trecută?

Lacey încercă să zâmbească.

— Ştii cum este la secţia de omucideri. În fiecare noapte se dă câte o petrecere.

Uşile se deschiseră şi Lacey ieşi în foaier. Avea de mers trei minute până la minibus. Îl auzi pe Keelan alergând după ea.

— Detectiv Lacey.

Se întoarse.

Îi părea deodată mare şi neîndemânatic.

— Ştiu că zilele trecute ai spus că nu ar fi bine, dar… pot să-ţi ofer ceva de băut?

Se uită peste umărul lui. Tyler îi privea.

— Te dai mare în faţa colegului meu?

Keelan se întoarse. Tyler zâmbi şi se îndreptă spre parcare.

— Ştii, am avut o zi lungă şi obositoare. Vreau să mă duc

acasă, să mănânc ceva şi să mă bag în pat.

— Doar un pahar. O să te ajute să te relaxezi.

De obicei ar fi ripostat, dar era prea obosită. În schimb, îi spuse:

— Şi cu soţia ta cum rămâne, locotenente Keelan?

— Isuse, murmură el. Te-am invitat să bem ceva, atâta tot. Dacă vrei să chemi brigada de moravuri să mă aresteze pentru agresare sexuală, n-ai decât.

Era rândul lui Lacey să se simtă stânjenită.

— Îmi vine greu, locotenente Keelan. Se pare că nu apreciez acest lucru.

Tyler îi făcu cu mâna din uşă.

La dracu! Avea nevoie să se destindă. Avusese nişte zile grele.

— Ai fost vreodată la Delaney’s? îl întrebă ea.

Americanul clătină din cap.

— Să nu spui nimănui. Trebuie să-mi păstrez reputaţia de ticăloasă frigidă.

Şi se întrebă de ce oare? în timp ce străbătea coridoarele din beton din Wanchai. Ştia cum o porecliseră: Icey[19]. Inspector Icey. Detectivii chinezi din brigada ei erau ceva mai poetici: porecla ei se traducea cam aşa: Dragonul Parfumat.

Sigur, nu-i spuneau niciodată în faţă.

Şi nu era prea sigură dacă nu cumva ea însăşi încurajase aceasta atitudine. Luptase prea mult împotriva propriei sale feminităţi. Era o deprindere de-o viaţă. Consecinţa faptului că fusese singura fată într-o familie cu cinci copii. Şi numai ea urmase meseria tatălui ei.

Încă de când intrase în rândurile poliţiei din Hong Kong respectase o regulă de fier: nu amesteca serviciul cu sexul. Dar, fiindcă se căsătorise practic cu meseria ei, rezultatul era abstinenţa. Singurii bărbaţi pe care-i cunoştea erau din poliţie şi nu avea cu cine să iasă.

La început, răceala ei fusese o atitudine impusă. Dar, după un timp, devenise un obicei. Iar acum simţea cum o parte din sufletul ei se întărise ca fierul.

Bineînţeles, era singură. Însă avea meseria ei. Îşi vedea de serviciu şi era foarte bine-văzută. Şi uita de sentimente.

[19] Sloi de gheaţă. (engl.) — (n.t.).

Delaney’s se afla la primul etaj al unei clădiri comerciale din Jaffe Road. Era printre puţinele baruri din Wanchai, care nu încercaseră să imite restaurantele englezeşti ce apăruseră peste tot în Kowloon şi Central. Era plin de tineri. Lacey îşi croi drum spre bar şi dădu comanda.

— Nu este pe gustul tău, îi spuse ea. Îmi pare rău.

— Ce vrei să spui?

— Putea fi şi mai rău.

— Cum adică?

Se uită la paharul plin cu un lichid negricios din faţa ei.

— Chiar bei aşa ceva?

— Guinness. Este un fel de mâncare. Bunica mea bea câte o jumătate de halbă pe zi. Îi prescrisese doctorul. Ei şi acum dacă tot m-ai adus aici, ce ai de gând să facem?

Ridică din umeri.

— Nu prea mă pricep, zise Keelan.

— Vorbeşti ca în romane.

Îşi bău berea şi-l privi. Fecioara de Gheaţă şi bărbatul însurat. Cine ar fi crezut?

— De ce m-ai invitat sa ieşim împreună, locotenente? Ce fel de provocare este asta?

— Ştii, eşti cam…

— Agresivă?

— Îndrăzneaţă.

— Trebuie să mă adaptez. Fetele cu obraz subţire nu ajung prea departe în Serious Crimes Squad.

Presupun că ai dreptate.

— Îţi plac femeile îndrăzneţe, locotenente?

— Spune-mi John. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, cred că da. Cel puţin, pe tine te plac.

O privise drept în ochi când îi vorbise şi Lacey simţea cum se îmbujorează. Se simţi prosteşte şi îşi feri privirile. Era flatată şi furioasă în acelaşi timp.

— De când ai intrat în poliţie, Lace?

— Imediat după şcoala. Era tot ce-mi doream să fac.

— Zău? Din responsabilitate civică sau doar fiindcă îţi place aventura?

— Cred că ţi-ai dat seama până acum că nimic nu poate fi mai satisfăcător pentru o fată ca atunci când pune cătuşele unui bărbat.

Observă că ochii lui erau cenuşii, cu urme maronii în cel drept. Specialistul ei în acupunctură i-ar găsi interesanţi. Erau ochi trişti, chiar şi când zâmbea, ca acum. Dar, în seara aceasta nu era cu gândul în altă parte. Se bucura de întreaga lui atenţie şi era încântată.

— Şi ce o să faci când hoardele roşii vor năvăli peste frontieră. Aminteşte-ţi de Tien-An-Men.

— Hoardele roşii sunt deja aici, de zeci de ani. Ne întrebăm cu toţii câţi s-au infiltrat în organizaţiile noastre de stat, aşteptând liniştiţi anul 1997. Toţi sunt de părere că barmanul din Arsenal Street este capul Poliţiei Secrete Chineze.

— Ai de gând să rămâi?

— Dacă mă întorc în Anglia, ar fi ca şi când aş emigra într-o ţară străină. Am stat doar trei ani, la internat acolo, şi atâta tot.

— Beijing-ul s-ar putea să-ţi uşureze munca. Ştii, chinezii nu au atâtea restricţii democratice. Este mult mai uşor să împuşti pe cineva şi abia după aceea să-l arestezi şi să cauţi dovezi.

Fata ridică din umeri.

— Mă gândeam că poliţia chineză va alunga triadele din Hong Kong când vor prelua colonia. Dar acum nu mai sunt atât de sigură.

— Credeam că nu le plac mafioţii.

— Chinezii sunt oameni practici. Banii vorbesc o mulţime de limbi, dar limba lor materna este cantoneza.

Pager-ul lui Lacey o întrerupse. Îl desprinse de la curea şi citi mesajul.

— Scuză-mă o clipă, zise ea şi se duse să telefoneze.

— Charlotte, îi spuse ea, când se întoarse.

— Parcă ar fi un nume codificat.

— Era menajera mea. Voia să ştie la ce oră mă întorc acasă pentru cină.

— Menajera ta te sună pe pager să-ţi spună să-ţi mişti fundul acasă, la cină? Nu prea se potriveşte cu imaginea ta, Lace.

— Uneori o sfidez şi nu mănânc desertul.

Keelan o studie în liniştea care urmă. Nu se machia, nu purta bijuterii. Nici măcar nu se parfuma. Era îmbrăcată cu o haină de ploaie lungă, cenuşie, o cămaşă de culoarea caisei şi o fustă de lână cenuşie. Avea pantofi cu toc jos, practici. Dar, când se aplecă peste bar, să ia o mână de alune, zări marginea sutienului negru, de dantelă.

Lacey observă unde se uita şi Keelan îşi feri privirile. Fata îşi dădu la o parte părul blond cenuşiu şi-l fixă. Cristoase, ochii ei te topeau, se gândi el. Este mai perspicace decât bătrânul meu sergent de poliţie de acasă.

— Deci, acum când Eddie Lau ne-a scăpat din nou, D.E.A. mai colaborează oficial cu departamentul meu?

— Nu, domnişoară.

— Deci, de ce ai vrut să mă vezi, locotenente Keelan?

Din instinct, scoase un pachet de ţigări din haină, dar îşi aminti şi le puse la loc.

— Ai fost întotdeauna fumător?

Clătină din cap.

— Este un obicei dăunător. Ştiu ce rău îmi fac, aşa că nu este nevoie să mă prelucrezi.

Îi zâmbi.

— Nici nu mă gândeam să te prelucrez. Dar tot nu mi-ai răspuns la întrebarea mea.

Trecuseră doisprezece ani de când Keelan nu mai ieşise cu nicio femeie în afară de soţia lui. Şi constată deodată că era stânjenit şi nervos. Îşi feri privirile.

— Voiam să te văd, atâta tot. Nu era nicio legătură cu serviciul.

Lacey luă paharul cu bere şi-l privi cu luare-aminte.

— Credeam că eşti însurat.

— Am fost.

— Zău?

— Nu mă crezi.

— Vreau să ştiu exact cum stau. Nu-mi place să judec pe nimeni.

— Suntem despărţiţi.

— Bineînţeles. De Oceanul Pacific.

— Nu, definitiv.

Ridică din sprâncene.

— Toţi spun aşa.

Termină de băut şi puse paharul hotărâtă pe tejghea.

— Poate o să ne mai întâlnim, zise el.

Îşi atârnă geanta pe umăr, îl privi cu luare-aminte şi apoi se hotărî.

— Ţi-e foame? îl întrebă ea.

— Îmi este întotdeauna.

— Bun. I-am spus lui Charlotte că avem un oaspete la cină.

— Şi cum a reacţionat?

— Nu mă tem de menajera mea, zise Lacey.

Dar apoi adăugă:

— Când ajungem, tu intri primul.

29

Apartamentul lui Lacey era în Pokfulam Road, la etajul patru. Lacey îl conduse înăuntru. Îşi imaginase ceva modern şi funcţional, dar era cu totul altfel. Mobilele păreau luate dintr-un conac englezesc: cuier din stejar, covoare groase pe podelele parchetate, iar în sufragerie, o masă din fag, cu servantă. Pe pereţi şi servantă erau o mulţime de fotografii, mai ales alb-negru… un cap de antilopă trona pe perete.

— Nu prea este corect din punct de vedere politic, nu-i aşa? zise Lacey.

— Poliţia a fost invitată la o vânătoare?

— Bunicul meu a vânat în Kenya. Am un trecut colonial.

Charlotte apăru din bucătărie. Keelan îşi imaginase o chinezoaică zbârcită, cocoşată, cu coadă de cal, dar menajera părea mai tânără decât Lacey, o filipineză drăguţă, cu ochi oblici şi pătrunzători. Acum ştia cum era să fii în poliţia colonială.

— Charlotte, ţi-l prezint pe locotenentul John Keelan. O să cineze cu mine, astă seară.

— Bună, Charlotte.

Fata se încruntă. Crucea de aur de la gâtul ei sclipea în lumina palidă din hol.

— Este yankeu? o întrebă ea în şoaptă, pe Lacey.

— Nu-i nimic, îi răspunse ea tot în şoaptă şi-i zâmbi lui Keelan. N-a auzit niciodată de Clark Air Base.

Charlotte se întoarse în bucătărie.

— Ei, zise Keelan, nu prea i-am făcut impresie bună.

— Nu-i plac americanii. Probabil că o să-ţi pună otravă în mâncare. Te deranjează?

— Tot este mai bine decât să mănânc singur.

Îl duse în living room. Două canapele Chesterfield, din piele cafenie, o măsuţă din tek, cu picioare sculptate în forma labelor de elefant. Chiar şi o blană de tigru pe podea. Şi mai multe

fotografii, dar mai ales color, de această dată. O colecţie de elefanţi din jad şi ceramică. În China reprezentau talismane aducătoare de noroc.

— Amintiri? zise Keelan.

— Tatăl meu mi le-a lăsat când a plecat în Anglia. Aveam o casă în Mid-levels. Ar arăta ca lumea într-un loc mai potrivit, dar n-am suportat să mă despart de ele.

Îi arătă fotografiile de pe perete.

— Eu şi cu fraţii mei, acum doi ani, când tata a împlinit şaizeci de ani. Acum locuieşte la Gloucester.

— Patru fraţi. Cred că nu ţi-a fost prea uşor.

— Sunt oameni cumsecade. Cu tata a fost mai greu să mă acomodez.

Arătă repede altă fotografie, alb-negru, într-o ramă de stejar, veche de peste treizeci de ani.

— Era mama mea. A murit acum câţiva ani. Avea o răbdare de sfântă. Dumnezeu s-o odihnească.

— Este foarte drăguţă.

Rezistă s-o compare cu ea, aşa cum s-ar fi cuvenit.

— Dar tu semeni mai mult cu tatăl tău.

Îl privi serioasă.

— Tatei aşa i-ar fi plăcut, dar n-a fost aşa. Cred că i-au frânt inima. Voia ca eu să mă fac asistenta medicală.

Keelan se uită în jur.

— Se pare că poliţiştii din Hong Kong sunt bine plătiţi, zise el.

Era o remarcă inocentă şi nu se aşteptase la reacţia ei.

— Ai aflat ceva de la unchiul meu? zise ea.

— Ce să aflu?

— Este gură spartă, zise ea. Mă duc să văd ce face Charlotte, adăugă Lace şi ieşi din cameră.

Masa era aranjată pentru cină. Charlotte pregătise *sini gang,* supă acră, cu mandarine, mango şi lămâi şi un curry de peşte. O sticlă de apă minerală trona în mijlocul mesei.

— Nu este de acord cu băutura, îi explica Lacey lui Keelan, când Charlotte ieşi.

— Şi eu care credeam că tu eşti dură.

— Un servitor de încredere este greu de găsit. O amuz.

— Sigur. De asta îţi serveşte peşte vinerea; doar este zi de post.

— Nu m-am gândit la asta.

Oricum, Keelan trebuia să admită că mâncarea era gustoasă. Al dracului de gustoasă.

— Eşti catolică? o întrebă Keelan.

— Nu, Doamne Sfinte. Suntem o familie engleză tradiţională. Fără papistaşi.

— Probabil că lui Charlotte nu-i convine deloc.

Lacey coborî glasul.

— Camera ei seamănă cu Capela Sixtină. Are icoane peste tot. Şi lumânări. La mine poate izbucni oricând un incendiu.

Keelan râse.

— N-a încercat să te convertească?

— Mă bucur totuşi de puţina autoritate, sper ca îţi dai seama.

Discutară inevitabil despre serviciu, despre politica din Hong Kong, despre droguri.

— De când lucrezi pentru D.E.A.? îl întrebă ea.

— De aproape şapte ani. Înainte să mă recruteze, eram în brigada de moravuri şi omucideri din San Diego. Era o combinaţie bună. Cele două delicte se potrivesc. Te-ai gândit vreodată la asta?

— Şi acum ai fost transportat peste ocean?

— Lucram deghizat în San Francisco. Şi ştii că nu ţine la nesfârşit.

— Dar de ce Hong Kong?

— I-am spus şefului meu că vreau să fac nişte cumpărături, un video nou, un calculator, cam aşa ceva.

— Şi familia ta a rămas la San Francisco?

Era o întrebare cu subînţeles, o ştiau amândoi. Keelan se uită pe fereastră un timp şi ea se pregătea să-i repete întrebarea, când îl auzi.

— N-aş vrea să vorbesc despre asta, daca nu te superi.

— Cinezi în apartamentul meu. Cred că este normal şi cinstit să ştiu ce fel de relaţie poate exista între noi.

— Ele… se întrerupse, pierdut în gânduri, au fost ucise.

Lacey nu se aşteptase la aşa ceva. Crezuse că va insista mai departe că sunt despărţiţi şi ea va trebui să ghicească adevărul. Dar vorbele lui încremeniseră atmosfera.

— Ele?

Îşi învârtea verigheta pe deget, răsucind-o foarte repede.

— Am avut o soţie şi o fetiţă de unsprezece luni. Au murit anul

trecut.

— Cum?

— Într-un accident de maşină. Uite ce este, îmi vine greu să vorbesc despre asta. N-am putea schimba subiectul?

Ochii lui erau duri şi furioşi.

Lacey hotărî să întrerupă discuţia.

— Mă duc să văd dacă Charlotte a făcut cafeaua, zise ea şi se duse în bucătărie.

Când se întoarse, Keelan stătea la fereastră, cu mâinile vârâte adânc în buzunare. O privi spăşit.

— Îmi pare rău, zise el. Am fost nepoliticos.

— Nu contează.

— Sper că n-o s-o asmuţi pe Charlotte împotriva mea?

— Vorbeşte mai încet, să nu te audă, îi zise Lacey zâmbind. O să se răzbune pe mine. Cum îţi place cafeaua?

— Slabă, dulce şi albă. La fel ca femeile.

Îşi ridică privirile.

— Mi-am dat seama de prima oară când te-am văzut.

— Dar ţie?

— Tare şi neagră.

Trecuse mult timp de când Lacey nu mai flirtase cu un bărbat. În ultima vreme, atrăsese un arhitect divorţat şi doi avocaţi foarte tineri. Începuse să-şi piardă încrederea în ea.

Iar acum era acest american enigmatic. Aduse cafelele la fereastră. Luminile unui petrolier alunecau încet pe apele întunecate ale Canalului Lantau.

Îl studia atent.

— Cine te bărbiereşte?

— Eu.

— Pune-ţi ochelari sau du-te la frizer.

— Vorbeşti exact ca o femeie. Pe urmă o să-mi spui că nu ştiu să mă îmbrac.

— Bine că ai amintit.

Căzu din nou pe gânduri, aşa, deodată.

— Nu m-am preocupat de haine în ultima vreme. Poate ar fi timpul să iau măsuri.

— Era perfect când lucrai incognito. Cred că nu te deosebea nimeni de un traficant de droguri.

— Mulţumesc. Este cel mai drăguţ lucru pe care mi l-a spus

vreodată cineva.

— Cu plăcere.

S-a întâmplat brusc. Ţinea cafeaua în mâna stângă. Iar cu cea dreaptă începu s-o mângâie pe păr. Lace se ridică pe vârfuri. Se pregătea s-o sărute. Era uimită şi încântată.

— Domnişoară Lacey?

Se întoarse. Era Charlotte. Îşi pusese un capot lung, închis până la gât. Ţinea o biblie spaniolă în mână. Lacey se răsuci furioasă şi stânjenită.

— Ce vrei?

— Mă duc la culcare.

— Foarte bine.

Charlotte zăbovi câteva secunde în plus, înainte să plece. Lacey se întoarse din nou spre Keelan, dar vraja momentului se risipise.

30

Când Ruby coborî din avionul companiei Cathay Pacific, la ora nouă, în dimineaţa aceea, luă un taxi şi se duse direct la casa de funeralii din Wanchai. Eddie îi telefonase la San Francisco să-i spună ce se întâmplase cu The Onion. Puţin îi păsa de grăsanul ăla mâncător de rahat, dar era o înmormântare a triadei şi trebuia să participe, ca să-şi arate loialitatea faţă de *tai lo*-ul ei.

Vincent purta un costum lucios, negru, cămaşă neagră din mătase şi cravată neagră din piele. Îşi păstrase ochelarii de soare Porsche, chiar şi în sala întunecată. Cicatricele bătăii primite de la puştii triadei Sun Yee On erau încă vizibile. Ruby auzise că plânsese şi se văicărise ca o femeie. Îşi pierduse respectul rău de tot. În spatele ochelarilor de soare avea ochii umflaţi şi vânătăi gălbui. Mergea înţepenit, cu coastele bandajate încă, iar cusăturile de pe frunte şi obraz se lăţeau livide pe pielea palidă. Acum, când îşi strâmbase nasul pe treptele din Ladder Street, nu mai părea deloc drăguţ.

Ruby se uită în jurul foaierului. Într-un colţ se strânseseră câţiva îndoliaţi — nişte soldaţi de-ai lui The Onion, din Wan-chai, în costume negre şi tunsori vestice.

Şi când te gândeşti că Eddie avea propriul său salon de pompe

funebre. Se gândise la toate. Scotea bani chiar şi când îi murea un soldat.

Vincent îi dădu o banderolă neagră.

— Ai venit să-l plângi pe Ah Chau? zise el.

De-abia îşi mişca buzele când vorbea, încercând să ascundă faptul că stomatologul său nu-i terminase lucrarea. Mai avea dinţi lipsă.

Ruby luă banderola şi un plic cu bani norocoşi.

— Am vărsat un râu de lacrimi, zise Ruby.

— Ar trebui să-ţi pui banderola acolo unde o pot vedea cu toţii mai uşor, îi spuse Vincent, adică sus, pe picior.

Ruby se făcu că nu aude insulta.

— Unde este Eddie?

Vincent făcu semn spre uşa care ducea în sala principală.

— Am auzit că băieţii care te-au bătut de-abia ieşiseră de pe băncile şcolii, îi spuse ea în şoaptă şi trecu pe lângă el.

Aerul era sufocant din cauza tămâiei. The Onion zăcea într-un sicriu deschis, luminat de două reflectoare, sus pe perete. Pe un afiş de hârtie suspendat pe zid, în spatele sicriului, scria: „Fie ca următoarea ta viaţă să fie lungă şi vitează ca cea a unui leu!” cu litere uriaşe chinezeşti. O fotografie înrămată stătea pe un şevalet, într-o parte, înconjurată de coroane. Pe masă, în faţa coşciugului, se pregătise mâncare ca să-l ajute în călătoria lui pe lumea cealaltă: mango, şuncă, *shui kok,* felii de pepene şi *sui lung ban.*

Trupul lui The Onion era acoperit cu bucăţi de hârtie cu caractere chinezeşti, scrisori de la fraţii săi Wo Sing Wo, care-i promiteau că o să-i răzbune moartea. Scrisorile vor fi băgate cu el în mormânt.

Cel care-l îmbălsămase făcuse o treabă bună, remarcă Ruby. The Onion arata aproape uman, ceea ce nu reuşise cât trăia. Familia n-avea cum să vadă corpul cusut. Din câte auzise Ruby, doar cămaşa ţinea resturile trupului său. Îi cususe mâna dreaptă de una din mâneci.

— Ţi-ai uitat ochelarii de soare pe nas, îi şopti Ruby lui Vincent.

Eddie stătea într-una din primele bănci, uitându-se la sicriu. Ruby făcu trei plecăciuni, aşa cum cerea tradiţia şi se aşeză lângă el. Vincent se instală pe rândul din spate.

Eddie îşi ţinea mâinile în poală, privind drept înainte. Se uită la ceasul lui Rolex, bătut eu diamante.

— Deschide uşile la unsprezece, îi spuse el lui Vincent.

Vincent înţelese că îl expedia. Se încruntă la Ruby şi ieşi.

Uşa se închise în urma lui, răsunând în holul de marmură.

— The Ox a făcut-o.

— Eşti sigur?

— Doi din oamenii mei jucau mah-jongg în sală şi l-au recunoscut pe conducător. Un Red Pole din Sun Yee On. Unul din caii lui The Ox.

Eddie rămase tăcut un timp, dar bătea în podea cu piciorul drept.

— Vezi fotografia aceasta a lui Ah Chung? zise el, în cele din urmă, arătând poza înrămată a lui The Onion. Familia lui locuieşte departe, în Swatow. Am primit fotografia de la un prieten din poliţie. Când au mărit-o au trebuit să taie numerele de jos[20].

— Ce ai de gând să faci?

— Ah Chung a fost ciopârţit în restaurantul meu. Am fost dezonorat. Trebuie să spăl insulta şi să-l răzbun pe Ah Chung.

Se ridică şi se apropie de sicriu.

— Uită-te.

Ruby veni lângă el, ascultătoare. Îi simţi mâna în jurul umerilor, încet, ca un păianjen care se căţăra pe pielea ei. Se cutremură. Se schimbase deodată, pe neaşteptate. Sesiză atmosfera glacială. Devenise periculos.

— Uită-te, repetă el.

— La ce să mă uit?

Simţea un gol în stomac şi experimenta din nou amestecul acela cumplit de teamă şi nerăbdare.

— Peter Mui a trecut ieri pe la mine, Ruby, murmură el.

Îi încolăci părul în jurul pumnului său şi-i trase capul pe spate.

— Peter Mui este o canalie.

— Spune că îi datorezi bani. Şapte sute de mii de dolari.

— Şase.

— Şase sute au fost săptămâna trecută, nenorocito! Săptămâna asta sunt şapte.

Îşi apropie faţa de a ei.

[20] Era fotografia lui ca deţinut, făcută când fusese arestat. — (n.t.).

— Cum poţi să pierzi asemenea sumă, într-un timp atât de scurt, Ruby? Te-am prevenit doar!

— Este ultima oară, îţi promit!

Îi trase capul în jos, obligând-o să se uite în sicriu.

— Ce vezi Ruby?

De data aceasta o să mă ucidă, se gândi ea. Este nebun. De data aceasta o să mă ucidă, cu adevărat.

— O să-ţi spun eu ce vezi. Un mort! După ce mori nu mai este nimic, Ruby. Nu vine niciun strămoş să-ţi ofere o viaţă fericită şi niciun copil să-ţi cureţe oasele! Ai murit şi gata, iar oasele tale drăguţe putrezesc în pământ!

— Eddie…

— Dacă n-ar fi Eddie, acest Peter Mui ar vinde datoria ta triadei şi ei te-ar lichida!

— Este ultima oară, îl imploră Ruby. N-o să mai joc, îţi promit, Eddie!

— Promisiunile tale sunt ca rahatul porcului! Le faci când ai chef.

Îi smuci capul şi fu cât pe ce să scoată un strigăt. Ştia ce voia să-i facă, iar plăcerea şi durerea erau inseparabile.

— O să mă ajuţi?

— Doar te-am ajutat întotdeauna, Ruby.

Mâinile lui îi cuprinseră talia subţire şi o trase spre el.

— Mă iubeşti, Ruby? murmură el în engleză.

— Te iubesc prea mult, dragul meu, zise ea.

— Niciodată nu poate fi prea mult. Unde te-ai duce dacă n-ar fi un Eddie care să aibă grijă de tine, ca un frate mai mare?

Îi ridica fusta scurtă de piele peste şolduri.

— Ai grijă de ciorapii mei, îi şopti Ruby.

Ciorapii de caşmir o costaseră unsprezece mii de dolari Hong Kong.

Îşi sprijini mâinile de sicriu, încadrând-o. Îl văzu că se uită la ceas. Mai erau trei minute până la fix.

— Ora unsprezece. Vincent o să deschidă uşile şi o să ne vadă. Or să vină toţi să ne vadă.

Şi-l imagină pe Vincent şi toţi soldaţii intrând şi prinzându-i aplecaţi peste coşciug. Îşi imagină feţele lor. Şi îi fu de ajuns. Ajunse repede la orgasm, aşa cum se aşteptase Eddie, gemând şi arcuindu-şi spatele să-l primească. Gemu o dată cu ea şi-i simţi greutatea asupra ei.

Deschise ochii şi văzu faţa lui The Onion, cârpită ca o jucărie veche şi simţi mirosul ascuţit de formol.

— Sex şi moarte, murmură Eddie. Întotdeauna împreună. Fără sex şi moarte nu există viaţă.

Este nebun, se gândi ea. La fel ca mine.

— Azi dimineaţă am transferat şapte sute de mii în contul tău, Ruby. Acum poţi să-i plăteşti lui Peter Mui.

— O să ţi-i dau înapoi. Îţi promit.

Îşi trase fermoarul şi se aşeză în strană.

— Ora unsprezece, zise el.

Ruby se întoarse, trăgându-şi chiloţii de mătase şi netezindu-şi fusta. Peste o clipă, uşa foaierului se deschise şi Vincent le permise să intre celor îndoliaţi. Ruby îi observa privirile aţintite asupra ei, simţi sămânţa lui Eddie între picioarele ei şi obrajii îmbujoraţi de plăcere. Câştigase acest joc.

Când se aşeză alături de Eddie şi văzu că Vincent o studia, observă ura oglindită din ochii lui şi se cutremură. Într-o zi, bineînţeles, va încerca s-o ucidă. Dar era alt risc pe care dorea să şi-l asume.

31

Era inima cartierului numit zona „chuppie”, din Central în jurul cartierelor Wellington şi D’Aguilar cu restaurante franţuzeşti şi baruri de homosexuali, cu nume cum ar fi 1997 şi Clubul 97. Urmând aceeaşi tradiţie întunecată a triadelor, Vincent deschisese un mic restaurant, numit Tien-An-Men Deli, din crom şi marmură neagră, unde ziua se serveau cheeseburger şi shake-uri, iar noaptea şi în weekend-uri se transforma în Club, unde cei mai aiuriţi tineri din Hong Kong dansau în luminile laser, în faţa monitoarelor care prezentau clipurile video ale formaţiilor Abba şi Pet Shop Boys.

Eddie se lungise pe o banchetă albă de vinil. Fuma o ţigară şi învârtea cu paiul un shake cu lapte. Vincent stătea lângă el şi mânca îngheţată Haagen Vaz. În Hong Kong, îngheţata era un lux costisitor, iar Haagen Vaz era cea mai costisitoare dintre toate.

Eddie întinse mâna şi mângâie blând obrazul lui Vincent.

— Când o să te vindeci, vei fi din nou frumos, Ah Lam.

Vincent se feri.

— Ce s-a întâmplat?

— Pe mine ar fi trebuit să mă lichideze ticăloşii ăia, nu pe The Onion.

— Tu eşti Evantaiul meu de hârtie, Ah Lam. Nu un soldat.

— M-au umilit.

— Au murit. Ţi-ai spălat onoarea.

Vincent părea posomorât. Uneori nu înţeleg labirintul minţii tale, se gândi Eddie.

— Ai transferat şapte sute de mii în contul lui Ruby Wen, zise Vincent.

— Este treaba mea.

— Ce anume? Să-i plăteşti datoriile la cărţi.

Eddie se ridică şi îşi stinse ţigara.

— Ruby Wen mă priveşte doar pe mine.

Vincent îşi termină îngheţata. Scoase un calculator din buzunar, făcu nişte socoteli şi-i arătă rezultatul lui Eddie.

— Uite cât ne-a costat în ultimele şase luni.

Eddie luă calculatorul în mâna dreaptă, îl strânse în pumn şi îl trânti cu faţa în jos pe masa de marmură.

— Ruby Wen mă priveşte numai pe mine, şuieră el.

Cei doi bodyguarzi din spatele lor tresăriră speriaţi, aşteptându-se la violenţă. Dar nu, n-o să dea în mine. În oricine altcineva, dar nu în mine. Şi nici în Ruby Wen, fir-ar ea a naibii să fie.

— Eşti ca un orb, Eddie. Cum o auzi pe Ruby Wen zângănindu-şi cana, te grăbeşti să i-o umpli cu bani, de parcă ar fi o cerşetoare.

— Şapte sute de mii. Este un nimic pentru mine.

— Dar cum rămâne cu cele două sute de kilograme de praf alb? murmură Vincent.

— Dracu’ să te ia.

— Era singura care mai ştia! Doar tu, Li Kam-chuen şi ea! Nici măcar eu nu ştiam unde avea loc schimbul în noaptea aceea!

— Ruby Wen nu l-ar înşela niciodată pe Eddie Lau. Nici dacă ar arde-o cu fier roşu!

— Li Kam-chuen este un om bătrân şi laş. The Onion a spus că ţipa în ghearele morţii, jurând că nu ne-a furat praful. Iar eu îl cred pe bătrân.

Eddie luă paharul şi-l zdrobi de perete. Laptele cu ciocolată se

împrăştie în tot barul.

— Dracu’ să te ia! zbieră el. Nu-i treaba ta!

Se năpusti afară. Porche-ul lui era parcat la bordură. Vincent auzi uruitul motorului când demară.

Vincent îl strigă pe managerul său.

— Curăţă mizeria, zise el.

Curăţă mizeria. Asta făcea întotdeauna pentru Eddie Lau. Atâtea necazuri numai din cauza lui Ruby Wen! I-ar fi plăcut să-i vâre pe gât cei şapte sute de mii de dolari.

Happy Valley[21]

Jocheii defilau cu caii lor înainte de începerea cursei de la ora trei; în spatele lor, în mijlocul pistei, numerele de pe tabela electronica clipeau pe măsură ce se încheiau pariurile pe diverşi cai, micşorând sau mărind pontul. Aşezata în tribună, Ruby Wen îl zări pe Timothy Man, unul dintre cei mai bogaţi oameni din colonie, discutând cu jocheul său. Îl cunoştea pe Ah Kung, Bunicul, *tai lo*-ul lui Eddie. Spera că o s-o invite în loja lui particulară, dar o văzu şi se uită în altă parte.

Mâncă de căcat. Va urmări cursa din barul Jockey Club.

— Ruby Wen!

Se întoarse. Barbarul era un chinez din Thailanda, un tip drăguţ, rotund la faţă şi cu zâmbet de funcţionar bancar. Dar hainele erau cele care îl defineau: un costum în dungi, din lână, pantofi lucraţi manual, cravată de mătase Gucci şi un ceas de aur Dunhill Elite, de optsprezece carate.

Louis Huu. Praful pe care-l furase de pe şalandă cu şase săptămâni în urmă era al tatălui său. Şi nu era o coincidenţă pentru că Marele Şef Huu, aşa cum i se spunea, se număra printre primii cinci traficanţi de heroină ai Bangkok-ului, iar Ruby însăşi încheiase înţelegerea cu el.

Îi zâmbea.

— Arăţi superb, Ruby. Eşti îmbrăcată în roşu, culoarea norocului.

Ruby purta costumul ei roşu de piele Claude Montana, cu umeri mari; ca să-i poarte noroc şi să se dea mare. Bărbatul pipăi materialul cu degetele.

— Poate acum o să mi se schimbe norocul. Am pierdut

[21] Valea Fericită (engl.) — (n.t.).

ultimele trei curse.

— Atunci ar trebui poate să înveţi să alergi mai repede, zise ea.

Louis Huu râse amuzat.

— Eşti o fată nebună. Ruby. Foarte nebună. Ai pariat pe vreun cal în cursa asta?

Ruby încuviinţă din cap.

— Numărul doi, Lucky Gem.

— Eu am numărul şapte, Golden King. Poate o să fiu mai norocos decât tine.

Ochii lui deveniră ca de oţel. Se întoarse să se uite spre tribune.

— Unde stai?

— Azi voi urmări cursele din Jockey Club.

— Atunci înseamnă că trebuie să iei ceaiul de după-amiază cu mine. Sunt invitatul lui Timothy Wong. Îl cunoşti? Este un tip important la Hong Kong. O să te prezint.

Ruby auzise de Timothy Wong. Se spunea că era 489 în triada Sun Yee On. Se gândi că, date fiind circumstanţele de faţă, s-ar putea să nu prea aibă ce să-şi spună. Dar nu se făcea să-l refuze pe Louis Huu.

O conduse spre ascensorul membrilor clubului. Loja lui Timothy Wong era la fel ca celelalte. Răsuna de râsete, glasuri cristaline de femei şi mirosea a mâncare, parfum şi ţigări. Ceaiul de după-amiază era servit: sandwich-urile şi prăjiturile se aranjaseră pe un bufet, alături de căni cu ceai indian, servit în stil vestic, cu frişcă şi zahăr.

Un chelner le aduse ceai în căni de porţelan. Ruby se uită la ecranul televizorului cu circuit închis şi apoi la cartela ei de curse. În ultimele două săptămâni, cei şapte sute de mii de dolari pe care îi primise de la Eddie să-l plătească pe Peter Mui se evaporaseră rapid. Să se aleagă praful de toată familia lui. Pierduse două sute cincizeci de mii la Happy Valley şi Shatin, încă trei sute cincizeci de mii la baccara, în Macao. Dar îi trebuia o singură lovitură ca să-şi lichideze datoriile şi să scoată totuşi un profit. Pariase ultima sută de mii pe Lucky Gem.

Simţi un gol în stomac, ca întotdeauna când era pe marginea prăpastiei, o senzaţie insuportabilă şi vitală în acelaşi timp.

Louis Huu se aplecă spre ea.

— Sper să discut cu şeful tău, cât stau în Hong Kong, îi spuse

el, ca şi când ea n-ar şti care era motivul discuţiei.

— Sunt sigură că Eddie ar fi fericit să vadă un vechi prieten, zise ea.

— Ştii, mi se pare ciudat. Sunt de trei zile în Hong Kong şi i-am lăsat mesaje peste tot, dar tot nu m-a căutat. Mă gândeam să vorbeşti cu el pentru mine, Ruby.

— Ce vrei să-i spun?

Louis Huu se apropie şi-i vorbi în şoaptă:

— Vreau să-i spui că pământul este moale şi umed, iar viermii sunt flămânzi.

Pentru o clipă, îi dispăru zâmbetul şi o făcu să se cutremure. Apoi, Louis Huu se desprinse de lângă ea şi-i făcu semn spre televizor.

— Caii sunt pe pistă.

Ruby se bucura că schimbase subiectul şi scăpase de ochii lui duşmănoşi. Se uită pe ecran. Lucky Gem era condus la locul său. Era un murg castrat şi jocheul lui se îmbrăcase în roşu şi auriu. Alt semn. Numărul doi îi purta noroc întotdeauna, iar rubinul era o piatră preţioasă[22]. Simţi că zeul norocului i s-a cocoţat pe umeri, iar răsuflarea lui dulce îi dezmierda gâtul. O sută de mii pentru şase la unu. Destul ca să-şi plătească cel puţin datoria faţă de Peter Mui.

Numărul şapte apăru pe pista, un armăsar solid, maroniu.

— Cum îţi atragi norocul? o întrebă Louis.

— Mă duc la templu de fiecare dată în dimineaţa cursei, dau bani şi aprind tămâie pentru Kuan Yin. Pe urmă, scutur *chim*-ul — primul număr este cursa, iar al doilea calul.

— Este o metodă bună, o aprobă Louis. Eu unul, îl consult pe *feng shui*. Nu se înşală niciodată. Îmi dă întotdeauna numerele norocoase.

O luă de mână.

— Hai să privim cursa din balcon.

Lojele private erau pe ultimul rând şi ofereau o panoramă ameţitoare asupra stadionului. În depărtare, mahalalele cenuşii, din Happy Valley, cu rufele fâlfâind la uscat, se ridicau pe fundalul cartierelor. Era o lume atât de diferită de aceasta, se gândi Ruby — departe de chambertin şi şampanie. Sau poate nu prea departe. Nu atât de departe încât să nu simtă încă mirosul

[22] Asociaţie între numele ei — Ruby — rubin şi cel al calului Lucky Gem — piatră preţioasă norocoasă (engl.) — (n.t.).

porcului de la Shatin.

Iată de ce trebuie să câştig azi.

Caii erau aliniaţi la start. Atmosfera devenise apăsătoare. Se adunaseră în jur de cincizeci de mii de oameni. Era una din ultimele curse înainte de vacanţa de vară. Ruby auzise că pe ultima cursă din Happy Valley se paria cât la toate cursele din Anglia, într-o singură după-amiază. Iar în ultima vreme, când ameninţarea chineză se apropia, un câştig mare putea să-ţi cumpere libertatea în altă ţară.

— Pierzi vreodată bani, Ruby, bani mulţi?

Se gândi la cei şase sute de mii de dolari care îi se scurseseră printre degete în ultimele săptămâni şi simţi că-i vine rău.

— Uneori, zise ea.

— Eu nu pierd niciodată. Absolut niciodată. Găsesc întotdeauna o cale să-mi transform pierderile în câştiguri. Înţelegi?

Ruby înţelegea. Se întreba însă dacă o să înţeleagă şi Eddie. Nu prea îi venea să creadă. Eddie era prea mândru.

Mulţimea scoase un strigăt şi se întoarse spre pistă. Se dăduse startul.

— Eşti budistă? o întreba Louis, arătând cu degetul spre un Buddha micuţ de aur, atârnat de gâtul ei.

Ruby clătină din cap. Îşi băgă degetul sub gulerul bluzei de mătase şi-i arătă crucea de aur şi elefantul micuţ de jad — simbolul chinez al norocului.

— Nu strică niciodată să ai mult noroc, zise ea.

Louis Huu râse.

— Te asiguri. Eşti o fata înţeleaptă. La fel ca mine. Nu laşi norocul la întâmplare.

Râse de propria lui glumă.

Ruby se uită peste umărul bărbatului. Îl văzu pe Timothy Wong, într-un costum închis de lână, urmărind cursa la televizor şi sorbind şampanie. Lângă el, era un grup de bancheri londonezi, cu guşi revărsate peste gulerele cămăşilor albastre, în dungi. Soţiile bancherilor, în haine de vizon, înzorzonate cu diamante, săreau şi strigau entuziasmate, ca nişte vânzătoare necioplite din piaţa de peşte.

— Ai întotdeauna noroc, Ruby? o întrebă Louis. Nu-i rău să fii norocoasă. Dar cred că este mai bine să ai propriul tău cal.

Ruby se întoarse spre televizor. Lucky Gem era în faţa, la

ultima turnantă. Caii ajunseseră acum în linie dreaptă. Louis îi dădu binoclul. Ruby se concentra asupra cailor fruntaşi: Lucky Gem era în frunte.

Urletele mulţimii erau asurzitoare. Erau gât la gât. Golden King câştiga teren.

Fie ca toţi zeii să se concentreze asupra norocului meu!

Trecu de linie în învălmăşeală. Dar Ruby ştia, da, ştia că de data aceasta câştigase. Inspiră adânc, să se calmeze, dar, când îi dădu înapoi binoclul lui Louis, îi tremura mâna.

Îi zâmbi.

— Cred că este bine să fii norocoasă, îi spuse ea.

— Poate.

Se uita pe panou. Confirmarea rezultatului nu apăruse încă pe ecran. Oamenii se agitau şi murmurau nerăbdători, ca un roi de albine.

— S-a ridicat steagul de contestaţie, zise Louis indiferent, ca şi când nu ar fi fost nimic important.

Ruby simţi un ghimpe de panică. Se sprijini de balcon. Nu! Nu putea să piardă cursa aceasta. Nu putea să dea ochii cu Eddie şi să-i spună că pierduse toţi cei şapte sute de mii de dolari!

Louis Huu studia programul cursei.

— Ţi-ai luat un număr pentru cursa următoare, Ruby?

Fata îl privi mirată. Cursa următoare? Dacă Lucky Gem va fi descalificat, era terminată, falită.

Timothy Wong veni lângă ei.

— Interesant spectacol, zise el. Cred ca acum suntem pe locul doi.

— Poate nu este totuşi prea târziu să-ţi răsplătesc ospitalitatea, zise Louis. Apropo, aş vrea sa-ţi prezint o prietenă de-a mea, domnişoara Ruby Wen.

Timothy Wong o luă de mână şi făcu o scurtă plecăciune. Avea maniere englezeşti. Ruby îl privi, incapabilă să vorbească. Dacă va fi confirmata contestaţia, o să piardă din nou. Eddie îi va rupe oasele.

— Domnul este Timothy Wong, unul dintre cei mai iluştri cetăţeni ai Hong Kong-ului, spunea Louis. L-am convins să parieze pe calul meu în cursa aceasta. Sper să nu-l dezamăgesc.

Mulţimea striga — un amestec clocotitor de mânie îmbibată cu bucurie. Numerele apăruseră pe ecranul central. Pe locul întâi, numărul şapte. O voce explica publicului că Lucky Gem fusese

descalificat.

Ruby se năpusti către ascensoare, lăsându-i pe Louis Huu şi gazda sa uimite să se zgâiască după ea. Nu-şi dădea seama pe unde umbla. Când ieşi, vomită în strada. Un agent de trafic o privi dezgustat.

Găsi un taxi şi se trânti pe bancheta din spate, repetând adresa ei din Mid-levels. Privea şocata traficul de după-amiază întrebându-se de ce zeii erau atât de supăraţi pe ea.

Trebuia să aibă noroc cât mai curând posibil.

Dacă nu, era terminată.

32

Ceainăria Luk Yu era pe o stradă îngustă, în spatele arterei Queens Road Central, umbrită de turnurile edificiilor înalte. Şoseaua era blocată în permanenţă de minibus-uri şi camionete de marfă. Puteai trece pe lângă ea în fiecare zi, fără s-o observi.

Dar interiorul ceainăriei era complet deosebit de exterior. Ventilatoare uriaşe, negre, se învârteau încet în tavan — inutil, observă Eddie, pentru că localul avea aer condiţionat — iar scaunele erau din lemn de trandafir lustruit şi mesele aveau blat de marmură. Ceainice şi oale de aramă, aranjate pe suporturi, împodobeau podeaua, iar pe pereţi atârnau pergamente chinezeşti înrămate şi decoraţiuni murale.

Eddie Lau şi Vincent Tse fură conduşi într-un separeu cu oglinzi, masă din lemn negru şi banchete cu spătare de marmură. Pak Yok-kong, The Ox, îi aştepta, cu Evantaiul său de hârtie, Peter Man, lângă el.

Eddie şi Vincent se aşezară.

Eddie avu grijă să-şi ascundă dispreţul faţă de bărbatul aşezat vizavi de el. The Ox fusese odată un temut luptător al străzilor. Fusese poreclit aşa datorita forţei şi staturii sale solide, dar acum era gras, îndesat şi moale. Purta un costum negru, o cravată roz de mătase Nina Ricci şi un ceas Cartier cu curea din piele de crocodil la mâna stângă.

Aş putea să-i rup traheea dintr-o singură lovitură, se gândi Eddie.

Era prezent şi un al cincilea, un tip cu păr grizonat, palid la faţă, care arăta exact ce era, un funcţionar inferior dintr-un birou

de avocatură învecinat. Acum în vârstă de şaptezeci de ani, Tai Wai-chan deţinea încă rangul de Incense Master[23] într-una din ramurile triadei 14K. Fusese invitat ca arbitru la discuţia lor de la ora ceaiului.

Un chelner aduse un ceainic cu ceai Cloud Mist şi umplu cinci căni. The Ox bătu în masă cu trei degete în semn de aprobare.

— Fie ca sănătatea şi prosperitatea ta să sporească înzecit, îi spuse The Ox.

Eddie dădu din cap şi sorbi din ceai. Era aromat şi răcoritor.

Se făcură prezentările. Se interesară de sănătatea rudelor, aşa cum era obiceiul şi domnul Tai fu felicitat pentru vârsta sa înaintată şi aparenta sa sănătate. Nu se făcu niciun comentariu apropo de înfăţişarea lui Vincent, de rănile şi vânătăile sale vizibile încă sub ochelarii de soare pe care nu şi-i scosese.

În cele din urmă, schimbară subiectul.

— Afacerile merg bine? îl întrebă Eddie pe adversarul său.

The Ox îşi sprijini mâinile pe genunchi.

— Luna trecuta mi-am cumpărat al doilea Rolls-Royce. Soţia mea a vrut să-l vopsească în roz. Ce puteam să fac? Am plătit o sută cincizeci de mii de dolari numai pentru tăbliţele de înmatriculare.

— Eu nu am asemenea probleme. Nu sunt însurat.

The Ox chicoti.

— Eşti deştept. Mai deştept ca mine!

Era evident că nu credea ce spunea. Îl înghionti pe Peter Man, ca şi când ar fi fost o gluma grozavă.

— Am auzit că faci nişte afaceri grozave, îi spuse el lui Eddie. Eşti al naibii de inteligent. Îmi amintesc când erai doar un biet soldat al triadelor.

Eddie îşi ridică privirile, furios, crezând că The Ox îl aţâţa. Dar rivalul său zâmbea, cu ochi blânzi, binevoitori.

The Ox luă încă o gură de ceai.

Eddie râmase tăcut. Aştepta.

— Familia ta este norocoasa să aibă un fiu ca tine. Probabil că sunt mândri de tine. Eşti un om de afaceri atât de priceput.

Eddie strânse mâna în pumn, sub masă. Da, acum The Ox îl aţâţa, era convins. Dar, deocamdată, nu-şi dădea seama dacă o făcea din teamă. Sau ca să-şi bată joc de el?

Chelnerul aduse încă o cană cu ceai.

[23] Maestrul tămâiei (engl.) — (n.t.).

Domnul Tai îşi drese glasul. Când vorbi, vocea lui răsună ca un foşnet de frunze uscate.

— Poate că ar fi timpul, să trecem la afaceri, zise el. Să începem cu plângerile lui Lau Hsu-shui.

Eddie se aplecă peste masă.

— The Ox a luat ceva care îmi aparţine, zise el.

The Ox se arată sincer surprins.

— Dacă iau vreodată ceva care aparţine lui Eddie Lau, dau înapoi.

— Am pierdut aproape două sute de kilograme de heroină numărul patru. Poate ştii unde sunt.

The Ox îl privi uimit pe Peter Man şi apoi pe Tai.

— Nu ştiu la ce se referă *piu-nuin.* Nu mă ocup de asemenea afaceri, bunicule.

Se întoarse către Eddie.

— Şi te sfătuiesc să n-o faci nici tu.

— Ştiu de Martin Fong.

The Ox clătină din cap.

— Eşti lipsit de subtilitate, Eddie. Poate că nu eşti chiar atât de deştept pe cât se spune.

— Martin Fong era omul tău.

— Martin Fong n-a acţionat din ordinele mele, Eddie. Dacă ar fi ascultat de mine, n-ar fi sfârşit ars ca un porc.

— Spune-mi ce vrei.

— Pentru mine nu vreau nimic, zise The Ox şi începu din nou să zâmbească. Doar să-mi fac nevasta fericită şi să-mi trimit copiii la şcoli bune. Ştii, acum sunt foarte scumpe. Mai fac câte o afacere din când în când. Poate o să facem afaceri împreună, Eddie. Noi doi ar trebui să fim buni prieteni.

Eddie rămase tăcut şi sorbi din ceai. Poate o să rezolve totul dintr-o singură lovitură. Domnul Tai vorbi din nou.

— Cum am putea limpezi această neînţelegere dintre voi? zise el, uitându-se mai întâi la The Ox.

— Acum trei săptămâni, am pierdut trei băieţi, ucişi bestial în Wanchai. Într-una din clădirile mele. Erau tineri şi familiile lor sunt distruse. Mi-am ştirbit prestigiul. Poate n-ar strica să dau cinci sute de mii de dolari părinţilor îndoliaţi.

Vincent începu să protesteze, dar Eddie îi puse o mână pe braţ. The Ox clătină din cap, uluit de această izbucnire. Îi confirma faptul că Vincent, în ciuda rafinamentului său exterior,

nu era decât un ţăran Hakka, la fel ca Eddie Lau.

Cinci sute de mii de dolari, se gândi Eddie. Doar n-o să mă ploconesc în faţa ta, nenorocitule! Dar îşi stăpâni furia.

— Şi eu am suferit o mare pierdere, zise el, calm, unul din asociaţii mei a fost ciopârţit în Jaffe Road. Mi-am terfelit respectul. Familia şi fraţii săi Hung au jurat să se răzbune. Ce pot să fac? Poate dacă aş primi marfa înapoi, aş reuşi să compensez durerea şi umilinţa lor.

The Ox se strădui să se arate îngrijorat.

— Văd că te afli într-o mare încurcătură, Eddie. Dar nu este problema mea. Îţi repet că nu am nimic care să aparţină lui Eddie Lau. Nu ştiu de unde ţi-a venit această idee. Dar pentru cinci sute de mii de dolari, am putea fi din nou prieteni. Ar fi mult mai bine pentru tine.

— Am deja o mulţime de prieteni, zise Eddie.

— Este bine să ai mulţi prieteni, spuse The Ox zâmbind. Nu-ţi strică niciodată, oricâţi ai avea.

Chelnerul aduse al treilea ceainic. De data aceasta domnul Tai turnă ceaiul în trei căni curate cu toartele îndreptate spre ei. Le puse în faţa lui The Ox. Eddie urmărea mâinile lui The Ox. Dacă lua cana din mijloc, însemna că era de acord să-l compenseze. Dacă le bea pe toate trei, însemna război.

The Ox se gândi. Apoi luă cana din mijloc şi o bău. Eddie aştepta şi privea.

Apoi, The Ox le luă şi pe celelalte două şi le goli una după alta.

Eddie îi mulţumi lui Tai pentru arbitraj şi plecă împreună cu Vincent, fără să mai scoată o vorbă.

Apartamentul lui Eddie din Mid-levels avea propria sa sala de gimnastică — o cameră mare, dotată cu cele mai moderne echipamente Nautilus. Un perete din sticlă fumurie oferea o ameţitoare panoramă a portului.

Ruby ieşi de sub duş, goală, ştergându-şi părul. O durea tot corpul după ce făcuse dragoste cu Eddie, noaptea trecuta. Eddie era întotdeauna un amant plin de imaginaţie, dar lipsit de blândeţe.

Se duse în sala de gimnastică şi-l privi din uşă. Avea doar slipul pe el şi se antrena cu greutăţi de şaptezeci de kilograme. Trupul lui era dur şi suplu, numai muşchi şi oase. Lucea de sudoare şi dragonii tatuaţi pe braţe se mişcau şi dansau, de parcă ar fi prins viaţă.

Încă nu aflase de bani. Poate că nici n-o să afle vreodată, pentru că acum avea un plan cum să-i recupereze. Nu avea ce vinde. Apartamentul şi BMW-ul ei erau amândouă pe numele lui Eddie şi era prea vanitoasă ca să se despartă de bijuteriile ei. Şi, în afară de asta, nu era nevoie de măsuri atât de drastice. Ştia că data viitoare o să câştige. Avea nevoie de altă miză — un împrumut temporar. Unul din cazinourile din Macao îi oferise un credit de până la o sută de mii de dolari Hong Kong.

Eddie simţi că îl privea.

— Vreau să te duci la Bangkok, Ruby, zise el.

— La Bangkok?

Eddie gemu când ridică greutatea şi apoi o lăsă pe podea.

— Trebuie să găsim un nou furnizor de numărul patru. Heroina este o afacere bună.

— De ce nu facem un *gong-jou,* o înţelegere pacifistă cu Louis Huu?

— Niciodată. Louis Huu este cel care a suflat numele meu poliţiei.

— Pentru că îi datorezi bani.

— Nu mi-am primit praful, aşa că mi se pare normal să nu-i plătesc.

Eddie ridică bara de pe suportul ei şi dragonii de pe bicepşi prinseră viaţă. Ruby veni lângă el.

— L-am văzut ieri pe Louis Huu.

— Unde?

Nu putea să-i spună adevărul, se gândi Ruby. Ar şti că nu m-am ţinut de promisiune.

— La hotel Peninsula. Am fost acolo să mă întâlnesc cu o prietenă. Louis Huu m-a văzut şi m-a salutat ca şi când am fi fost rude. Apoi mi-a şoptit că o să te ucidă, dacă nu-i plăteşti praful alb.

— Louis Huu este o babă.

— Mi-e frică de el.

— Ţi-e frică de propria ta umbră.

Puse repede mâinile pe bară şi se agăţă de ea, transferându-şi greutatea asupra celor şaptezeci de kilograme pe care le ridicase deja. Ochii lui sclipiră înspăimântaţi pentru că nu putea susţine greutatea suplimentară şi bara va cădea peste gâtul lui. Se desfigurase la faţă. Îi curgea sudoarea ca sângele din venă şi picura pe podea.

— Atunci de ce mă trimiţi la Bangkok? Ca să mă ucidă pe mine în locul tău?

Pufnea, cu obrajii umflaţi, încercând să nu îndoaie braţele! Puful ei pubian era la câţiva metri de faţa lui.

— O să ne ucizi pe toţi, Eddie. Ai declanşat război cu Sun Yee On şi vrei să ni-l faci duşman şi pe Louis Huu? Dă-i banii şi gata!

Îl văzu clătinând din cap.

— Te crezi atât de grozav! Eşti un prost.

Îi tremura tot corpul. Stomacul şi pieptul tremurau spasmodic. Ruby îşi desprinse mâinile de pe bară şi ieşi din cameră.

Eddie gemu, incapabil să-şi îndoaie braţele. În cele din urmă, bara se prăbuşi pe podea. Apoi gemu şi rămase întins un timp, gemând de durere.

Târfuliţa.

Nu ştiu de ce te iubesc atât de mult, Ruby. Eşti o hoaţă, o jucătoare înrăită şi o târfuliţă mincinoasă.

Dar eşti târfuliţa *mea* mincinoasă.

33

Se întâmplase în Queens Plaza. La trei după-amiaza, pentru numele lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să-şi dea seama, se gândi Lacey. Cineva, cineva îşi pierduse minţile.

Locul dezastrului fusese un mic restaurant, numit New York Grill, un local modem, care devenise unul din acele locuri frecventat de chinezii cu bani şi gwailos cu funcţii importante. Totul era din crom şi marmură falsă, o viziune idealizată a barului American, cu muzică şi difuzoare şi un meniu cu malţ şi cheeseburger. Chelnerii erau îmbrăcaţi în caschete de baseball Dodgers şi tricouri.

Era, de asemenea, din câte ştia Lacey, locul preferat de întâlnire al locotenenţilor triadei Sun Yee On. Probabil de aceea fusese ales drept ţintă de doi *mah jais* din Wo Sing Wo. Dar, de data aceasta, se folosiseră arme.

Traficul fusese deviat în Luard Road. Un BMW încerca să dea la o parte pietonii de pe trotuar, împingându-i cu botul. Un tânăr chinez furios bătu în capota maşinii cu dosul palmei. Lacey se dădu jos din Toyota ei şi urmă corul strident de claxoane, până la

locul faptei.

Intrarea în piaţă fusese deja încercuită de ofiţeri pe motociclete, în geci portocaliu cu galben. Mulţimea se adunase curioasă să vadă cadavrul.

Un poliţist în uniformă, care se identifică drept sergent Yao Pau-fuk îi furniza primele detalii, în timp ce urcau la mezanin, cu ascensorul. Cu o jumătate de oră mai devreme, doi bărbaţi intraseră, scoseseră nişte satâre din geci şi-l atacară pe unul din patroni. Victima se apărase cu o arma de foc şi agresorii săi fugiseră în piaţă. Din păcate omul trăsese trei gloanţe după tineri. Unul din ele lovise o femeie albă în cap. Murise pe loc.

— Martori? zise Lacey.

— Prietena fetei, spuse sergentul. A apucat-o isteria. Am băgat-o în maşină. Stă cineva cu ea, dar este incoerentă deocamdată. Şi doi australieni. Dar ştiţi, au spus că totul s-a petrecut prea repede.

— Şi cei din bar?

— Doar chelnerii. Toţi ceilalţi au fugit.

— N-au văzut nimic? îl întrebă Lacey, plină de speranţă.

— S-au uitat în altă parte. Sau au fost în bucătărie.

Fata zăcea pe burtă, cu braţele în lateral. Ochelarii căzuseră pe dalele reci, lângă ea. În mod miraculos, deşi rama se îndoise, lentilele erau intacte. Ţinea pleoapele întredeschise, în maniera tipică morţilor, ca şi când ar fi aţipit. O baltă neagră, urâtă se închegase în jurul rănii de la cap.

— Ah, Doamne, murmură Lacey.

Renunţase să mai numere câte cadavre văzuse, dar tot nu se obişnuise. Era o răzbunare a triadelor, ar trebui să fie indiferentă. Să-şi spună că asta era meseria ei. Dar trupurile tinere şi nevinovate îi trezeau mereu aceleaşi sentimente de furie şi revoltă.

Avea în jur de douăzeci de ani. Purta blugi şi un sac din pânză, cu steagul Americii. Lacey îl desfăcu: un ghid Lonely Planet, o sticlă de plastic cu apă de băut, o ciocolată, o hartă turistică a Hong Kong-ului. Niciun act de identitate. Probabil că era pus împreună cu banii. N-o să-l găsească până nu întorceau cadavrul, după ce fotografii poliţiei vor imortaliza scena.

Dar Lacey bănuia ce vor găsi; era evident o turistă, călătorea ieftin, ca toţi tinerii, se pare, de naţionalitate britanică. Studentă, mai mult ca sigur, cazată într-un hotel pentru tineret din Chung

King Mansions. Făcea probabil un tur al Asiei: o săptămână în Hong Kong şi apoi Malaezia, Indonezia, Thailanda sau Australia. Fusese ghinionistă.

Sacul avea încă un compartiment. Îl deschise şi găsi două cărţi ilustrate, gata să fie expediate în Bournemouth şi Oxford. Una era adresată unei fete, Sandra. Cealaltă începea cu „Draga mamă şi tată”. Lacey înghiţi în sec. Copie adresa familiei în carneţelul ei şi îşi spuse că nu servea la nimic, dacă nu-şi păstra mintea limpede.

Ceva în sufletul ei îi spunea: acum presiunea a crescut. Nici şefilor triadei n-o să le convină.

Până acum se uciseseră între ei. Ziarele şi televiziunea nutreau o fascinaţie morbidă faţă de războaiele între bande, dar acum era altceva. Nu era o simplă răfuială, ci un atac revoltător, care încălcase regulile jocului. Când erau înjunghiaţi nevinovaţi, când copiii, poliţiştii şi turiştii erau împuşcaţi în plină stradă, însemna că se depăşise limita.

Auzi vaietul unei sirene de ambulanţă care se străduia să se strecoare prin mulţime. Lacey se strădui să-şi alunge starea proastă. Scoase carneţelul din buzunar şi începu să schiţeze scena. În spatele ei un poliţist vorbea repede la staţia radio portabilă.

Auzi strigăte în hol. Nişte reporteri împingeau poliţiştii puşi de pază.

— Ţine-o de-o parte de ticăloşii ăştia, îi spuse ea sergentului Yao.

Cineva din personalul ambulanţei apăru din ascensor. Îl atenţionă că nu mai era nimic de făcut. La fel ca şi ea, va trebui acum să aştepte medicul legist şi fotografii, înainte să mişte cadavrul.

New York Grill ocupa un loc destul de mare, între un magazin de bijuterii şi un boutique cu haine franţuzeşti. Trei chelneri tineri, chinezi, cu şepcile de baseball întoarse la spate stăteau la nişte mese de marmură falsă. Managerul, un tânăr în costum italienesc şi cămaşă albă fără cravată, se postase în spatele lor. Doi poliţişti stăteau de pază la uşă.

Lacey îi salută şi intră. Ecranul video nu fusese deconectat, un grup de raperi negri, fără cămăşi dansau pe o scenă, ca nişte fantome la lumina zilei. Doi din chelneri urmăreau video-clipul. Unul din ei arăta spre ecran şi râdea. Lacey îşi scoase

legitimaţia.

— Inspector Madeleine Lacey. Serious Crimes Squad. Eşti managerul?

Omul în costum încuviinţă din cap.

— Kam Chun-kwan, zise el.

Avea ochii obosiţi şi pleoapele umflate.

— Ai văzut schimbul de focuri? îl întrebă ea, în cantoneză.

— Eram în bucătărie, zise el. N-am văzut nimic.

Lacey se uită la chelneri, o dată cu Kam. Dar clătinară din cap, aşa cum era de aşteptat. Unul din ei ţinea în mâna o tavă şi o răsucea nervos între degete. Lacey observase că îşi ferise privirile.

— Cum te cheamă? îl întrebă Lacey.

— Ma, spuse băiatul, Stevie Ma.

I se adresă în engleză:

— Unde erai când s-a întâmplat asta, Stevie?

Se uită la Kam şi apoi la Lacey.

— Pregăteam shake-uri de lapte, zise el, făcând semn spre tejghea.

— Probabil că ai văzut tot.

Stevie clătină din cap.

— Mă uitam în altă parte. Trebuia să prepar cinci malţuri.

Era un răspuns incredibil, dar Lacey ştia din experienţă că era inutil să insiste.

— O să ne afecteze afacerile, zise Kam.

— Sigur, este singura noastră grijă, răspunse Lacey, cu amărăciune. O fată a fost împuşcată şi pe noi nu ne interesează decât afacerile.

Dar Kam pusese punctul pe „i”; deşi ţinta atacului scăpase, se pare, asasinii reuşiseră să pericliteze o importantă afacere a triadei. Se vor răzbuna. Peste câteva zile va apărea alt cadavru pe stradă.

Poliţia trebuia neapărat să pună capăt acestui măcel, înainte să aibă de suferit şi alţi nevinovaţi.

În uşă, răsună un strigăt furios. Lacey se întoarse; unul din fotografi reuşise să se strecoare prin piaţă şi stătea acum lângă cadavrul fetei, făcând prim-planuri în mare grabă. La un moment dat, se aplecă şi dădu la o parte părul victimei, să pună în evidenţă rana de la cap.

Lacey reacţionă mai repede chiar decât poliţistul în uniformă

care o avertizase. Alergă afară şi-l lovi pe fotograful care o luase la fugă, smulgându-i aparatul cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga îi răsuci braţul la spate şi-l împinse.

Tipul n-o văzuse venind şi scoase un strigăt de uimire, când auzi zgomotul aparatului său scump zdrobindu-se de asfalt.

Dar Lacey nu terminase. Strângându-l de braţ, îl împinse lângă gard. Apoi îl luă de păr şi-i trase capul pe spate.

— Nenorocitule, îi şuieră ea, în ureche.

Sergent Yao veni în grabă şi se opri lângă ea. Părea uluit.

— Îl arestăm? o întrebă el.

Lacey simţi, mai degrabă decât auzi aparatele de fotografiat care nu mai pridideau să-i imortalizeze. Ştia că făcuse o greşeală regretabilă.

— Ia-l mai repede de aici, zbieră ea.

— Să-mi plăteşti aparatul, la toţi dracii! zbieră reporterul când scăpă din strânsoarea ei.

— Ia-l de aici!

— O să te dau în judecată!

Sergentul Yao îl împinse spre colegii săi, care se luptau între ei să imortalizeze incidentul.

Lacey se întoarse şi dădu cu ochii de Tyler. Sosise exact la timp ca să asiste la scena care avusese loc. O luă de braţe şi o trase de-o parte.

— Ce dracu’ se petrece aici?

— M-am pierdut pe moment, zise Lacey.

— Să nu te mai pierzi niciodată, şuieră el. Ai auzit, niciodată!

Se uită la ziarişti şi observa că rânjeau triumfători.

— Fii pregătită să apari pe prima pagină.

Privi trupul fetei întins pe jos.

— Isuse! Văd că se îngroaşă gluma.

Victima privea fără să vadă marmura falsă, căutând o explicaţie.

34

Uciderea unei tinere studente britanice, pe nume Barbara Warhurst apăru pe prima pagină a ziarului *South China Morning Post,* a doua zi, de dimineaţă. Incidentul lui Lacey cu fotograful era de asemenea scos în evidenţă iar fotografiile care o

reprezentau împingând reporterul în gardul de fier, ocupau a treia pagină. Când Lacey ajunse la birou a doua zi, obosită şi nervoasă, după mai puţin de patru ore de somn, fu întâmpinată cu urale ironice.

— Bravo, felicitări, îi spuse unul din inspectori, când trecu pe lângă el.

Cineva lipise un afiş scris de mână pe uşa biroului ei: FOTOGRAFIATUL INTERZIS DINCOLO DE ACEST PRAG. Dedesubt era fotografia ruptă din *South China Morning Post.* Cineva adăugase lângă marginea ei, ca într-o bandă desenată: ŢI-AM SPUS SĂ NU MĂ FOTOGRAFIEZI PÂNĂ NU-MI DAU CU PUDRĂ.

Lacey îl rupse şi intră. Văzu un buchet de flori — crizanteme şi narcise galbene — şi o carte de vizită. Lacey o citi:

„Nu-i lăsa să te doboare. John."

Tyler apăru în prag. Venise cu un teanc de ziare, dar ridică din sprâncene când zări florile.

— Nu este bine pentru imaginea ta, Lace. După ce am citit articolele din ziare, azi dimineaţă, mi-am spus că eşti o tipă foarte dură.

— Fotograful a fost de vină. Avea o mutră care cerea palme. Dacă l-aş vedea acum, aş proceda la fel.

— Da, mă rog, unii tipi sunt nesuferiţi.

Aruncă ziarele pe birou.

— Doar ţi-am spus că o să devii celebră.

— Îmi pare rău.

— Nu este nevoie să-ţi ceri scuze faţă de mine. Va fi probabil o investigaţie internă. Poţi să te ploconeşti comisarului şef, dacă vrei. Capul sus, Lacey. O să am grijă de tine. Probabil că o să primeşti câteva palme la fund. S-ar putea să-ţi placă.

— Sună a agresare sexuală.

Tyler îşi ridică mâinile prefăcându-se revoltat.

— Eu unul n-aş îndrăzni. Deci, ce ai aflat până acum, Lacey?

— Managerul de la New York Grill este un om pe nume Kam Chun-Kwan. I-am verificat cazierul. Are o condamnare, acum trei ani, pentru atac armat. Acum se pare că este locotenent în triada Sun Yee On.

— N-a văzut nimic.

— Exact. Nici el, nici chelnerii. Toţi trei erau în bucătărie sau pregăteau shake-uri cu lapte.

— Shake-uri cu lapte, zise Tyler şi se uită pe fereastră, cu

gândul în altă parte. Nu mai avem de-a face cu cazuri exotice, Lacey. S-a terminat cu satârele şi tăiţeii. Acum este vorba de pistoale şi shake-uri cu lapte. Este ca în Hill Street Blues, pentru numele lui Cristos.

— Cei de la balistică, ne-au informat că gloanţele au calibrul 7,62, trase probabil dintr-un pistol chinezesc 54.

— Stele negre.

— Da.

— Câte cartuşe aţi găsit?

— Trei. Un glonte s-a înfipt în perete, la o sută de metri. Iar unul s-a recuperat din trupul femeii.

— A mai rămas unul. Ai întrebat la spitale?

— Da, la toate spitalele şi clinicile, chiar şi la doctorii particulari de pe insulă, din Kowloon şi Teritorii. Am trimis o echipă care cercetează şi acum piaţa, în căutarea glontelui.

— Trebuie să găsim cât mai repede vinovatul, zise Tyler. Cred că este timpul să facem presiune.

Se uită la ceas.

— Crezi că este prea devreme să merg la bar la ora opt?

Lacey zâmbi.

— Nu pentru mine.

Tyler străbătu Wanchai-ul cu maşina, trecu pe lângă reclame neluminate, cu nume ca Hotlips şi Miami Vice. Fetele care lucrau în baruri erau mai ales filipineze, cu vize pe şase luni. Localnicele din Hong Kong îşi găsiseră de mult slujbe bine plătite la bănci şi la agenţii turistice.

Se opriră în Lockhart Road.

— Harbour Club, zise Lacey, citind reclama luminoasă.

Ploua mărunt. Barurile de noapte erau ca o mahmureală în lumina cenuşie a dimineţii, se gândi Lacey, sau ca o remuşcare. Uşa vopsită în negru era încuiată.

— Sunt sigură că arată mai bine noaptea.

— Nu se ştie.

Un SEL 450 negru era parcat pe alee, lângă intrare. Doi tineri descărcau lăzi cu lichior dintr-un camion. Lacey şi Tyler văzură alt camion trăgând la intrare. Era vopsit în albastru şi din el apărură trei tineri chinezi în uniforme de poliţie.

— Hai să stricăm ziua cuiva, zise Tyler.

Alergară pe alee. Lacey simţi apa rece scurgându-se între

haina de ploaie şi piele. Îl urmă pe Tyler, trecând de camionul cu marfă şi intrară în bar.

Un tânăr chinez stătea la bar şi număra banii, în timp ce vorbea la telefon. Purta o haină neagră de piele şi o cămaşă galbenă de mătase, cu cravată neagră, din acelaşi material.

Îi recunoscu imediat şi rămase uimit. Încheie convorbirea brusc.

— Bună Daniel, zise Tyler. Ţi-o prezint pe inspector Lacey. Lacey, acesta este Daniel Chen.

Chen o salută înclinând din cap şi zăpăceala de moment se transformă într-un zâmbet.

— Cu ce pot să vă ajut?

Lacey se uită în jur şi se oglindi în pereţii de sticlă şi coloanele false. Mirosea a sudoare şi lichior.

Tyler băgă mâna în buzunar, scoase un plic maro şi i-l dădu.

— Îmi pare rău, zise el.

Chen îi văzu pe cei trei poliţişti intrând în club şi zâmbi acru. Apoi desfăcu plicul şi citi ordinul.

— Ce-i asta?

— Localul nu respectă normele de apărare contra incendiului, prevăzute de legislaţia Hong Kong-ului. Suntem autorizaţi să confiscăm toată marfa. De asemenea, trebuie să încetaţi activitatea până când operaţi modificările cerute.

Dădu plicul la o parte.

— Cât? zise el blând.

Tyler clătină din cap.

— Nu este vorba de asta, Daniel.

— Rahat.

— Aplicăm legea, zise Lacey.

Făcu semn poliţistului în uniformă, care se întoarse şi-i strigă pe colegii săi. Auzi clinchetele sticlelor de whisky cărate de sergenţi. Tocmai fuseseră descărcate din camionul de marfă.

O femeie cantonează între doua vârste ieşi din biroul aflat în spatele barului. Era mama-san — păzea fetele noaptea şi veghea asupra încasărilor.

— Ce caută câinii ăştia aici? îl întrebă ea în cantoneză pe Chen.

— Te punem pe roate, bunico, îi răspunse Lacey. Femeia nu se aşteptase ca nişte poliţişti albi să înţeleagă dialectul şi încremeni în loc.

— Ce înseamnă asta? îi întrebă Chen.

— Înseamnă că s-a terminat cu afacerea ta, Daniel. Nu aveam de gând, dar evenimentele recente ne-au forţat mâna.

— Anumiţi oameni vor fi foarte supăraţi când vor afla. Vor depune o plângere oficială, la cel mai înalt nivel.

Daniel Chen trecu pe lângă mama-san şi intră în birou — se auziră vorbind în şoaptă la telefon.

— Mă întreb cine ar putea fi acei „anumiţi oameni supăraţi”? zise Tyler.

— Crezi că o fi sunat de Timothy Man?

— Ce treabă să aibă cel mai notabil cetăţean al Hong Kong-ului cu un inspector-şef umil ca mine?

Cei trei poliţişti continuau să încarce lăzile în camionul poliţiei.

— Anul acesta vom face o petrecere frumoasă de Crăciun, spuse Tyler, făcându-i cu ochiul lui mama-san.

— Văd că savurezi momentul, remarcă Lacey.

— Da, este o plăcere perversă, uneori, mă visez preot.

Chen terminase convorbirea şi ieşi din birou.

— Nu se poate, zise el.

— Aşa spune legea, Daniel.

— O să ai mari necazuri.

Tyler se înroşi brusc. Dar era singurul semn al mâniei care clocotea în sufletul lui. Când vorbi, glasul său răsună calm:

— Vreau să-i transmiţi un mesaj lui Timothy Man.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele acesta.

Tyler se făcu că nu aude.

— Spune-i că o turistă britanică a fost împuşcată ieri în Queens Plaza.

— Eu nu ştiu nimic.

— Nu, ştiu că nu eşti implicat. N-am nimic personal cu tine, Daniel.

Cei trei poliţişti terminaseră de încărcat. Tyler făcu semn sergentului.

— Acum apucă-te să smulgi aparatele de aer condiţionat, zise el.

Ruby Tour se afla la primul etaj al unei clădiri cu şase etaje, pe o alee din Queens Road West. Eddie parcă Porche-ul la bordură, în spatele BMW-ului roşu al lui Ruby. Deschise portiera şi o trânti. O instalaţie de aer condiţionat crăpată picura apă pe trotuar.

Se năpusti în clădire, pe scări, care erau prost luminate şi miroseau a mucegai. Pe o uşă vopsită în maro scria de mână: „Ruby Tour”.

O deschise cu piciorul.

Biroul era mic şi practic. Camera fusese împărţită în două de un paravan, de tipul celor folosite în sediile guvernamentale. Postere cu reclame turistice fuseseră lipite pe pereţi. O chinezoaică foarte tânără stătea la un birou masiv, din metal şi citea „Sister’s Pictorial.” Avea o clamă de plastic în par, ochelari cu rame de baga şi coşuri pe faţă.

Se uită la Eddie şi rămase cu gura căscată. Trecu pe lângă ea şi izbi paravanul. Fata scoase un strigăt.

Ruby era la biroul ei. Vorbea la telefon, în timp ce studia ecranul computerului din faţa ei. Când îl văzu pe Eddie, trânti imediat receptorul.

— Eddie! Ce s-a întâmplat?

Bărbatul luă monitorul şi îl aruncă în cameră.

— Ce s-a întâmplat cu cei şapte sute de mii ai mei?

Recepţionera lui Ruby stătea lângă paravanul rupt.

— Ieşi! Pleacă! îi strigă Ruby.

Fata fugi.

Ruby îşi înălţă privirile spre el.

— O să ţi-i dau înapoi. Nu te înfuria.

— Mi-ai promis Ruby! Mi-ai promis că n-o să mai pariezi în curse şi n-o să mai intri în cazinourile din Macao. Cum poţi să pierzi şapte sute de mii atât de repede?

Eddie îi smulse pachetul de Dunhill din degete şi-l sfărâmă în pumn.

— Cum o să-mi dai înapoi cei şapte sute de mii, Ruby?

— O să văd eu cum.

Palma o luă prin surprindere. Văzu negru dinaintea ochilor şi se trezi pe podea. Îi ţiuiau urechile şi simţea gustul sărat al propriului ei sânge în gură.

— Ai un creier de canar, Ruby! Şapte sute de mii!

O lovi în stomac. Ruby ţipă şi se feri de el, înspăimântată acum. Eddie n-o lovise niciodată; da, niciodată. Încercă să se ridice, dar se învârtea totul în jurul ei.

Se năpusti din nou asupra ei, cu pumnul ridicat. Ţipă şi încercă să-şi acopere capul cu mâinile. Aşteptă lovitura, dar nu se întâmplă nimic. Îngenunche brusc lângă ea şi o apucă de umeri.

Când îndrăzni să-l privească din nou, văzu că plângea.

— Ruby, gemu el.

— Sunt o proasta, murmură ea. Îmi pare rău.

— Cum ai putut să pierzi atât de mult?

Îi şterse sângele de pe buză cu degetul mare şi-l linse. Îi auzi bătaia inimii prin cămaşă. Sângele ei i-o pătase...

— Ai aflat de la Peter Mui? zise ea.

— Bineînţeles! Peter Mui este spionul meu în triada Sun Yee On.

Ruby se ghemui la pieptul lui, ca un copil rănit şi simţi cum o strângea, din ce în ce mai tare. Peter Mui! Ce ticălos împuţit. Îi promisese că o să-i plătească datoria, iar el o pârâse lui Eddie. Poate era timpul să se răzbune.

— Nu te supăra, Eddie. Să nu mai faci asta niciodată. Să nu te mai superi pe mine.

O legăna pe genunchii lui ca pe un copil, în camera întoarsă pe dos. Deasupra capului ei, un om stătea într-un pat de spital, cu piciorul în ghips. Era un poster care făcea reclamă la asigurările de călătorie. Un colţ fusese rupt şi acum arăta diform.

Poate că este un semn pentru mine, se gândi Ruby. Poate am nevoie de o asigurare împotriva lui Eddie Lau.

35

Telefonul sună pe biroul lui Keelan. Era McReadie.

— S-ar putea să am ceva pentru tine, zise el. Ne întâlnim la Delaney’s, peste o jumătate de oră.

McReadie aştepta într-un separeu, în colţul opus al localului. Când îl văzu pe Keelan, se duse la bar şi comandă un Carlsberg şi încă un scotch pentru el.

— O cunoşti pe Ruby, bineînţeles, zise el, după ce se întoarseră în separeu.

Fata bea Coca-Cola şi se uita într-o oglindă. Ca de obicei, se îmbrăcase elegant — cizme negre şi haină neagra Ferragamo, cu lanţuri de argint. Stătea picior peste picior, iar fusta scurtă din piele îi dezgolea coapsele.

Keelan îşi luă imediat măsuri de precauţie. Detaliile ultimei lor întâlniri i se întipăriseră în memorie.

— Ruby, zise el.

Fata ridică din sprâncene.

— Keelan, îi spuse ea. Tot mai crezi ca arăt a prostituată?

Mda, se gândi Keelan.

— Îmi cer scuze pentru neînţelegerea din seara aceea.

Băutura ei se încălzise.

— Vrei altă Coca?

Ruby se strâmbă.

— Mai degrabă aş vrea pipi de raţă.

Se uită din nou în oglindă. McReadie dădu peste cap jumătate din paharul cu scotch.

— Este o întâlnire neoficială, John. Ruby se teme să nu fie văzută cu noi.

— Înţeleg.

— Înţelegi pe dracu', zise Ruby.

Keelan se uită la McReadie.

— După cum ştii, Ruby ne-a fost de ajutor în trecut, zise McReadie, dar acum crede că te-ar putea ajuta să bagi la apă filiera americană.

— Oh?

Ruby îşi luă ţigara din scrumieră şi trase un fum.

— O să culeg informaţii pentru voi, O.K. O să vă ajut să daţi de urmele heroinei numărul patru în America. Vorbesc serios.

— Şi de unde o să culegi asemenea informaţii?

Ruby se uită la McReadie, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă ce auzea. Apoi suflă fumul spre tavan.

— O.K. Hai s-o luam de la început, Ruby.

Keelan împinse tăviţa pe tejghea.

— Poţi să-mi scrii numele tău? Cu litere chinezeşti?

— La ce-ţi trebuie?

— Şefii mei au stabilit că trebuie să cunoască identitatea exactă a informatorilor noştri. Va trebui să-ţi luăm amprentele.

— Crezi că am înnebunit? Să ştii că ţin la viaţa mea. Dacă află cei din triadă, mă fac bucăţele.

— N-o să afle nimic de la noi.

— De unde să ştiu eu? Într-o cameră sunt o mulţime de păianjeni. Cum să-ţi dai seama care o să te înţepe?

Keelan se uită la McReadie, care se mulţumi doar să ridice din umeri.

— O să facem o afacere bună, îi spuse Ruby, o să te ajut să

pui mâna pe heroină. Fără nume sau amprente. Ruby n-are chef să se trezească pe lumea cealaltă.

Keelan aruncă tăviţa pe masă. Ştia din experienţă că informatorii aveau doar două motivaţii: lăcomia sau răzbunarea. Şi se întreba în ce categorie se încadra fata. Părea vinovată şi de una şi de alta.

— Daca vrei să lucrezi pentru noi, trebuie să mă asigur că pot avea încredere în tine, zise Keelan.

— Doar ţi-am spus, Ruby, zise McReadie.

Ruby îşi stinse ţigara şi se aplecă peste masă.

— Mă crezi proastă, nenorocitule, şuieră ea.

Keelan clătină din cap.

— Nu, nu cred aşa ceva.

— Atunci trebuie să-mi explici cum merg lucrurile. Dacă îţi spun unde este praful, ce obţin în schimb?

— Intri în programul de protecţie al martorilor.

— Ce fel de protecţie? Keelan oftă.

— Dacă informaţia se dovedeşte valoroasă şi reuşim să-i condamnăm pe principalii traficanţi, o să-ţi dăm o nouă identitate şi vei locui în siguranţă, într-un stat din S.U.A.

— O casă mare, televiziune cu circuit închis, bodyguard. Cam aşa ceva?

— Nu ne putem permite chiar atât.

— Câţi bani o să-mi daţi?

— Guvernul Statelor Unite nu ne alocă fonduri prea mari în aceste scopuri, Ruby.

Pentru prima oară nu mai părea atât de sigură de ea.

McReadie se uită la Keelan.

— I-am spus, John. Dar nu m-a crezut.

— Înseamnă că sunteţi nebuni, voi americanii. Aţi putea da o mare lovitură.

— Vom fi foarte recunoscători, bineînţeles, pentru orice informaţie.

— Şi cât o să-mi daţi?

— Dacă eşti de acord să devii informatoarea noastră confidenţială pentru guvernul S.U.A., ai putea primi cinci mii de dolari S.U.A.

— N-aş trage nici măcar un pârţ pentru cinci mii de dolari.

Fata asta se exprimă foarte colorat, se gândi Keelan.

— Îmi pare rău că gândeşti aşa.

McReadie îşi luă ochelarii de pe masă.

— Mă duc să mai iau ceva de băut.

După ce McReadie plecă, atitudinea lui Ruby se schimbă brusc. Îşi sprijini bărbia în palme şi îl mângâie pe mână.

— Eşti un tip bine, îi zise ea.

Lui Keelan nu-i venea să creadă. Isuse. Nicio informatoare nu-i mai făcuse vreodată avansuri.

— Îţi mulţumesc, Ruby, zise el indiferent.

Îi atinse inelul de pe deget.

— Eşti căsătorit, Keelan?

— Da.

— Soţia ta este în Hong Kong?

Clătină din cap.

— Poate ai vrea să mă inviţi la cină. Îţi place mâncarea fierbinte, cu mult chilii? Ce zici?

Unghia ei îi trasa cerculeţe pe piele. Îşi trase mâna şi se rezemă de spătar.

— Ce vrei de fapt, Ruby?

Întrebarea o luase prin surprindere, se pare.

— O viaţă plăcută. Ca toţi ceilalţi.

— Dar acum nu ai o viaţă plăcută?

Ruby nu ştia ce să-i răspundă. Se încruntă şi îşi căută ţigările în geantă. Keelan observă buza ei uşor umflată şi tăietura mică, aproape ascunsă de ruj. McReadie îi spuse că întreţinea relaţii strânse cu Eddie Lau. Întrebarea era cât de strânse.

Ruby îşi aprinse ţigara şi suflă fumul spre tavan.

— Pot să te ajut foarte mult.

— Oare de ce nu am încredere în tine, Ruby?

— Nu ştiu. Poate ai o problemă, cine ştie.

— Ce vrei de fapt?

— Vreau să te ajut. M-am săturat să mă ocup de droguri.

— Sunt convins că motivul este cu totul altul.

Acum se înfuriase.

— Spune-mi ce vrei şi o să-ţi spun dacă pot să te ajut.

Fata se ridică.

— Îmi pierd timpul cu tine! zise ea ca şi când Keelan ar fi fost un dealer de maşini şi ar fi refuzat o limuzină nouă, superbă.

— Mai bine ia cartea mea de vizită, îi spuse Keelan. Dacă te răzgândeşti, sau dacă… apare ceva… poate îmi dai un telefon.

Ruby se uită la ea, o rupse şi lăsă bucăţile să cadă pe jos.

McReadie se întoarse cu trei pahare. Se uită la fundul lui Ruby, în fusta neagră, de piele, în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Ai dat-o gata, îi zise el lui Keelan.

— Ştia deja numărul meu de telefon.

— Bineînţeles. Totuşi ar fi trebuit să te joci mai mult cu ea. Cu Ruby trebuie să citeşti printre rânduri.

— Ne pierdem timpul cu ea.

McReadie se aşează, clătinând din cap.

— Nu ştiu ce ai cu femeile. Ai fi putut s-o înveseleşti puţin.

Se uită la ceas.

— Este aproape ora prânzului. Un bărbat nu poate să bea de unul singur.

— Uneori, cred ca merită sa încerci, zise Keelan.

Ruby conducea maşina orbită de furie, cu mâna pe claxon, revărsându-şi nervii pe trafic. Încă nu-i plătise datoria lui Peter Mui, iar lui Eddie nu-i trecuse supărarea. Nu încercase decât să-şi recupereze banii ei pe care îi furase Henry Pi, blestemat să fie, cu tot neamul! Nu era drept. Dacă Martin Fong n-ar fi fost atât de lacom, ar fi avut acum o sumă cu şapte cifre într-o bancă în Taiwan şi mai multe bancnote roşii decât perii unei pisici! Avea senzaţia că aleargă prin nisipuri mişcătoare şi se afundă tot mai mult în mlaştină.

Îi pierise şi speranţa în americani şi în asigurarea lor. Acest Keelan era un nenorocit.

În dimineaţa aceea, se sfătuise cu T’ung Shu şi aflase că era o zi proastă să faci copii sau să lustruieşti oasele strămoşilor, dar era bună pentru noi afaceri. Numărul norocos al zilei era trei. Hotărî să-şi încerce norocul în sala de jocuri din Hollywood Road.

Va paria cu banii pe care îi primise de la The Ox, fiindcă îi dăduse numele spionului din Sun Yee On.

McReadie îl luă pe Keelan la prânz la Clubul Presei din Lokhart Street, în Wanchai. Se afla la etajul trei, iar la al patrulea era un bordel.

Încăperea avea formă de L, cu barul pe-o latură şi peretele opus plin cu fotografii înrămate, din ziare. Michael Chang arzând colibele refugiaţilor, la sfârşitul anilor ’60, un avion CAAC prăbuşit în port, un portret alb-negru al lui Mao Tse Tung. Barul degaja o atmosferă prietenoasă, dar desuetă, ca în anii ’70.

McReadie găsi o masă sub un poster care înfăţişa două

polineziene cu sânii goi. Comandă specialitatea casei pentru Keelan, iar pentru el friptură de vită cu cartofi şi un fel de budincă Yorkshire. Keelan îşi luă inima în dinţi.

McReadie se întoarse de la bar cu două Carlsberg-uri.

— Scuză-mă, zise el.

— Să te scuz?

— Pentru ce s-a întâmplat cu Ruby. I-am explicat că nu poţi s-o faci milionară peste noapte, dar a insistat să discute cu tine. Într-un fel este o fată foarte isteaţă. Dar, în alte privinţe, este foarte naivă.

— De când o cunoşti?

— De mult. Este un mercenar pe viaţă, John. N-o interesează decât banii. Dar a trăit la Hong Kong, aşa că este explicabil.

— Ai încredere în ea?

— Bineînţeles că nu.

— Atunci ce părere ai de informaţiile pe care pretinde ca le-ar avea?

— Îţi aminteşti de şalanda pe care am descoperit-o acum câteva săptămâni cu două sute de kilograme de numărul patru? Ruby ne-a vândut pontul. Sau poate că are doar nevoie de bani şi a inventat totul. Cine ştie?

— Am luat-o prea tare, zise el.

— După cum ţi-am spus, nu strică să-i vorbeşti frumos, Dar, dacă vrea bani şi tu n-ai ce să-i oferi, rezultatul ar fi fost acelaşi.

Sosi comanda. Keelan gustă cu reţinere din budinca Yorkshire, în timp ce McReadie se înfruptă cu poftă din friptură.

— Apropo, zise el, ai mai văzut-o pe aiurita mea de nepoată în ultima vreme?

Keelan zâmbi. Deci acesta era adevăratul motiv al prânzului.

— M-am întâlnit cu ea în ascensor, ieri. Nu ţi-a spus?

— Nu. Este foarte secretoasă.

— Ce se întâmplă, Mac? Vrei să verifici dacă am intenţii onorabile?

McReadie râse, dar îl privea serios.

— N-are decât să facă ce vrea, dar să ştii că ţin foarte mult la ea. I-am fost mai mult decât un tată, în multe privinţe. Oricum, mai mult decât tatăl ei, care este un ticălos. Da, un ticălos, ţi-o spun sincer, deşi i-am fost prieten.

— Atunci duşmanii lui ce mai spun?

— Dacă vrei să afli, citeşte documentele procesului din 1975.

Sunt sigur că vei găsi nişte copii la I.C.A.C.

— Lacey mi-a spus că a avut unele probleme spre sfârşitul carierei.

— Ai grijă ce vorbeşti faţă de ea. Tânăra Madeleine a fost întotdeauna cam suspicioasă, dar este fată bună, dacă o cunoşti mai bine.

— Te-ai gândit vreodată să-ţi deschizi o agenţie matrimoniala? îl întrebă Keelan.

McReadie se făcu că nu aude.

— A avut patru fraţi mai mari şi tatăl ei era comisar şef în poliţie. Îţi dai seama! Dacă n-ar fi fost atât de dură încă de mică, ar fi sfârşit într-o mănăstire.

— Mac.

— Da, John?

— N-am putea schimba subiectul?

— Cred că aşa ar trebui. Uite-o că vine.

Lacey se opri la jumătatea distanţei şi se încruntă când îl văzu pe McReadie. Unchiul ei zâmbi şi se ridică în picioare.

— Mă duc să mai aduc ceva de băut, zise el.

— Fac eu cinste, spuse Keelan.

— N-am ce face cu banii tăi aici. Nu eşti membru al clubului. Trebuie să ai o legitimaţie, ca să poţi cumpăra de băut.

— Şi, fără legitimaţie, nu pot să beau?

— Ba da, însă te costa de două ori mai mult.

Se duse la bar.

Lacey îşi agăţă geanta de scaun şi se aşeză. Era obosita şi avea cearcăne sub ochi.

— Ce cauţi aici? zise ea.

— M-a invitat Mac.

— Nu ţi-a spus că iau prânzul aici în fiecare vineri?

— Probabil că a uitat.

Lacey părea stânjenită.

— Este o înscenare, murmură ea.

Keelan se uită peste umărul ei, la fotografiile de pe pereţi. Nişte poliţişti în veste Kevlar şi armament de luptă înotau printr-o mlaştină. Nişte poliţişti chinezi se luptau sa oprească un număr foarte mic de protestatari şi un grup numeros de reporteri. Un poliţist încerca să convingă un sinucigaş să coboare de pe acoperiş.

— Mâine poimâine o să apari şi tu aici, într-un poster, îi spuse

Keelan, tulburând liniştea încordată care se lăsase. Cred că ai făcut senzaţie printre reporteri când l-ai împins în gard pe fotograful acela.

— Presupun că ai fi procedat altfel.

Keelan observă că nu-i ardea de glumă şi-i răspunse serios.

— Nu-i adevărat. Dacă te încălzeşte cu ceva, află că aş fi procedat exact la fel.

— Am fost acuzată că am aruncat secţia noastră de poliţie în ghearele presei.

— Nu este cinstit.

— Viaţa nu este niciodată cinstită.

— Apropo… mulţumesc pentru cină.

— N-ai de ce.

Era rece. Îşi reluase vechea atitudine.

— Îţi mulţumesc pentru flori, zise ea.

— Nicio problema. Creşteau pe balconul vecinilor. M-am aplecat şi le-am tăiat cu foarfecă.

Fata rămase serioasă.

— A trecut o săptămână. De ce nu m-ai sunat?

— Este o poveste lungă.

McReadie se întoarse cu trei beri. În momentul acela, primi un mesaj prin pager. Îl citi şi le spuse:

— Sunt chemat la datorie.

Iar apoi se duse la telefon.

— Nu merit atâta atenţie, zise Keelan.

— Şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie.

Keelan se concentră asupra mâncării. În cele din urmă, dădu la o parte budinca.

— Te rog să-mi spui ceva foarte sincer.

Lacey îl privi fix.

— Ce doreşti să ştii?

Keelan îi făcu semn spre budinca Yorkshire.

— Chestia asta este, sau mai bine-zis a fost un animal viu?

Îi zâmbi.

— Este doar aluat cu apă.

— Grozav.

Îşi ridică privirile.

— Cunoşti vreun local unde nu se serveşte budincă Yorkshire la prânz?

— Poate. De ce?

— N-ai vrea să mergem acolo într-o zi?

Lacey nu-i răspunse imediat. McReadie se întoarse peste câteva clipe şi discutară despre altceva. Iar peste o jumătate de oră, când plecă, împreună cu unchiul ei, tot nu-i răspunsese.

Keelan bănuia că aştepta s-o sune.

36

Un desen animat care se voia satiric definise poziţia lui Timothy Man în societatea din Hong Kong, când se ridicase cu opt ani în urmă, după ce devenise acţionar principal al trustului South China Marine Holding; îl prezenta sorbind şampanie, cu buzunarele fracului pline de acţiuni ale principalelor companii din oraş. Dedesubt, scria: „A venit, a văzut, a luat.”

Trecutul lui era învăluit în mister, iar prezentul lui Timothy Man era bine documentat în South China Morning Post şi Far Eastern Economic Reviews. Investise în proprietăţi funciare, marină şi asigurări şi deţinea 55% din Dragon Life şi General, cele mai mari companii de asigurări din Asia. Avea trei sute de taxiuri, cinci agenţii de turism, trei firme de închirieri auto. Investise în hoteluri din Los Angeles şi San Francisco şi dezvăluise recent o schemă care îl va face unul dintre cei mai importanţi proprietari de companii aeriene din Hong Kong.

Locul şi data naşterii sale erau un mister, iar originile capitalului care-l lansase în nişte afaceri de asemenea anvergură erau şi mai obscure. Se zvonea că banii veniseră de la Beijing sau chiar că erau ai dictatorului Marcos. Lacey văzuse odată un dosar de poliţie strict secret, în care se sugera că fondurile proveneau de fapt din spălarea drogurilor din Burma.

Ceea ce ieşea în evidenţă însă era faptul că avea ceea ce chinezii numesc *guanxi* — relaţii. Era prieten cu Li Peng, omul de fier chinez, şi cu Suharto, din Indonezia.

Era un familist convins, la fel ca mulţi chinezi şi cheltuia milioane în fiecare an pe operele de caritate, atrăgându-şi o viaţă împăcată după moarte şi titlul de cavaler din partea reginei. Pentru Sir Timothy, filantropia era o mare afacere; în ultimii trei ani, finanţase construirea de şcoli şi spitale în Guanzhou şi în partea orientală a Chinei. Va fi în favoarea lui, fără îndoială, când Hong Kong-ul va deveni Xiahg Gang în 1997.

Avea o vilă pe Bluff Path în Peak şi o casă de vară în Ting Kao, cu faţa spre plajă. Susţinea că studiase la Oxford şi, când era în toane bune îi plăcea să vorbească despre balurile la care participase acolo, lăudând viaţa patriarhală rurală englezească.

Dar ceea ce îl caracteriza pe deplin, credea Lacey, era faptul că în biroul lui exista un singur scaun.

Tyler se aşteptase să-i dea semne de viaţă. Multe din localurile închise de el şi Lacey în ultimele douăzeci şi patru de ore erau proprietatea lui Sir Timothy Man. Sigur în ascuns, pentru că barurile erau pe numele unor companii fantomă. Sir Timothy îşi avea biroul în Landmark, la cea mai prestigioasă adresă din Hong Kong, aşa cum îi stătea bine unui cetăţean de frunte.

Apăru la Secţia de Poliţie Wanchai, la ora trei, în după-amiaza aceea. Tyler intra în biroul lui Lacey zâmbind prosteşte, cu o cană de cafea în mână.

— Vrei să-ţi prezint o celebritate?

— Pe cine, pe Kevin Costner? zise Lacey veselă.

— Da de unde.

— Danny de Vito.

— Nu chiar atât de arătos.

— Acum chiar că m-ai făcut curioasă.

— Sir Timothy Man.

— Este în biroul tău?

— Seamănă cu o lebădă într-o fermă de raţe. Tot aşteaptă să vină cineva să cureţe scrumierele şi să-i toarne nişte şampanie. Vino să ţi-l prezint.

Sir Timothy era îmbrăcat într-un blazer gri, o cămaşa roz de mătase şi o cravată gri. Un diamant sclipea la degetul mic al mâinii stângi. Erau şi mai multe diamante la ceasul de la mână, acul de la cravată şi la catarama curelei sale din piele de crocodil. Lacey îi simţea colonia din hol. Stătea picior peste picior, stăpân pe sine. Pantofii săi din piele italienească sclipeau ca o oglindă.

— Sir Timothy, ea este colega mea, inspector Madeleine Lacey. Madeleine, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Sir Timothy Man.

Sir Timothy zâmbi, dar nu se ridică. Lacey se simţea invizibilă în faţa lui. Pentru el, femeile detectiv nu existau. Îi venea destul de greu să stea într-un birou de poliţie; nu mai suporta să fie

prezentat şi subordonaţilor.

Tyler îi zâmbi încurajator lui Lacey şi-i trase un scaun. Se aşeză. Nu putea să sufere biroul şefului ei. Mirosea a ţigări şi masa era pătată de cafea. Hârtiile erau adunate în vrafuri. O revolta, fiindcă nu era un om ordonat.

— Pot să vă aduc o ceaşcă de cafea? îi spuse Tyler lui Sir Timothy.

Era impasibil, dar Lacey îşi dădea seama că savura situaţia. De data aceasta, superiorii nu-l presară cu telefoane şi Tyler ţinea toate cărţile în mâna lui. Aşa cum dorise întotdeauna.

Sir Timothy se uită la cana din polistiren şi strâmbă din nas când simţi mirosul amar al nesului de calitate inferioară.

— Nu, mulţumesc, inspectore, zise el prudent.

Lacey îl studie atent. Faţa lui nu trăda nimic. Avea obrajii laţi şi un zâmbet permanent, frunte înaltă şi păr negru, pieptănat pe spate. Purta ochelari care reflectau luminile fluorescente şi-i ascundeau ochii. Avea un ten pătat — probabil că suferea de ficat, se gândi Lacey.

Tyler îşi puse mâinile sub cap şi se sprijini de spătar.

— Cu ce vă pot ajuta, Sir Timothy?

— N-am venit pentru mine.

Tyler îi zâmbi lui Lacey.

— Azi-dimineaţă, am fost solicitat de nişte asociaţi de-ai mei, care au afaceri în Wanchai. Sunt foarte îngrijoraţi de anumite evenimente recente. Şi m-au rugat să-i reprezint.

— La care evenimente vă referiţi, Sir Timothy? zise Tyler, sincer surprins.

— Se pare că, în ultimele două zile, ofiţerii dumneavoastră au forţat închiderea a trei baruri şi cinci restaurante în zona Wanchai.

— Baruri? zise Tyler.

Îşi puse ochelarii şi se făcu că răsfoieşte dosarul din faţa lui.

— Ia să vedem. Conform documentelor, nu erau de fapt nişte baruri, în adevăratul sens al cuvântului. Dacă îmi permiteţi să mă exprim mai puţin delicat, fetele dansau în pielea goală.

Sir Timothy Man se fâţâi pe scaun.

— Eu unul nu aprob asemenea lucruri.

— Nici eu, zise Tyler.

— Bineînţeles. Dar suntem bărbaţi de lume, inspectore.

Tyler se uită la Lacey peste lentilele ochelarilor săi.

— Cu anumite excepţii.

Sir Timothy o privi şi se înroşi stânjenit.

— Vreau să spun, inspectore, că ştim cu toţii că astfel de lucruri există. Dar, indiferent de sentimentele noastre personale, trebuie să ne gândim că ce aţi făcut este şi mai rău. Mulţi oameni îşi câştigă existenţa în astfel de locuri. Din ce o să trăiască acum, după ce poliţia a luat aceste măsuri, dintr-o toană?

— Eu n-aş numi-o toană, Sir Timothy.

— Atunci cum aţi numi-o?

Tyler se arată mirat de întrebare.

— Legea, zise el.

Sir Timothy se făcu că nu aude.

— Unele din aceste femei au copii mici, inspectore. Poţi să mai dormi la noapte, ştiind că copiii lor se vor duce la culcare nemâncaţi?

Tyler dădu din cap să-l aprobe.

— Aş vrea să vă precizez ceva. În momentul de faţă, nu pot face nimic. Am mâinile legate. Legea este lege, ştiţi cum se spune.

— Şi cum sugeraţi să rezolvăm această problemă?

Tyler se aşează mai bine pe scaun şi păru că se gândeşte adânc.

— Puteţi să mă asiguraţi că nu aveţi niciun interes financiar în aceste localuri, Sir Timothy?

— Bineînţeles că nu, pufni el.

— Îmi păreţi foarte agitat pentru o problemă care nu vă preocupă.

— Am fost rugat să-i reprezint pe oamenii de afaceri respectivi, atâta tot. Şi mi se pare că s-a comis o nedreptate.

— Într-adevăr.

Tyler se uită la Lacey.

— Inspectore Lacey, Sir Timothy a pus o întrebare interesantă. Ai vreo sugestie?

Lacey se aplecă spre Sir Timothy care nici măcar nu se deranjase să arunce o privire.

— Ştiţi, Sir Timothy, acum trei săptămâni, un bărbat a fost atacat şi ucis bestial într-o sală de mah-jongg din Jaffe Road, Incidentul a avut loc, din pură coincidenţă, deasupra unuia din restaurantele pe care am fost obligaţi să-l închidem. Apoi, cu trei

zile în urmă, a fost alt atac, într-un local numit New York Grill, în Queens Plaza. De data aceasta, s-au tras focuri de armă. Din păcate, o turistă britanică a fost ucisă de un glonte rătăcit.

— Foarte neplăcut, zise Timothy Man fixându-l pe Tyler.

— În mod sigur, mai ales pentru ea şi familia ei.

Ticălos grăsan, îşi spuse Lacey.

— Aceste două incidente au avut repercusiuni nefericite. Superiorii noştri consideră că am aplicat prea lejer litera legii în această zonă şi ne-au cerut să fim mai eficienţi. Iată de ce am fost obligaţi să cauzăm nişte probleme pe care le-am fi evitat în mod obişnuit.

— Nu puteţi face oamenii de afaceri cinstiţi ţapi ispăşitori, pentru că nu sunteţi în stare să vă faceţi meseria şi să prindeţi vinovaţii, zise el, continuând să-l privească pe Tyler.

Lacey se înfuriase, dar Tyler ridică un deget, să o prevină. Apoi răspunse la întrebare serios, dar amabil.

— Bineînţeles că putem, zise el. Doar am demonstrat-o.

— Se pare că n-are rost să ne temem de chinezi în 1997. Avem deja o poliţie de stat.

Tyler chicoti.

— Exageraţi, Sir Timothy.

— Ca membru al comunităţii locale a oamenilor de afaceri, vom face tot ce se poate să aducem vinovaţii în faţa justiţiei. Deşi suntem pedepsiţi pe nedrept.

— Noi vedem altfel lucrurile.

Sir Timothy îşi studie manşetele impecabile şi se uita la ceas.

— Am altă întâlnire, zise el.

— Detectiv Lacey o să vă conducă, spuse Tyler.

Sir Timothy se ridică în picioare. Şi, când vorbi, se arătă mult mai conciliant.

— Spune-mi, inspectore, dacă găsim persoana vinovată de aceste crime revoltătoare, superiorii dumitale vor fi mai bine-voitori faţă de comunitatea oamenilor de afaceri din Hong Kong?

— Sunt sigur că nu vom mai fi obligaţi să aplicăm litera legii atât de strict.

— Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat.

Se întoarse spre Lacey şi i se adresă direct pentru prima oară.

— Ştiu foarte bine drumul spre ieşire, zise el şi ieşi.

Lacey şi Tyler se uitară unul la celălalt.

— Încântător tip, zise Tyler. Cred că am agitat ciorba, Lace.

Acum o să vedem ce iese la suprafaţă.

37

Oraşul Kennedy

Keelan găsi destul de greu localul dim sum, într-o clădire cu şase etaje, lângă port. Restaurantul se afla la acelaşi etaj cu un negustor de orez şi un sculptor în fildeş, care confecţiona beţigaşe şi piese pentru mah-jongg. Un afiş arăta că la etajul următor se afla un prezicător.

Lacey îl aştepta la o masă, lângă fereastra deschisă, care dădea în stradă. Era îmbrăcată în blugi şi pulover roz şi îşi prinsese părul într-o coadă. Era singura europeană din restaurant şi, de asemenea, singura femeie. Citea un ziar de limba chineză.

Îi făcu semn cu mâna când intră.

— Ai găsit localul până la urmă? zise ea, când se aşeză în faţa ei, pe bancheta de lemn.

— M-am învârtit o jumătate de oră.

— Mă rog, bine că ai ajuns.

Îi turnă nişte ceai verde fierbinte într-o ceşcuţă de porţelan. Keelan arătă spre ziar.

— Ştii să citeşti în chineză?

— Mă prefac. Ştiu numai câteva semne. Vorbesc cantoneză şi dialectul putonghua la perfecţie. *Amah* a mea m-a învăţat în copilărie, la insistenţele tatei.

— Sunt impresionat.

— Serios? Credeam că doar un cutremur poate impresiona un californian.

Keelan înghiţi remarca. Se uită în jur. Clienţii erau toţi chinezi, de la tineri în blugi şi pulovere, până la bunici în pantaloni roşii şi haine groase, de tweed. Fumau, beau ceai şi citeau *Jockey Daily News.* De-a lungul ferestrei, vizavi de ea, se găsea un cuier, unde bătrânii îşi atârnau cuştile de lemn ale cintezoilor şi papagalilor.

Câţiva clienţi se adunaseră în jurul televizorului din colţ, discutând şi râzând pe fundalul muzicii cantoneze. Din nou, Keelan fu impresionat să vadă ce puţin îi deranja zgomotul pe

chinezi.

O chelneriţă împingea un cărucior dim sum din bucătărie. Lacey alese trei coşuri de bambus şi împinse un vas cu beţigaşe spre Keelan.

— Ai mai mâncat dim sum?

— Sunt din San Francisco. Este ca şi când ai întreba un italian dacă a mâncat macaroane.

— Da, însă îmi pari un adept al mâncării McDonald.

— Oare de ce ies cu tine? Nu faci decât să mă insulţi.

Azi făcuse un efort deosebit. Se dusese la frizer să se bărbierească şi îşi dăduse cămaşa şi blugii la o spălătorie chimică. Arăta impecabil. Observă că Lacey îşi dăduse cu ruj şi se parfumase şi îl cuprinse entuziasmul.

— Chiar, de ce ieşi cu mine? zise ea sincer.

— Fiindcă vreau să mă culc cu tine.

Fusese o glumă, dar n-o amuză.

— În afară de asta.

— Glumeam.

— Sper că nu. Doar nu sunt o şcolăriţă.

Se aplecă spre el şi-i simţi căldura.

— Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Prima oară când te-am văzut i-am spus unchiului tău că eşti o nesuferită.

— Nici tu nu mi-ai plăcut mai mult. De ce fumezi?

— Un obicei prost pe care l-am deprins să-mi calmez nervii.

— Şi de ce eşti nervos?

— Când, acum?

Îi zâmbi.

— Oricum, văd că până la urmă m-ai sunat. De ce a durat atât?

— Nu ştiu cum să-ţi explic.

Îi oferi un crevete din farfuria ei, apucându-l cu beţigaşele.

— Încearcă.

Mestecă încet, gânditor. Era frământat de sentimente contradictorii.

— Am senzaţia că îmi înşel soţia.

— Şi aşa este?

— Nu te-am minţit. N-am inventat povestea aceea. Mă crezi?

Lacey îşi muşcă buza şi îşi feri privirile.

— Charlotte spune că nu trebuie să am încredere în tine. Dar este plină de prejudecăţi. Un pilot de la Clark Field a lăsat-o

gravidă pe sora ei.

Zâmbi.

— Şi tu crezi în asemenea poveste?

— Vrei să vorbim despre acest subiect?

— Despre pilotul de la Clark Field? Nici măcar nu-l cunosc.

— Nu, despre soţia ta.

Keelan îşi feri privirile. Doi tineri în tricouri albe şi blugi, cu ochelari negri de soare intrară şi vorbiră în şoapta cu proprietarul. Câteva bancnote roşii de o sută de dolari trecură de partea cealaltă a tejghelei, prin spatele conservelor Ovaltine şi pachetelor cu tăiţei uscaţi. Apoi tinerii plecară.

— Ai văzut asta?

— Este ziua mea liberă.

— Triadele.

— Vrei să ne pierdem ziua arestând puşti de şaisprezece ani sau ai altceva mai bun de făcut?

Se întoarse spre ea.

— Erau atât de revoltători.

— La fel ca tine.

— Ca mine?

— Te-am întrebat de soţia ta şi, în schimb, ai început să te uiţi după delincvenţi.

Îi zâmbi.

— Îmi vine greu să vorbesc despre asta.

Îşi feri privirile, căutând cuvintele potrivite.

— De când s-a întâmplat, nu m-au mai interesat femeile sau alte lucruri. Dar acum… nu mă gândesc decât la acest subiect.

— Adică la femei.

— Nu, adică la tine.

— Văd că ştii să surprinzi o fată. Şi eu care credeam că eşti un tip complet indiferent.

— Şi Anna se plângea de acelaşi lucru.

— Anna?

— Soţia mea.

— Ciudat. Este prima oară când îi spui pe nume.

Avea dreptate. Îşi dădu seama că era prima oară când îi pronunţa numele după noaptea aceea. Faptul că îi rostise numele îi dădea senzaţia că înghiţise o lamă.

— Stric totul întotdeauna.

Îi zâmbi.

— Nu aştepta să te contrazic. Uite ce este John, te-ai gândit bine? Vrei să fii cu mine? Ştii, nu pot să mă lupt cu o fantomă.

— Trebuie să fie ceva. M-am lăsat de fumat pentru tine.

Îşi puse coatele pe masă şi se aplecă spre ea.

— Dumnezeule. Voi americanii sunteţi lipsiţi de romantism.

— Hei, Lace, nu te juca cu mine.

— Nu mă joc cu tine, yankeule. Este duminică şi Charlotte are liber. Apartamentul meu este la zece minute de aici cu maşina. Nu ştiu de ce, dar şi eu mă gândesc numai la tine. Sigur, n-ar fi prima oară când greşesc.

Îşi atinseră degetele.

— De data aceasta nu greşeşti, zise Keelan.

Merseră în linişte în ascensor. Tensiunea dintre ei era atât de evidentă, încât Lacey avea senzaţia că s-ar curenta, daca l-ar atinge. Deschise uşa apartamentului ei, îl conduse în dormitor şi trase storurile. Un soare galben se filtra printre rame şi arunca dungi de lumină peste cuvertură. Se opri lângă pat, s-o privească.

Îşi scoase blugii şi puloverul; apoi se apropie de el, îi luă mâna şi i-o puse pe sânul ei.

— Ţi se pare că este de gheaţă, yankeule? murmură ea.

Clătină din cap.

— Sper că eşti un om cumsecade. Dacă îi spui lui Tyler, jur că te omor.

Îi puse un deget pe buze.

— Sst, murmură ea.

O sărută blând, doar pe buze. Lace îl trase spre ea şi-i despărţi buzele.

Pe urmă îi deschise cămaşa şi o trase pe umeri. Avea o cicatrice sub coastă. Carnea adunată în jurul ei, era încă roz. Alta se întindea în jurul abdomenului, aproape până la coloana vertebrală. Îi mângâie cicatricele, ca şi când ar fi fost încă proaspete şi simţi ţesutul lipicios deasupra rănii, acolo unde pătrunsese glontele.

Îşi ridică privirile spre el.

Keelan ridică din umeri.

— Ştii cum se spune, am avut ghinion.

— Pe la voi nu s-a auzit de veste antiglonţ?

— Nu mă aşteptam să fiu atacat, când s-a întâmplat.

— Asemenea răni sunt mortale.
— Şi doctorii mi-au spus acelaşi lucru.
— Nu sunt cicatrice prea vechi.
— Nu mi-a ieşit o acţiune.
Simţi că se risipea tot farmecul, aşa că zise în glumă.
— Mai îmi oferi vreo surpriză? Hai, spune-mi, înainte să desfac cureaua?
— Era acolo, ultima oară când m-am uitat.
— Şi când a fost asta?
— De mult, Lace.
Îl trase spre pat.
— Atunci ar fi bine să recuperăm timpul pierdut.

Ar fi trebuit să iau banii, se gândi el. Dacă i-as fi luat, Caroline şi Anna ar fi în viaţă. N-ar fi trebuit să plătească pentru greşelile mele, să devină nişte victime în cruciada mea.

Se aşeză pe marginea patului şi dădu la o parte storul. Peste acoperişurile apartamentelor adunate pe coama dealului zărea vârfurile muntoase şi ceţurile insulei Lantau şi, pentru o clipă, soarele se reflectă în parbrizul unei maşini care mergea pe Pokfulam Road. Lumea trecea în grabă pe lângă el, lăsându-l în urmă, încremenit în acea clipă din trecut, când viaţa lui se oprise.

Lacey stătea cu spatele la el. Îi urmărea respiraţia. Aproape că-i zărea conturul coloanei vertebrale.

Ştia că era trează. Bănuia că privea peretele cu ochii strălucind de furie.

Începu să se îmbrace.

Anna murise de aproape optsprezece luni. Ce era cu el? Majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoştea îşi înşelaseră soţiile, iar el nu putea nici măcar acum când Anna nu mai era. Poate, dacă ar fi fost ceva care n-ar fi depins de el, un accident de maşină, de exemplu, ar fi reuşit să-şi vadă de viaţa lui. Dar aşa, se simţea copleşit de povara vinovăţiei sale. Cum să mă bucur de plăcerile vieţii când ele au murit? Ce drept am eu să fiu fericit când au pierit din vina mea?

Nu se îndoia că era singurul motiv pentru care nu reuşise să facă dragoste cu Madeleine Lacey. Ştia că nu avea nimic fizic. Săptămâna trecută stătuse treaz adeseori, cu dovada propriei sale virilităţi împungând cearşafurile, în timp ce se gândea la ea.

Dar aceea nu era fericire, ci chin şi-l merita pe deplin. Dar acum, cu o femeie frumoasă lângă el, când i se oferea şansa să fie fericit din nou...

Nu merita să profite de ocazie. Fericirea nu era pentru John Keelan, care lăsase un pistolar să pătrundă în viaţa familiei sale şi să-i lichideze soţia şi copilul.

Ah, dacă ar fi luat banii.

— Ar fi mai bine să plec, zise el.

Lacey se întoarse.

— Nu este nevoie, spuse ea

— Cred că ar fi jenant pentru amândoi, dacă aş mai rămâne, îi răspunse Keelan.

Fata se răsuci la loc. Ieşi, închizând uşa în urma lui.

Simţi un gol în stomac. Dar era obişnuit cu aceasta senzaţie. Devenise o parte a existenţei sale de zi cu zi. Şi bănuia ca n-o să-l părăsească toată viaţa.

38

La bordul yachtului „Born Rich”

Vârful muntelui era luminat, iar soarele cobora către vest, după insula Lantau, profilând mănăstirea Trappist pe fundalul munţilor şi colorând în roz blocurile albe din Pokfulam şi Mount Kellett. Se reflecta în fereastra care sclipea aurie deodată. Canalul Lamma era plin de yacht-uri şi ambarcaţiuni de plăcere care pluteau în portul Aberdeen, multe decorate cu steguleţele marilor bănci din Hong Kong.

Nori de furtună se adunau la vest, în spatele drapelului Red Ensign, care flutura la pupa. Valurile se ridicau ameninţător.

Dar, peste un sfert de oră, se vor întoarce în Aberdeen şi, datorită amortizoarelor yachtului „Born Rich”[24], invitaţii nu simţeau zbuciumul valurilor, homarii şi puii din farfuriile Wedgwood sau supa de pasăre şi caviarul Beluga Malossol Caspian din platourile de argint stăteau netulburaţi pe mese, la fel ca sticlele Krugs Clos du Mesnil aranjate în şiruri pe dulapurile de serviciu.

[24] Bogat din naştere (engl.) — (n.t.).

Sir Timothy Man se uită în jur pe yacht. Mare parte din elita Hong Kong-ului era prezentă printre oaspeţi; Li Ka-shing, preşedintele trustului Hutchinson Whampoa; Sir Run Run Shaw, unul din cei mai importanţi producători de filme, care prezida industria cinematografică a Hong Kong-ului, la fel ca Cecil B. de Mille altădată; Sir Y-K şi Lady Kadoorie. Stanley Ho, proprietarul cazinoului din Macao şi magnatul Sir Pao Yue-kong, vecinul său, din Deep Water Bay; venise chiar şi Chris Tallen, guvernatorul. Preşedintele companiei Jardines sosise târziu, aterizând cu elicopterul pe puntea suplimentară. Veniseră stele de cinema ca Jackie Chan şi Anita Mui, precum şi bancherii din Barclays şi West Deutsche Landesbank Girozenirale şi Bankers Trust.

Era o adunare impresionantă care-i confirma statutul în lume! Frumoasa chinezoaică în cheongsam roşu de mătase era una din starurile pop ale Hong Kong-ului, dar el, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-i distrugă oricând cariera. Chinezul acela, chinez cu pantaloni ridicoli de pânză şi haină Sperry era un Red Pole din 14K şi i se adresa cu respect, ca şi când ar fi *tai-lo*-ul lui. Iar *gwailo* acela, în cămaşă în dungi, albastru cu alb şi costum Savile Row era plătit de organizaţia sa pentru a se asigura că firmele sale de construcţie vor câştiga licitaţiile guvernamentale. Îl amuza să remarce cum încerca să i se vâre sub piele. În ultima vreme, forţa autorităţii sale îl amuza mai mult ca sexul.

Fu întrerupt de Timothy Wong. Venea spre el, cu braţul întins, ţinând o sticluţă de brandy. Arăta superb în fracul negru şi eşarfa albă.

— Este o petrecere minunată, Sir Timothy, zise el, zâmbind, ospitalitatea ta este renumita în tot Hong Kong-ul.

Sir Timothy uită de cântăreaţă. Era un simplu decor, la fel de puţin importantă ca sculptura de gheaţă de pe bufet. Chiar şi de aceasta începea să se plictisească.

— Este doar o ambarcaţiune umilă, zise Sir Timothy, prezenţa ta mă onorează.

De fapt, ştiau amândoi că Broward-ul era unul din cele mai elegante vase din toată colonia.

— Eu sunt cel onorat, zise Timothy Wong, fiindcă am fost invitat într-o asemenea companie ilustră.

De fapt, la bordul yacht-ului se aflau numai personalităţi. Majoritatea oaspeţilor făceau parte din lumea afacerilor şi industriei de distracţii. Dar, în calitate de 489 al Triadei Sun Yee

On, Timothy Wong era invitat la toate petrecerile selecte.

— Vino cu mine în salon, îi spuse Sir Timothy. Vreau să discutăm ceva.

Salonul fusese proiectat în Italia şi era în stil Edward, cu lambriuri masive de nuc şi pluş roşu. Un ecran TV color era montat în perete, iar aplicele de cristal învăluiau încăperea într-o lumină aurie. Acordurile unei „Fugi" de Brahms răsunau în difuzoarele spaţiale.

Un chelner chinez în uniformă impecabilă aduse o sticlă de Courvoisier VSOP şi se retrase imediat. Sir Timothy şi Timothy Wong schimbară politeţuri ca între persoane de acelaşi rang. Exista o ironie apropo de poziţiile lor în societatea Hong Kong-ului. Sir Timothy era unul dintre cei mai importanţi oameni de afaceri ai coloniei, dar, în acelaşi timp era un membru inferior al triadei Wo Sing Wo. Nu se ridicase niciodată mai sus de rangul de 49, deşi dădea sfaturi şi finanţa multe din activităţile ilegale ale triadei.

Timothy Wong, pe de altă parte, deşi era un om de vază, fusese supranumit Dragon Head[25] ale celei mai bine organizate triade din Hong Kong, poziţie moştenită de la tatăl său. Instiga foarte rar, aproape niciodată, acţiuni criminale şi venitul său provenea din diverse companii financiare în care era acţionar principal. Şi spunea că nu a avut niciodată probleme cu autorităţile.

Controla scrupulos finanţele societăţii şi îşi primea cota parte de la cei care se ocupau de activităţi obscure, cum ar fi camăta, furturile şi traficurile de droguri, reprezentând interesele membrilor săi, când era nevoie.

Ca acum, de exemplu.

— Înţeleg că avem o problemă cu Eddie Lau, zise Sir Timothy.

Timothy Wong observă că aici era linişte. Simţea doar, foarte vag, trepidaţia celor doua motoare diesel uriaşe.

— Într-adevăr. Unul din asociaţii mei a venit la mine cu o plângere îndreptăţită, se pare. Spune că acest Eddie Lau i-a atacat afacerile şi ameninţă acum să-i spargă vasul de orez. L-a acuzat pe asociatul meu că a furat de la el, i-a dat marfa pe mâna poliţiei şi a ucis trei din angajaţii săi. Asociatul meu a aranjat un *gong-ju,* încercând să ajungă la o înţelegere cu el, dar

[25] Cap de dragon (engl.) — (n.t.).

n-a vrut să asculte de glasul raţiunii. Iar acum, acest Eddie Lau s-a apucat să distrugă afaceri la care am trudit ani de zile să le pun pe picioare. Şi ce este de făcut?

Sir Timothy încuviinţă din cap, cufundat în gânduri.

— Înţeleg că te afli într-o situaţie dificilă, zise el. Şi trebuie să-ţi mărturisesc că sunt de acord cu tine.

Timothy Wong se arăta uşurat. Sorbi din Courvoisier.

— I-am spus asociatului meu că am deplină încredere în înţelepciunea lui Timothy Man.

Sir Timothy dădu din cap; accepta complimentul şi ameninţarea voalată. Deşi îi era inferior în plan social, poziţia lui Timothy Wong în Sun Yee On îl făcea un om periculos.

Dar Sir Timothy se hotărâse deja ce măsuri să adopte. Poliţia închisese patru din barurile sale şi lichidase toate sălile de mah-jongg din Wanchai şi, dacă le permitea să întrerupă afacerile triadei, va pierde încrederea oamenilor săi. Nu-şi permitea să lase lucrurile aşa cum erau. Eddie Lau fusese util în trecut, dar acum devenise stânjenitor. Era nedisciplinat; un tun liber, cum se exprimase un *gwailo***.** Eddie Lau ar fi trebuit să se consulte cu el înainte să declanşeze un război stradal cu Sun Yee On 426.

Se întreba dacă Eddie Lau se dovedise într-adevăr o persoană de care se puteau dispensa.

— Cum o să rezolvăm această situaţie? îl întrebă Timothy Wong.

— Afacerile nu pot înflori decât în pace şi armonie, zise Sir Timothy. Această problemă trebuie soluţionată rapid. S-ar putea să fiu în măsură să te ajut. Dar mai întâi trebuie să-mi promiţi că violenţa va înceta.

Celălalt ezită. Pentru The Ox, un război de amploare cu Wo Sing Wo putea fi costisitor. Alţi soldaţi Wo puteau fi atraşi să lupte împotriva lui şi găseau întotdeauna mercenari vietnamezi, uşor de cules de pe stradă. Dar trebuia ca toţi să-şi protejeze reputaţia.

— Asociaţii mei vor insista să-şi apere interesele, îi preciză Timothy Wong.

— Nu va fi nevoie. O să am grijă ca Eddie Lau să nu vă mai deranjeze.

— Cum?

— Dacă îl dăm pe mâna poliţiei şi furnizăm dovezi împotriva lui, nu o să mai dea de furcă asociatului tău.

Timothy Wong încercă să-şi ascundă bucuria faţă de o asemenea ofertă tentantă.

— Şi ce doreşti în schimb pentru asemenea serviciu?

Ar fi vrut să spună pentru această trădare.

— Nu este uşor de realizat. S-ar putea deci să am nevoie de o anumită compensaţie.

— Şi ce formă va îmbrăca această compensaţie?

— Mai întâi, asociatul tău va furniza poliţiei informaţiile necesare. O turistă a fost ucisă în Queens Plaza. Niciunul din noi nu va putea să-şi vadă de afaceri până nu găseşte vinovatul.

— Nu va fi greu de aranjat.

— De asemenea, Eddie Lau va fi dificil de înlocuit. Şi o să-mi pierd prestigiul când va fi arestat. Aşa că asociatul tău îmi va plăti drept compensaţie o sumă nominală de, să spunem, cinci milioane dolari Hong Kong.

Timothy Wong îşi ascunse uimirea; cinci milioane de dolari Hong Kong nu era o sumă nominală. Dar poate că The Ox va fi de acord să dea banii, ca să scape în schimb de acest Eddie Lau.

— Va trebui să discut cu asociatul meu. Este o sumă mare.

Sir Timothy ridică din umeri.

— Îi fac un serviciu la un preţ rezonabil. El trebuie să hotărască.

Se ridică în picioare.

— Să ne întoarcem la petrecere. Putem privi apusul de pe punte.

Timothy Wong îl urmă pe treptele lustruite, din tek. Fusese surprins de oferta lui Sir Timothy, dar era o afacere bună; nu ar fi prima oară când un sponsor al triadei constata că *sai lo*-ul său, fratele lui mai mic îşi depăşise responsabilităţile. Spera că The Ox va vedea în această propunere o investiţie profitabilă. Cinci milioane de dolari Hong Kong, în loc de un război stradal.

Îi va permite lui Sir Timothy să-şi păstreze prestigiul şi să-l scape pe The Ox de Eddie Lau o dată pentru totdeauna.

39

Happy Valley

Zorile se lăsaseră umede şi apăsătoare asupra hipodromului

Happy Valley. Antrenori, jochei şi proprietari erau împrăştiaţi pe teren, urmărind încălzirea de dimineaţă, discutau, în timp ce grăjdarii înveleau caii cu pături.

Eddie îl găsi pe Timothy Man lângă podiumul câştigătorilor, sprijinindu-se într-un baston, perfect îmbrăcat pentru ocazia respectivă, ca de obicei, în haină de tweed Burberry şi şapcă. Eddie, în costumul său albastru şi cămaşă albă de mătase se simţea exagerat de elegant.

— Eddie, zise Sir Timothy.

— *Tai lo,* îi răspunse Eddie, cu respect.

— Ce zici? Este un cal frumos, nu-i aşa? Mama ei a fost campioana Red Ruby.

Lucky Gem trecu pe lângă ei. Era un murg castrat, solid. Din crupele animalului se ridicau aburi şi jocheul stătea băţos în şa.

— Ultima oară a fost descalificată, altfel ar fi fost a şasea oară când câştigă, din nouă curse.

Eddie îşi băgă mâinile în buzunare şi se încruntă. Avea lucruri mai bune de făcut dimineaţa, decât să admire caii. Dar Sir Timothy îl obligase să se întâlnească aici şi nu avusese încotro.

— Îmi datorezi trei milioane de dolari, frate mai mic, spuse Sir Timothy.

— Nu mi-am primit praful.

— Care praf?

— Heroina numărul patru pe care o cumpăr din Bangkok. Mi s-a furat de la bordul vasului acelui pescar idiot, în largul insulei Fat Chui.

— Te-ai folosit de cele trei milioane ale mele să cumperi heroină?

— Două sute de kilograme. Ne-am fi îmbogăţit amândoi.

— Nu mă priveşte ce ai făcut cu banii, deşi trebuie să-ţi spun că nu sunt de acord cu drogurile. Dar nu-i treaba mea. Mi-ai cerut un împrumut şi ţi l-am dat. Îmi datorezi trei milioane.

Eddie îl privi.

Sir Timothy se uita la Lucky Gem, aflat în capătul opus al pistei.

— Joci la curse, frate mai mic?

— Bineînţeles.

— Şi câştigi?

— Uneori.

— Uneori. Ştii cum poţi să-ţi joci norocul, frate mai mic?

Eddie clătină din cap, fără să scoată mâinile din buzunar.

— Nu trebuie să sprijini niciodată pe cineva care pierde.

Lui Sir Timothy îi pierise zâmbetul. Soarele se ridica peste dealuri şi se reflecta în ochelarii lui. Eddie se întoarse.

— Da, *tai lo.*

Sir Timothy îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu o pânză moale, scoasă din buzunar.

— După ce-mi plăteşti cele trei milioane de dolari, trebuie să discuţi cu Pak Yok-kong să rezolvaţi neînţelegerea.

— The Ox ne-a furat praful!

— Praful *tău.* Şi nu ai nicio dovadă. Absolut niciuna.

— Era unul din „bucătarii" lui.

— Vei pune capăt disputei. Acest război ne afectează afacerile. Te pui în calea profitului nostru, Lau Hsu-shui! Te vei întâlni cu The Ox şi *gong-jou* şi vei rezolva neînţelegerea!

— M-a înşelat Ai fi avut cele trei milioane plus un câştig însemnat, dacă n-ar fi fost rahatul ăla.

— Pune capăt confruntării! Plăteşte-i cât vrea să-şi recâştige prestigiul şi retrage-te din confruntare.

Şi cu prestigiul meu cum rămâne? îi venea lui Eddie să-i strige. Trei milioane ţie, jumătate de milion lui The Ox, Lung Huu, care mă presează pentru cele şapte milioane ale sale. Ar trebui să mă împrumut din nou, doar ca să-mi plătesc datoriile. Prefer să rezolv problema în felul meu. Cu pumnul.

— Nu.

Sir Timothy îşi puse din nou ochelarii.

— Nu mă înfrunta, frate mai mic. Îmi îngrijesc grajdurile, dar, dacă un cal îmi face probleme, uneori n-am de ales şi îl dau pe mâna măcelarului.

Eddie se strâmbă dispreţuitor. Avea senzaţia că înghiţise ceva alterat. Se stăpâni să nu-i tragă o înjurătură.

— N-o să ai curajul, zise el şi se depărtă.

Lacey lucrase peste program la cazul Barbarei Warhurst, fără nicio recompensă. Iar acum, pe neaşteptate, un dosar vechi de un an, referitor la uciderea misterioasă a unei fete în Morrison Hill se rezolvase dintr-o dată. Un bunic de şaizeci şi nouă de ani apăruse din senin şi mărturisise că agresa fete tinere. Îi spusese lui Lacey că o făcea fiindcă îi aducea noroc la cazino.

Lacey era în biroul ei şi bătea la maşină un raport. Când

intrase în rândurile Royal Hong Kong Police, nu-şi imaginase că va fi confruntată cu asemenea obligaţii. Crezuse că activitatea în poliţie nu avea nicio legătură cu stenografia. Culmea ironiei. În poliţie, hârţogăria era mai copleşitoare decât în oricare altă meserie. Avea o prietenă, ziaristă independentă, care dactilografia mai puţin decât ea.

— Dacă aş fi în locul tău, aş pune o secretară să facă asta.

Îşi ridică privirile. Era Keelan. Încercă să rămână calmă. Oare ce simţea? Furie, durere, supărare?

— Ai vrea cumva să candidezi tu pentru postul acesta?

— Nu, Doamne fereşte! Am şi eu destule de rezolvat.

Se lăsă o linişte apăsătoare. Amintirea după-amiezii de duminică era încă prea proaspătă.

— Am o întâlnire cu cei de la Brigada Antidrog, la unsprezece.

— Ai greşit clădirea şi strada.

— Exact.

Rămase acolo, sprijinit de uşă, încremenit ca o statuie. „Mascul ros de vină” de Rodin, se gândi Lacey.

— Ai un minut liber? zise el.

— Sigur, spuse ea veselă, chiar două.

— Vreau să vorbim despre după-amiaza de duminică.

Lui Lacey îi venea greu să-l privească. Nu era nimic de discutat. Într-un fel se simţea vinovată.

— Nu-i nicio problemă. Doar suntem adulţi.

Păcat că nu gândea ca un adult.

— Voiam doar să-mi cer scuze.

— Bine, ţi-am acceptat scuzele şi cu asta basta, zise ea repede.

Voia să închidă discuţia. Când te dezbraci pentru un bărbat şi nu obţii niciun rezultat, este greu să iei lucrurile altfel decât personal.

— Mda. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

Tocmai aici este problema. Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu este nevoie să vorbim despre asta.

— Probabil că ai dreptate.

Lacey voia să-l vadă plecat. Era prea umilitor.

— Cred că ar fi mai bine să nu ne mai vedem. Vom întreţine relaţii pur profesionale.

— Sigur.

Simţea că se sufoca. Oare ce-i spunea tatăl ei? Era mai

băieţoasă decât fraţii ei. Nu întreţinuse relaţii sexuale de aproape un an şi când se hotăra, în sfârşit, constată că aveau dreptate în privinţa ei. Regina de gheaţă. Din cauza muncii ei devenise aşa. Voia să facă din lume un loc mai bun pentru toţi, în afara de ea.

— Nu mi s-a mai întâmplat, zise el.

Ah, grozav, acum umilinţa ei era completă. Dacă mai stă încă un minut, o să-i trag un pumn.

— Cred că am discutat destul despre acest subiect, zise ea.

— Nu este vina ta. Îmi pare rău.

— Îţi mulţumesc că ai trecut pe aici.

Keelan îşi ridică mâinile, ca şi când ar fi vrut să se predea şi ieşi.

Lacey privi zidul mult timp. Apoi luă trei dosare de câte doi centimetri grosime şi le trânti de perete. Când intra Tyler, o găsi privind hârtiile împrăştiate pe rafturi şi podea.

— Te simţi bine, Lace?

— Sigur că da, zise ea. Mă ocup de hârţoage.

Se aşeză la maşină şi termină raportul. Fetiţele mari nu plâng. Cel puţin aşa îi spunea tatăl ei.

40

Oraşul Kennedy

Fabrica de prelucrare a cărnii era a doua ca mărime dintre cele două abatoare ale oraşului. Dădea spre Belcher Bay, aproape de China Merchants Wharf. Erau două hambare. Unul în care se făceau sacrificiile şi tăierea oaselor şi altul unde se prelucra carnea. Un şir de barăci serveau drept birouri. Curtea şi clădirile erau înconjurate de un gard din lanţuri.

Un paznic de noapte patrula prin curte de la şase seara până la cinci dimineaţa, când intra în tură primul schimb. Dar, în noaptea aceasta, fabrica era nepăzită. Paznicul fusese plătit să plece devreme. Să se ducă acasă şi să nu spună nimic.

Luminile Mazdei clipiră când şoferul se opri în faţa unei porţi. Un bărbat sări din maşină şi scoase o cheie. Apoi deschise poarta şi Mazda intră în curte.

Maşina se opri în faţa clădirii principale şi poarta se închise. Şoferul stinse farurile.

Pe urmă coborî şi aprinse o lanternă cu halogen. Asociatul lui îl urmă şi deschiseră împreună portbagajul, încercând să scoată ceva. Era învelit într-o pătură. Unul din ei se duse la uşa clădirii, luminând un set de chei scos din geaca cu fermoar. Apoi duseră povara înăuntru.

Şoferul se întoarse la Mazda, să ia un sac de pânză de sub scaunul din faţă.

Peter Mui zăcea pe podea, cu o rană mică, ovală de glonte în frunte şi o expresie de uimire zugrăvită pe faţa lui palidă şi copilăroasă în lumina fluorescentă stridentă. În mod normal, l-ar fi lăsat pe stradă ca un avertisment pentru ceilalţi duşmani ai lui Sun Yee On, dar primiseră ordin să ascundă aceasta crimă de ochii poliţiei.

Mirosea a osânză şi sânge închegat. Mesele şi podelele fuseseră curăţate după terminarea lucrului, dar ştiau amândoi, din scurta dar spectaculoasa lor ucenicie în triadă că nu puteai să scoţi niciodată mirosul de sânge.

Cei doi îl ridicară pe Peter Mui pe masa de inox, îi scoaseră hainele şi le băgară în sacul de pânză, urmând să le arunce mai târziu. Înăuntru mai erau şi două salopete albe. Le îmbrăcară peste blugi şi gecile de nailon.

Tinerii se uitară unul la celălalt. Se numeau Ricky Lam şi Daniel Tu şi de-abia împliniseră optsprezece ani. Era prima oară când lichidau pe cineva pentru triadă şi erau nervoşi.

Daniel luă un cuţit de pe rafturile prinse în perete şi se aplecă peste cadavru. Nu-i era deloc greaţă. Pur şi simplu nu ştia de unde să înceapă. Hotărî să-i taie mai întâi braţele.

Peter Mui făcuse o mizerie îngrozitoare, dar băieţii ştiau că puteau scăpa de lichidul din el scurgându-l cu un furtun. Aruncară membrele, capul şi trunchiul într-un cazan de inox şi-l împinseră în camera unde se mărunţeşte carnea.

Aparatul se afla în capătul unui jgheab lung, unde se tocau oasele în fiecare zi schimbând lamele. Ricky şi Daniel hotărâseră să nu le schimbe, ca să nu facă prea mare murdărie.

În contrast cu faianţa albă şi mesele de inox ale camerei de tranşare, hambarul în care se afla tocătorul era format din

câteva bucăţi de fier ondulat prinse de acoperişul clădirii principale, pentru a forma o anexă, în timp ce în capătul opus era deschis. Podeaua era din beton, acoperit de un strat vechi de osânză. Şi sânge. Carcasa maşinăriei era ruginită şi singura lumină venea de la becul suspendat din tavan.

— Ştii cum funcţionează? îl întrebă Ricky.

— Ieri am fost aici. Directorul mi-a arătat fabrica.

Nişte trepte de fier duceau la o mică deschidere, aproape la nivelul acoperişului. Daniel şi Ricky se opintiră să deşerte cazanul de inox. Ricky se uită la angrenajul maşinii şi văzu un cilindru de oţel, cu dinţi de oţel. Un jgheab unea capătul maşinii cu un cazan colector. Aparatul făcea chiftele de porc pentru restaurantele sărace şi prostituatele din Yamatei şi Mongkok. Petei Mui urma să fie un supliment nou şi neobişnuit pentru câţiva zeci de meseni norocoşi.

— O să facă o mizerie! zise Ricky.

— După ce o să treacă prin tocător, o să fie de nerecunoscut Iar ceea ce va rezulta îl priveşte pe director. Ştie ce are de făcut. Este membru al triadei.

Daniel coborî treptele şi găsi butonul care pornea maşinăria. Prinse viaţă, după ce generatorul pufni de câteva ori. Ricky se uită în jgheab, la dinţii metalici sclipitori care începuseră acum să se rotească.

Scoase piciorul stâng al lui Peter din cazan şi-l aruncă în angrenaj.

Trosnetul oaselor semăna cu pârâitul artificiilor. În câteva secunde, tocătorul le transformă în bucăţele mici, iar carnea în cuburi. Pe măsură ce continua să se învârtească, resturile umane ale lui Peter Mui se mărunţeau. Ricky era fascinat. Aruncă şoldul şi capul. Carcasele băgate în mod normal în această maşinărie erau coaste şi cranii, dar Peter reţinuse cea mai mare parte din lichidul corporal care ţâşnea acum peste laturile metalice ale jgheabului. Se dădu un pas înapoi, să nu-i stropească părul.

Apoi mai azvârli câte ceva din Peter în tocător. Deodată maşinăria urui asurzitor.

Daniel îşi ridică privirile.

— Ce se întâmplă?

Ricky se uită în jgheab. Şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să mărunţească braţul, aşa cum făcuse cu picioarele.

— S-a blocat, strigă el, dându-se înapoi. Deconectează-l!

Daniel Tu nu auzi ce spunea, în zgomotul asurzitor. Îl văzu pe Ricky făcând un pas înainte şi întinse mâna să apese pe buton. Dar întârzie o fracţiune de secundă.

Ricky Lam scoase un strigăt şi îşi trase mâna, privind mirat sângele care-i ţâşnea din ea. Strânse pumnul din instinct, dându-şi seama, spre oroarea lui că pierduse o parte din el. Începu să se învârtească, strângându-şi degetele rănite.

— Ce s-a întâmplat? strigă Daniel.

— Ţi-am spus să opreşti maşinăria.

— Trebuia să aştepţi!

— Degetul meu! Mi-am pierdut un deget!

Daniel îl privi îngrozit. Sângele ţâşnea peste tot.

— Ce ne facem?

— Ajută-mă să opresc hemoragia.

Daniel alergă în camera de tranşare şi înşfacă haina şi cămaşa lui Peter Mui din sacul de pânză. Când se întoarse, văzu că Ricky continua să se învârtească în cercuri, cu mâna între genunchi.

Daniel îi înfăşură cămaşa în jurul mâinii, ca un bandaj, şi-l ajută să coboare treptele.

Se uită în jur. Jumătate din Peter Mui era încă în cazan, iar cealaltă jumătate era compusă din carne crudă şi osânza.

— Degetul meu, zise Ricky.

— Nu-i nimic, spuse Daniel.

Se uită în jgheab. Braţul se blocase între dinţii angrenajului, iar lângă el, văzu un deget însângerat. Îl luă şi-l înfăşură în haina lui Peter Mui.

— Trebuie să mă duci la spital, spuse Ricky.

Daniel ezită. Era plin de sângele mortului şi nu terminaseră treaba.

Ricky îi citi gândurile.

— Ne întoarcem şi curăţăm totul mai târziu! strigă el. Trebuie să mă duci la spital.

Daniel îl ajută să se urce în maşină. Pierduse mult sânge şi era palid şi rece. Apoi se sui la volan, aruncă haina cu degetul lui Ricky pe bancheta din spate şi porni motorul. Ricky coborî geamul cu mâna sănătoasă şi vomită.

Daniel ieşi pe porţi şi se îndreptă spre deal, către Pokfulam Road. Hotărî să apeleze la secţia de urgenţa a spitalului Queen Mary.

Asistenta de gardă se gândi că cei doi tineri care apărură clătinându-se la douăsprezece şi un sfert în noaptea aceea se bătuseră. Unul din ei avea mâna bandajată într-o cârpă însângerată, iar celălalt ţinea o haină scumpă cu pete suspecte, întunecate.

— Şi-a tăiat degetul! îi strigă Daniel. Despicam nişte carne şi i-a alunecat cuţitul! Şi l-a retezat imediat!

Femeia îi conduse calmă într-o rezervă şi chemă medicul de gardă. Acesta scoase bandajul improvizat şi cercetă rana. Pacientul său se afla într-o stare de şoc. Spuse să i se facă o injecţie întăritoare şi anunţă chirurgul.

Asistenta îi luă pulsul şi tensiunea, în timp ce alta aduse formularele pentru internare. Medicul de gardă luă degetul amputat de la Daniel şi-l despachetă cu grijă într-un laborator alăturat. Dacă exista vreo şansa de a-i salva degetul, trebuia pus într-un bandaj steril şi conservat în gheaţă.

Se uită la degetul amputat şi clipi. Fusese o noapte lungă şi la început se întrebă dacă nu cumva se înşela. Se întoarse la pacient, să verifice.

— Cum spui că s-a întâmplat? întreba el pe Ricky.

— Tăiam nişte came în restaurantul nostru, îl întrerupse Daniel. I-a scăpat cuţitul.

Sângerarea se oprise. Rana era zdrenţuită şi nu semăna deloc cu incizia curata cauzată de un cuţit. Ceva nu se potrivea. Se întoarse în laborator să reexamineze degetul amputat.

* * *

La secţiile de urgenţă ale spitalelor din Hong Kong există întotdeauna doi poliţişti în uniformă, care fac de serviciu.

— Se petrece ceva ciudat, zise el, când cei doi jandarmi apărură pe culoar. Cred că ar fi mai bine să discutaţi cu cei doi băieţi din rezerva de la urgenţă.

— Care este problema? întrebă unul din poliţişti.

— Unul din ei şi-a amputat degetul arătător. Şi l-a adus cu el la spital.

— Şi ce-i cu asta? insista jandarmul.

— Totul ar fi O.K., numai că a adus degetul mijlociu, care, în niciun caz nu este al lui.

41

Kam Chun-kwan stătea pe acelaşi scaun de pe care susţinuse că nu ştia nimic, în afară de propriul său nume, cu numai o săptămână în urmă, şi declara că Ricky Lam o ucisese pe Barbara Warhurst. Lacey chemă o stenografă să consemneze noua sa declaraţie.

Apoi Lacey îl ascultă a doua oară, resemnată, cu bărbia în palme. Pe Kam nu-l interesa procedura legală şi turuia ca şi când ar fi citit de pe tablă. Spuse că era un om de afaceri şi dorea să ofere informaţii poliţiei.

— Deci, ai văzut ce s-a întâmplat? zise Lacey.

— Am văzut tot, spuse Kam în cantonează. S-a întâmplat chiar în faţa mea. Cum să nu văd?

— Ţi-am pus aceeaşi întrebare imediat după incident. Şi ai afirmat că erai în bucătărie.

Kam nu se arătă tulburat de această contradicţie.

— Nu înţeleg, zise el.

— Continuă-ţi declaraţia, spuse Lacey.

— Serveam un client când aud un strigăt. Acest om se năpusteşte în restaurantul meu.

— Care om?

— Cel cu cuţitul.

— Pe care nu ştii cum îl cheamă.

— Nu l-am văzut în viaţa mea. Şi atacă pe acest băiat.

— Care băiat?

— Ricky Lam.

— De unde ştii cum îl cheamă?

— Vine des la restaurant. Îl cunosc.

— Ţi-e prieten?

— Da, prieten. Are optsprezece ani. Locuieşte în Kornhill Estate, Taikoo Shing.

Lacey se întoarse spre stenografă.

— Mă întreb dacă ştie şi numărul paşaportului acestui băiat? zise ea, în engleză.

Tânăra zâmbi.

Kam înţelesese, bineînţeles, dar se făcea că nu pricepea nimic.

— Acest Ricky Lam îşi agita pistolul şi-l urmăreşte pe tipul cu cuţitul până în piaţă. Eu văd tot. Trage când celălalt o rupe la fugă şi împuşcă turista.

— Ai văzut toate acestea, Kam Chun-kwan?

— Da, bineînţeles. Eram chiar acolo. Am văzut tot.

Lacey clătină din cap.

— Kam Chun-kwan, te-am interogat la trei ore după incident, chiar în această cameră şi mi-ai spus că erai în bucătărie când au răsunat împuşcăturile şi n-ai văzut nimic.

Kam oftă, privind-o pe Lacey sub pleoapele sale grele.

— Nu înţeleg.

— Nici eu.

Lacey găuri cana de polistiren cu creionul. Kam se uita pe pereţi. Era un tip dizgraţios, se gândi ea. Costumul şi pantofii săi italieneşti din piele erau de cea mai bună calitate, dar el arăta greţos. Poate din cauza tatuajului în formă de vultur de pe dosul mâinii sau a petelor de nicotină de pe degete. Toată lumea se ucide cu tutun, îşi spuse Lacey. Şi are dinţii stricaţi. Îi simţea răsuflarea neplăcută peste birou.

Un avocat al apărării capabil i-ar face praf mărturia în câteva minute.

— Cu ce era îmbrăcat acest Ricky Lam în momentul atacului? zise ea.

Kam ridică din umeri.

— Nu-i treaba mea.

— Nu-ţi aminteşti?

Clătină din cap.

— Ce coincidenţă, pentru că am vorbit cu alţi patru martori oculari la acest incident, azi dimineaţă şi niciunul nu-şi aminteşte cum era îmbrăcat Ricky Lam. În schimb, toţi ştiu cum îl cheamă şi unde locuieşte.

Kam ridică din nou din umeri.

— Nu-i treaba mea, repetă el.

Lacey lăsă stenografa să plece şi se ridică.

— Aşteaptă aici, îi spuse ea lui Kam.

Se întoarse în birou, cu declaraţiile celorlalţi patru martori, pe care le luase de dimineaţă. Toţi veniseră din proprie iniţiativă la secţia de poliţie să ofere informaţii despre ucidere Barbarei Warhurst. Toţi fuseseră interogaţi de ea sau de Tyler în după-

amiaza crimei şi susţinuseră că se uitaseră în altă parte când avusese loc incidentul. Şi acum susţineau sus şi tare că Ricky Lam era vinovatul. Declaraţiile lor erau aproape identice. Cineva îi dirijase foarte atent.

Şi, printr-o ciudată coincidenţă, Ricky Lam se afla în custodie la Secţia de Poliţie Central pentru uciderea unui cunoscut asociat al triadei, Peter Mui.

Tyler intră şi se sprijini de uşă.

— Cum merge, Lace?

— Sunt îngropată până peste cap în declaraţiile martorilor oculari.

— Te rog, nu mai aminti de segmente corporale. Mi-am petrecut toată dimineaţa la fabrica de prelucrare a cărnii din Kennedy Town.

— Ce mănânci la prânz, chiftele?

— Mă pregătesc să devin vegetarian. Ai văzut vreodată un tocător, Lacey?

— Nu făcea parte din educaţia fetelor la şcolile pe care le-am frecventat.

— În acesta era vârâtă o jumătate din corpul unui om. Urma să fie transformată în chiftele de porc. Directorul a fost foarte supărat că i-am închis fabrica azi. Cred că, dacă ar fi fost după el, ar fi tocat tot corpul la prima oră a dimineţii şi şi-ar fi văzut de treabă.

— Încetează, îmi trezeşti apetitul.

Se trânti pe scaunul de lângă birou.

— Directorul susţine că nu ştia ce se petrece, dar pun pariu că fabrica aparţine triadei. Dacă verificăm, vom găsi probabil o companie fantomă.

— Ce este cu acest Ricky Lam?

— A mărturisit. Oricum, amprentele erau împotriva lui.

— Nu putea să nege.

— Într-adevăr. Dar, ţine-te bine, Lace. A mărturisit de asemenea că a ucis-o pe Barbara Warhurst. A făcut această declaraţie prin intermediul avocatului său care, din întâmplare, nu este altul decât unul din consilierii reginei, Timothy Wong.

— Mă întreb cu ce-l plăteşte? zise Lacey, indiferentă.

— Probabil că i-a oferit să-l hrănească pe gratis, timp de un an.

— Chiar a mărturisit?

Tyler încuviinţă din cap.

— Da, sigur, nu a comis o crimă, ci un omor prin imprudenţă. Dar ne-a ajutat foarte mult. Şefii noştri sunt foarte fericiţi. Peste o jumătate de oră, vom da o declaraţie de presă. Ce zici de asta?

Lacey luă de pe birou cele patru declaraţii scrise şi i le dădu lui Tyler.

— Câţiva buni cetăţeni şi-au redescoperit azi dimineaţă datoria lor civică. Frumos, nu-i aşa?

— Frumos? Este simetric, ce mai!

— Se pare că cineva a hotărât să pună degetul pe Ricky Lam, pentru a-şi apăra interesele, ca să spunem aşa.

— Te rog, Lace, nu glumi pe seama degetelor. Am discutat despre ele toată dimineaţa.

Răsfoi declaraţiile.

— Deci, să vedem cum merg lucrurile. Ricky Lam este arestat pentru uciderea lui Peter Mui. Şi nu protestează deloc. Deci, cineva a discutat cu el şi l-a convins să-şi ia în cârcă moartea Barbarei Warhurst. Au recurs la înţelegerea obişnuită: vom avea grijă de familia ta, o s-o duci bine în închisoare, iar când ieşi, după nu se ştie câţi ani, din care se scad câţiva pentru bună comportare, vei fi primit cu braţele deschise. Ce spui, ţi se pare plauzibil, Lace?

— Nu şi dacă ai de gând să publici acest punct de vedere. Au mai încercat şi alţii.

— Şi cine crezi că ar fi fost în stare să regizeze aşa ceva?

— Sper că nu sugerezi că ar avea vreo legătură cu discuţia purtată cu Sir Timothy Man.

— Nu pronunţa numele cu voce tare.

Tyler se ridică în picioare.

— Ce spunea Louis Armstrong? Că este o lume minunată.

— Crezi că Ricky Lam a făcut-o într-adevăr?

— Adică vrei să ştii dacă el a apăsat pe trăgaciul care a ucis-o pe biata englezoaică? Nu-mi dau seama, Lace. Dacă n-a fost el, a fost altul, la fel. Ceea ce ne face să ne întrebăm: ce mai contează, la urma urmei?

Lacey ridică din umeri. Nu era sigură că ar putea găsi un răspuns la această întrebare.

Telefonul sună pe biroul lui Lace. Cineva dorea să vorbească urgent cu Tyler.

Era Sir Timothy Man.

42

Reşedinţa lui Sir Timothy Man

Priveliştea era estompată de ceaţă. Totul era înmuiat în umezeală. Fluturii zburau printre ibiscuşi şi iasomie, iar coţofenele cu cozi lungi se avântau prin văzduh. Toyota maronie a lui Tyler înainta pe Old Peak Road.

— S-ar putea să fie nevoie să te dai jos şi să împingi, îi spuse el.

— Îmi pare rău. Dar nu face parte din atribuţiile mele de serviciu, îi spuse Lacey.

Un chinez în vârstă apăru din ceaţă. Se antrena în parc, în tehnica ***tai ji quan.*** Apoi dispăru.

Vila lui Sir Timothy se afla în Bluff Path. Poarta era străjuită de dragoni roşii de piatră şi televiziune cu circuit închis. Tyler îşi anunţă prezenţa în difuzorul montat în perete şi porţile se deschiseră.

Vila era în capătul potecii cu dale verzi, umede de rouă, cu jgheaburi întoarse, susţinute de stâlpi auriţi. Un Mercedes negru 380 SE şi un Rolls-Royce cenuşiu Phantom Saloon erau lustruite de un bărbat în uniformă bleumarin. Pe plăcuţa de înregistrare a Rolls-Royce-ului scria GW-782.

— 782, numărul care simbolizează prosperitatea în afaceri, îi traduse Lacey.

— Aş prefera să am noroc în dragoste, zise Tyler.

Lacey se dădu jos din maşină.

— Şi eu la fel, zise ea.

În faţa casei era o pajişte şi un teren de tenis, ascuns aproape printre tufişuri. Un crap gras, auriu, înota într-un bazin ornamental.

— Prefer apartamentul meu cu două dormitoare din Pokfulam, zise Lacey. Este mai drăguţ.

— Şi eu sunt mult mai fericit în Shatin, zise Tyler.

Un băiat în haină şi pantaloni albi îi întâmpină la uşă şi îi conduse înăuntru.

— Nu uita să te ştergi pe picioare, îi şopti Lacey.

— Da, numai sa nu mă pună să mă descalţ, îi răspunse Tyler, tot în şoapta. Am găuri în ciorapi.

— Şi eu la fel, zise Lacey.

Sir Timothy Man era îmbrăcat într-un halat de mătase, cu pansele, peste nişte pantaloni gri şi papuci cenuşii de catifea, Lacey nu ştia dacă voia să le arate că este prea superior să se conformeze etichetei sociale sau îl deranjaseră în timp ce se îmbrăca.

Când intrară, stătea la fereastra biroului său, care dădea spre Victoria, cu spatele la ei. Lacey studie camera; un birou masiv, chinezesc, din lemn negru, cu picioarele în formă de gheare, un scaun din piei de elefant şi o blană de tigru în mijlocul camerei. Draperiile erau din mătase crudă, iar veioza avea un abajur Lalique. Pereţii erau lambrisaţi în lemn de nuc, plini de fotografiile lui, alături de diverşi demnitari, inclusiv Deng Xiaoping şi regina Angliei.

Cele două scaune cu spătare în formă de potcoavă din faţa biroului erau nişte piese antice autentice, aparţinând dinastiei Huang Huali, din secolul al XVIII-lea. De-a lungul peretelui opus se întindea o canapea din catifea roşie, iar lângă ea, doi crapi înotau în acvariu.

Sir Timothy se întoarse şi le zâmbi.

— Ah! Apărătorii justiţiei.

Lacey nu sesiză nicio notă de ironie.

— Vă pot oferi nişte ceai, zise Sir Timothy şi făcu semn băiatului care-i condusese până la el.

Apoi îi invită să se aşeze pe cele două scaune din faţa biroului.

— Vă rog! Luaţi loc.

Se aşezară. Sir Timothy rămase în picioare privind pe fereastră. Razele galbene străpunseseră ceaţa, descoperind traficul de dimineaţă din port.

— Am citit în ziare că aţi găsit persoanele vinovate de uciderea bietei turiste.

— Nişte cetăţeni preocupaţi de binele comunităţii au sărit să ne ajute, zise Tyler impasibil.

— Să înţeleg atunci că asociaţii mei din Wanchai vor putea să-şi vadă în linişte de afaceri?

Tyler se uită la Lacey. Oare despre asta era vorba?

— Nu cred că le-am zădărnicit afacerile. Am aplicat doar

legea.

— Totuşi, mă bucur sa ştiu că odraslele lor vor avea ce pune pe masă astă seara. Nu suport gândul că nişte copii mor de foame.

Tyler îl privi cu luare-aminte: mi se rupe inima când îl aud vorbind.

Sosi ceaiul: White Peony. Servitorul în haina albă săltă capacul ceainicului şi-l dădu lui Sir Timothy care închise ochii şi inhală adânc, ca şi când ar fi tras dintr-o ţigară. Dădu din cap satisfăcut şi servitorul umplu ceşcuţele de porţelan pictate de mâna.

Tyler, obişnuit cu cănile de plastic şi cafeaua inferioară, nu se simţea în largul lui. Sir Timothy observă imediat.

— Sper că n-o să-mi ceri lapte şi zahăr, zise el amabil.

— Oi fi eu un *gwailo,* dar nu sunt totuşi barbar, spuse Tyler.

Lacey zâmbi.

Tyler sorbi ceaiul fierbinte.

— Aveţi o casă frumoasă, zise el, ca şi când l-ar fi acuzat.

— Frumuseţea este un lucru trecător, spuse Sir Timothy.

Pe biroul său era o figurină Tang. O luă şi o ţinu în palmă.

— Kuan Ti, zise el.

Lacey recunoscu Zeul Chinez al Războiului, întruchipat în acţiune, patronul cămătarilor, al poliţiei din Hong Kong şi al triadelor. Ironiile vieţii spirituale chineze continuau s-o uimească.

— Meşteşugul şi frumuseţea unei opere de artă trebuie admirate întotdeauna, spunea Sir Timothy, întorcând figurina între degete. Pentru că merită să fie preţuită frumuseţea într-o lume atât de urâtă.

— Într-adevăr, spuse Tyler.

— Este o lume urâtă. Uneori, aceia dintre noi care trăiesc în limitele legii uită acest lucru.

Lacey încercă să fie serioasă.

— De fapt, când v-am vizitat la birou, mi-am amintit de responsabilităţile mele civice şi de faptul că trebuie să luptam împotriva criminalităţii din acest oraş.

Tyler se fâţâi pe scaun.

— Aveţi ceva pentru noi? zise ea.

Sir Timothy băgă mâna în sertar şi scoase un plic, împingându-l spre detectiv. Tyler îl deschise şi scoase un teanc de documente. Se făcuse linişte în cameră, în timp ce le studie. În cele din urmă i le dădu lui Lacey.

Erau declaraţii bancare, transferuri de credite, facturi, acţiuni, câteva analize care arătau legăturile dintre diverse trusturi şi companii, care nu-i spuneau nimic lui Lacey.

Îşi ridică privirile. Sir Timothy zâmbi.

— Aceste documente menţionează doi oameni pe care îi cunoaşteţi sub numele de Edward Lau şi Vincent Tse. Prezintă tranzacţiile făcute pentru achiziţionarea de droguri.

Tyler se uită la Lacey. Îi venea să sară de bucurie, ca un copil. În schimb, ridică din sprâncene. Tyler surâse. Se întoarse spre Sir Timothy.

— Pot să vă întreb cum aţi intrat în posesia lor?

— Sunt autentice, vă asigur, răspunse el, anticipând rezervele lui Tyler. Dar nu pot să vă spun de unde le am. Am tras nişte sfori, cum se spune. Dacă voi fi întrebat vreodată despre aceste documente, voi spune că nu le-am văzut în viaţa mea. Ne-am înţeles?

Lacey avea senzaţia că era muştruluită de diriginta ei.

— Mai am încă ceva pentru voi, spuse Sir Timothy.

Scoase un casetofon din buzunar, de tipul celor folosite de ziarişti. Apăsă pe buton. Se auziră nişte glasuri care discutau în cantoneză.

— Îmi datorezi trei milioane de dolari, frate mai mic.

— N-am primit praful.

— Care praf?

— Heroina numărul patru, pe care o cumpăr la Bangkok. A fost furată de la bordul traulerului pescarului acela idiot, în largul insulei Fat Chui.

— Te-ai folosit de milioanele mele ca să cumperi heroină?

— Două sute de kilograme. Ne-am fi îmbogăţit amândoi.

— Nu mă priveşte ce ai făcut cu banii, deşi trebuie să-ţi spun că sunt împotriva traficului cu droguri. Dar nu mă priveşte. Mi-ai cerut un împrumut şi ţi l-am dat. Dar îmi datorezi trei milioane.

Scoase caseta şi i-o dădu lui Lacey, care-l privea uimită.

— Vă foloseşte la ceva? o întrebă Sir Timothy.

Lui Lacey îi trebuiră câteva minute să-şi revină.

— Cui aparţin vocile?

— Unul este un gentleman pe nume Eddie Lau. Iar celălalt sunt eu.

— I-aţi împrumutat trei milioane de dolari Hong Kong?

— Cred că nu este o crimă. I-am acordat împrumutul din bună credinţă.

Se aplecă spre el.

— Sir Timothy, există vreo legătură între uciderea Barbarei Warhurst şi Eddie Lau?

O privi dispreţuitor. Nu-i plăcea să fie interogat de o femeie şi voia să-i demonstreze că era revoltat de asemenea întrebare.

— De unde să ştiu? zise el.

Lacey şi Tyler se uitară unul la celălalt. Se încheiase din nou o înţelegere la nivel înalt şi li se aruncaseră firimiturile. Dar, de data aceasta, erau nişte firimituri consistente. Puseseră mâna pe Eddie Lau.

— Mai doriţi ceai? îi întrebă Sir Timothy zâmbind.

43

Happy Valley

Loja particulară a lui Sir Timothy din Happy Valley era foarte aglomerată. Aproape patruzeci de invitaţi savurau un prânz alcătuit din homari, pui şi somon afumat. Platourile erau întinse pe o masă acoperită cu o pânză albă irlandeză. Piesa centrală de decor era o sculptură în gheaţă, reprezentând calul câştigător al lui Sir Timothy — Lucky Gem.

Femeile erau îmbrăcate în blănuri şi purtau diamante, iar bărbaţii în costume italieneşti şi cravate de mătase.

Un chelner aduse o tavă cu Buck’s Fizz. Eddie Lau luă două pahare şi-i dădu unul lui Vincent, întorcându-se apoi spre fereastră. Caii se aflau în capătul opus al terenului, dar ecranul video uriaş îi prezenta în prim-plan.

Dacă întrecerea s-ar termina acum, ar câştiga.

Auzi ţârâitul telefonului celular în buzunarul hainei. Fără să-şi ia ochii de la pistă, înalţă antena şi răspunse.

Era o femeie.

— Unde eşti?

— Ruby. Am noroc, câştig la curse.

— Nu ţi-a mai rămas prea mult noroc.

Sesiză agitaţia din glasul ei. Se întâmplase ceva.

— Este vreo problemă?

— Am aflat ceva de la aerul galben. Au emis un mandat de arestare pe numele tău.

Zâmbi, în caz că îl studia cineva. În Hong Kong nu trebuia să afle nimeni când aveai necazuri. Era ca şi când ai amesteca sângele cu apa.

— De ce sunt acuzat, Ruby?

— Au o mulţime de dovezi împotriva ta şi a lui Vincent. În momentul de faţă o armată întreaga de contabili şi procurori lucrează să te înfunde. Au dat de mirosul banilor.

Eddie privea pista. Unul din caii săi rămăsese în urmă, în poziţia a treia. Peste câţiva metri vor intra în linie dreaptă. Zgomotul mulţimii devenise asurzitor. Eddie urmărea cursa pe ecranul video. Jocheii se aplecaseră în şa, cu cravaşele ridicate, strângând de hăţuri. O femeie europeană de lângă el se lovea cu programul curselor peste coapse, entuziasmată.

Lui Eddie îi pieri zâmbetul.

— Cum? zise el.

— Ah Kung, îi spuse Ruby la telefon.

Timothy Man!

Lucky Gem apăru pe turnantă, ameninţând calul din frunte. Eddie îi aruncă o privire lui Sir Timothy. Sorbea calm din şampanie, zâmbind imperturbabil.

Lucky Gem galopa nebuneşte. Entuziasmul celor din lojă ajunse la apogeu, iar apoi se calmară, râzând şi discutând încântaţi. Eddie surâse să păstreze aparenţele.

— Ar fi bine să pleci mai repede din Hong Kong, Eddie, îl sfătui Ruby.

— O să-ţi telefonez, îi spuse el şi încheie convorbirea, pliind antena.

Timothy Man! Ticălosul! Să se aleagă praful de el şi de strămoşii lui.

— Ce este? îi şopti Vincent.

— Nu pot să rămân la următoarea cursă, îi răspunse Eddie.

Deodată Sir Timothy Man apăru lângă el. Era vesel şi atent.

— Ce mai faci, eşti norocos? îl întrebă el.

— Cred că este o zi ghinionistă pentru mine. Cred că ar fi mai bine să plec.

— Ţi-am spus să pariezi pe Lucky Gem. Dar nu contează. Mai sunt şi alte curse. Poate că norocul va fi de partea ta.

— Norocul se schimbă mereu. Este ca un fluture.

— Ai o minte de poet, Ah Shui.

— Şi gheare de tigru.

Eddie se uită la Vincent şi încuviinţă din cap.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, *tai lo.* Îmi pare rău că trebuie să plec atât de repede.

Sir Timothy îi urmări din priviri până ieşiră din lojă. Nu putea spune că nu regretă ce făcuse. Eddie Lau. Se dovedise o armă utilă în anumite situaţii. Dar, dacă voiai să ai o corabie sigură, trebuia să-ţi ancorezi bine toate tunurile.

Se întoarse să-şi savureze somonul afumat şi Veuve Cliquot.

Eddie şi Vincent plecară din Happy Valley în Porsche-ul lui Eddie. Conducea prudent prin traficul după-amiezii, stăpânindu-şi nerăbdarea. Nu trebuia să atragă atenţia poliţiei, mai ales acum!

Băgă mâna în torpedoul maşinii şi scoase un plic maro, sigilat, pe care i-l dădu lui Vincent.

— Două paşapoarte, zise el. Le ţin pentru cazuri de urgenţă, ca acum. Sunt de asemenea cincizeci de mii bani gheaţă. Cumpărăm bilete la primul avion.

— Nu te încrede în Ruby. Ah Kung nu ne-ar trăda niciodată aerului galben.

— Timothy Man este un ticălos. Dacă Ruby are dreptate, o să-i scot ochii cu o lingură şi o să-i tai ouşoarele!

— Insist cu tot respectul că Ruby se înşală!

— Nu pot să risc! Dacă are dreptate, vom intra la puşcărie şi nu vom mai vedea lumina zilei!

Îşi căută ţigările în buzunar şi îşi aprinse una cu bricheta din bord. Îi tremurau mâinile.

— Avem nişte bani în cont la Taipei. Vreo cinci milioane.

— *Dew neh loh moh!* Vom pierde tot ce avem la Hong Kong, toate proprietăţile noastre, toţi banii gheaţă. Dacă Timothy Man m-a trădat, o să-l lichidez!

Până să se semneze mandatul de arestare pentru Eddie Lau şi Vincent Tse, se îmbarcaseră amândoi la bordul avionului companiei Dragon Air, către Guanzhon, care decola de pe pista de la Kai Tak. Iar la ora şapte, în seara aceea, se instalară la hotelul Century Plaza, din Shenzhen, de cealaltă parte a

frontierei.

Mai târziu, în aceeaşi seară, Ruby îşi rezervă un loc la clasa întâi a zborului Cathay Pacific, către Bangkok. Era o călătorie de afaceri ca de obicei.

PARTEA A DOUA

A trai intens, înseamnă a trăi cu adevărat; restul este aşteptare.

Kurt Wallenda
artist

44

Bangkok

Când Lucien Crocé coborî din zborul Air France 747, la Don Muang, mirosurile şi căldura se ridicară de pe pistă, lovindu-l violent în faţă. Uitase ce oribil era în ţara asta în acest anotimp al anului. Se urcă în autobuz, înghesuit între alţi pasageri asudaţi, aruncat din atmosfera cu aer condiţionat a avionului în această climă sufocantă.

În aeroport, bărbaţi în uniformă, cu ochelari negri stăteau la birouri, studiind paşapoartele şi vizele. Pe aici nu se auzise de Ţara Zâmbetelor, se gândi Lucien.

Mama lui îl aştepta în sală. N-o văzuse de un an şi uitase, ca întotdeauna, ce frumoasă era; îşi pierduse aerul provocator, dar rămăsese suplă şi fermecătoare. Îşi protejase întotdeauna pielea măslinie de soare şi nu avea tenul tare, poros al europencelor care trăiau la tropice. Purta o rochie de mătase bleu, thailandeză, iar părul ei lung şi negru era prins în piepteni în formă de scoică. Nemachiată, doar cu câteva bijuterii, era radioasă, aşa cum şi-o amintea din copilărie.

Îşi încolăci braţele de gâtul lui şi-l îmbrăţişă.

— Luc, arăţi superb.

— Sunt leoarcă de sudoare. Când am plecat din Paris erau cinci grade.

Se uită la cămaşa lui. Era udă.

— Som o să-ţi aducă bagajele. Maşina este afară. Vino şi spune-mi ce mai este nou.

* * *

Limuzina Mercedes aluneca pe autostradă, dincolo de culturile de orez, noile proprietăţi industriale şi turnuri. Bangkok-ul era aşa cum şi-l amintea din totdeauna, un trafic de coşmar, căldură, beton şi zgomot. Oraşul se scufunda mai repede decât Veneţia în străvechile mlaştini ale Asiei, cu străzile sufocate de maşini japoneze şi motociclete, care răspândeau monoxid de carbon în atmosferă; cu toate acestea, japonezii continuau să pompeze încă o suta de mii de maşini pe luna. Lucien se uită la pancartele

cu Marlboro, la ferestrele oribile cu afişe de filme, la acoperişurile cu streşini în formă de şarpe, care dispăreau în spatele turnurilor de beton şi sticlă. Ultima oară când fusese aici, citise într-o revista că în capitala Thailandei o persoană din zece se droga şi una din zece femei, era o prostituată. Totuşi aici se aflau cele mai importante bănci din Asia, pline de dolari proveniţi din traficul cu droguri.

— Cum poţi locui aici? murmură el.

Noelle zâmbi.

— Dar tu cum poţi trăi într-un oraş unde temperatura măsoară cinci grade?

— Cel puţin nu sunt obligat să tai aerul cu cuţitul.

Un poliţist dirija traficul într-o intersecţie, cu o mască pe faţă, ca să nu se sufoce din cauza gazelor de eşapament.

— Cum este la Paris? zise Noelle.

Este ca şi cum m-ai întreba: „Cum este la Tokyo!”, se gândi Lucien. Deşi Noelle se născuse în Franţa, fusese doar de două ori la Paris, în ultimii ani, ca să-l viziteze pe el.

— Frig.

— Afacerile merg bine?

— *D’accord,* zise el. O.K.

De fapt afacerile intraseră în rahat. Toată viaţa era un rahat, Putea să-şi piardă apartamentul din St. Germain şi afacerea de care se ocupa, dacă nu făcea rost de patru sute de mii de franci până luna viitoare. Dar avea destul timp pentru aceasta poveste.

Cel puţin, aşa presupunea.

— Ultima oara când te-am sunat, nu prea erai în apele tale.

— Eram doar puţin obosit. Ştii cum este.

— O să am grijă să te odihneşti cât stai în Bangkok. Să te recreezi. Poţi să faci ce doreşti.

Îi zâmbi dulce, enigmatic.

— Cât o să stai?

Ridică din umeri. Daca nu făcea rost de bani, n-avea sens să se mai întoarcă.

— Poate două săptămâni.

Îi întinse mâna.

— Mă bucur că te văd.

Apoi adăugă:

— Presupun că vrei să te întâlneşti cu tatăl tău.

— Sunt sigur că mă aşteaptă, zise Lucien.

Noelle încuviinţă din cap.
— Oh, da, *mon cher.* Te aşteaptă, bineînţeles.

45

Odată era Oraşul îngerilor cu iepuri aurii în vârful palmierilor de pe malurile râului Chao Phrya. Acum era Oraşul Păcatului, cunoscut pentru masajul thailandez şi banii săi, cu birouri moderne în zgârie-norii care se ridicau peste tot în ţinutul mlăştinos. Locul în sine, se gândi Lucien, este ca un decor de film; aşa cum America modernă pretinde că este Vestul Sălbatic; la fel Bangkok-ul susţine că este Asia lui Somerset Maugham. Dar acum iepurii sunt nişte relicve preistorice, ca urmele dinozaurilor, în Bangkok-ul în continuă schimbare. Râul, odată romantic, este sufocat de ape reziduale iar plasticul şi sexul îşi pun amprenta peste tot, ca sosul de roşii. Dar, în spatele zgârie-norilor albi, al coloanelor dorice şi al magazinelor şi restaurantelor japoneze, Bangkok-ul îmbătrâneşte şi moare, cinic şi mâncat de cancer.

Barul lui Baptiste Crocé se afla în cartierul Patpong, vestita zonă de bordeluri a oraşului, alcătuita din două străzi, între şoselele Siloin şi Suriwongse. În căldura după-amiezii, totul părea pustiu şi trist. Neoane stinse făceau reclamă unor localuri cum ar fi Pussy Galore, Love Nest, Superstar şi Lipstick Bar, cu intrarea în forma unei guri de femeie. Câteva fete tocmai soseau la lucru, în rochii proaspăt călcate, cu sacoşe strălucitoare din plastic roşu în mână.

Lucien trecu indiferent pe lângă vânzătorii ambulanţi, care comercializau tablouri ieftine, ceasuri pirat şi tricouri imprimate şi deschise uşa localului 69 — tatăl său devenise mai puţin subtil pe măsură ce îmbătrânise — şi aşteptă o clipă în uşă, încercând să-şi obişnuiască ochii cu întunericul.

Înăuntru era aproape gol şi domnea o atmosfera de mahmureală. Era o singură thailandeză plictisită şi câţiva clienţi, care stăteau pe banchete şi beau San Miguel.

Un bărbat între două vârste se instalase într-un separeu cu o tânără asiatică. La început, Lucien se gândi că era o dansatoare, dar apoi observă că purta o rochie prea scumpă şi nu avea tenul cafeniu închis al thailandezilor din nord, care lucrau de obicei în

baruri. Era chinezoaică, îşi spuse el.

Tatăl lui îl văzu şi zâmbi încântat, sărind în picioare.

— Luc! Luc, băiatul meu!

Îl luă de gât şi-l îmbrăţişa.

— Te-am aşteptat! Când ai venit?

— Azi-noapte.

— Şi ai întârziat atât să vii să mă vezi? îi reproşă el, cu blândeţe. Presupun că mama ta te vrea numai pentru ea. Hai, aşază-te, îl îndemnă el.

Baptiste făcu semn barmanului care aduse un pahar şi o sticlă rece de San Miguel.

— Ruby, ţi-l prezint pe fiul meu, Lucien, zise el, în engleză. Tocmai a sosit de la Paris. Luc, această fiinţă adorabilă este buna mea prietenă, Ruby. Cea mai frumoasa femeie din toată Asia, după cum poţi vedea. Doresc cu disperare să mă culc cu ea, dar spune că sunt prea bătrân şi m-ar ucide. Probabil că are dreptate.

Ruby Wen îi întinse mâna. Lucien i-o strânse. Era moale şi rece, ca o păpuşă de porţelan.

— Ruby este de asemenea o asociată în afaceri, adăugă Baptiste, ca şi când ar fi vrut să-l prevină.

Lucien ştia ce însemna asta. Era o traficantă.

— *Enchanté,* zise el.

Baptiste îl bătu pe umăr.

— Deci! Ce mai faci, Lucien? *Ça va? Bordel de merde.* Aş vrea să fiu din nou tânăr ca tine.

Se întoarse spre Ruby şi-i spuse în engleză:

— Arată bine ticălosul, nu-i aşa?

Ruby îl privi fix şi ridică din umeri.

Lucien se întrebă de ce tatăl lui îl făcea întotdeauna să se simtă stânjenit. Aşa voia sau îi plăcea să-şi afişeze mândria? Se uită mai atent la Ruby Wen. Nu era o frumuseţe clasică, dar parfumul ei, prezenţa ei, senzualitatea calculata a hainelor îl aţâţau. I-ar fi plăcut s-o impresioneze, dar se pare că nu reuşise.

— Fiul tău face afaceri cu tine? îl întrebă Ruby.

— Nu. Este prea respectabil. Nu-i aşa, Luc?

Lucien se mulţumi doar să zâmbească. Trecuse un an de când nu-l mai văzuse şi începuse deja să-l momească. Dar n-o să se lase atras.

— Cu ce fel de afaceri te ocupi, Luc?

— Am un magazin în Montparnasse. Antichităţi asiatice. Jad. Mobilă de tek. Acum există mulţi amatori de artă pe malul stâng al Senei, care apreciază operele asiatice.

Baptiste îşi înăbuşi un căscat.

— *Merde*, mă entuziasmezi când te aud vorbind aşa. Ce viaţă palpitantă duce fiul meu.

Baptiste scoase o ţigară dintr-o tabacheră de argint şi o aprinse. Apoi fu zguduit imediat de un acces de tuse. Îşi recăpătă respiraţia de-abia după câteva clipe. Când îşi reveni părea epuizat. Îi făcu semn femeii de la bar să aducă încă două San Miguel, şi un Martell pentru Ruby.

— Iată unul din avantajele de a fi proprietarul unui bar. Nu trebuie să aştepţi să ţi se aducă de băut. Dar acum vă rog să mă scuzaţi. Mă duc la toaletă.

Lucien îl privi pe tatăl său împleticindu-se spre toaletele din spatele barului. Ştia de ce plecase; avea un inhalant în buzunar. Nu-i plăcea să-l folosească în public; nici măcar faţă de Luc. Era un semn de slăbiciune.

Lucien studie fata. Ea se uita la ecranul video de pe peretele opus; un negru american dansa rap, fără cămaşa, într-o staţie de metrou din Detroit. Bizar.

— Cu ce afaceri te ocupi? o întrebă pe Ruby.

Întrebarea păru s-o plictisească.

— Vând computere, zise Ruby.

Da, văd că am impresionat-o, nu glumă.

— Şi i-ai vândut şi tatei unul din computerele tale?

— Poate.

— Ce fel de computer este? IBM sau Double U-0 Globe?

Faptul că se referise la marca de heroină a lui Khun Sa nu păru s-o impresioneze.

Îşi bău Martell-ul şi îşi luă o figură nevinovată. Voia să spună sau să facă ceva care s-o şocheze şi să-i trezească interesul faţă de el.

— Te culci cu tatăl meu?

— Nu.

— De ce?

Se uită la el pentru prima oară.

— Treaba mea.

— Dar cu mine te-ai culca?

Pentru o clipă, Ruby îl făcu să se simtă ca un gunoi. Dar apoi

îşi luă geanta Gucci şi căută ceva. În cele din urmă, găsi: era o pereche de zaruri. Le trânti pe masă.

— O dublă de şase.

— Ce?

— Daca dai o dublă de şase, mă culc cu tine, O.K.?

— Glumeşti?

— Nu ştiu. Dar tu?

— Nu, zise el cu inima bătându-i să-i sară din piept. Eu nu glumesc.

— O.K. Atunci să dăm cu zarurile, da?

Vorbea serios. I se părea puţin nebună. Alt exemplar din colecţia de aventuriere şi prostituate de lux a tatălui său. Dar... Pe toţi dracii!

Rostogoli zarurile pe masă. Doi la unu. Nici măcar pe aproape. Ruby râse triumfător şi smulse zarurile.

— O.K., acum va trebui să-mi plăteşti o mie de baht.

— O mie de baht? Pentru ce?

— Nu plăteşti, nu joci.

— Cine a spus că trebuie să-ţi plătesc o mie de baht?

— Crezi că o să mă culc cu tine pe gratis? Aici suntem la Bangkok.

— O să te culci cu mine pentru o mie de baht?

— Nu! O mie de baht ca să jucam zaruri. O dublă de şase ca să te culci cu mine!

— Nu am o mie de baht.

Ruby îşi ridică ochii în tavan.

— Un prăpădit. Deci nu e o afacere atât de bună să ai un magazin amărât.

Lucien nu fusese jignit niciodată. În Franţa era un *homme d'affaires.* Clienţii săi erau avocaţi, agenţi de bursă, bancheri, iar ea îl trata ca pe un negustor ambulant.

Baptiste se întoarse de la toaletă. Când văzu faţa lui Lucien, zâmbi.

— De câţi bani ai nevoie? zise el.

Cam patru sute de mii de franci, ar fi vrut să-i răspundă.

— Papa? zise el revoltat.

— Niciun bărbat nu poate să stea mai mult de cinci minute cu Ruby, fără să încerce să-l înşele.

Ruby se arătă revoltată.

— O mie de baht, îi spuse ea lui Baptiste.

Baptiste zâmbi şi îşi scoase portofelul. Lucien clătină din cap.

— Ai de gând să-i plăteşti?

— De ce nu? Doar ai făcut un pariu, îl repezi fata.

— Suma asta este nimic pentru mine, zise Baptiste.

Împinse un teanc de bancnote pe masa. Ruby le luă şi le băgă în geantă. Apoi se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Ţinem legătura, zise ea şi se ridică.

Îl lăsă pe Baptiste s-o sărute pe amândoi obrajii. Tatăl lui îi şopti ceva la ureche şi o făcu să râdă. Lucien o urmări în timp ce se îndreptă spre uşă. *Bordel de merde,* se făcuse de râs ca un idiot.

Baptiste îl bătu pe umăr.

— Nu fi atât de trist, Luc. Ce ţi-a făcut? Sper că nu te-a dus cu trucul ei obişnuit cu zarurile?

— Truc?

— Da, zarurile din poşeta ei. Sunt măsluite. Cad pe o singură parte. Pe ce ai pariat?

Lucien clătină din cap.

— *Rien,* zise el. Nu contează.

Ce târfuliţă ticăloasă. De-abia venise în Bangkok de o zi şi fusese înşelat de o târfă profesionistă. Nu i-a plăcut niciodată Asia. Oare de ce se întorsese?

Baptiste se ridică.

— Nu mai fi atât de distrus, ce dracu'! Hai vino, te invit la prânz. Nu aici. Mâncarea este mizerabilă. Doar ştiu foarte bine. Chiar eu l-am angajat pe bucătar. *Allons-y!*

* * *

Pe terasa de la Oriental, în soarele fierbinte al după-amiezei, observă ca tatăl lui îmbătrânise. De un an de când nu-l mai văzuse, Baptiste slăbise îngrozitor şi avea obrajii supţi. Avea chiar fire albe în coama de păr negru. Părea bolnav. Peticul pe care-l purta peste ochiul stâng — amintire a zilelor sale de aviator în Laos — atârna, în timp ce altădată stătea înfipt în obrazul cărnos.

Baptiste îşi băgă o ţigară cu filtru în gură şi-i oferi una lui Luc. Dar fiul lui îl refuză.

— Ce este? Vrei să trăieşti veşnic?

— Dacă se poate.

Baptiste zâmbi. Inhală adânc şi-l apucă tusea, imediat.

— Ar trebui să te laşi, tată, îi spuse Lucien.

— M-am lăsat. Din cauza doctorului. Am renunţat la ţigările mele turceşti şi acum fumez porcăria asta. Gitanes cu filtru! Parcă văd că o să mănânc legume şi o să beau suc de portocale.

Se calmă, dar respira greoi.

— Ei, ia spune, cum îţi merge în Franţa?

Lucien ezită. Acum era momentul. Cum să-i spună tatălui său că era un rahat? Începuse afacerea cu banii lui Noelle şi apartamentul sau din Paris fusese plătit de tatăl său. La început totul mersese bine.

Dar apoi, în 1985, se împrumutase să cumpere un apartament de serviciu mai mare, în St. Germain de Prés, iar apoi, sfătuit de un prieten, agent de bursă, luase alt împrumut, garantând cu magazinul său, ca să joace la Bursă. Dar, în 1987, fusese un crah şi fusese nevoit să-şi vândă BMW-ul şi apartamentul ca să-şi menţină afacerea pe linia de plutire.

Îi trebuiseră şase ani să-şi revină după aceasta lovitură aproape mortală. De câteva ori fusese tentat să aleagă calea cea mai uşoară, să vină la Noelle sau la tatăl său, ştiind că aveau destui bani să-i plătească înzecit datoriile. Dar mândria nu-l lăsase. În schimb, reuşise să-şi achite datoria, în ciuda recesiunii care-i lăsase fără bani pe clienţii lui. Îşi luase un partener de afaceri, un fost agent de bursă, care pusese deoparte ceva capital după crahul din 1987. Iar după şase ani avea din nou o casă frumoasă şi o maşină germană.

Apoi, acum şase luni, partenerul său îl convinsese să investească în compania de cercetare a cumnatului său. Îi explicase că respectiva companie izolase o nouă proteină care va fi folosită în tratarea arsurilor şi rănilor deschise. Fusese asigurat că, de îndată ce vor fi emise acţiuni la Bursă, vor da lovitura. Era o ocazie care ţi se oferă o dată în viaţă. Gândindu-se că va recupera ce pierduse în ultimii şase ani, Lucien învestise mult, luând împrumuturi pe termen scurt şi folosind fonduri transferate direct din câştigurile sale.

Cu două zile înainte ca firma de cercetare să se transforme în societate pe acţiuni, partenerul lui Lucien şi cumnatul lui dispăruseră împreună cu banii. Acţiunea de la bursă s-a suspendat şi totul a căzut.

Alt eşec. Nu-şi terminase studiile la Sorbona şi dăduse greş de

două ori în afaceri.

— Mă gândesc să vând, zise el.

— Te gândeşti de fapt să lichidezi, îi spuse Baptiste. Partenerul tău a furat aproape patru sute de mii de franci, aşa că nu prea ai de ales. Dacă îl găseşti, pot să aranjez cu nişte prieteni să-i rupă picioarele. Dacă asta doreşti.

Lucien se uită la el, amorţit.

— Altădată ai fi protestat revoltat. Acum văd că ţi-ar surâde ideea. Poate te-ai maturizat, în sfârşit. Viaţa este un rahat, nu-i aşa?

— De unde ai aflat… ce s-a întâmplat?

Baptiste îşi umflă obrajii.

— Luc, m-am născut în Corsica. Primul cuvânt pe care l-am învăţat, a fost „mama”. Iar al doilea: „Eşti spion?”

— Pot să-mi port singur de grijă.

— Nu-i adevărat. Dacă ai fi putut, nu ţi-ai fi pierdut afacerile, banii şi poate chiar şi apartamentul tău elegant. Pe care l-am finanţat parţial. Dacă-mi amintesc bine, prima ta proprietate a fost darul din partea mea, când ai plecat din Bangkok.

— Îmi pare rău, papa.

Baptiste părea că regretă izbucnirea sa de moment.

— N-ai de ce. Doar nu ai pierdut banii la ruletă.

Se sprijini de spătar şi îşi aprinse încă o ţigară. Tuşi din nou şi se bătu cu palma peste piept.

— Poluarea asta afurisită este de vină.

Două chelneriţe thailandeze zâmbitoare le aduseră punch-uri Planter’s. Sorbi din băutură şi privi râul. Bărci de lemn alunecau agale, pline cu provizii.

— Deci, cum rămâne, Luc?

Lucien nu îndrăznea să-l privească în ochi.

— Poţi să-mi împrumuţi patru sute de mii de franci?

Baptiste dădu din cap, ca şi când şi-ar fi înţeles fiul pentru prima oară. Era exact ce dorise să audă, deşi, în acelaşi timp, se simţea dezamăgit. Băiatul era prea moale. Cum să-l schimbe? Numai mama lui era de vină.

— Da, zise el.

Lucien nu crezuse că va fi atât de uşor. Aşteptă.

— Dar îţi dau banii aceştia cu două condiţii. Să te stabileşti în Thailanda şi să lucrezi pentru mine.

— Trebuie să mă întorc în Franţa, să-mi plătesc datoriile.

— Dacă stai aici, la Bangkok, cui îi mai pasa de *connards*[26] din Paris? Dracu' să-i ia! Dă-i în mă-sa şi pe ei şi pe cei patru sute de mii de franci ai lor. Dacă un bărbat nu-şi permite să piardă patru sute de mii de franci, atunci n-are ce căuta în lumea afacerilor. Fac cumva parte din *milieu,* sunt gangsteri?

Lucien clătină din cap.

— Nu pot să fac asta.

— De ce nu?

Văzând că Lucien nu-i răspunde, Baptiste oftă adânc.

— *Mais oui.* Ce mai face mama ta? zise el.

— M-a prevenit ca aşa o să faci, că n-o să renunţi niciodată. Că vei încerca să mă convingi să rămân, ori de câte ori vei da ochii cu mine.

— Bineînţeles! Bineînţeles că vreau să rămâi. Ce-şi imaginează? Doar eşti fiul meu.

Trase din ţigară. Era roşu la faţa şi îşi înăbuşi accesul de tuse.

— Ai vreo femeie la Paris?

Lucien clătină din cap.

— Niciuna în mod deosebit.

— Te înţeleg. Pentru mine există o singură femeie deosebită în viaţa mea.

Lucien rămase tăcut. Singura dată când tatăl său îşi plângea de milă, era când vorbea despre Noelle. Lucien încerca întotdeauna să schimbe subiectul.

— I-am dat cuvântul lui *maman.*

— Ai treizeci şi unu de ani. Doar nu te mai şterge maică-la la fund şi acum. Maturizează-te, Luc.

Lucien îşi feri privirile. Reproşul îl duruse.

— Ce maşină ai? În ce casă locuieşti? Ia să vedem ce ceas porţi la mână.

Baptiste îl apucă de braţ şi dezveli ceasul Seiko.

— Dacă ceasul tău nu valorează decât câteva mii de dolari, n-ar trebui să ieşi în lume. Uită-te cum te îmbraci. Ar trebui fie să porţi haine aiurite şi o tonă de bijuterii, ca să arăţi că eşti neconformist, fie să-ţi cumperi lucruri costisitoare. Vezi cămaşa aceasta de mătase, Lucien? Este confecţionată manual. M-a costat două sute de dolari S.U.A. Şi costumul? Două mii de dolari. Nu cămaşa ta ieftină sport şi pantalonii ăştia bej. Daca

[26] Fraieri (fr.) — (n. t.).

eşti un om bogat, nu trebuie să arăţi ca un rahat. Deci ce-o să faci acum, Luc? O să te întorci la Paris să te umileşti în faţa directorului băncii?

Altădată, se gândi Lucien, aş fi ştiut ce să-i răspund. Eram tânăr şi aveam de partea mea o morală ireproşabilă. Dar toate acestea erau valabile înainte să simt gustul înfrângerii şi înainte să-mi văd colegii de facultate la volanul Mercedes-urilor, înainte să admir apartamente scumpe, haine luxoase şi femei costisitoare care-mi scapă printre degete pentru că nu mi le pot permite.

— Dacă rămân, zise el, ce vrei să fac?

Baptiste zâmbi triumfător.

— Dacă rămâi? În primul rând, trebuie să înveţi că nu este nevoie să trudeşti atât de mult ca să ai succes.

Ridică paharul să toasteze.

— *Salut,* zise el.

Învinsese, în sfârşit.

Aşa cum fusese convins întotdeauna.

46

Spre deosebire de tatăl lui, Noelle îmbătrânise cu graţie şi farmec. La cincizeci şi patru de ani, avea încă înfăţişarea unei femei tinere. Observă că avea câteva fire albe în păr, dar îşi păstrase silueta suplă. Senzualitatea cedase locul seninătăţii. Era poate dovada unui trai bun, se gândi el. Din câte ştia, singurul ei viciu era acela că fuma opiu din când în când.

Pipele din bambus şi fildeş de pe dulap treceau drept colecţie ornamentală, dar Lucien ştia că mama lui le folosea uneori. Simţea mirosul strident de opium în cameră, amestecat în aromele dulci de lavandă şi bougainville din grădina bine întreţinută.

Noelle îi aduse un whisky thailandez amestecat cu sifon şi suc de lămâie. Ea bea întotdeauna doar suc de portocale.

În living-room erau două canapele tapisate cu mătase bleumarin. Îl luă de braţ şi se aşezară împreună, unul lângă altul.

— Mă bucur atât de mult să te revăd, Luc. Poate, anul viitor o să vin eu la tine, în Franţa.

— Ar fi minunat, spuse Lucien, sperând că privirile nu-l trădau.

Noaptea trecută, când se întorseseră de la aeroport, îi pusese o mulţime de întrebări şi reuşise să se descurce. Sigur, până la urmă trebuia să-i spună că era falit. Dar nu încă.

Tatăl său se înşela. Nu voia să profite de Noelle ca să-l scoată din rahat. Nici măcar nu voia să-i spună. Pentru prima oară îl enerva că aştepta prea mult de la el. Să fie cinstit, plin de succes, un om cu care să se mândrească. Începuse afacerea din banii ei; şi acum dăduse greş. Era furios pe ea din cauza asta. Dacă ar fi fost banii lui, poate nu şi-ar fi făcut atâtea probleme.

De undeva, un papagal cârâia nervos în palmieri.

— Te-ai întâlnit cu tatăl tău azi?

— Am luat prânzul împreună.

Ochii lui Noelle erau impenetrabili.

— Ce mai face?

— Fumează şi bea prea mult, ca de obicei, zâmbi el. Cred că bătrânul vulpoi o să apuce suta de ani.

— Are emfizem, îi spuse Noelle.

Lucien se albi la faţă.

— Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că plămânii lui se solidifică. Doi medici i-au dat acelaşi diagnostic. Dar el nu-i ia în seamă. Crede că va fi bine dacă nu dă importanţă bolii.

Sorbi din suc.

— Toţi avem viciile noastre. Companiile de tutun îi fac acelaşi rău pe care l-a făcut el de atâtea ori celor care se droghează.

— Este grav?

Ridică din umeri; puţin îi păsa.

— N-o să moară. Cel puţin nu încă. Doar că îi otrăveşte viaţa. Mi s-a spus că are un cilindru cu oxigen în dormitor. Cred că este neplăcut cu toate oglinzile acelea.

Noelle vorbea răutăcios şi îşi dădea seama.

— Ascultă, să ştii că îl iubesc. Cel puţin, o parte din mine nu a încetat niciodată să-l iubească. N-am iubit decât doi bărbaţi în toata viaţa mea şi amândoi au fost nişte ticăloşi.

Îl privi drăgăstos pe Lucien.

— De fapt, iubesc trei bărbaţi, însă se feri să-şi caracterizeze fiul.

Lucien încerca să asimileze această nouă informaţie. Dacă murea? Lumea lui, lumea *milieu,* îl aşteptase întotdeauna ascunsă în umbre. O ultimă scăpare, dacă toate celelalte se

prăbuşeau. Nu ştia încă dacă o să se aventureze vreodată în această lume, dar era un joc tentant. La Sorbona fusese privit cu interes, fiindcă lăsase să se înţeleagă că tatăl lui era gangster.

Dar, dacă Baptiste murea… n-o să mai aibă acces în lumea interlopă cu secretele ei tenebroase. Va pierde pentru totdeauna milioanele, maşinile, femeile şi conturile secrete din Elveţia, care sperase că-i vor aparţine cândva.

Se întrebă, nu pentru prima oară, dacă tatăl său îi va lăsa lui toată averea. În felul acesta, va culege roadele fără niciun efort. Ar avea mâinile curate. Dar se gândise deja că ar fi puţin probabil. Îşi sfidase tatăl toată viaţa şi fusese de partea mamei sale. Banii erau cel mai mare atu al lui Baptiste şi ar fi cea mai sinistră glumă din lume să-i lase să putrezească într-o bancă din Zürich.

Sau să-i doneze la un centru de reabilitare a drogaţilor din Marsilia.

N-avea cum să ştie sau să afle ce o să facă.

— Nu mi-a spus că este bolnav.

— Bineînţeles, nici lui nu-i vine să creadă.

Lucien sorbi din băutură şi simţi că pierde controlul asupra viitorului. Hotărâse deja să nu respecte promisiunea vagă pe care i-o făcuse tatălui sau, cu câteva ore în urmă. Acum însă îl cuprinseseră din nou îndoielile. Oare nu stabilise cu adevărat să meargă pe drumul arătat de mama lui? Nu, amânase doar decizia, atâta tot.

— Dar ţie cum îţi mai merge, *maman!*

— Mă ocup de afacerile mele, de grădină şi de amintiri.

— Amintiri! Vorbeşti ca o femeie bătrână, deşi eşti încă tânără.

— Poate că n-am nevoie deocamdată de un baston, dar cincizeci şi unu de ani nu înseamnă tinereţe, Luc. Ce-ai vrea să fac? Nu-mi trebuie alt bărbat. De la bărbaţi n-am avut decât durere. În schimb, mi-am luat un animal, un maimuţoi. Nu l-ai cunoscut încă. Îl cheamă Coco. Te duc imediat în grădină să ţi-l prezint. Este ca şi când ai avea un soţ. Are aceleaşi obiceiuri dezgustătoare, încearcă chiar să se reguleze singur, ceea ce ar fi făcut şi tatăl tău, dacă ar fi putut, dar singura diferenţă este că nu încearcă să fugă de mine când se plictiseşte. Dar asta numai fiindcă îl ţin în lanţ.

Zâmbi amar.

— Îmi pare rău. Nu mă gândesc niciodată la ticălosul de taică-tău, decât când te întorci acasă. Şi când mă gândesc, devin şi eu ticăloasă.

— Nu-i nimic.

— Aşa că vezi, am o viaţă liniştită. În fiecare dimineaţă îmi vizitez cele trei magazine şi mă asigur că directorii lor nu încearcă să mă înşele, prânzesc la Alliance Française cu prietenii şi apoi, după-amiaza, joc tenis la Cercle Sportif. Iar noaptea…

— Şi noaptea?

Îi zâmbi.

— Noaptea în Bangkok este pentru bărbaţi. De aceea, stau acasă.

Inspiră adânc.

— Ce-ai spune dacă… m-aş întoarce la Bangkok… pentru o perioadă?

Îl privi fix.

— Şi de ce ai face asta?

Ridică din umeri.

— M-am născut în Asia. Mi-e dor de ea.

— Te-ai născut în Laos, acum ai aproape treizeci şi doi de ani. Un astfel de loc nu mai există. Asia s-a schimbat.

Se opri, privindu-l cu luare aminte.

— Baptiste, zise ea.

— N-are nicio legătură cu papa, minţi el.

— Ieri mă întrebai cum suport să trăiesc la Bangkok. Te-ai schimbat brusc.

— Ştii, afacerile nu merg prea bine în Franţa. M-am plictisit. Poate am nevoie de un nou început.

— Dacă te întorci aici vei ceda corupţiei. Ca toţi ceilalţi. Rămâi în Franţa.

Lucien se gândi la ce stabilise deja cu Baptiste. Dacă voia să stea departe de el, poate că ar trebui atunci să-l scoată din încurcătura în care intrase.

— Poate că ai dreptate, minţi el.

Supravegherea nu era niciodată o misiune uşoară, se gândi americanul. Dar la Bangkok era simplu. Stăteai în spatele ţintei tale, în traficul sufocant şi apăsai pe claxon, încercând să profiţi de orice ocazie ca s-o iei înainte. În felul acesta, nu ieşeai cu nimic în evidenţă.

David Lee era un chinez cu cetăţenie americană, un veteran, cu cincisprezece ani vechime în D.E.A. din Thailanda. Dar, în cămaşa sa ieftină de bumbac şi blugi, la volanul unui taxi negru Nissan, cu un reprezentant al Thai Narcotics Suppression Unit[27] pe bancheta din spate, în costum şi cravată, nu dădea de bănuit.

Ora de vârf de pe Yaowarat Road îl făcea să stea lipit de ţinta sa, de douăzeci de minute. În acest timp, David Lee se întreba dacă portbagajul din faţa lui conţinea zece sau douăzeci de pachete de heroină. N-o să ştie niciodată. Azi, misiunea lui era să urmărească suspecţii şi să observe.

Se luă după Mercedes pe Rama IV Road. Deodată, ţinta sa coti pe o alee. Bănuise ceva. Sau era doar o profesionistă care-şi lua măsuri de precauţie? Luă legătura cu colegul său de pe motocicletă, care pomi imediat în urmărire, dar Ruby Wen dispăruse.

Fata purta ochelari de soare, cizme de cow-boy şi o mănuşă de piele. Avea un lanţ în jurul taliei şi în rest mai nimic. Dansa pe o mică scenă, în spatele barului, cu braţele în jurul unui stâlp de crom, frecându-şi coapsele în sus şi în jos de metal. În difuzoare răsuna piesa *Lemon* a formaţiei U2.

Pe scaunul de la bar, imediat după ea, un puşti olandez beat ţinea în braţe o thailandeză în rochie roz, strălucitoare. O apucase de fund. Fata era furioasă, dar îşi scosese chewing-gum-ul din gură şi i-l băgă în blugi, prefăcându-se că-l mângâie.

Apărură un grup de nemţoaice între două vârste, conduse de o ghidă thailandeză, venite la Bangkok Night Tour. Patpong devenise o atracţie turistică, la fel ca Wat Pra Keo şi casa lui Jim Thompson.

Lucien stătea într-un separeu, cu tatăl său şi Ruby Wen. Baptiste şi Ruby discutau în cantoneză şi Lucien nu-i înţelegea. Tatăl său trăia de mult timp în Asia şi vorbea thailandeza, chineza, cantoneza, înţelegea dialectul chichao şi putea conversa chiar şi cu unele triburi Hmohg, de pe dealuri.

Ruby se scuză şi se duse la toaletă, care era comună pentru bărbaţi şi femei şi se afla în spatele barului.

— Ce discutaţi? îl întrebă Lucien pe tatăl său.

— Afaceri.

— Ce fel de afaceri?

[27] Brigada thailandeză antidrog (engl.) — (n.t.).

Baptiste ridică din umeri.

— Eu vând. Ea cumpără.

Lucien îl studie; peticul de la ochi, ţigara, inelele de pe degete. Tatăl meu; piratul, gangsterul, omul dur.

— De ce o faci, papa? Doar nu ai nevoie de bani.

— Mult timp am făcut-o pentru bani, ai dreptate. Dar este un joc, Luc.

Îşi frecă degetul mare de arătător.

— Cazi la învoială.

— Şi dacă eşti arestat?

Baptiste îl privi dispreţuitor.

— Unde, în Thailanda?

— Dar de americani nu te temi?

— Dracu' să-i ia de americani. Toata viaţa a trebuit să-i suport în Asia. Fac ceva pe americani!

Ca francez, Lucien îi împărtăşea sentimentele. Dar erau imprevizibili şi trebuiau să fie respectaţi.

Rămăsese interesat teoretic de industria drogurilor, încă de când plecase în Franţa. Auzise de lovitura dată organizaţiei French Connection[28]. Poliţia americană se implicase mai puţin în această acţiune decât Pompidou, care atacase mafia corsicană — *milieu* — fiindcă i se opunea în Franţa. Auzise că, la vremea aceea, tatăl lui pierduse multe legături în Europa şi S.U.A. şi încetase să mai fie un pion principal.

La puţin timp după aceea, mafia americană ţinuse un aşa-zis congres în Staten Island din New York şi hotărâse să reia traficul cu droguri abandonat în anii '50. Dar acum, cumpărau direct de la gangsterii chinezi, care achiziţionau şi rafinau drogurile chiar în Triunghiul de Aur. Trebuia ca oameni ca Baptiste să cumpere la un preţ mult mai mare în Vientiane şi Bangkok şi erau împinşi tot mai departe de şocul cel mare.

— Mi-au mai rămas câteva relaţii, zise Baptiste.

Lucien inspiră adânc.

— Nu cred că pot să te urmez, papa, zise el.

Baptiste îşi privi fiul cu milă şi dispreţ.

— Am mai purtat această discuţie de nu ştiu câte ori, cu mama ta, zise el. Trăieşte de-o viaţă în Asia şi tot n-a înţeles. Poate ar trebui să urmezi exemplul thailandezilor. Sunt prea săraci să aibă o conştiinţă. Au înţeles că lumea aceasta este un

[28] Filiera Franceză (engl.) — (n.t.).

loc urât, în care toţi încearcă să te înşele. Dar trebuie să supravieţuiască. Nu au de ales. Trebuie să fii mai deştept, mai bogat şi mai puternic decât alţii. Thailandezii îi dispreţuiesc pe cei slabi.

Trase din ţigară.

— Îi spun acestei ţigări „ţinutul zâmbetelor”. Ei nu înţeleg că politeţea şi înşelăciunea provin din aceeaşi atitudine. Fie înşeli, fie eşti înşelat. Oricum ar fi, ştii că nu poţi câştiga în această lume. Vezi fata aceea care dansează la bar? O cheamă Noi. Noaptea se culcă pentru bani cu oricine o solicită. Este prostituată. Dar mâine, va da o parte din bani unui călugăr, iar restul îi va trimite familiei sale din nord, să-şi cumpere de mâncare. Deci procedează bine sau rău? Nici una, nici alta. Este o bună budistă — o femeie religioasă, la fel ca mine. Eu vând droguri, sunt obligat uneori să dau ordine care pun capăt vieţii cuiva, dar sunt un bun catolic şi om de familie. Înţelegi?

Lucien se uită la tatăl său, nedumerit. Baptiste se aplecă spre el.

— Cum vrei să trăieşti, Luc? îi şopti el apăsat. Vrei fete frumoase, o casă frumoasă, o viaţă minunata? Sau doreşti să rămâi cinstit?

Ruby se întoarse şi întrebarea rămase fără răspuns.

Baptiste se întoarse spre ea şi se calmă — redevenise fermecătorul *bon vivant.*

— Lucien crede că va rămâne la Bangkok, îi spuse el, de data aceasta în engleză.

Ruby ridică din umeri.

— Puţin îmi pasă.

Îşi aprinse ţigara.

— Fiul meu ar dori să intre în afacerile mele.

Ruby ridică din sprâncene.

— Ştiu la ce te gândeşti. Că nu se pricepe să conducă un bar.

Altă fantezie. Baptiste avea oamenii săi care se ocupau de barul Patpong şi de celelalte din Pattaya şi Vientiane, de cafeneaua din Chiang Mai, de compania care exporta jad şi de cea de transporturi aeriene.

— Poate că, într-o zi, vei trata direct cu Luc.

Acest fapt păru s-o trezească din toropeală.

Un australian sărise pe bar şi încerca să danseze cu una din fete, în timp ce managerul se străduia să-l convingă să coboare.

Fata în cizme de cow-boy chicotea, stânjenită.

— Îţi plac cocoşii[29]? îl întrebă Ruby.

Luc clipi. Oare îşi bătea joc de el?

— Cocoşii!

— Da, ai asistat vreodată la o luptă?

— De câteva ori. Nu-mi place.

— De ce?

Văzând că nu-i răspunde, îl întrebă:

— Ai o maşină?

Baptiste băgă mâna în buzunar şi aruncă un set de chei pe masă.

— Ia-o pe-a mea. Du-te, Luc.

Apoi adăuga în franceză.

— Distrează-te. Ruby este o fată bună. O să aibă grijă de tine.

Îi zâmbea.

Făcea parte din bonificaţia la vânzare, îşi dădu seama Lucien. Aranjase deja cu Ruby. Îşi imagina conversaţia lor: distrează-mi băiatul. Dă-i un motiv să rămână la Bangkok.

Ruby se ridică. Îl privi dispreţuitor pe Lucien.

— Vii sau nu?

Baptiste scoase tabachera şi îşi aprinse altă Gitanes.

— *Bon chance,* zise el.

47

Ruby îl conduse peste podul Taksin, în Thonburi, pe malul vestic. După o jumătate de oră, ajunseră la nişte barăci din lemn. Lucien parcă Mercedes-ul roşu al lui Baptiste la bordura trotuarului murdar şi se dădu jos. Duhnea a excremente şi, după aerul condiţionat din maşina sport, noaptea caldă tropicala îl făcu să asude.

— Aici? o întrebă Lucien.

I se făcuse puţin frică.

Ruby îl ignoră, croindu-şi drum printre gropile şi mizeria de pe trotuar şi păşind cu grijă, în pantofii ei negri de piele, cu tocuri înalte. Lucien auzea un zgomot, venind de undeva, de aproape,

[29] În engleză „cock” înseamnă şi cocoş şi organul sexual masculin. — (n.t.).

zgomotul unei mulţimi, ca la un meci de fotbal. Ruby se opri şi se întoarse cu mâinile în şold:

— Ai de gând să stai aici toata noaptea?

Înserarea se lăsa asupra Bangkok-ului, iar aerul poluat sclipea portocaliu-violet. Doi copii goi îi priveau din uşa unei barăci. Lucien ridică din umeri şi o urmă.

Îl conduse pe o alee îngustă, spre un hambar mare, de tablă. Acum se apropiaseră de zgomot. Ruby intră. Era ca într-o baie de aburi — o sută de thailandezi asudaţi înghesuiţi în jurul unei arene murdare, de nici zece metri pătraţi. În aer plutea un miros ascuţit de ţigări ieftine şi un iz de sânge. Câţiva bărbaţi se căţăraseră pe stâlpii de tek, să vadă mai bine. Toţi strigau. Unii se întoarseră spre ei când intrară, curioşi şi suspicioşi în acelaşi timp, dar apoi activitatea din arenă captă privirile tuturor.

Cei doi proprietari erau pe ring, ţinându-şi strâns cocoşii. Un al treilea aruncă alt cocoş spre unul din luptători, stârnindu-l atât de rău, încât sări din mâinile proprietarului să-şi sfâşie agresorul. Lucien observă că amândouă pasările aveau pinteni metalici ascuţiţi.

Spectatorii pariau strigând şi fluturând din mâini. Câţiva tăceau. Se mulţumeau să se înţeleagă din priviri cu cel care încheia pariurile. Acţiunea se concentra, se pare, în jurul unui grăsan cu o ţigară umedă, răsucită de mână, în colţul gurii şi teancuri de bani în buzunarul cămăşii.

— Dă-mi o mie de baht, zise Ruby.

— Pentru ce?

— Să pariez pentru tine. N-are rost să vii, dacă nu pariezi.

— Pariază pe banii tai, îi spuse Lucien.

— Ce fel de bărbat eşti tu? şuiera fata. Mă inviţi la o luptă de cocoşi şi nu pariezi pentru mine? Este ca şi când ai invita o fată la bar şi nu i-ai lua ceva de băut. Baptiste ştie cum te comporţi?

Lucien scoase din buzunar doua bancnote de cinci sute de baht şi-i dădu lui Ruby, care i le smulse din mână şi dispăru în mulţime. O văzu discutând cu bărbatul cel gras. Zgomotul mulţimii ajunsese la apogeu.

Lupta era gata să înceapă.

Lucien se uită spre ring. Unul din cocoşi avea un singur ochi, din cauza altei lupte, mai mult ca sigur. Era mai gras decât celălalt şi avea câteva pene aurii pe aripi.

— Pe care ai pariat? o întrebă el, când se întoarse.

— Pe cel cu un ochi. Am pariat de multe ori pe el. Nu poate să piardă.

Lupta începu. Răsună un strigăt dintr-o sută de piepturi, când se atacară, sfâşiindu-se cu ciocurile şi pintenii. În natură, cocoşii se năpusteau cu pintenii să-şi alunge un rival din teritoriu, de obicei fără să se rănească grav. Dar, când li se pun pinteni ascuţiţi, rănile sunt mortale.

Pasărea cu un singur ochi dădea deja semne de oboseală. Era mai mare, dar mai înceată, probabil şi mai în vârstă.

Lupta nu dură mult, doar treizeci de secunde. Cealaltă pasăre era mai agresivă. Se năpusti şi o lovi de câteva ori cu pintenii pe cea cu un singur ochi. Cocoşul rănit încercă să se retragă, cu ciocul rupt şi plin de sânge pe-o aripă şi pe piept. Celălalt ataca încontinuu, producând răni ireparabile. Arbitrul opri lupta şi proprietarii se grăbiră să ia păsările.

— Dă-mi cinci mii de baht, zise Ruby.

Cămaşa lui Lucien era udă de sudoare şi i se uscase gura. Îi venea să vomite.

— Pentru ce?

— Trebuie să ne recuperăm banii, îi răspunse ea.

Dar nu şi-i câştigară. Ruby pierdu de patru ori şi câştigă o singură dată. Şi atunci nu-i înapoiase banii.

— Eşti un zgârcit, îi reproşa ea, când refuzase să-i mai dea bani.

— Am pierdut deja cinci sute de dolari. Mai mult decât câştigă oamenii aceştia într-un an întreg. Nu-mi spune că sunt zgârcit.

— Eu cheltui mai mult decât atât pe haine într-o singură săptămână. Hai, du-mă acasă acum.

Se strecurară în beznă spre maşină. Felinarele cu kerosen din uşile barăcilor îi ajutară să se orienteze. Odată, Lucien călcă pe ceva moale — noroi probabil — dar nu se opri să vadă. Ajunseră la maşină. Zgomotul mulţimii încetase acum.

Se suiră şi Lucien pomi motorul.

— Chiar o să rămâi în Bangkok? zise ea.

— Poate.

— Eu cred că ai face mai bine să te întorci în Franţa.

Lucien se simţea jignit. Ce-i păsa lui ce părere avea această cantoneză lacomă despre el? Luă două monede de cinci baht din buzunar, le ţinu la spate şi apoi întinse pumnii strânşi în faţa ei.

— Vrei să pariem? Am un pariu pentru tine, *tron du cul,*

adăugă el, în franceză.

Ruby îşi scoase ţigările Dunhill. Îşi aprinse una şi suflă fumul prelung. Îşi amintea ce-i spusese odată mama ei, despre tatăl ei. *Problema cu tutunul este că nu acţionează destul de repede.*

— Care pariu?

— Dacă ghiceşti în care pumn este moneda, te duc acasă. Dacă nu, te întorci pe jos.

— Îţi baţi joc de mine.

— Nu-mi bat joc de tine, zise el, maimuţărindu-i accentul. Suntem doar la o jumătate de milă de Charoen Nakhorn Road. Poţi lua un taxi de acolo. Dacă n-o să fii violată până ajungi.

Ruby îi atinse mâna stângă. El o deschise pe cealaltă şi îi arată moneda de cinci baht. Apoi se dădu jos din maşină şi veni să deschidă portiera din dreptul ei.

— Afară.

— Gata cu gluma, spuse Ruby. Du-mă acasă.

Lucien o luă de braţ şi o trase afară. *Merde alors,* ce beznă este aici. Auzi doi bărbaţi spunând ceva în thailandeză şi râzând. Dar luminile Mercedes-ului dezvăluiau doar o alee pustie, un câine costeliv şi nişte sticle de plastic.

O scoase din maşină.

— O să-mi pun prietenii să-ţi rupă picioarele pentru asta, rahat ce eşti!

Părea speriată.

— Mai încerci o dată? Este ultima ta şansă, îi spuse Lucien.

Ruby trase din ţigară. Sclipea în beznă. Auzi trosnetul tutunului aprins.

O trase la lumină.

— Dacă vei câştiga, te duc acasă, dacă pierzi, mă culc cu tine la noapte.

Ruby îşi trase geanta pe umeri şi aruncă ţigara în noroi.

— O.K.

Lucien duse mâinile la spate şi apoi le întinse.

— Mâna dreaptă.

O deschise. Nimic.

— Ai pierdut, zise el.

O împinse în maşina şi trânti portiera.

— Wireless Road, îi spuse ea.

Îşi aprinse altă ţigară. Îi tremurau mâinile.

Lucien zâmbi.

Ruby locuia într-un bloc cu şase etaje, în Soi Langsuan, la o aruncătură de băţ de Parcul Lumpini. Apa albastră a unui bazin în formă de rinichi era luminată de reflectoarele atârnate în bananierii din jur. Lucien parcă într-un garaj subteran, între un MGM negru şi o limuzină Mercedes cenuşie.

Luară ascensorul până la etajul al cincilea, cu nişte aviatori de la Lufthansa. Lucien bănuia că unul din ei avea un apartament aici. Când ajunseră la al treilea etaj, răsună muzică rock. Undeva se dădea o petrecere.

Apartamentul lui Ruby se afla la al cincilea etaj.

Merseră în linişte şi înaintară pe un coridor deschis, care dădea spre bazin. Ruby deschise uşa şi intrară.

Camerele erau mobilate ca într-un motel: crom şi fier. Fără haine, fără fotografii, fără bileţele pe frigider, fără farfurii puse la scurs pe chiuvetă. Este doar un debuşeu pentru ea, se gândi Lucien.

Îl luă de mână şi-l duse în dormitor.

Ruby aprinse lampa şi aruncă geanta din piele de crocodil pe noptieră. Jaluzelele erau trase, iar hotelul Dusit Thani se înălţa în noapte.

Îl privi şi aşteptă. Lucien se simţea mai puţin sigur pe sine. Îşi aminti ce-i spusese tatăl lui odată.

— Ştii cum să aduci la orgasm o cantoneză? Îi pui o bancnotă de o sută de dolari pe pernă şi o faci să se concentreze asupra ei.

În afara atmosferei exotice a barului tatălui său şi a luptei de cocoşi, nu-i mai părea atât de atrăgătoare.

— Ai de gând să stai acolo toată noaptea?

— Am câştigat pariul, aşa că pot să fac ce vreau.

Îşi încrucişă braţele, nervoasă.

Îşi scoase eşarfa şi o aruncă pe pernă, căutându-şi zarurile în poşetă.

Apoi, le strânse în palmă.

— Dacă vei câştiga tu, îmi legi mâinile şi faci ce vrei. Dacă nu, te leg eu şi fac ce vreau. O.K.?

Lucien ezită.

— Nu mai ai chef să pariezi, franţuzule? Ţi-e frică? N-ai forţa lui taică-tu. Te temi că nu poţi să te ridici la nivelul lui. Poate că ai dreptate, franţuzule.

— Mă cheamă Luc.

Scuturã zarurile, zâmbindu-i batjocoritor.

— Crezi că acum dacă m-ai înşelat cu trucul tău ieftin o să te iubesc şi o să te ling ca pe o frişca? Haide, franţuzule. Poate ai noroc din nou, de data aceasta.

Lucien ezită, entuziasmat şi speriat. Îşi dădea seama că nesiguranţa şi pericolul îl excitaseră.

— Ţi-e frică de-o chinezoaica micuţă?

Îi smulse zarurile din mână şi le aruncă pe noptieră. Patru-trei. Şapte.

Ruby le luă şi le scutură.

— Ce vrei să fie? murmură ea. Vrei să câştigi sau să pierzi?

Lăsă zarurile să cadă pe masă.

— Cred că poate vrei să pierzi.

Dublă de şase.

Ruby îşi duse mâinile la spate şi se întinse pe pat. Simţii cum îl priveşte intens, ca pe un om de ştiinţă, interesat în experimentul său.

— Şi acum ai s-o iei la goană? zise ea.

— Dacă te las… ce o să faci?

Ruby zâmbi.

— Nu mai are niciun farmec să joci, dacă ştii ce-o să se întâmple.

Luă eşarfa şi o răsuci pe degete.

— Sexul este întotdeauna un risc.

Lui Lucien îi tremurau mâinile. Inspiră adânc. Simţea parfumul lui Ruby, văzu coapsele sale suple când se aşeză picior peste picior.

— O să-ţi leg mâinile, ce crezi că o să fac, Luc? zise ea, în şoaptă.

Se aplecă să-i vadă despicătura dintre sâni.

Lucien se duse la fereastră şi se uită afară, ştiind că se hotărâse deja. Îşi scoase pantofii şi se aşeză pe pat.

Ruby se întoarse, îngenunchind pe cuvertură. Îl împinse pe pernă şi îi legă braţele de pat.

Era palpitant că luase o hotărâre. Îşi aminti de celelalte mari jocuri ale vieţii sale; cel de la Bursă, în ’87, banii investiţi în compania de cercetare. De fiecare dată pierduse catastrofal. Şi, cu toate acestea, tânjea după senzaţii tari. Iar Ruby reuşise să i le trezească din nou.

Era atât de încordat, încât simţea că se sufocă. Îi tremurau braţele. Ruby îl încalecă, aşezându-se pe burta lui.

— Ce pariu nebunesc ai făcut, zise ea. Poate că Ruby o să te placă, până la urmă.

Începu să-i desfacă nasturii cămăşii şi îşi apăsă un deget în mijlocul pieptului său. Unghia ei roşie îi lăsă o zgârietură vizibilă.

Şoldurile ei se mişcau sinuos.

— Îţi place, baby? Îţi place să călăreşti pe o bară de fier?

Alunecă în jos, îi deschise cureaua şi-i trase pantalonii pe şolduri. Apoi îşi udă vârful degetelor cu limba.

— Umezeşte-te pentru mine, murmură ea. Vreau să pătrunzi ca untul fierbinte.

Lucien gemu şi închise ochii. Nu mai fusese niciodată aşa, nimic din ce făcuse cu femeile nu se compara cu aceste clipe. Ruby îşi umezi din nou degetele, la nesfârşit. *Nom de Dieu!*

Aproape instinctiv, încercă să-şi mişte mâinile, s-o apuce şi să oprească acest chin dulce, să preia controlul. Eşarfa îi strângea încheieturile. Îi zâmbea, privindu-l fix. Îşi umezi din nou degetele.

— Te rog, zise el.

— Nu încă. Trebuie să fii pregătit, baby.

Începu să-i vorbească aidoma lui Suzy Wong.

— Eşti prea mare pentru o chinezoaică micuţă.

— Ruby…

— De ce te grăbeşti, franţuzule?

— Te rog.

Îşi băgă degetele sub fustă. Acum îşi căuta propria ei plăcere. Lucien o urmări vrăjit. Nu mai zâmbea. Îşi linse din nou degetele, îşi bagă mâna între picioare şi se aplecă peste el, sprijinindu-şi o palmă pe pernă, lângă faţa lui. Obrazul ei era la câţiva centimetri de al lui, îi simţea respiraţia; singurele lucruri care existau acum pentru el erau parfumul ei şi dorinţa cumplită care-i sfâşia trupul.

— O să ajung în curând, zise Ruby.

— Te rog.

— O doreşti pe Ruby rău de tot? gâfâi ea.

— Te rog!

— Floarea de lotus este gata pentru tine. Norii vor izbucni în curând.

Se ridică. Cu o mână, îşi dădu chiloţii la o parte, iar cu cealaltă îi cuprinse sexul şi-l băgă în ea. Lucien strigă uşurat. Ruby îi cuprinse şoldurile şi se mişcă lasciv.

— Scoate-ţi rochia, murmură el.

Ruby clătină din cap.

— Scoate-o, repetă el.

Dar era imobilizat.

Fata îl privea drept în ochi. O văzu cum se schimbă la faţă, din ce în ce mai excitată. Strigă o dată şi se cutremură. Îşi dădu capul pe spate, inspirând adânc şi apoi se aplecă peste el, epuizată.

Lucien mai avea foarte puţin până să ajungă la orgasm. Încercă să se mişte o dată cu ea, dar fata era amorţită, cu mâinile pe umerii lui.

— Ruby!

— Eşti tot în lumea zeilor, murmură ea.

— Ruby, te rog!

Acum se ridicase de pe el. Încercă să-şi salte şoldurile, dar în zadar. Vru s-o sărute, însă îşi întoarse faţa, râzând. Apoi se dădu jos din pat şi luă zarurile.

— Ce faci?

— Se pare că o să explodezi, baby. N-am mai văzut ceva atât de mare. Mă faci praf.

Lucien îşi agită braţele înnebunit. Furia şi dorinţa clocoteau înăuntrul lui. Deodată, înţelese jocul.

— Îţi mai dau o şansă, aşa cum mi-ai dat şi tu mie. Mai mult de şapte şi te rezolv. Cum vrei. O.K.?

Lucien gemu şi închise ochii.

— Căţea!

Simţi zarurile pe pieptul lui şi o auzi ţinându-şi respiraţia.

— Trebuie să te uiţi.

Îşi înălţă capul. Zarurile aterizaseră pe părul de pe pieptul lui. Doi cu cinci.

— Îţi trebuia mai mult de şapte să câştigi. Ai pierdut.

Ruby se ridică, îşi netezi rochia şi îşi luă geanta din piele de crocodil.

— Unde te duci?

— Este încă devreme, baby. Mă duc să câştig ce am pierdut în noaptea asta. Poate o să găsesc un joc de *pai gau* în Chinatown. Te-aş lua şi pe tine, dar eşti legat.

Se înroşise la faţă. Orgasmul o aţâţase, în loc s-o obosească. Se aplecă, îi sărută penisul umflat cu aceeaşi afecţiune nepăsătoare cu care ai săruta creştetul unui copil.

— Poate ne vedem mâine, zise ea.

— Ruby!

Lucien se zbătu disperat. *Nom de Dieu de bordel de merde!*

Ruby îi făcu cu mâna.

— Pe curând, zise ea şi plecă.

Auzi uşa închizându-se în urma ei.

Lucien rămase treaz toată noaptea. Era prea excitat şi speriat. Ştia că acest joc nu se terminase. Şi mai era şi chinul fizic; durerea din vintre era insuportabilă.

În cele din urmă, aţipi. Trecuseră câteva minute sau ore când se trezi, văzu o pată roşie murdară pe cer, semn că se iviseră zorile. Se făcuse frig şi începu să tremure.

Încercă să nu se gândească la faptul că s-ar putea să nu se mai întoarcă. Nu, era absurd. Dar nesiguranţa îi otrăvea sufletul.

Aţipi din nou şi fu trezit de sunetul unei chei în broască.

— Ruby!

Menajera lui Ruby stătea în prag, privindu-l impasibilă. Era o thailandeză micuţă şi rotunjoară, cu un zâmbet plăcut.

— Ruby telefonat, zise ea într-o engleză stâlcită. Spus să fac curăţenie acum.

Se uitară unul la altul în liniştea stânjenitoare care se lăsase.

— Vreţi să vă ajut? zise ea în cele din urmă.

48

Sala de box Lumpini

Cei doi boxeri se încăieraseră, în picioarele goale, încercând să se împingă cu tălpile. Trupurile lor suple, maronii, sclipeau de sudoare. Gongurile şi tobele se ridicară într-un crescendo, dar niciunul din boxeri nu părea să puncteze decisiv. Lui Ruby i se părea mai mult un test de rezistenţă, nu un sport sângeros. Pariase zece mii de baht pe băiatul în şort albastru de mătase, un tânăr frumos, musculos, care o atrăgea sexual. Dacă aveau noroc amândoi, va câştiga.

La sfârşitul rundei, îşi ridică privirile şi văzu un grup de patru bărbaţi bine îmbrăcaţi, înaintând spre ea. Cel mai mic dintre ei,

un thailandez, jovial, cu piele netedă, îi atrase atenţia.

Era Louis Huu.

Se aşeză şi bodyguarzii săi se instalară în jurul lui, pe băncile de lemn.

— Ruby, zise Louis Huu. Ce surpriză să te văd în Bangkok. M-a urmărit până aici astă-seară, îşi spuse Ruby. Mă urmăreşte probabil de când am venit în Thailanda.

— Ai noroc până acum? o întrebă el.

— L-am ales pe cel în şort albastru, zise ea, dar cred că o să piardă.

Louis ridică din umeri.

— Nu paria niciodată pe oameni, Ruby. Nu poţi avea încredere. Doar caii sunt credincioşi.

— Da, caii sunt buni, dar sunt conduşi de oameni. Ultimul pe care am pariat, avea un jocheu cu creieri de maimuţă şi a fost descalificat.

Louis râse.

— Îmi amintesc. Happy Valley. Ce ghinion. Deci ce faci la Bangkok?

— Nişte afaceri.

— Nişte afaceri pentru Eddie Lau? Nu mă privi atât de şocată. Mie poţi să-mi spui.

— Fac afaceri pentru mulţi oameni.

Atitudinea lui Louis Huu se schimbă brusc, ca soarele umbrit de nor.

— Unde este? şuieră el.

Doar i-am spus lui Eddie că aşa o să se întâmple! Lui Ruby i se strânse stomacul de frică. Dar nu avea unde să fugă. Louis Huu venise cu bodyguarzii. Ar fi putut s-o ucidă chiar aici dacă ar fi vrut. N-avea cine s-o ajute pe Ruby Wen la Bangkok.

— Jur că nu ştiu unde este.

Louis Huu râse pe neaşteptate.

— Nu trebuie să te încrezi niciodată în jurământul lui Ruby Wen.

— Sunt şi eu ca oricare altă femeie de afaceri.

— Unde este?

— Nu ştiu.

Louis oftă, umflându-şi obrajii. Părea trist, ca şi când şi-ar fi dat silinţa s-o ajute.

— Ai nevoie de prieteni în ţara aceasta, Ruby. Câţi ţi-ai făcut

până acum? Într-o zi, vei avea nevoie de Louis Huu.

— Este bine să ai mulţi prieteni.

— Da, este bine, Ruby. Mai ales prieteni ca mine. Dar vei descoperi acest adevăr de una singură. Şi poate că atunci o să-mi spui unde este Eddie Lau.

Se aplecă spre ea. Îi simţea respiraţia: lămâie, brandy. Tutun de bună calitate.

— Am auzit că datorezi mulţi bani în Bangkok. Trei sute de mii. Alt motiv pentru care îţi trebuie prieteni, Ruby.

Fata se albi la faţă. Cum aflase Louis Huu de datoriile sale la jocurile de noroc?

Muzica răsună din nou. Boxerii se întorceau în ring. Louis Huu se ridică şi plecă, urmat de bodyguarzii săi. Ruby îl urmări cum se îndepărta, cu un amestec de spaima şi uşurare.

Scăpase teafără. Deocamdată. Dar poate că avea alt plan pentru ea, mult mai sinistru.

* * *

Soarele cobora la asfinţit, într-o pâclă violetă. În Patpong, schimbul de zi lăsa locul celui de noapte, magazinele îşi strângeau măsuţele şi scaunele de la stradă, iar fetele coborau din *tuk-tuks* să-şi înceapă lucrul în saloanele de masaj, baruri sau spectacole sexy. Turişti danezi şi germani rătăceau pe străzi, pregătiţi pentru o altă noapte de orgii. Neonul sclipea şi muzica rock bubuia până în stradă.

Când Lucien apăru în 69’s, managerul thailandez îl recunoscu şi-i aduse imediat o sticla de San Miguel. Tatăl sau nu sosise încă. Lucien se aşeză pe scaun să-l aştepte. Se hotărâse. În noaptea aceasta îi va spune tatălui său că se întoarce în Franţa.

Îşi dăduse cuvântul faţă de Noelle că nu va face niciodată parte din lumea murdara a lui Baptiste. Tatăl său n-avea decât să încerce să-i sucească minţile cu filozofia lui falsă — Noelle o numea „apărarea Nürnberg”. Poate că exista un sâmbure de adevăr în ideile lui. Era un argument seducător, şi Lucien se simţea uneori ca un bărbat prins într-un vârtej care-l atrăgea pe marginea unei clădiri înalte. Dacă se aventura prea aproape, propriile sale temeri l-ar putea convinge să sară.

Nu erau decât câţiva oameni în bar. Două fete în costume mulate fumau şi beau Coca-Cola cu paiul, iar doi nemţi discutau

în contradictoriu despre echipa lor de fotbal. Observă silueta unei femei într-unul din separeurile întunecate din spate.

Se ridică în picioare şi veni spre el, atârnându-şi pe umeri lanţul auriu care-i susţinea poşeta.

— Ce cauţi aici? o întrebă el cu amărăciune.

— Te aşteptam, zise Ruby.

— Pe mine?

— Tot mai eşti supărat, franţuzule?

— Poate o să-ţi rup gâtul.

— Îmi iei ceva de băut, baby?

— Nu-mi mai spune aşa, zise el, dar făcu semn barmanului, care-i aduse încă un whisky cu sifon.

— N-ai de ce să fii supărat. Pun pariu că nu te-ai mai distrat niciodată atât de bine cu o fată.

— Păcat că s-a terminat la jumătate.

— Voi, *gwailos.* Vă grăbiţi întotdeauna.

— Sigur. Ne grăbim. După părerea ta, trebuia să aştept trei zile.

Ruby bău jumătate din whisky dintr-o înghiţitură.

— Îmi împrumuţi trei sute de mii de baht, zise ea?

Lucien o privi uluit.

— Nu-i chiar atât de mult. Nu ţi-aş fi cerut niciodată, dacă n-ar fi fost important.

Lucien nu-şi găsea cuvintele potrivite. Era revoltat. Mai întâi îi pierduse toţi banii în luptele de cocoşi, apoi l-a chinuit şi l-a umilit, iar acum avea tupeul să-i ceară asemenea sumă de bani.

— Par chiar atât de prost?

Ruby îşi plecă privirile şi-i spuse în şoaptă.

— Am pierdut mulţi bani la *pai gau***.** Cineva o să mă facă bucăţi dacă nu plătesc. Vrei să mă vezi moartă?

— Da.

— Nu-s prea mulţi bani. Tatăl tău este cel mai mare gangster dintre toţi *farang*-ii din Bangkok.

— Atunci de ce nu-i ceri lui?

— Nu mi-ar împrumuta nici trei baht, cu atât mai puţin trei sute de mii.

— Şi de ce ai apelat la mine?

— N-am la cine altul.

Era o minciună, se gândi Lucien. A venit la el pentru că-l credea prost şi bleg. Fiul cel bleg şi răsfăţat al lui Baptist.

Gândeşte cu fundul.

— Aş putea să fiu prietena ta, îi propuse ca.

— Trei sute de mii de baht este cam scump pentru servicii incomplete, Ruby.

Îl privi furioasă.

— Nu-ţi propun să fiu gunoiul tău, o prostituata, ci o prietenă în adevăratul sens al cuvântului. Ce zici?

Lucien clătină din cap. Îl mângâie pe braţ.

— Ştiu că te prefaci că nu eşti supărat. Doar n-o s-o părăseşti pe Ruby a ta.

— Lasă-mă în pace, zise el.

Aruncă zarurile pe bar. Cinci-doi.

— Poate, de data aceasta o să câştigi.

— Las-o balta.

— Daca câştigi, vii acasă cu Ruby. Voi fi prietena la. Dacă pierzi, suntem chit.

Luă zarurile şi le aruncă dispreţuitor. Şase-şase.

Ruby făcu semn unui *tuk-tuk* să-i ducă în apartamentul ei din Wireless Road. Când ajunseră, îl băgă sub duş. După ce ieşi, îi dădu un whisky cu apă minerală, gheaţă. Şi suc de lămâie.

— Aşteaptă, zise ea şi-l duse în dormitor.

Se aşeză pe pat, ascultând duşul. Ruby avea dreptate. Timp de trei zile nu se gândise decât la ea. Era imprevizibilă, exotică, periculoasă. Simboliza toate lucrurile de care fusese învăţat să se ferească.

Intră în dormitor goală, cu excepţia pantofilor negri cu tocuri înalte şi a lanţului de aur din jurul gleznei stângi. Trupul ei suplu sclipea, uns cu ulei. Muşchii ieşeau în evidenţă, perfect conturaţi. N-avea niciun fir de păr pe corp.

Îngenunche între picioarele lui şi-i trase prosopul. *Nom de Dieu de bordel de merde.* Penisul lui era ca o bara de fier. Îl împinse pe pat şi limba ei flutură ca fâlfâitul a mii de fluturi peste sexul întărit. Gemu cu voce tare.

— Voi, *gwailo,* murmura ea. Vă grăbiţi întotdeauna.

Zăceau în patul răvăşit, cu cearşafurile îmbibate de sudoarea lor. Ruby îşi sprijinise capul pe pieptul său, ascultând bătăile răsunătoare ale inimii lui.

— Acum te mai întorci în Franţa? murmură ea.

— Nu ştiu, zise el.

Simţea că i se umflase limba în gură şi îi ţiuiau urechile. Nu voia decât să doarmă.

— N-o să fii fericit acolo. Îţi place prea mult Bangkok-ul. Poate semeni cu tatăl tău mai mult decât crezi.

Erau exact cuvintele pe care tânjise să le audă. Am încercat să fiu bărbatul pe care şi-l imaginase Noelle, se gândi el. Deşi, în realitate, îmi doream să fiu ca Baptiste.

— Întoarce-te în Franţa şi vei vedea că n-o să te gândeşti decât la Ruby.

— N-aş… paria… pe asta, murmură el.

— Ruby pariază pe orice.

Simţea că alunecă, învăluit de norii roşii, gelatinoşi, care-i umpleau capul.

— Dacă nu fac rost de trei sute de mii de dolari până mâine, o să mă taie bucăţi.

Lucien se trezi. Îi plesnea capul de durere. Jaluzelele eram trase şi lumina îi rănea ochii. Căuta ceasul pe podea. Îi trebui mult timp până reuşi să-l descifreze. Ora opt. Dormise aproape zece ore.

— Ruby?

Se ridică gemând şi se uită prin dormitor. Văzu cearşafurile pătate şi hainele mototolite pe podea.

— Ruby?

Se împletici sub duşul rece timp de cinci minute, iar apoi se întoarse în dormitor să se îmbrace. Se întrebă când plecase Ruby. Parcă dormise somnul de veci.

Merde alors! Îşi căută portofelul în haină.

Era gol.

Noaptea trecută pierduse aproape patruzeci de mii de baht. Cum de fusese atât de prost? Luă paharul de pe masă şi îl mirosi. O pulbere albă, mică, se depusese pe sticlă.

Târfuliţa! Îşi bătuse din nou joc de el.

Idiotule, îşi repetă el de nu ştiu câte ori. *Idiotule!*

Se aşeză să aştepte, cuprins de o furie oarbă.

Auzi o cheie în broască. Poate că era doar menajera. Cel puţin, de data aceasta, nu va mai trebui să-l dezlege. Paşi pe hol. Se întoarse.

Era Ruby. Mirosea a fum şi sudoare şi avea cearcăne la ochi.

Se clătină, obosită.

— O să te ucid, îi spuse el, foarte calm.

Ruby îi zâmbi veselă. Apoi băgă mâna în geantă şi scoase un teanc de bancnote de cinci sute de baht. Le aruncă în aer şi alergă prin cameră, aruncându-se de gâtul său. Îl sărută brutal pe gură.

— Te iubesc atât de mult, murmură ea, cu răsuflarea tăiată. Mi-ai salvat viaţa.

— Banii mei, zise el.

— Ţi i-am recuperat pe toţi, îi spuse ea, ca şi când i-ar fi făcut o mare favoare. Am jucat *pai gau* toată noaptea şi am câştigat mult. Mi-ai salvat viaţa.

Îl sărută din nou, de data aceasta mai blând, cu gura deschisă.

— Am un cadou pentru tine, îi spuse ea şi îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui. Vrei să-ţi legeni prietena până adoarme?

49

Vila lui Baptiste era în Sukhumwit Soi 71, ascunsă în spatele palmierilor şi al zidului înalt, alb, cu sticlă pisată în partea superioară. Lucien împrumutase Mercedes-ul mamei sale. Un bărbat blond, cu o mutră serioasă, în tricou alb şi blugi, cu o staţie radio portabilă în buzunarul pantalonilor îi făcu semn, dincolo de porţile înalte.

Aleea era presărată cu tufişuri înalte până la talie, ibiscuşi şi florile paradisului strălucind în paturile de flori din grădină. Lucien parcă maşina şi urcă scările. Casa era construită în stil franţuzesc, cu verandă albă şi ferestre verzi, cu obloane. Doi garudas, sculptaţi din lemn masiv de mahon, străjuiau intrarea.

Maimuţele se zbenguiau în copaci. Atmosfera era paşnică, dar măsurile de securitate contraziceau acest fapt. Lucien observă câinii samoy, fâţâindu-se în cuştile lor şi camerele de luat vederi montate în pereţi.

O thailandeză drăguţă într-o rochie albă de mătase îl salută la intrare. Lucien o recunoscu. Era *mia noi,* soţia cea tânără a tatălui său. Din câte ştia, părinţii săi nu divorţaseră niciodată.

Întinse mâinile spre el.

— *Sawadee ka,* murmură ea.

— *Sawadee krap,* răspunse Lucien.

Se întoarse şi-l conduse prin foaierul de marmură, în casă. Interiorul era decorat în stil francez de epocă, cunoscut drept marmura „louis”, aur şi brocard roşu. Tatăl lui era în sala de gimnastică, care dădea spre piscină. Stătea întins gol, pe burtă, pe o masă cu suprafaţă din piele, în timp ce o tânără thailandeză îi freca umerii cu ulei.

Lucien clipi. Nu-şi dăduse seama până acum că tatăl său era atât de bolnav. Puteai să-i numeri coastele.

— Lucien, zise Baptiste, fără să-şi ridice privirile.

— Bună, papa.

— Vino şi aşază-te. Vrei să bei ceva? Ai whisky la bar şi bere în frigider.

Lucien luă o bere Singha şi o bău direct din sticlă. Văzu pe fereastră altă fata, stând lângă piscină. Îi zărea vârful capului şi picioarele bronzate. Citea o revistă.

La o vârstă, când alţi bărbaţi se gândesc la pensionare, tatăl meu este înconjurat de un harem personal! Era cuprins de admiraţie şi dezgust în acelaşi timp. Mă compar întotdeauna cu el, Dar nu rezist concurenţei.

Trase un scaun greu din trestie şi se aşeză în faţa mesei de masaj, ca să-l privească pe tatăl său drept în faţă. Avea nişte riduri pe obraji şi frunte, pe care nu le mai observase până atunci. Îi auzea respiraţia şuierătoare în plămâni.

Maseza începu să-i frece picioarele. Îi flexa fiecare deget în parte şi Baptiste se strâmba.

— Îmi zdrobeşte şi oasele din cap, zise el zâmbind.

— E drăguţă, spuse el.

— O vrei?

Lucien clătină din cap.

— Dar îţi mulţumesc pentru ofertă.

Baptiste se arătă dezamăgit. Fata îi dădu cu ulei pe picioare, masându-l apăsat.

— Bună maseză, zise el. Când îţi freacă picioarele, simţi până în cap.

Îşi sprijini bărbia pe braţe.

— Dă-mi o ţigara.

Lucien se ridică şi-i aduse tabachera de argint. Baptiste deschise gura şi Lucien aprinse ţigara cu bricheta Dunhill de aur a tatălui său. Baptiste se înroşi imediat la faţă, gata să se sufoce. Nu reuşea să-şi recapete respiraţia. Maseza se opri, speriată.

— Nu te opri, *imbécile,* pufni el. Am tuşit, atâta tot.

Îşi stăpâni spasmul şi inspiră adânc.

— *Maman* spune că ai emfizem.

— Aşa îi spun doctorii. Un cuvânt aiurit, ca oricare altul. Nu mai pot să mă caţăr pe munţi, dar am o inimă de taur.

— Trebuie să renunţi la fumat.

— *Putain!* Aerul pe care-l respir zilnic în Bangkok este la fel de rău.

Îi făcu semn spre geanta diplomat din colţul camerei.

— Uită-te în ea.

Lucien o aduse şi o aşeză în poala sa. Piele de crocodil, cu încheieturi solide, din aur. Scumpă.

— Hai, deschide-o, tună Baptiste.

Lucien desfăcu încheieturile. În geantă erau teancuri de bancnote de cinci sute de baht, strânse cu benzi elastice.

— Un milion şi jumătate de baht, spuse Baptiste. Un sfert de milion de franci.

Lui Lucien i se uscă gura. Nu mai văzuse atâţia bani gheaţă la un loc în viaţa lui.

— Sunt ai tăi.

Răsuflă uşurat. Papa voia să-l ajute.

— Dar trebuie să-i câştigi.

— Să-i câştig?

— Ţi-am spus că nu este nevoie să munceşti mult ca să faci bani. Dacă ar fi de ajuns să munceşti din greu, atunci fiecare om care sparge pietre şi cară cărămizi ar locui într-o vilă ca aceasta.

Se bătu cu degetul în tâmplă.

— Trebuie sa fii deştept şi să rişti din când în când.

Tatăl său îi zâmbi. Maseza îi dădea cu ulei pe coapse, frecându-i muşchii cu degetele ei puternice.

— Mai vrei să te întorci în Franţa, Luc?

— Trebuie.

Baptiste trase din ţigară, privindu-l atent.

— Ştii ce trebuie să faci ca să câştigi aceşti bani?

— Să ucid pe cineva?

— Atâţia bani doar ca să ucizi pe cineva? În Thailanda?

Râse şi se înecă de tuse.

— Nu, Luc. Trebuie să duci o servieta acolo unde o să-ţi spun.

— Droguri.

— Ce altceva crezi că merita atâţia bani? Tricourile?

Lucien închise geanta. Nu, n-o s-o facă.

— Credeam că nu trebuie să te implici direct.

— Vreau să văd din ce eşti făcut, Luc. Dacă ai curaj.

— Nu, tată.

— De ce? Este contrar moralei tale? Gândeşte-te. Dacă mă opresc mâine, o să se oprească şi traficul cu droguri? Nu. Nu pot să-i opresc pe oameni să-şi injecteze morfină sau să plătească o femeie frumoasă ca să se culce cu ea. Este o lume rea. Nu contează ce am face noi. Dacă cineva îţi spune că nu este adevărat, înseamnă că este un mincinos. La fel ca şi tine, sunt *homme d'affaires,* iar prima regulă în afaceri este următoarea: să obţii profit. Aşa că încerc să obţin profituri. Este chiar atât de rău, Luc?

Lucien se gândi la mama sa. Toata viaţa lui îl prevenise că aşa o să se întâmple. Stai cât mai departe, Luc. Fereşte-te de el. Pentru binele meu şi al tău, Luc.

— Deci, ce ai de gând? Te întorci în Franţa, încerci să-ţi plăteşti datoriile? Sau vrei să stai aici şi să fii un pirat ca tatăl tău?

Zâmbi, dezgolindu-şi dinţii albi, contrastând cu pielea maronie. Surâsul său şi peticul negru de la ochi îl făceau irezistibil.

— Trebuie să mă gândesc, zise Lucien.

— O.K., spuse Baptiste. Dar cred că te-ai hotărât deja.

50

Chinatown din Bangkok era un labirint de alei înguste, astupate de Peugeot-uri şi Datsun-uri zgomotoase. Strigătele negustorilor ambulanţi şi radiourile răsunau toată ziua. Semne chinezeşti, pictate vertical pe ziduri, magazine mici, care vindeau orice, de la piese vechi de maşină, până la insigne „Votaţi-l pe Nixon preşedinte" şi cornuri de rinocer, în timp ce afară, bătrânele stăteau cu coşuri de răchită în faţă, pline cu banane, varză albă, raţe vii, ardei roşu şi papaya.

Lucien îşi conducea Toyota mare prin acest labirint. Aerul condiţionat funcţiona la maximum, dar i se umeziseră palmele pe volan şi i se scurgea transpiraţia pe spate şi sub braţe.

Copiii mici se strecurau prin trafic, vânzând flori şi mâncare, în

timp ce alţii se ofereau să cureţe parbrizele pentru un baht. Un tânăr pe o motocicleta Kawasaki se strecură printre maşini, cu prietena cocoţată în spate. Lucien observă că îşi dădea cu ojă pe unghii.

Două sute cincizeci de mii de franci.

Sigur, suma nu-i acoperea toate datoriile. Dar o să-şi plătească cei mai presanţi creditori, fără să se umilească faţă de Noelle. Nici nu trebuia să afle vreodată. Va lua banii şi se va întoarce la Paris, gata să-şi croiască un nou drum în afaceri, aşa cum făcuse întotdeauna.

Ştia de ce tatăl său îi făcuse această propunere. Voia să-l seducă, să-i fluture sub nas bani mulţi. Crede că banul este zeul meu, aşa cum este pentru el.

Era un risc enorm. Încerca să nu se gândească la ce s-ar întâmpla dacă ar fi oprit şi percheziţionat de poliţie după ce îşi lua valiza. Se întrebă dacă era adevărat ce se spunea despre Thailanda; că puteai scăpa din orice, dacă aveai bani. Oare Baptiste era suficient de influent?

Simţea aceeaşi încordare ca în noaptea aceea, cu Ruby Wen, acelaşi amestec de spaimă şi entuziasm. Pulsul i-o luase razna şi îi pompa adrenalină în vene. Simţea că putea să devină cu uşurinţă robul acestei senzaţii. La fel cum unii au boala vitezei sau a lansării cu paraşuta.

Semaforul se schimbă şi maşinile porniră, scuipând fum.

Lucien se uită la ceas. Zece. O să întârzie. Trebuia să ajungă la Indra Regent, la unsprezece, dar în traficul Bangkok-ului nu-ţi ajungea o oră ca să străbaţi nici măcar o distanţă atât de scurtă. Se uită la poliţistul care dirija traficul în intersecţie şi se simţi vinovat. *Merde,* n-am să fiu niciodată un bun traficant.

Aceasta va fi cea mai lungă după-amiază din viaţa lui.

Găsi strada pe care o căuta, coti pe o alee şi parcă lângă o *bac si.* Era un magazin mic, întunecat, ca o gaură în perete, cu obloane de fier ruginite, trase până la jumătate.

Lucien intră. Mirosea a putreziciune. Dulapuri negre se aliniau de-a lungul pereţilor, pline cu diverse borcane. Cai de mare conservaţi, oase pisate de tigri, ierburi rare, glande de animale disecate.

O chinezoaică bătrână, în pijama neagră apăru dintr-o cameră din spate. Lucien îi dădu o jumătate dintr-o bancnotă de o mie de baht. Bătrâna îl privi suspicioasă şi dispăru de unde venise.

Peste un minut apăru, îi dădu lui Lucien jumătatea rupta şi-i făcu semn s-o urmeze.

Fâşii de hârtie de muşte atârnau de rama uşii şi i se lipeau de faţă ca nişte pânze de păianjen. Camera din spate era şi mai întunecată decât magazinul. Înăuntru nu se afla decât o masă de răchită, un abac şi un singur bec, care atârna din tavan. Un bărbat în şort albastru şi maieu alb stătea aplecat peste un ziar de limbă chineză. Când îl văzu pe Lucien, se ridică, luă o servietă mare din colţul camerei şi i-o dădu.

Lucien o luă, fără să scoată niciun cuvânt şi ieşi din nou. Îi bătea inima să-i sară din piept. Aruncă servieta în portbagajul Toyotei închiriate şi plecă.

Rajprarop Road era un vacarm de *tuk-tuk*-uri, camioane, autobuze şi maşini japoneze care scuipau gaze de eşapament. Aerul era verde, sulfuros şi căldura se ridica din asfalt în valuri.

Parcă Toyota maronie la douăzeci de metri de Indra Regent. Scoase cheia din motor şi o băgă sub bord, aşa cum stabiliseră. Apoi, coborî şi se duse în colţ, lângă Baiyoke Tower. Scoase un telefon mobil din buzunar şi formă un număr. I se răspunse de la primul apel. Citi numărul de înmatriculare al Toyotei, îl repetă şi încheie convorbirea.

Peste câteva clipe, Ruby ieşi din foaierul unui hotel. Se uită de-a lungul străzii, văzu Toyota maronie şi verifică numărul de înregistrare cu cel notat pe dosul unei cărţi de vizită. Apoi traversă repede strada, se urcă şi porni motorul. Întoarse în trafic; un taxi frână, cu cauciucurile scrâşnind. Şoferul ţinea mâna pe claxon. Fata o luă înapoi, către Ploenchit Road.

Nu observă motocicleta Kawasaki, care se luase după ea.

Nici Lucien nu observă motociclistul. Găsi un taxi în Baiyoke Tower şi-i dădu şoferului adresa tatălui său, din Sukhumwit Road.

Două sute cincizeci de mii de franci.

Nu-şi imaginase niciodată că va fi atât de uşor.

51

Zidurile înalte şi cârâitul cicadelor[30] estompau uruitul traficului. Noelle stătea pe terasă, în costumul ei de tenis, cu părul negru strâns de o bentiţă. Sorbea suc de lămâie şi apă minerală. Îl surprindea întotdeauna. Dacă o priveai de departe, îi dădeai cu douăzeci de ani mai puţin. Puse valiza lângă glasvand şi ieşi.

Mama lui îşi ridică privirile.

— Te-ai distrat bine? zise ea.

— Am vizitat oraşul, îi răspunse el.

Şi am făcut trafic cu droguri, ar fi trebuit să adauge.

— Ce mai face tatăl tău?

Pentru o clipă, se gândi să mintă. Dar şi-ar fi dat seama, aşa că îi spuse:

— Este foarte slab.

— Bineînţeles. Doar ţi-am spus că este bolnav. Vrei sa bei ceva?

Intră şi îşi turnă un whisky mare cu sifon. Luă o felie de lămâie din tavă şi o aruncă în pahar.

— Cum a fost partida de tenis?

— La fel.

— Ai câştigat?

— Nu-mi amintesc! Ce contează!

Veni lângă ea, pe terasă şi se aşeză. Doi papagali africani cu cozi roşii cârâiau în cuşca din colt.

— Tatăl tău şi-a înfipt ghearele în tine? zise ea.

— De ce vorbeşti aşa?

Îi zâmbi.

— Eşti palid şi zguduit.

— Vorbeşti despre el ca şi când ar fi un monstru.

Noelle ridică din sprâncene.

— Face lucruri monstruoase.

— Dar este tatăl meu.

Noelle studie servieta din piele de crocodil de lângă uşă.

— Este nouă?

Lucien se simţi stânjenit, ca şi când mama lui ar fi putut să vadă prin ea şi să zărească cei un sfert de milion de baht.

— Da, am cumpărat-o… la un magazin… din Indra Regent.

Atâţia bani. Lucien se simţea plin de entuziasm şi energie. Îi venea greu să stea liniştit. Nu mai era o victimă a partenerului

[30] Papagali — (n.t.).

său şi a băncii. Mica lui aventură la Bangkok îl va ajuta să-şi achite cel puţin datoriile cele mai presante.

— Te simţi bine? zise Noelle.

— Bineînţeles.

Amestecă gheaţa din pahar cu degetul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lucien ce s-a întâmplat? Simt cât eşti de încordat. Hai, spune-mi!

Inspiră adânc. Tot trebuia să-i spună până la urmă.

— Papa vrea să rămân şi să preiau barul, zise el.

Noelle se schimbă la faţă.

— L-am refuzat, continuă Lucien.

Mamei sale i se umbriseră ochii. Îl privea ca şi când l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Serios?

— Bineînţeles. Ce puteam să fac?

— De aici înainte te priveşte ce faci cu viaţa ta.

— Mamă, ştiu ce vrea şi nu mă interesează.

— Tu hotărăşti. Nu mai pot să lupt în locul tău.

— Nici nu vreau.

Noelle termina sucul şi se ridică.

— Mă duc să fac un duş. Rămâi la cină?

Clătină din cap.

— Bineînţeles. Un bărbat nu cinează cu mama lui la Bangkok.

O luă de mână.

— Totul va fi O.K., zise el.

Îi zâmbi încordat şi ieşi.

Pentru o clipă, îi păru rău că o minţise. Nu-l refuzase pe tatăl lui, nu încă. Se întrebă de ce îi venea atât de greu să-i spună adevărul lui Noelle. Uneori glasul conştiinţei şi cel al mamei sale se confundau.

Se uită la servietă. Ce tentaţie. Se săturase să trudească pentru bani. Ar fi atât de uşor să-i vină banii, pur şi simplu. Iarna întârziase la Paris. Era încă gheaţă pe străzi. Îşi imagină vântul rece din nord biciuindu-l când ieşea din metrou. Deşi era murdar, fierbinte şi împuţit, nu voia să plece încă din Bangkok. Este în sângele meu, se gândi el. M-am născut în Asia. Iubesc acest miros de primejdie şi sex. Este locul în care un bărbat simte că trăieşte.

Noelle îşi scoase hainele de tenis şi intră în baie. Marmura era

rece sub picioarele ei. Se opri să se studieze în oglindă. Îmbătrânesc, se gândi ea. În sfârşit. Era încă suplă, dar nu mai arăta ca înainte. Însă nimeni nu rămâne tânăr o veşnicie.

Ah, Lucien!

O minţea, bineînţeles. Credea că nu-şi dădea seama. Încercase să-l asmută împotriva tatălui său şi greşise. Nu fiindcă Baptiste ar merita afecţiunea şi loialitatea fiului său, ci pentru că îl zugrăvise ca pe un diavol iar acum diavolul se dovedea o personalitate atrăgătoare pentru un tânăr.

Îl împinsese pe Lucien la Paris, departe de influenţa tatălui său. Dar nu fusese alegerea lui. Acum va trebui să-l lase să greşească de unul singur.

Îşi dădu seama că habar n-avea ce fel de om era fiul ei. Tot ce făcuse până acum fusese o reacţie faţă de ea sau Baptiste. Se înlănţuiseră toţi trei în pânzele ţesute să-l prindă în plasă.

Se aşeză sub duş şi gemu când simţi şuvoiul de apă rece. Se sprijini de faianţă, gânditoare. Ah, Lucien. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să fii liber să-ţi alegi propriul drum.

Dar, ferească Dumnezeu să-l alegi pe cel al tatălui tău.

52

Ruby coti pe Petchaburi Road, în parcarea subterană a unui centru comercial. Parcă Toyota şi coborî. Tocurile pantofilor ei de piele răsunau pe ciment. Deodată, o maşină, vizavi de ea aprinse farurile şi răsunară strigăte în jurul ei.

Îi îngheţă inima în loc.

Bărbaţi în uniforme kaki o ameninţau cu armele. Unul din ei o înşfăcă, o împinse peste capota Toyotei şi-i puse cătuşele. O dureau mâinile şi scoase un strigat, revoltată.

Un bărbat în costum negru găsi cheile maşinii şi deschise portbagajul. Scoase servieta şi desfăcu încuietorile. Înăuntru erau zece pachete de praf alb.

— Aduceţi-o, zise bărbatul şi o târâră către maşina cu farurile aprinse.

Zgomotul şi acţiunea neaşteptată o îngroziseră, dar, chiar în timp ce o duceau, Ruby îşi spunea să rămână calmă. Nu-şi imagina ce se întâmplase dar ştia că fie Crocé, fie Eddie o s-o scoată din aceasta încurcătură. Trebuia să rămână stăpână pe

sine; fii calmă şi, mai ales, ţine-ţi gura.

53

Narcotics Suppression Centre[31] consta din câteva barăci din lemn, în centrul Chinatown. Ruby fu condusă printr-un labirint de coridoare pline de fum, lângă birouri în care poliţiştii stăteau aplecaţi peste maşini de scris vechi, Remington, sau jucau cărţi. Fu dusă într-o sală şi împinsă pe un scaun de lemn. Era o cameră mică, sufocantă, iar Ruby simţea că-i vine râu. Păstrează-ţi calmul!

Se uită în jur. Văzu un birou metalic, plin cu hârtii şi dosare şi un telefon negru, murdar, model vechi. Dulapuri metalice se sprijineau de pereţi. Ventilatorul din tavan era defect probabil.

Poliţistul thailandez în costum negru o urmă înăuntru şi trânti servieta pe masă. Câteva dosare căzură pe podea. Dar nu-i păsa. Deschise încuietorile şi aşeză pachetele cu heroină pe birou, în faţa ei.

— Sunt colonelul Poonsiri Ramawong, zise el, în engleză.

Se sprijini de masă şi îşi apropie faţa de a ei.

— Dacă nu cooperezi, voi cere tribunalului pedeapsa capitală.

Alţi poliţişti se înghesuiră în cameră, în spatele ei, ca şi când n-ar fi fost destul de sufocant şi aşa, se gândi Ruby. Fata se fâţâi pe scaun.

— Scoateţi-mi cătuşele, zise ea. Nu-mi mai simt degetele.

Colonelul Ramawong zâmbi.

— Mărturiseşte că încercai să expediezi aceste droguri în S.U.A. şi lucrurile se vor îmbunătăţi.

Daca n-ar fi fost atât de înspăimântată, Ruby i-ar fi râs în faţă. Cum să facă asemenea declaraţie absurdă şi să mai aibă vreo speranţă după aceea? Mai auzise poliţişti debitând prostii, dar acesta bătuse recordul mondial.

— Nu ştiu nimic.

— Era în servieta ta, în maşină. Şapte kilograme de heroină! Ar fi mai bine să-ţi recunoşti vina imediat.

Ruby îl privi. Nu trebuia să intre în panică. Cu bani, se putea cumpăra orice în Thailanda. Era doar o problemă de negociere.

— Conduceam maşina pentru un prieten. Este o maşină

[31] Centrul Antidrog (engl.) — (n.t.)

închiriată. Se vede după eticheta de pe geam, dacă nu eşti orb. Prietenul meu m-a rugat să-i duc maşina într-un loc. Nu ştiu nimic despre servietă. Poate era deja acolo sau a pus-o vreun poliţist.

Colonelul Ramawong nu era încântat de răspunsul ei. Se aplecă şi mai aproape de ea. Îi simţea răsuflarea aromată de mirodeniile pe care le mâncase la prânz.

— Pot să invoc articolul 27. Ştii ce înseamnă, domnişoară Wen? Că nu mai este nevoie de mărturisirea dumitale şi o să te împuşcăm. Păcat. Eşti o femeie atât de drăguţă.

În cameră era prea cald cu atâta lume. I se lipise bluza de spate. Încercă din nou să nu intre în panică. Mai fusese şi altădată în situaţii dificile, dar reuşise să se descurce. O s-o facă şi acum.

— Vreau să vorbesc cu domnul Baptiste Crocé, murmură ea.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, zise colonelul, dar se schimbase la faţă.

Făcu semn spre uşă şi poliţiştii ieşiră pe rând. Ruby auzi uşa închizându-se în urma lor. Erau singuri.

Ruby ştia că trebuia să profite de această situaţie.

— Cât vrei? murmură Ruby.

Colonelul clătină din cap.

— Nu pot să te ajut, domnişoara Wen. Americanii sunt cu ochii pe noi. Vor să te executam cât mai repede, conform Articolului 27.

Lui Ruby îi venea să vomite. S-o execute?

Se gândi îngrozită: dacă acest colonel îi spune adevărul? Dacă fusese convins de americani şi încerca de asemenea să-l protejeze pe Crocé? Poate aşa le-ar fi fost mai uşor tuturor.

De data aceasta intră în panică.

— Vreau să vorbesc cu Keelan. Agent D.E.A. În Hong Kong!

Văzu îndoiala zugrăvită pe faţa colonelului. S-ar putea să mai aibă un as în mânecă.

— Ce-ai spus?

— Keelan, locotenent John Keelan. Agent D.E.A. În Hong Kong. Suntem prieteni, O.K.? Lucrez pentru el!

Chiar în timp ce rostea aceste vorbe se întreba în ce joc se băgase.

Colonelul Ramawong deschise uşa şi chemă poliţiştii.

— Luaţi-o.

Maha Chai

Prin ferestrele întunecate ale camionetei de poliţie, Ruby văzu gratiile de fier profilate pe cerul violet al nopţii. Şoferul claxonă şi porţile se deschiseră.

Prima curte semăna mai mult cu o piaţă uriaşă, acoperită, decât cu o închisoare. În faţă erau câteva porţi uriaşe de lemn, iar sus se vedeau paznici în uniformă cocoţaţi pe turnuri, cu carabine vechi lângă ei.

Cele din dubă erau toate thailandeze, drogate, cu ochi roşii şi nasuri umede, duhnind a sudoare. Îi priveau hainele scumpe cu un amestec de mirare şi ură.

Nu se poate, se gândi Ruby. Cineva o să mă salveze, Eddie. Lucien. Keelan. Cineva o să mă scoată de aici.

Aşa ceva nu se întâmpla decât traficanţilor mărunţi şi drogaţilor.

Nu lui Ruby Wen.

În incinta închisorii fu fotografiată şi i se luară amprentele. Apoi fu dusă într-o cameră mică, fără ferestre. Singura mobilă era un birou metalic. Uşa se închise în urma ei.

Erau trei gardiene. Una din ele avea trei dungi pe mânecă: sergent; cealaltă era o thailandeză rotundă la faţă, îndesată şi solidă ca o luptătoare. Privi cu dispreţ fusta de piele şi cămaşa roz Nina Ricci ale lui Ruby.

— Dezbracă-te, îi spuse ea.

Ruby o înjura în cantoneză, thailandeză şi engleză şi scuipă pe podea.

Dar nu văzu palma care venea asupra ei. Se trezi pe podea, cu răsuflarea tăiată. Îşi duse genunchii la piept şi încercă să respire.

— Dezbracă-te, repetă femeia.

Celelalte două gardiene o ridicară în picioare. Ruby nu reuşea să stea în poziţie verticală. Dacă ar fi avut ceva în stomac, ar fi vomitat peste ea, cu cea mai mare plăcere. Se clătină, ameţită.

— Putem să te dezbrăcăm noi, zise una din gardiene, dar ar fi păcat să-ţi rupem hainele elegante.

Ruby îşi scoase bluza şi fusta. Femeile scoaseră exclamaţii de admiraţie când văzură desuurile din dantelă albă. Gardiana-sergent îi rupse lanţul de aur de la gât.

Apoi privi pandantivul din diamante şi zâmbi.

— O să am grijă de el.

Întinse mâna.

— Şi acum ceasul.

Ruby ezită. Ceasul ei era marca Chopard din Geneva, cu diamante şi rubine în formă de inimă.

— Vrei să-l scot?

Ruby se calmase. Mânia îi estompase enervarea şi umilinţa. Ţărancă grăsană ce eşti! O să te fac bucăţele! Ştii cu cine te pui, rahat ce eşti? Când Eddie Lau o să audă ce ai făcut, o să te mătură din calea lui.

Ruby îşi desprinse ceasul cu grijă. I-l dădu femeii care rânji şi-l băgă în buzunar. Apoi, gardiana scoase două mânuşi de plastic din sertare.

— Apleacă-te peste birou.

— Nu.

Un baston de cauciuc o lovi în rinichi. Ţipă şi căzu în genunchi. Gardienele o ridicară şi o împinseră.

— Haide, drăguţă, apleacă-te pentru bunicuţa, murmură una din ele.

N-avea rost să opună rezistenţă, se gândi Ruby. Dar o să-mi amintesc fiecare umilinţă şi o să le-o plătesc cu vârf şi îndesat.

Se aplecă peste birou.

Simţi degetele femeii care-i explorau vaginul şi anusul.

— După cum araţi, credeam că este căptuşit cu catifea, chicoti gardiana, amuzându-le pe celelalte. O.K., îmbracă-te.

Fu dusă într-o clădire de piatră, cu o verandă îngustă şi împinsă într-o celulă cât baia apartamentului ei din Hong Kong. Simţi imediat duhoarea de sudoare şi fecale ale toaletei turceşti — *honcfuom* — din colţ. Erau mai mult de douăsprezece femei înăuntru, trei europence şi restul thailandeze. O priveau, unele curioase, altele ostile. Alta care le ocupa spaţiul şi respira aerul infect.

Ruby cercetă podeaua. Cimentul cenuşiu era murdar de pete dizgraţioase. Ruby se aşează pe vine, lângă perete, sperând că n-o să-şi murdărească fusta prea rău. Crocé aflase ce se întâmplase până acum. Vestea se răspândise în tot Bangkok-ul, mai mult ca sigur. Probabil că începuse deja demersurile necesare s-o scoată de aici. Nu concepea să-şi petreacă noaptea

în acest loc. Până dimineaţă va mitui pe cine trebuie şi va fi în apartamentul ei, unde îşi va spăla mizeria închisorii într-o baie parfumată.

Umilinţa percheziţiei corporale nu-i trecuse; era prea proaspătă încă. Iar frica îi strângea stomacul de când fusese împinsă în duba poliţiei.

Articolul 27. Execuţie fără proces.

Nu, era imposibil! Închise ochii şi se gândi la maşina ei, Mercedes-ul 380 SEC Coupé pe care Eddie i-l achitase imediat cum sosise la Bangkok. Simţea mirosul de piele al scaunelor Recaro, adierea răcoroasă a aerului condiţionat, auzea staţia stereo U2 Blaupunkt.

Aceasta era lumea ei. Lăsase în urmă lumea mizeră când coborâse din satul ei natal, Shatin, aflat pe coama muntelui. Acesta era un coşmar.

— De ce te-au arestat? o întrebă o voce, în engleză.

Era o fată blondă, cu accent american. Ar fi fost drăguţă dacă luminile fluorescente nu i-ar fi dat o paloare cadaverică.

— Am aruncat o grenadă de mână în rege, zise Ruby.

Nu trebuia să discute cu celelalte deţinute, se gândi ea. Erau nişte epave demne de milă. Drogate, hippi şi hoaţe. În curând Crocé va veni şi o să uite tot ce se întâmplase.

— Două grame de droguri, zise fata, ca şi când n-ar fi auzit-o. Două grame nenorocite. Şoferul de taxi care mi le-a vândut era mână în mână cu poliţia, nenorocitul.

Pe Ruby o dureau coapsele. Îi venea să se aşeze pe podea.

— De tine o să fie bine, zise americanca, se pare că eşti bogată. Dacă ai bani, poţi cumpăra orice aici.

Ruby nu voia să vorbească. Lumina fluorescentă bâzâia enervant. O muşcase deja un ţânţar. Una din fete se ridică şi se ghemui pe *hongnam,* în faţa lor. O duhoare stridentă umplu camera.

Ruby clătină din cap, uimită.

— O să te obişnuieşti, surioară, zise blonda. Să nu-mi spui că rahatul tău nu miroase.

Ruby alunecă pe podea şi îşi sprijini fruntea de braţ.

Spera că Baptiste Crocé o să vină cât mai curând.

54

În prima noapte nu dormi deloc. Aţipi doar, între vis şi realitate. Lumina fluorescentă nu se închidea şi ţârâitul înnebunitor era sporit de bâzâitul ţânţarilor şi de tusea şi horcăielile din celulele alăturate.

Doar thailandezii puteau să inventeze o tortura atât de rafinată.

Odată, când se trezi, văzu că o acoperiseră gândacii. Sări în picioare zbierând şi scuturându-se şi le trezi pe colegele ei de celulă, care o înjurară şi-i strigară să facă linişte.

De câteva ori vru să se uite la ceas, uitând că i-l furase gardiana. Valora probabil salariul ei pe cinci luni, se gândi Ruby cu dispreţ. Se abţinuse să urineze dar, în cele din urmă cedă nevoii şi se aplecă peste *hongnam,* de faţă cu celelalte. De aproape, duhnea şi mai rău şi îşi murdări pantofii din piele de crocodil.

Eddie o să-mi cumpere altă pereche, îşi spuse ea, să se consoleze.

Încercă să adoarmă după aceea, dar îi fu imposibil. Se rugă în gând să se facă dimineaţă mai repede. Chiar şi acum era cald şi începuse să pută a transpiraţie la fel ca celelalte.

O să se termine. La noapte va fi acasă, în patul ei.

* * *

La ora şase, celulele erau deja ca nişte cuptoare, dar trebuiau să îndure încă o oră de căldură insuportabilă, până când gărzile deschideau uşile celulelor. Ruby înaintă clătinându-se, sprijinindu-se de balustradă. Inspiră aerul mucegăit al închisorii ca un însetat care dă de apa rece.

— N-ai mai stat la puşcărie, scumpo? o întrebă blonda.

Se pare că o luase în grija ei. Ruby o studie mai atent. Era îmbrăcată într-un costum din bumbac indian şi sandale. O hippi, care călătorea cu rucsacul în spinare. Thailandezii îi numeau turişti de doi bani.

Ruby observă că nu-şi epilase picioarele, nici părul de sub braţ, deşi era tuns scurt cu nişte foarfece boante, se pare. Duhnea a sălbăticiune.

— Mă cheamă Nancy, prietenii îmi spun Nan, dar pe tine?

Ce caut eu aici, să discut cu una ca ea? se gândi Ruby. Unde o

fi Crocé?

— Ruby.

— Eşti chinezoaică, malaeziană sau ce?

Ruby îşi aminti deodată de tatăl ei ţăran, de mândria lui ridicolă şi se auzi spunând:

— Hakka.

Nancy era însă nedumerită, aşa că adăugă:

— Chinezoaică din Hong Kong.

— Eşti traficantă, nu-i aşa?

Ruby clătină din cap.

— Ba da, se vede după haine. Cred că eşti una importantă.

Văzând că Ruby nu-i răspunde, o întrebă:

— Ai mai fost închisă vreodată?

Ruby îi făcu semn că nu.

— Atunci ai nimerit într-un loc bun ca să înveţi să supravieţuieşti. Daca rezişti la Maha Chai, rezişti oriunde.

— De când eşti aici? se interesa Ruby.

— M-au prins pe 23 martie 1991. Cât a trecut de atunci?

— Cum, eşti aici de trei ani? exclamă Ruby.

— Da şi încă n-am fost judecată. Uite ce este scumpo, dacă vrei dreptate în Thailanda, trebuie să plăteşti.

— Azi o să ies, zise Ruby. Am prieteni care o să mă ajute.

— Toţi avem nevoie de prieteni.

Nancy se sprijini de balustradă şi o privi.

— Ţi-ai stricat deja hainele elegante. Scapă mai repede. Lucrurile din boutique-uri nu se potrivesc aici.

— O să ţin minte data viitoare.

Nancy îi vorbi în şoaptă.

— Ai ceva de vânzare, Ruby?

— Am avut şapte unităţi, zise Ruby, observând cum cealaltă se albeşte la faţă. Dar am fost prinsă, Nan.

— Păcat, zise Nancy.

— Mie îmi spui.

Micul dejun consta dintr-un castron de orez, legume şi câteva bucăţi de carne. Carnea mirosea oribil şi Ruby refuză s-o mănânce. Nancy o împinse spre ea.

— O să-ţi vină pofta peste câteva zile, drăguţă.

— Peste câteva zile, n-o să mai fiu aici.

Una din europence îşi ridică privirile. Era olandeză sau nemţoaică, după accent.

— Cine te crezi? Sora regelui? îi spuse ea. Nu-ţi pierde vremea cu javra asta, Nan.

— Este O.K., zâmbi Nancy. Duce o viaţă ferită de griji, nu-i aşa, păpuşo?

O lăsară singură, în sala de mese. Ruby îşi sprijini capul de masa din lemn. Se simţea ridicolă stând acolo în hainele ei scumpe pătate de sudoare şi murdărie. O dureau ochii de nesomn şi stomacul de foame şi simţea în gură gustul metalic al fricii.

Dacă Baptiste Crocé nu venea?

Daca acel colonel Ramawong spusese adevărul?

Nu, Eddie a aflat până acum ce s-a întâmplat. O să facă orice s-o elibereze. N-o să mai dureze decât câteva zile.

— Ruby Wen, zise gardiana.

Sări în picioare cu inima bătându-i să-i sară din piept. Oare era libertatea sau plutonul de execuţie?

— Ai un vizitator.

Lui Ruby îi venea să strige de fericire. Deci veniseră, în sfârşit. O să ies din gaura asta de şoareci. Cele trei europence îngrămădite în capătul opus al verandei o priveau încruntate.

— Pe curând, păpuşo, îi zise Nancy.

Dar nu era Crocé şi nici Eddie Lau.

Pe omul din faţa ei nu-l mai văzuse niciodată. Era un indian, într-un costum alb, compus din trei piese, cu un diamant mare la degetul cel mic al mâinii drepte şi un ceas Rolex. Din buzunarul de la piept îi atârna o batistă roşie, de mătase.

Părul lui negru se rărise, dar îi atârna peste guler, în bucle subţiri. Era plinuţ, cu guşă, şi căldura dimineţii îl făcea să transpire din abundenţă. Îşi ştergea faţa şi gâtul cu o batistă albă.

Alt tânăr stătea lângă el, ţinând geanta diplomat.

— Domnişoara Ruby Wen? întrebă grăsanul.

Camera de vizite era prelungă, despărţită în două de bare de fier, cu o distanţă de doi metri între ele. Conversaţia se purta de la această depărtare, în prezenţa gardienilor care ascultau şi priveau.

— Cine eşti? strigă Ruby.

— Mă numesc Julian Prassaran. Am fost angajat de Eddie Lau

să vă reprezint.

— Unde este Eddie?

Prassaran ignoră întrebarea.

— Îţi transmite să nu te îngrijorezi. Va avea grija de tot. Mai întâi, trebuie să rezolvăm aceasta nebunie cu Articolul 27.

— Când mă scoţi de aici?

Prassaran îşi şterse gâtul.

— Vă rog, domnişoară Wen, vă implor să aveţi răbdare. Roţile justiţiei se învârtesc uneori foarte încet în Thailanda. Dar vă asigur că totul va fi bine. După ce vom convinge autorităţile să renunţe la Articolul 27, vom aranja să ieşiţi pe cauţiune.

Ruby crezuse că va fi eliberată. Iar acum începea să-şi dea seama ce-i sugera acest indian idiot.

— Trebuie să rămân aici? În temniţa asta împuţită?

— O să te eliberăm cât de curând. De ce ai nevoie? Ai pernă?

— Pernă? repeta Ruby uluită.

— O să-ţi trimit una, împreună cu nişte mâncare şi bani. Mai ai nevoie de ceva care să-ţi facă şederea mai plăcută?

Vorbeşte ca portarul hotelului Peninsula din Hong Kong, se gândi Ruby.

— Am nevoie de rochia mea Azzedine Alaïa, să mă schimb pentru cină. De nişte săruri de baie. Şi de telefonul meu mobil.

— Nu cred că permite regulamentul, spuse Prassaran, fără nicio urmă de ironie.

— Spune-i lui Eddie că Ruby o să-şi taie gâtul, dacă nu mă scoate mai repede de aici.

Lovi cu palma în bare.

— La toţi dracii!

Tânărul asistent îşi ascunse zâmbetul.

Prassaran se uită ostentativ la ceas.

— Cred că este foarte neplăcut. Dumnezeule, uite ce târziu s-a făcut.

Calmează-te Ruby. O să scapi peste câteva zile. Eddie n-o să te amăgească.

Apoi făcu semn asistentului şi se întoarse spre ieşire.

— Cum? strigă Ruby după el. Cum să te sun?

Dar Prassaran plecase. Una din gardiene o duse înapoi, în curtea închisorii.

55

Oraşul Shenzhen, Zona Economică Specială, China

Posibilităţile de distracţie din Shenzhen nu se compară cu cele din Hong Kong; nu existau hipodromuri, baruri strip-tease şi atâta agitaţie. Însă cel puţin nu existau nici atâţia turişti ca în Hong Kong şi plozi răsfăţaţi. Locul favorit al lui Eddie era la hotelul Century Plaza, la ultimul etaj. Nu dansa niciodată, dar stătea într-un separeu din colţ, cu o sticlă de Hennessey VSOP, fumând ţigară de la ţigară până la două-trei dimineaţa.

De când fusese obligat să fugă din Hong Kong, bea şi fuma prea mult, se gândi Vincent. Iar acum, după ce aflase de arestarea lui Ruby Wen, se posomorâse de tot.

— Lasă-mă să vin cu tine mâine, zise Vincent.

— Este prea periculos pentru tine.

— M-a trădat şi pe mine.

— Eşti prea important! O să mă răzbun pentru amândoi.

— Conduc eu maşina.

Eddie clătină din cap, cu gândurile în altă parte. Vincent ştia că Eddie nu se mai gândea la Timothy Man şi iminenta lui lichidare, care-i preocupase săptămâni în şir. Acum se gândea la Ruby Wen.

Maria Carey cânta „Without you”[32]. Unde te duceai răsuna acest cântec. Toate CD-urile pirat şi discotecile îl reproduceau. Oare îl cântă pentru mine sau Ruby Wen? se întrebă Eddie.

— Te gândeşti la ea.

— Zace într-o celulă împuţită, înconjurată de şobolani.

Eu unul îi compătimesc pe şobolani, îşi spuse Vincent.

— Este foarte scump, îi răspunse Vincent.

— Nu-mi pasă de bani. Scoate-o din puşcărie. Ai aflat cât vor thailandezii?

— Prassaran i-a oferit procurorului un milion de baht. Dar nu a vrut să audă.

— Oferă-i cinci, zece milioane. Oricât vrea. Trebuie s-o eliberăm.

Zece milioane de baht pentru Ruby Wen? Era o hoaţă şi o târfă şi îşi bătuse joc de el de nenumărate ori şi tot a iertat-o.

[32] Fără tine (engl.) — (n.t.)

Vincent şi-o imagina într-o închisoare plină de ţânţari şi nu mai putea de bucurie. Spera că ticăloasa aia suferea cu adevărat.

— O să-i spun.

— Vreau să iasă cât mai repede din puşcărie, repetă Eddie.

Goli paharul şi-l umplu la loc.

— O s-o scoatem, zise Vincent.

Şi o să aibă grijă s-o salveze, dacă aşa dorea Eddie. În ceea ce-l privea, i-ar fi plăcut să-i scoată inima ei de târfă cu o lingură, dar, dacă Eddie voia s-o elibereze, va face tot posibilul.

— Crezi că ar trebui să mă duc la Bangkok? îl întreba Eddie.

— Prea periculos. Louis Huu te-ar lichida de îndată ce ai intra în aeroport. Nu putem să te protejăm.

Eddie încuviinţă din cap. Ştia că Vincent are dreptate! Se alină cu gânduri mai plăcute.

— Mă întreb ce face Sir Timothy Man la noapte, zise el. Sper că se simte bine. Este ultima oară când o să se simtă bine.

PENTRU D.E.A. CONFIDENŢIAL
KEELAN, D.E.A., CENTRUL HOPEWELL
CĂTRE AUTORITĂŢILE LOCALE
DE LA LEE, BANGKOK
CONFORM OPERAŢIUNII COMUNE 290594. ÎMPREUNĂ CU BIROUL DE NARCOTICE THAILANDEZ, A FOST ARESTATĂ URMĂTOAREA PERSOANĂ, ASUPRA CĂREIA S-AU GĂSIT ŞAPTE KILOGRAME DE HEROINĂ ÎN PETCHABURI ROAD.

WEN SHUI MING, ALIAS RUBY WEN, NĂSCUTĂ PE 26.03.69, DOMICILIATĂ ÎN 17B/63 CONDUIT ROAD, PUN SHAN KUI, HONG KONG, P/P 156341.

ACEASTĂ PERSOANĂ A SOLICITAT POLIŢIA LOCALĂ SĂ IA LEGĂTURA URGENT CU VOI, PENTRU A CLARIFICA POZIŢIA EI DE INFORMATOARE. VĂ RUGĂM SĂ NE INFORMAŢI CUM SĂ PROCEDĂM.

Maha Chai

Sala de vizite era aglomerată, ca de obicei. Prietenii şi familiile prizonierelor thailandeze se înghesuiau strigând unii la alţii peste bare. Într-o celulă alăturată coşurile cu mâncare erau verificate de gardiene, înainte să fie date prizonierelor care aşteptau afară, pe coridor.

Ruby cercetă feţele mulţimii aşteptând să-l vadă pe Prassaran. Un european îşi făcu loc printre ceilalţi.

Lucien.

Ruby îşi lipi faţa de bare, slăbită, bolnavă şi înspăimântată. Lucien... ultima persoană la care s-ar fi aşteptat. Era atât de impecabil, în cămaşa sa albă de bumbac, simbol al lumii privilegiate de afară, unde tânjea să se întoarcă.

— Eşti O.K.? îi strigă el.

— Ce cauţi aici? îl întrebă ea.

— Trebuia să vin.

— Unde este tatăl tău?

— Nu ştie că sunt aici.

Eşti atât de prost, se gândi Ruby. Dacă ai fi fost în puşcărie, eu n-aş fi venit, nici nu m-aş fi gândit la tine. Trebuie sa fii nebun. Dar cu bărbaţii nu se ştie niciodată. Cei slabi te urmează pretutindeni, ca nişte căţeluşi.

— Adu-l pe tatăl tău, ai auzit? Spune-i că Ruby Wen are nevoie de ajutorul lui. Trebuie să mă scoată din locul ăsta.

— Da, îţi promit! Îţi promit că o să te scot de aici.

Îi întinse un pacheţel maro peste bare.

— Ţi-am adus nişte mâncare.

Ruby se lăsă peste bare.

— Te simţi bine?

— Am febră, zise ea.

Din cauza mâncării sau a apei. Dar, dacă nu bea şi nu mânca, murea. Iar când bea şi se hrănea, îi era rău. Însă mai bine să-ţi fie rău decât să mori. Cel puţin deocamdată.

— O să te ajut, îi strigă el, din nou.

Era trist. N-o să-l înţeleg niciodată, se gândi ea. L-am înşelat, i-am furat banii şi mă iubeşte din ce în ce mai mult. Parcă ar fi un câine care-ţi linge faţa în timp ce mori. Îţi oferă puţină alinare, dar nimic mai mult.

Doar doi oameni puteau s-o ajute cu adevărat. Unul era tatăl lui. Iar celălalt, Eddie.

Se întoarse şi aşteptă pe coridor să-şi primească pachetul. Gardienele îl deschiseseră deja. Înăuntru era un pui, fructe şi, mai ales, medicamente. Zări faţa lui Lucien, înainte să intre în curtea închisorii. Părea sincer îngândurat.

Ce prost.

Zău aşa!

56

Hong Kong

Jardine House este una din cele mai importante construcţii ale Hong Kong-ului. Ferestrele circulare ale clădirii îi atrăseseră multe porecle: cum ar fi Hong Kong Stilton[33] sau The House of Thousand Asseholes[34] pentru chinezi. Alături era Exchange Square, un monolit de granit şi sticlă, care adăpostea Bursa din Hong Kong — Hang Seng. În această clădire se afla biroul lui Sir Timothy Man, unde îşi petrecea ultima după-amiază de pe acest pământ.

Rolls-Royce-ul său Phantom îl lăsă la ceainăria Luky din Stanley Street, la şase fără un sfert, în seara aceea. Şoferul nu observă şi nici nu dădu atenţie motocicletei Yamaha care îl urmărise.

Când Sir Timothy Man se dădu jos din Rolls, motocicleta trase la bordură. Motociclistul descălecă, scoase calm un pistol automat din geaca sa de piele şi trase cinci gloanţe în capul şi în corpul lui Timothy Man. Apoi se urcă la loc pe Yamaha şi o luă la goană pe Stanley, după care coti spre Porringer, către Mid-levels.

Un sergent chinez din Central, Michael Chui fu printre primii care sosi la faţa locului. O patrulă oprise deja un cuplu de englezi între două vârste, care susţineau că au văzut totul şi de îndată ce sosi Chui, discută cu ei. Colonelul James Kirkham Pratt şi soţia sa Marjorie semănau cu două relicve preistorice; ca bătrânii cărăuşi care împingeau ricşele între Central şi Ceasul din turnul Kowloon, se gândi Chui. Colonelul purta un costum bleumarin în dungi, din lână, şi o pălărie cu boruri late; se sprijinea într-un baston cu măciulie de argint şi mustăţile sale albe atârnau simetric. Probabil că bastonul nu-i servea doar ca accesoriu, se gândi Chui, fiindcă bătrânul avea peste optzeci de uni.

Soţia sa Marjorie era mai puţin dărâmată, deşi pălăria sa albastră cu boruri late era destul de exagerată.

— Am văzut tot, spuse colonelul când Chui se apropie de ei. S-

[33] Brânză de Hong Kong (engl.) — (n.t.).
[34] Casa celor o mie de poponari (engl.) — (n.t.).

a întâmplat chiar în faţa noastră. Nu-i aşa, Marjorie?

— Aşa e, chiar în faţa noastră.

— Ticălosul, zise colonelul cu o dicţie perfectă, iar înjurăturile sunau curios în gura sa.

Sir Timothy Man zăcea pe pavaj, cu faţa în jos, într-o baltă de sânge închegat. Degetele de la picioare erau răsucite într-o poziţie caraghioasă. Oamenii se uitau la el în drum spre casă. Moartea era lipsită de demnitate, se gândi Chui.

— Ce aţi văzut, de fapt? îi întrebă el.

— Acel tip s-a dat jos de pe motocicletă…

— Ce fel de motocicletă? Puteţi s-o descrieţi?

Colonelul îl privi mirat.

— O chestie japoneză. Cum le zice, Marjorie?

Marjorie habar n-avea.

— Ştii ce vreau să spun, zise bătrânul.

— Ce culoare?

Se gândi.

— Portocalie, îi spuse Marjorie.

— Da, portocalie. O motocicleta japoneză portocalie.

— Criminalul o conducea? îl întrebă Chui.

— Nu, alt tip. Oricum, s-a dat jos, a scos pistolul şi l-a ciuruit pe amărâtul ăla.

— Şi ce s-a întâmplat după ce a tras?

— A încălecat din nou pe chestia aia japoneză. Şi au luat-o din loc.

— Către vest?

— Uit mereu încotro este vestul. Oricum, pe acolo.

Arătă către Pottinger Street.

Se lăsă întunericul. Camerele video aprinseră luminile să filmeze mortul care va apărea cenuşiu şi diform în ziarele din ziua următoare.

— Puteţi să-l descrieţi?

— Era un ticălos afurisit.

— Bine, dar aţi putea să-l descrieţi pe cel cu arma?

Colonelul se uită la soţia lui.

— Mă tem că nu, băiete. Avea o cască de motociclist pe cap.

— Dar celalalt, care conducea motocicleta?

— Şi el purta o cască.

Chui înjură pe înfundate.

— Poate, le sugeră el, aţi reţinut cumva numărul de

înmatriculare?

Colonelul îl măsură din cap până-n picioare.

— Bineînţeles. Drept cine mă iei, tinere? Crezi că sunt prost?

Peste o oră, un ofiţer care patrula pe motocicletă, de la Secţia de Poliţie din Wanchai găsi Yamaha abandonată pe o alee, în Amoy Street. Tyler îi alertă pe detectivii din Central şi, împreună cu Lacey şi Brian Kwok, se îndrepta imediat într-acolo.

Era o motocicletă solidă pentru Hong Kong, de 500 c.c. Fusese furată chiar în dimineaţa aceea, din Mongkok. O percheziţie rapidă descoperi un Makarov 54 chinezesc într-o geantă Giordano, îndesată sub scaun. De asemenea, la vedere era o bucată de hârtie prinsă cu bandă adezivă de rezervor, pe care erau înşirate nişte caractere chinezeşti, cu cerneală roşie.

— Ce scrie? întrebă Tyler.

Brian Kwok se aplecă şi o studie cu atenţie.

„Prin jurământul de sânge,
M-am angajat să păstrez secretul.
Iar dacă îl încalc,
Ştiu că voi suferi mult şi profund.”

— O poezie a triadei, zise Lacey.

— Eddie Lau Nebunul, murmură Tyler.

— Crezi că s-a întors să-l lichideze?

Tyler ridică din umeri.

— Cine ştie? Kai Tak este alertat, dar nu cred că a riscat. Cred că au şters-o cu o maşina care-i aştepta aici. Au luat o barcă rapidă şi au părăsit ţara. Pistolul trebuie să fie un PLA. Dar o să ne apucăm de treabă oricum. O să facem o anchetă prin împrejurimi, să vedem dacă îşi aminteşte cineva ceva.

— O să avem mult de lucru, zise Lacey.

— Sir Timothy nu va fi o mare pierdere pentru umanitate, zise Tyler. Sper să mă înşel în privinţa lui Eddie Lau. Ticălosul ăla nu ştie când să se oprească.

— Bani murdari.

— Veşti proaste, zise Tyler.

Bangkok

Baptiste stătea pe un scaun lăcuit, pe pajiştea din spatele vilei, cu ţigara între degetele pătate de nicotină. Papagalii se agitau în palmieri, iar pe terasă răsuna în boxe un concert de pian de Brahms. Servitorul le aduse două pahare cu whisky Mekhong, cu apă minerală şi suc de lămâie.

— Ceea ce vrei este imposibil, zise Baptiste.

— Trebuie s-o ajutăm, spuse Lucien.

— De ce? Fiindcă te-ai culcat cu ea de câteva ori?

Lucien îşi feri privirile.

— Dacă ai impresia că o iubeşti pe Ruby Wen, atunci îmi pare rău pentru tine.

— Deci nu facem absolut nimic.

Baptiste îşi privi fiul, uimit.

— Bineînţeles.

— În timp ce ea putrezeşte în puşcărie.

— Ce mă priveşte pe mine? Dacă aş putrezi eu sau tu, atunci mi-aş face probleme, într-adevăr.

— Mi-ai spus că te bucuri de influenţă în oraş.

— Da şi mă costă destul, Luc, te rog să mă crezi. De aceea nu vreau să irosesc aceasta influenţă pe orice.

— Thailandezii vorbesc despre Articolul 27. Execuţie imediată!

— Şi ce dacă! O să-ţi găseşti altă femeie cu care să te culci. În Bangkok este foarte simplu.

— Acum înţeleg de ce mama spune că eşti un monstru, murmură Lucien.

Baptiste clatină din cap. Oare trebuia să-i explice chiar totul acestui băiat?

— Dă-mi voie să-ţi povestesc despre Ruby Wen. Guvernului puţin îi pasă dacă moare sau trăieşte. Triadele chineze au grijă de oamenii lor, Luc. Ştiu care sunt regulile acestui joc. Crezi că este un oraş thailandez? Da de unde! Chinezii deţin supremaţia. Ei conduc absolut totul. Au şi o zicală: „Nu ne interesează cine ţine capul vacii, atâta timp cât noi o mulgem.” Aşa fac afaceri în toată Asia.

— Deci mafia ei o s-o scoată din puşcărie?

— Poate.

— Au chiar atâta influenţă?

— Ca s-o scoată pe Ruby Wen din Maha Chai, cineva va trebui să dea o groază de bani. Să mituiască pe cine trebuie. Poate că merită efortul. Nu ştiu. Nu eu hotărăsc. Doar ai ei ştiu cât de

importantă este. Dar fata aceasta are foarte mulţi duşmani şi foarte puternici. Am auzit că un chinez, pe nume Louis Huu a mituit procurorul ca să se asigure că va rămâne în închisoare. Nu mă întreba de ce. Însă n-am chef să mă pun cu un om ca el.

— Dacă ne toarnă poliţiei?

— N-o s-o facă.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Pentru că thailandezii n-o să mă bage niciodată în închisoare. Ştiu prea multe. Dacă nu este la locul ei, vor invoca Articolul 27 şi o s-o împuşte pe loc.

— Nu putem permite aşa ceva.

Baptiste era amuzat. Izbucni într-o criză de tuse, care-l lăsă epuizat şi roşu la faţă. Îi hârâia pieptul în timp ce trăgea aer în plămâni.

— Ruby Wen este o mincinoasă, o escroacă lipsită de principii morale. Şi te rog să mă crezi că am caracterizat-o cu blândeţe.

— Nu poţi s-o ajuţi?

— Pot, dar nu vreau. Această femeie nu înseamnă nimic pentru mine. Şi dacă tu insişti în prostia asta, poate că ar fi mai bine să te întorci în Franţa. Cred că Noelle a avut dreptate până la urmă, în privinţa ta.

Observă că Lucien se simţea jignit de aceasta apreciere. Îi sclipeau ochii de mânie.

Baptiste adăugă mai blând.

— Ai hotărât ce ai de gând să faci?

Lucien îşi feri privirile.

— Nu mai ştiu ce vreau de la viaţă.

— Ai hotărât ce ai de gând să faci? Ai treizeci şi doi de ani şi te mai întrebi care este rostul vieţii ca un adolescent sau un nu ştiu ce!

Băgă mâna în buzunar şi scoase nişte bancnote mototolite.

— Vrei să afli care este rostul vieţii?

Aruncă banii pe masa dintre ei.

— Iată-l. Putere, femei, proprietăţi, stimă se află în faţa ta. Nimănui nu-i pasă cum obţii banii. Important este să-i ai. Dacă eşti bogat, te simţi ca un rege.

Baptiste urmări reacţia fiului său. Era o minciună, bineînţeles. Banii nu puteau cumpăra chiar totul. De exemplu, pe Noelle. Nici măcar Baptiste Crocé nu putea avea totul.

Vedea cum fiul său se gândeşte la întoarcerea sa în Franţa,

într-un apartament modest, asaltat de creditori şi înconjurat de prieteni care-l credeau un prost.

— Nu mă pot întoarce în Franţa, murmură Lucien.

— Bun. Atunci încetează cu jocurile prosteşti şi arată-mi că s-a prins de tine ce te învăţ. Dar aceasta este prima lecţie: nu trebuie să fii niciodată sclavul sentimentelor.

O lecţie care mi-ar prinde şi mie bine, gândea Baptiste. Dar Lucien nu-i atrase atenţia asupra acestui fapt.

— Deci putem s-o dăm uitării pe Ruby Wen?

Lucien nu-i răspunse mult timp. Dar, în cele din urmă, murmură.

— Ruby cine?

57

În închisoare nu era nimic care să-ţi alunge plictiseala. Unele deţinute îşi căutau refugiul în droguri, care se găseau din belşug. Câteva sute de baht pentru o treime dintr-un gram de heroină pură, pe care thailandezele o fumau prin tuburi de hârtie numite „urmărirea dragonului”. Ruby află în curând că Nancy şi cele două europence — descoperise ulterior că erau elveţience — erau ceea ce thailandezele numeau „doamnele numărul patru”. Aveau un ac pentru toate trei şi-l spălau în jgheabul cu apă din curte.

Asistentul lui Prassaran îi aducea mâncare şi medicamente la câteva zile. În Maha Chai nu erau permise deschizătoarele de conserve — care se puteau folosi oricând ca arme — aşa că hrana conservată era scoasă din discuţie. Ruby învăţă să supravieţuiască numai cu orez şi pui, pe care le gătea la o lampă de gaz a lui Soong, o *chiu chao* thailandeză, care-i cerea în schimb o parte din mâncarea ei.

Foloseau aceeaşi apă pentru spălat şi băut. Avea tot timpul crampe în stomac.

Într-o după-amiază se înteţiseră în asemenea măsură, încât nici medicamentele lui Prassaran nu-i alinară durerile. Îşi petrecu următoarele zile îndoită pe podeaua celulei, cu genunchii la piept, tremurând în căldura sufocantă. Se aşeză pe *hongnam* în văzul tuturor. Nu-i mai păsa. Intestinele ei se transformaseră în apă şi foc. Voia să moară.

— O să te faci bine, păpuşo, îi spuse o voce. Este din cauza apei. Toate au diaree la început. O să te obişnuieşti.

Recunoscu glasul lui Nancy şi simţi o pânză umedă pe cap. Încercă să vorbească, dar nu mai avea putere. Îşi dădu seama, în momentul de faţă, că Nancy era singura ei prietenă din lume.

Hong Kong

Apartamentul lui The Onion din Caine Road, lângă scările rulante din Mid-levels, fusese vândut cu puţin timp înainte de moartea sa. Fiecare apartament din bloc avea propria sa grădină micuţă din beton, unde locatarii puteau să crească ferigi şi orhidee dacă doreau. Şi tocmai această grădină provocase entuziasmul celor de la Secţia de Poliţie din Central. Noii ocupanţi remarcaseră un miros neplăcut şi un lichid nedefinit care se scurgea dintr-o crăpătură în fereastra boxei lor. Informaseră administratorul, care la rândul lui, anunţase proprietarii. Fusese chemat un instalator şi în urma descoperirii sale neplăcute se dăduse un telefon la Secţia de Poliţie Central.

Se cunoştea interesul manifestat de Wanchai Serious Crimes Squad faţă de omul cunoscut odată sub numele de The Onion, aşa că Lacey fusese invitată să asiste la deshumare.

— Va fi dificil să se stabilească momentul exact al morţii, spunea detectivul-sergent Michael Chui, în timp ce priveau rămăşiţele descompuse, care erau transferate într-un sac de plastic cu fermoar, dar se poate presupune că moartea s-a produs mai mult ca sigur înainte de vânzarea apartamentului. Cine a comis crima a acoperit cadavrul cu ciment cu uscare rapidă şi a pus pământ deasupra.

— Ingenios. Exista vreo şansă să-l identificăm?

— Medicul legist ne-a informat că dinţii şi degetele au fost smulse înainte să fie îngropat.

— Poate sunt pe undeva, într-un vas. Ai verificat ghivecele?

Michael Chui era un tip dotat cu simţul umorului.

— Ai verificat proprietarii actuali?

— Este un chirurg pediatru. Sigur, inspectorul meu şef nu exclude pe nimeni, dar este foarte puţin probabil.

— Crezi că s-a trezit cu cadavrul implantat aici, pur şi simplu?

Michael Chui chicoti din nou. Îi plăcea această femeie.

— Corpul are vreo caracteristică distinctivă?

— Are un singur braţ. Poate l-au tăiat cu degete cu tot?

— Un singur braţ?

Lacey clătină din cap.

— Ai făcut bine că ne-ai chemat, Michael. S-ar putea să-ţi fim de ajutor.

* * *

— Keelan?

— Lace?

Părea surprins.

— Inspector Lacey, adaugă el, mai formal.

Îl lăsă să fiarbă la capătul opus al firului.

— Cu ce îţi pot fi de folos?

— Menţin legătura între departamente. Aşa este procedura, nu?

— Şi ce anume te interesează?

— Li Kam-chuen. Vrei să-ţi dau codul triplu C?.

— Pescarul cu un braţ.

— Te mai ocupi de el?

— Eu nu, dar McReadie în mod sigur.

— O să-ţi trimit un fax. M-am gândit să te anunţ şi pe tine. Ca să menţin bunele relaţii între poliţiile din S.U.A. şi Hong Kong.

— Îţi mulţumesc. Unde este?

— La morgă. Nu i s-a confirmat identitatea, dar este 95% sigur. A fost găsit într-o gradină.

Se făcu linişte.

— Într-o gradină?

— Se pare că este un îngrăşământ foarte bun.

— Face narcisele să crească.

— Nu, de data aceasta erau orhidee.

— Anunţă-ne când se confirmă. Dacă el a murit şi Eddie Lau a fugit din oraş, investigaţia se blochează.

— Altă zi, alt decedat. Pe curând.

— Lace…

Se întrerupse.

— Nu contează.

Fata închise.

Se întâlniră la Nickleby’s, un bar cu pian, în subsolul hotelului

Whamey. McReadie stătea la bar, fixând cele două cântăreţe filipineze de pe scenă. Îl văzu pe Keelan şi făcu semn cu mâna.

— Bere?

— Carlsberg, zise Keelan.

Orchestra cânta „Eclipsă totală de inimă”

— Au voci bune, zise el.

— Zău? N-am observat.

— Lacey ţi-a spus de Li Kam-chuen?

— Da, am auzit. Un loc înalt, care dă spre apă. Cel puţin s-a îngrijit ca mormântul lui să aibă un *feng-shui bun.*

— Cine, tipul acesta, Onion?

— Medicul legist spune că l-a făcut pe Li să plângă înainte să moară. Dar gata cu bârfele. Nu este problema noastră. Mi-ai spus la telefon că ai nişte veşti pentru mine.

— Da, despre Ruby Wen.

McReadie ridică din sprâncene.

— Ce mai face?

— Nu prea bine. A fost arestată la Bangkok acum o săptămână, cu şapte unităţi de heroină asupra ei.

McReadie îşi muşcă limba.

— Şi cum ai aflat?

— I-a spus poliţistului care a arestat-o că este informatoare D.E.A.

— Ruby a spus întotdeauna adevărul pe jumătate.

McReadie bău jumătate din bere.

— Şi acum ce ai de gând să faci?

— Cei de la D.E.A. vor să mă duc la Bangkok şi să discut cu ea. Cred că, de data aceasta sunt mai în măsură să mă târguiesc.

— Ai grijă, John. Când Ruby o să termine cu tine, va ajunge ambasadoarea Statelor Unite în Thailanda.

— Nu cred.

— Nu fi atât de sigur. O cunosc de mai multă vreme decât tine.

— De data aceasta o să joace, fiindcă n-are de ales.

McReadie scoase portofelul şi trânti o bancnota de o sută de dolari pe masă.

— Pariez pe una roşie că o să găsească o cale să te păcălească.

— N-aş vrea să-ţi iau banii. Sunt doar un oaspete în această ţară.

— Batem palma?

Keelan acceptă.

— Sunt banii pe care i-am câştigat cel mai uşor în viaţa mea.

McReadie zâmbi şi îşi termină berea.

— Vom vedea.

58

Închisoarea Maha Chai, Bangkok

Într-o dimineaţă, după micul dejun, Sumalee, gardiana şefă, veni pe verandă. Ruby ridică privirile.

— Ai un vizitator, zise ea.

A venit din nou Prassaran, se gândi Ruby. Dar apoi văzu doi soldaţi înarmaţi aşteptând în spatele lui Sumalee. O cuprinse frica.

Nancy o privea. Îi făcu cu ochiul.

— Ai grijă ce faci, păpuşo.

O duseră prin închisoarea bărbaţilor, în biroul directorului. Ce-o mai fi şi asta? O obseda un gând: nu cumva Articolul 27?

Eddie al ei o lăsa să moară.

Biroul directorului era gol. Cei doi soldaţi o băgară într-o anticameră.

Un bărbat se ridică de la birou.

John Keelan.

Nu este ea, îşi spuse Keelan. M-au adus tocmai de la Hong Kong ca să-mi arate o altă persoană.

— Ruby? zise el.

— Ar fi mai bine să nu te apropii, zise ea. Am păduchi.

Cristoase, ea era. Ce-i făcuseră? Slăbise îngrozitor. Era numai piele şi os. În locul hainelor elegante, purta un şort murdar de bumbac, un tricou şi nişte papuci ieftini în picioare.

Fără bijuterii, nemachiată, fără ojă pe unghiile de la degetele de la mâini şi picioare, care erau murdare şi rupte acum. Părul ei tuns modern îi atârna în şuviţe slinoase. În starea aceasta arăta înduioşător de tânără, prea tânără ca să fie la închisoare. Avea cearcăne negre sub ochi.

Dar comportamentul ei îl şocă cel mai mult. Arăta ca un câine bătut.

— Aşază-te, Ruby, zise el.

Ruby se trânti pe scaunul tare, de lemn, de cealaltă parte a biroului. Se simţea ca un director de şcoală gata să disciplineze un adolescent aiurit. În închisoare, fata pe care o cunoştea el îşi pierduse tot rafinamentul. Rămăsese doar o faţadă de hârtie.

Keelan se aşeză şi el. Îşi scoase ţigările şi-i oferi una. O acceptă recunoscătoare. Îi tremură mâinile, remarcă el.

— Cum merge, Ruby?

— Grozav, John, dar ţie?

Părea destul de sfidătoare. Auzise că o ameninţaseră cu Articolul 27. Era de aşteptat. Şapte unităţi de droguri. Isuse Cristoase.

— Te-ai băgat în încurcături, Ruby.

— Poate o să scap mai uşor.

— Da, poate.

Îi venea s-o mângâie, s-o liniştească. Părea atât de fragilă. Ai grijă, îşi reaminti el. Nu uita cu cine ai de-a face.

— Şapte unităţi. O groază de marfă.

— Nu-i toată recolta, John, zău aşa. Ce cauţi aici? zise ea.

— Ai trimis după mine, Ruby. Ai dat numele meu thailandezului care te-a arestat.

Văzând că nu-i răspunde, murmură.

— Ai dat de mari necazuri, aici.

Ruby puse capul pe masă. Îşi strânse mâinile în pumni şi îşi acoperi capul.

— Trebuie să fii nebun să trăieşti aşa, John. Absolut nebun. Nu poţi să ai încredere în nimeni. M-am săturat de viaţa asta.

— I-ai spus colonelului Ramawong că eşti informatoarea mea.

— Ajută-mă, John.

— Nu pot, Ruby.

— Te rog.

— Mai întâi, trebuie să ştiu dacă o să mă ajuţi tu pe mine.

Ridică fruntea de pe masă.

— Ce vrei?

— Pe Eddie Lau. Şi furnizorul tău din Bangkok.

Ruby clătină din cap.

— O să mă ucidă, mai mult ca sigur, John.

— Dacă tu nu mă ajuţi, nici eu nu pot.

— Vreau să te ajut, dar sunt speriată. Dar nu pot acţiona până când tu nu faci prima mişcare. Depinde de tine.

Ruby se întristă. I se prelinse o lacrimă pe obraz.

— Viaţa este un rahat.

— Lasă-mă să te ajut, Ruby. Dacă mi-l dai pe Eddie Lan, cădem la învoială. Pe el îl urmărim.

— N-o să pot face asta niciodată, John.

Keelan se aplecă şi-o luă de mână.

— Ruby, cred că trebuie să-ţi explic un lucru. Capturarea ta n-a fost întâmplătoare. D.E.A. din Bangkok te supraveghează de mai bine de-o lună. Ai fost urmărită permanent. Ştim că ai făcut afaceri cu corsicanul Crocé. Dar el este prudent. Nu se apropie niciodată de heroină personal şi în Thailanda nu există legi împotriva conspiraţiei, aşa că nu ne putem atinge de el. Dar cu Eddie Lau este altă poveste. Ştii unde este şi probabil că l-ai putea atrage să punem mâna pe el.

Clătină din cap.

— Vei fi protejată. Îţi promit.

— O să mă gândesc.

— Nu ai timp să te gândeşti.

— Eddie Lau o să mă ucidă, indiferent unde aş fugi. Ţie îţi vine uşor să vorbeşti, John.

— Poate că nu. Dar vreau să te gândeşti la altceva. Aminteşte-ţi că te-au capturat thailandezii, iar Eddie Lau nu are prieteni în poliţia de aici. Te-au arestat ca să domolească investigaţia noastră. Tu crezi că Eddie o să te salveze, ca să nu vorbeşti. Dar dacă vorbeşti şi nimeni n-o să vrea să te asculte? Dacă hotărăsc că le-ar fi mai uşor să te lichideze?

Ruby îşi acoperi faţa.

— Nu pot să te ajut, nu pot! Altfel o să mor oricum!

Keelan se ridică şi chemă gardienele.

— Am intrat în rahat până la gât, zise Ruby.

— Ai o şansă să ieşi.

Ruby îl privi cu milă.

— Să ies, ca să ajung în rai.

— N-o să ajungi în rai, Ruby.

— De ce nu? N-am făcut nimic rău.

— Nu ne-ar ajunge o viaţă întreagă să discutam despre acest subiect, zise Keelan.

Cele două gardiene intrară şi Ruby se ridică în picioare.

— Ţinem legătura, zise Keelan.

Ruby ieşi, străjuită de cele două femei. Se întoarse o dată, cu faţa scăldată în lacrimi, privindu-l acuzator, ca şi când ar fi fost vina lui.

Lui Keelan îi venea să tragă un pumn în perete de furie. O s-o mai lase câteva zile, să fiarbă în zeama ei. Agenţia nu-l adusese degeaba aici, la Bangkok. Ea era marea lor şansă şi o ştiau cu toţii. Trebuia s-o facă să vorbească, într-un fel.

59

— Au renunţat la Articolul 27, zise Prassaran.

Trecuseră trei săptămâni de când fusese arestată. Ruby se sprijini de bară.

— Acum nu mai pot să mă împuşte?

— Nu, legal, zise Prassaran prudent.

Deci Keelan se înşelase. Nu vor folosi Articolul 27 ca s-o amuţească.

— Când o să mă scoţi de aici?

Avocatul duse o batistă parfumată la nas.

— *Klongs* sunt nefavorabili azi, zise el. Este o căldură cumplită.

— Când o să mă scoţi de aici? repetă Ruby.

— Fac tot ce pot, domnişoara Wen. Dar trebuie să înţelegi, te rog, că mulţi sunt interesaţi de acest caz. Mai ales de conţinutul servietei pe care au găsit-o asupra dumitale.

Zâmbi, amuzat de propria lui glumă. Dar lui Ruby nu-i venea să râdă.

— Şapte kilograme de droguri este o cantitate mare şi nu pot rezolva totul peste noapte. Acum, am reuşit să înlăturăm Articolul 27.

— De ce Eddie nu plăteşte cât trebuie şi cu asta basta?

— Domnul Lau vrea să nu vă impacientaţi.

— Spune-i că este un ticălos afurisit.

Asistentul zâmbi. Prassaran se încruntă şi îşi şterse transpiraţia de pe faţă.

— În mod sigur n-o să-i transmit aşa ceva. Oricum, o să-l informez că sunteţi îngrijorată din cauza întârzierii demersurilor. Aveţi nevoie de ceva?

— Şampanie, zise Ruby.

— Pot să vă aduc şampanie, dar nu şi gheaţă, zise Prassaran, zâmbind. Ai încredere în noi, domnişoară Wen. O să te scoatem cât de curând.

Ruby se posomorî. Diareea şi căldura o lăsaseră fără vlagă. Era numai piele şi os.

— Păstrează-ţi moralul, o îndemnă Prassaran şi plecă, strângându-şi servieta la piept.

Când ajunse în curtea închisorii, Sumalee o înşfăcă şi o împinse la perete.

— Ce mai spune avocatul tău costisitor?

— Crede că o să mă aleg doar cu zece ore prestate în serviciul comunităţii.

Sumalee o ciupi tare de braţ şi o făcu să ţipe de durere.

— Am un mesaj de la Louis Huu.

— Nu-l cunosc.

Sumalee o apuca de bărbie.

— Ascultă. Mi-a comunicat că te scoate de aici în douăzeci şi patru de ore, dacă-i spui unde-l poate găsi pe Eddie Lau.

— Şi dacă nu?

— Atunci o să putrezeşti aici. Oricât ar plăti prietenul tău, el o să dea mai mult ca să te ţină aici. Ai priceput?

Sumalee îi dădu drumul.

Ruby se lăsă pe vine. Îi venea să plângă. Acum nu mai avea nicio scăpare. Da, nu mai exista nicio scăpare pentru Ruby Wen.

Nancy o plătise pe Sumalee să-i cumpere un pix de la piaţă. Acum, în timp ce Ruby se uita la ea, scoase vârful metalic şi tubul se scurse pe podeaua de ciment şi sarongul ei.

— Ce faci? o întreba Ruby.

— N-am chef să capăt SIDA, păpuşo, îi zise ea.

Scoase o foiţă din cămaşă şi diluă cu grijă praful în puţină apă. Apoi supse soluţia prin tub. Îşi examină braţul şi îşi bătu o venă cu degetul mijlociu, s-o scoată în evidenţă. Apoi puse la loc vârful metalic şi îl înfipse în piele.

Ruby tresări.

Nancy suflă soluţia din capătul celălalt al tubului, împingând soluţia de heroină în venă.

Când trase tubul de plastic, sângele se prelinse pe braţ. Dar

lui Nancy nu-i mai păsa. Se cutremură, cuprinsă de plăcerea drogului.

Soong, femeia *chiu chao,* o privea. Îi întinse o bucăţică de hârtie împăturită.

— Vrei să încerci? o întreba ea, în thailandeză. Cred că ţi-ar prinde mai bine să fumezi.

Ruby clătină din cap. Se gândi la Keelan. I-ar fi plăcut sa vadă asta.

60

Zilele treceau greu, în arşiţă şi letargie. Dogoarea sezonului uscat se domolise, dar duhoarea canalelor, a *hong nam*-ului şi a peştelui uscat, atât de apreciat de thailandezi plutea pretutindeni.

Era miezul zilei. Ruby stătea ghemuită pe verandă, privind căldura ridicându-se în valuri din pământ. Soldaţii din turnurile de pază, înarmaţi cu puşti, sorbeau sucuri cu paiul. Aţipise.

Simţea ceva târându-se pe piciorul ei. Îl prinse în pumn şi-l simţi cum se zbate. Se duse la Soong şi o lovi cu piciorul, s-o trezească.

— Cel mai rapid gândac din lume, îi spuse ea, în cantoneză. Pariem pe douăzeci de baht că al tău nu este atât de iute?

— Femeie nebună.

Soong se gândi. Lăcomia era caracteristica dominantă a ei — Ruby ştia acest lucru. Nu conta dacă era vorba de droguri, băutură sau jocuri de noroc. O drogată o recunoştea imediat pe una la fel ca ea. Soong se întoarse în celulă. În *hong nam* nu duceau lipsă de gândaci.

Se întoarse în câteva minute, cu pumnii strânşi. Ruby o aştepta pe treptele verandei.

— Cursa va fi de aici până la jgheabul cu apă.

Soong se aşeză pe ultima treaptă.

— Număr până la trei, zise ea.

Ruby se ghemui lângă ea.

— Unu… doi… gata!

Se aplecă şi deschise pumnul. Gândacul sări din pumn în noroi.

Gândacul lui Soong încercă să se retragă în umbra verandei.

Soong urla furioasă şi-l alunga. Dar de fiecare dată când îl alunga, alerga în ascunzătoarea lui.

În cele din urmă, Soong îl zdrobi furioasă.

Ruby îl urmărise pe al ei până la jgheab.

— Douăzeci de baht, zise ea.

— Ai câştigat, spuse Soong. Te-am văzut.

Ruby apucă gândacul înainte să dispară.

— Vrei să încercăm din nou? Dacă vei câştiga de data aceasta, suntem chit şi nu-mi mai datorezi nimic. Dar dacă pierzi, îmi dai patruzeci de baht.

Soong se gândi. Se întoarse în celulă, să găsească alt gândac.

Până la sfârşitul după-amiezii, toate deţinutele se angajaseră în curse cu gândaci. Chiar şi Sumalee, gardiana şefă, se prinse în joc. Câştigă masiv, cu o insectă mare, pe nume Prince Rama, iar Ruby Wen pierdu toţi banii câştigaţi de la Soong. Apoi, Soong scoase un gândac zburător mic, neînsemnat şi Sumalee pierdu cei cinci sute de baht câştigaţi şi încă cinci sute din banii ei. Era furioasă şi refuză să plătească. Călcă în picioare toţi gândacii şi porunci deţinutelor să intre în celule restul după-amiezii, unde asudară gemând în căldura şi duhoarea *hong nam*-urilor.

Şi uite aşa se termină cu această cursă de gândaci.

61

Nancy stătea ghemuită pe podeaua celulei, clănţănind din dinţi, lac de sudoare. Îi curgeau ochii. Una din elveţience venise lângă ea.

— Ce-i cu ea? zise Ruby.

— Tu ce crezi, păpuşo? spuse elveţianca, în engleza ei stâlcită.

— Îi este rău, zise prietena ei.

— Are nevoie de droguri.

Ruby îngenunche lângă Nancy şi-i dădu la o parte şuviţele umede de pe faţă. Americanca nici măcar n-o mai vedea.

— Poţi s-o ajuţi?

— Nu-i dau din porţia mea, spuse elveţianca. Este vina ei, am prevenit-o. Şi-a pierdut toţi banii în întrecerile alea prosteşti cu gândaci.

Ruby îşi aminti cum îi pusese o pânză umedă pe cap când îi

fusese rău. *Gwailo* fusese singura ei prietenă. O trase pe Nancy spre ea şi îi sprijini capul în poala ei. Te-ai înmuiat, Ruby, ai devenit sentimentală! Nu-i decât o *gwailo* hippi împuţită.

— De ce nu-i cumperi, îi sugeră una din elveţience.

— Nu pot. Şi eu mi-am pierdut toţi banii.

— Ce prostie, zise elveţianca şi se întoarse în colţul ei.

Ruby o văzu scoţând o siringă şi un pacheţel.

Ruby o strigă pe Soong.

— Am nevoie de nişte pui pentru această fată; numărul patru, zise Ruby.

Soong rânji. Scoase un pacheţel din tricou şi i-l întinse. Ruby vru să-l ia, dar Soong i-l smulse.

— Trei sute de baht.

— Mi-am pierdut toţi banii din cauza lui Sumalee. N-am ce să-ţi dau.

— Trebuie să-mi plăteşti acum.

— Este bolnavă!

— Ce mă priveşte pe mine, zise Soong şi se retrase în colţul ei.

— Fac ceva pe oasele lui bunică-tău! şuieră Ruby.

Cele doua elveţience zăceau lângă peretele opus, pierdute în visurile lor de drogate, în timp ce Ruby a vegheat-o pe Nancy întreaga noapte, căci aceasta se simţea foarte râu, vomitând, tuşind şi gemând tot timpul, luptându-se din greu cu demonii care nu voiau s-o lase în pace.

A îngrijit-o şi mângâiat-o în timpul celor mai oribile coşmaruri, fiind încă trează când razele timide ale răsăritului de soare începură să intre printre barele ferestrei. Apoi, dintr-o dată, epuizarea şi-a făcut efectul şi Ruby căzu într-un somn adânc, fără visuri.

Patpong

Dimineaţa în Patpong. Landcruiser-ul lui David Lee era parcat lângă barul 69. Lee stătea la volan, fumând; Keelan deschisese fereastra, încercând să se abţină.

— Aici îşi face toate afacerile, zise Lee.

— *Soixante-neuf.* Bun nume franţuzesc.

— Crocé mai are încă relaţii în Laos. Au mai rămas câţiva corsicani la Vientiane. Ştii cum este, ca o camaraderie între englezii care au absolvit aceeaşi facultate.

Keelan râse.

— Deci este în principal heroină laoţiană.

— Aşa credem. Deşi are relaţii şi în armata thailandeză şi în cadrul Poliţiei de Frontieră. Dar nu se numără printre traficanţii principali din Bangkok. Cinci *chiu chao* chinezi conduc traficul cu droguri aici. S-a zvonit că Eddie Lau l-a păcălit pe unul din ei şi de aceea a apelat la Crocé.

— De când o supraveghezi pe Ruby?

— De când a venit în Bangkok. Nu ne venea să credem ce noroc a dat peste noi când am văzut-o urcându-se în această Toyota închiriată şi pornind de pe loc. Ne-am imaginat că este vorba de o livrare. A fost imprudentă, atâta tot.

— Crezi că este heroina lui Crocé?

— Şi-a petrecut mult timp în acest bar. Şi, în plus, s-a culcat cu fiul lui Crocé.

— Ai idee cum intenţiona să scoată drogurile din Thailanda?

— Speram să ne luminezi tu. Thailandezii au găsit cutii cu *mien lap* — jachete chinezeşti — în apartamentul ei. Poate că aşa transporta drogurile, le cosea în căptuşeală şi le expedia. Dar nu ştim unde.

Ceva nu era în ordine, se gândi Keelan. Abordaseră problema dintr-o perspectivă greşită.

— Ce este cu telexul pe care mi l-aţi trimis cu câteva luni în urmă, în privinţa acestui caz? Informaţia despre şalanda şi Eddie Lau. De unde provenea?

— De la unul din informatorii noştri.

Nu cumva informaţia fusese furnizata de Louis Huu, ca să se răzbune pe Eddie Lau, se întrebă Keelan.

— Uite-l pe Crocé, zise Lee.

Un Mercedes negru trase pe alee, lângă barul 69. Peste câteva clipe, un bărbat slab, în costum negru şi cămaşă albă de mătase deschisă la gât îşi făcu apariţia. Lanţul gros din jurul gâtului îi sclipea. Fuma o ţigară.

Cel mai uimitor însă era peticul negru de la ochiul stâng. Dar nu era un om robust, aşa cum se aşteptase Keelan. Semăna cu un gigolo îmbătrânit.

Keelan îi comunică impresiile sale lui Lee, care se amuză copios.

— Nici nu ştii câtă dreptate ai. Am auzit că era un tip arătos în tinereţe. Însă a pierdut prea multe nopţi la viaţa lui. Am aflat de

asemenea că este destul de bolnav.

Crocé intră în bar.

— Nu prea avem cum să ajungem la el, zise Lee, nu s-a atins niciodată de heroină. Nu putem prinde decât celălalt capăt. Când marfa va ajunge în Statele Unite. Şi numai Ruby deţine acest secret.

— O să fac presiuni asupra ei.

— Păcat că n-are ouşoare. Am putea s-o strângem de ele.

Keelan îi zâmbi.

— De unde ştii că n-are?

62

Maha Chai

Când se trezi, era târziu, dimineaţa. Ieşi din celulă cu hainele ude de sudoarea lui Nancy. În capătul verandei se adunaseră câteva femei. Soong stătea turceşte în mijlocul lor, înconjurată de celelalte prizoniere asiatice care se zgâiau la ea. Ruby se apropie.

Soong desenase cu creta un pătrat, pe verandă, împărţit la rândul său în alte patru pătrate. Teancuri de bancnote se puseseră în fiecare pătrat. Într-o parte, era o mică piramidă de trestie şi pietre. Soong luă câteva cu castronaşul ei de tablă şi apoi începu să le numere în şiruri de patru.

După ce termină, anunţă rezultatul, trăgând o parte din bancnote spre ea şi aruncând banii câştigătoarelor.

Fan tan.

Lui Ruby i se uscase gura. Era murdară şi i se uscase sudoarea pe ea. Se duse la jgheab şi îşi băgă capul în apă. Simţea o durere sâcâitoare în tâmple.

Fan tan.

Băgă mâna în buzunarul de la piept al bluzei şi găsi bancnota zdrenţuita de douăzeci de baht, doar atât îi mai rămăsese după cursele de gândaci şi era tot ce avea până la următoarea vizită a lui Prassaran şi a asistentului sau. Era atrasă irezistibil spre mulţimea din jurul lui Soong. Un ultim pariu.

Îşi făcu loc şi aruncă banii în pătratul însemnat cu creta în sanscrită şi chineză, reprezentând cifra doi.

Se uită cum Soong luă din nou câteva pietricele cu castronul şi începu să le numere cu dosul palmei. Faţa lui Ruby nu trăda nimic, dar se ruga în gând strămoşilor şi zeilor ei chinezi să-i aducă noroc.

Se termină în mai puţin de un minut. Soong isprăvise de numărat. Mai rămăseseră două pietre.

Ruby îşi lăsă câştigurile într-un pătrat şi începu din nou.

Ştia ce riscă. Indiferent în ce joc te băgai, existau întotdeauna riscuri, se gândi ea. Dar riscurile nu contau, dacă aveai noroc. Dacă zeii vor să câştigi, nu pierzi niciodată.

Câştigă din nou.

A treia oară.

Şi mai multe prizoniere veniră să privească; apărură chiar şi cele două elveţience, ca nişte şcolăriţe care urmăreau o luptă pe terenul de sport. Soong şi Ruby îşi evitau privirile.

De fapt, Ruby nici nu-şi mai dădea seama de prezenţa lui Soong. Parcă ar fi fost într-un tunel lung şi întunecat şi nu remarca murmurul din jurul ei, pe măsură ce teancul de bani creştea. Mări miza la trei, apoi la cinci, apoi din nou la trei. Continua să câştige. De şase ori la rând. Era imposibil. Contrar tuturor regulilor.

Nu auzea şi nici nu vedea mulţimea din jurul ei. Se adâncise în tunel. Nu era decât ea, jocul şi tigrul; tigrul numit Noroc.

Soong ezită. Banca nu prea mai avea bani. Celelalte femei licitau acum cu Ruby. Dacă mai câştiga o dată nu-i mai rămânea nimic.

O voce îi spunea lui Ruby să ia banii. Dar nu putea să se retragă acum, când simţea prezenţa aurită a zeului norocului pe umerii ei. Banii nu mai contau. Ştia doar că nu voia să se întoarcă în închisoare, în căldură, în duhoare, în mizerie. La Prassaran şi Louis Huu. La Keelan. Voia să rămână aici, în acest univers plin de noroc şi putere, unde era capabilă de orice. Unde simţea adierea zeilor pe faţă, puterea sa magică.

Nu se putea opri acum. Mizã pe numărul ei norocos — doi.

Soong împărţi repede mica piramidă de pietricele din faţa ei.

Trebuia să fie două…

Ultimele două pietricele.

Un oftat de uşurare ieşi din piepturile femeilor, aproape neauzit, ca adierea unei brize. Faţa lui Soong nu trăda nicio emoţie.

Rămăseseră două.

Ruby câştigase.

Fără să scoată niciun cuvânt, Soong îi plăti, se ridică şi plecă. Toţi banii câştigaţi din traficul de droguri se risipiseră în mai puţin de-o jumătate de oră.

Ruby strânse bancnotele în pumn. Nimeni nu-i vorbi şi n-o atinse. Se risipiră cu toatele, de îndată ce se terminase confruntarea.

Ruby se simţea dezamăgită. Câştigase neaşteptat; oricum era un fan tan jucat doar pentru câteva mii de baht. Dar acum jocul se sfârşise şi vraja se rupsese. Simţea deja cum zeii se desprind încet de ea…

Nancy urla într-o celulă. Nancy. Uitase de Nancy.

Alerga după Soong şi o ajunse. Îi aruncă un pumn de bancnote.

— Ţine, zise ea. Acum pot să-ţi plătesc pentru heroina numărul patru.

Ruby folosi siringa să tragă apă din jgheab. Apoi o goli într-o cană de tablă şi o aduse în celulă. Nancy stătea pe podea, rostogolindu-şi ochii în cap. Spasmul trecu şi se întinse pe spate, răsuflând şuierător.

Ruby deschise pacheţelul şi goli praful în cană, unde se dizolvă repede. Apoi trase soluţia în siringă.

Studie braţele lui Nancy. Erau pline de înţepături. Unele din ele se infectaseră de la acul murdar. Gleznele erau la fel.

Nancy gemu şi îşi arcui spatele.

Trebuia s-o injecteze în braţ. Ruby scoase cordonul şortului şi-l folosi drept garou. Îi tremurau mâinile. Nu mai făcuse aşa ceva. Pentru ea, heroina era un praf într-un săculeţ de plastic, o marfă care se cumpăra sau se vindea, ca orezul, aurul sau tapioca.

N-o să mai pot să mă întorc la vechea mea existenţă, după asta, se gândi ea.

Era mai greu să înfigi un ac în braţ decât şi-ar fi imaginat. Mai ales acest ac bont. Apoi simţi când acul pătrunse în piele şi străpunse vena ciuruită. Ruby goli siringa. Nancy gemu şi se răsuci, vomitând pe podea.

Când se linişti, i se opri tremuratul. Ruby îi cumpărase pacea lui Nancy.

Ruby se gândi la Eddie. Şi-ar fi dorit s-o vadă acum injectând o drogată *gwailo.* Ce s-ar mai fi amuzat, se gândi ea.

63

Era cea mai rea perioadă a musonului. Căldura se ridica în valuri uriaşe din pământ. Când Ruby sosise la Maha Chai, solul era tare, iar praful care se ridica îi înţepa ochii şi gâtul. Acum însă se transformase într-o mare de noroi. Aerul era umed şi peste tot mirosea a sugativă udă.

În cele patru luni de când era la Maha Chai, Ruby devenise obsedată de spălat. Uneori se îmbăia de patru ori pe zi. Nu conta dacă transpira din nou, peste câteva minute, sau că nu reuşea să scape, niciodată se pare, de mizeria închisorii, care îi pătrunsese în toţi porii. Cel puţin, îi ridica moralul. Dacă nu putea avea haine frumoase, cosmetice şi parfumuri, cel puţin era curată. Nu putea accepta ca Prassaran, Keelan sau Lucien, dacă va mai veni, s-o vadă doborâtă. Nu, nu accepta.

Femeile se îmbăiau scoţându-şi hainele pe ciment, la jgheabul din curte. Ruby nu-şi mai făcea probleme că soldaţii râdeau şi priveau din turn. N-aveau decât. Îşi scoase tricoul şi şortul şi rămase goală în noroi, în timp ce îşi muia capul în apă.

Se ştergea cu un sarong vechi, când auzi strigăte. Îşi ridică privirile şi o văzu pe Sumalee şi două gardiene croindu-şi drum printre prizonierele înghesuite în verandă.

Se adunaseră în jurul lui Nancy. Sumalee îi umbla în sac. Gardienele aveau adesea obiceiul să caute droguri şi arme. Poate că era ideea directorului sau o făceau din plictiseală. Doar pe Soong o lăsau în pace, fiindcă avea destui bani să le mituiască.

Sumalee scoase un strigat de furie. Găsise pliculeţul cu heroină al lui Nancy.

Ruby auzi ţipetele lui Nancy, în timp ce gardienele o loveau cu bastoanele pe umeri şi o izbeau cu cizmele lor negre, militare. Ruby se îmbrăcă. Ce nedreptate. Toate aveau droguri în Maha Chai.

— Încetaţi! strigă ea.

Când ajunse în verandă, una din elveţience o apucă de braţ.

— Abţine-te, îi şuieră ea. Dacă te amesteci, o să te bată şi pe tine!

Ruby se eliberă şi se năpusti în mulţime, încercând s-o tragă

pe Nancy. Simţi o izbitură în spate şi căzu în genunchi. Sumalee se aplecase peste ea, cu bastonul ridicat. I-l trânti peste umeri şi Ruby strigă. Ruby se întoarse, dar reuşi totuşi s-o apuce de braţ pe Nancy.

Sumalee scoase un strigăt şi o lovi în cap pe Ruby. Parcă ar fi curentat. Se albi totul dinaintea ei. Bastonul o lovi pe spate, pe umeri, pe picioare, până când nu mai avu putere să se ferească.

Pielea lui Nancy era umedă şi rece. Respira foarte repede. Ruby îi puse capul în poala ei şi-i dădu părul la o parte. Desfăcu uşor cămaşa lui Nancy. Avea vânătăi pe tot corpul. Era tare într-o parte.

Era îngrozitor de palidă. O vânătaie purpurie îi acoperea ochiul înroşit.

Trebuia să facă rost de antibiotice de la Prassaran pentru faţa lui Nancy. Avea buza ruptă şi se va infecta.

Ruby se întrebă dacă şi ea arăta la fel de rău. Simţea unde i se închegase sângele în păr, de la loviturile bastonului lui Sumalee. Îi zvâcnea capul de durere. Nu ştia cât timp zăcuse leşinată. Ori de câte ori se mişca, o durea tot corpul. Poate o să mor mâine, se gândi Ruby. O să mor pentru aceasta hippi *gwailo.* Lui Eddie i-ar plăcea tare mult să vadă asta.

Lui Nancy îi sclipiră ochii.

— Ce mai faci, păpuşo?

Încercă să zâmbească şi i se prelinse sângele din buza ruptă.

— Bine, zise Ruby.

— Eşti o bună prietenă, spuse Nancy.

Ruby îşi sprijini capul de perete şi închise ochii. Îşi pipăi gura cu limba. N-a pierdut niciun dinte. Respira greu. Îşi rupsese o coastă, probabil. Cine ştie ce-i făcuseră.

Durerea era atât de cumplită…

Nancy sforăia. Ruby deschise ochii. Nancy arăta rău. Era cenuşie la faţă. Încercă s-o trezească.

— Nan.

O scutură mai tare. O pişcă de lobul urechilor. Îi ridică pleoapa. Îşi dăduse ochii peste cap.

— Nan!

Una din elveţience se târî prin celulă.

— Nu poate vorbi, zise Ruby. S-a întâmplat ceva. Ar fi mai bine

să chemăm gardienele.

— Nu vin niciodată noaptea.

— Trebuie să vină. Nan trebuie să se ducă la spital.

— Nu descuie uşa până dimineaţa.

— Încearcă, zise Ruby.

Ea una de-abia se mai mişca de durere.

Elveţianca se ridică şi bătu în uşa. Una din gărzi se uită pe fereastra cu gratii.

— Ajutaţi-ne, striga Ruby în thailandeză. Prietena mea este bolnavă. Trebuie dusă la spital.

Femeia dispăru. Ruby crezuse că se duce după chei, dar nu se întoarse.

— Ţi-am spus că nu descuie uşa noaptea, zise elveţianca. Nu le păsa dacă moare. Vor spune că a murit din cauza drogurilor.

— Ţi-am spus să nu te amesteci, zise cealaltă elveţiancă. Te-au bătut şi pe tine.

— De ce au făcut asta? zise Ruby.

— A turnat-o cineva.

Una din elveţience se uita spre Soong.

— Îi datora bani lui Soong pentru heroină.

Soong le privea indiferentă.

— Pe Soong de ce n-o bat niciodată?

— O protejează cineva bogat din afară. Am auzit că este verişoara primului ministru.

Nancy începu să răsufle greu. Ruby crezu că o să-şi revină, dar în schimb începu să vomite. Ruby o întoarse într-o parte, pe podea. Celelalte femei din celulă începură să protesteze.

— Ca şi când n-ar puţi şi aşa destul de rău, zise elveţiana.

În noaptea aceea, furtuna stârnită de muson răpăi pe acoperişul de tablă şi şuvoiul ploii tropicale se strecură printre bare. Podeaua începea să se inunde. Ruby se ridică pe vine. Apa îi ajunsese până la glezne. Nancy stătea în genunchi. Pe Ruby o dureau picioarele, umerii şi spatele erau plini de vânătăi Celelalte prizoniere îşi strânseseră lucrurile. Ruby ştia că-şi distrusese hainele, dar n-avea ce face.

Ţânţarii se înfruptau din gleznele şi braţele ei, aţâţaţi de căldura, umezeala şi mirosul sângelui cald. Ruby nu mai avea putere să-i alunge.

Noaptea se întindea fără formă. Ruby stătea în mizerie, cu capul lui Nancy în poala ei, îndurând insectele, apa şi durerea într-o stare de semiconştienţă, în care visurile strălucitoare îi alinau orele lungi ale nopţii.

Dar dimineaţa, când gardienele deschiseră în sfârşit uşile, nu reuşi să se ridice. Amorţise.

Celelalte femei se năpustiră în soare, trăgând aerul în piept cu disperare. Rezistaseră toată noaptea şi acum se prăbuşeau pe verandă, epuizate. În cele din urmă, rămaseră doar cele două elveţience.

Ruby nu-şi mai simţea picioarele şi o durea spatele atât de rău, încât ştia că nu va reuşi să se ridice fără ajutor. Se simţea ca o piatră.

— Mă ajuţi? murmură ea. Trebuie să mă ridic.

Una din fete o târî pe Nancy pe verandă, în timp ce cealaltă o ridică pe Ruby în picioare. În momentul acela, sângele începu din nou să circule şi scoase un strigăt de durere.

Când elveţianca plecată cu Nancy se întoarse, o scoaseră amândouă din celulă.

— Nan se simte bine? murmură ea.

— Da, acum este bine, spuse una din fete. A murit.

64

Soong avea un sarong nou şi o bluză roz. Apăru pe verandă cu o expresie nepăsătoare, care îi aminti lui Ruby de reprezentările ceramice ale lui Kuan Yi, Zeiţa Milei.

— La revedere, Wen Shui-Ming, zise ea.

Ruby nu-i răspunse. O durea spatele şi acum, după bătaie, de când murise Nancy, nu mai mâncase. O să moară aici, hotărâse ea. La fel ca Nan.

Dar Soong voia să o stârnească.

— Azi mă prezint în faţa tribunalului, zise Soong, o să fiu eliberată. Totul este aranjat. Vărul meu a plătit cât trebuia. Două milioane de baht.

— La revedere, Soong, zise Ruby.

— Îmi pare rău de prietena ta. N-am vrut să moară. Păcat.

— Sper să fii călcată de un camion şi să putrezeşti încet pe drum, în timp ce furnicile îţi mănâncă degetele.

Soong ridică din umeri.

— Nan îmi datorează nouă de sute baht, Wen Shui-Ming. Pot să-ţi fac multe necazuri, dacă vorbesc cu Sumalee. Vrei să achiţi datoria lui Nan înainte să plec?

— N-am bani, minţi Ruby.

— Cu atât mai rău pentru tine, zise Soong.

Peste o oră, gardienele veniră s-o escorteze până la duba care o va duce la tribunal: „Cu atât mai rău pentru tine!” repetă ea şi făcu cu mâna când ieşi pe poartă.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Soong se întoarse. Nu vorbi nimănui. Se duse direct în celulă şi se aşeză în colţ, privind peretele. Fusese condamnată la moarte.

Patpong

De ziua lui, Lucien îl duse pe Baptiste la restaurantul Bussaracum, în Hotelul Dusit Thani. Era deosebit de elegant, cu lemn sculptat, feţe de masă albe ca zăpada, porţelanuri albastre şi albe, tacâmuri din aramă.

Mâncarea era tipic thailandeză, senzuală, rafinată, delicioasă. Mâncară găluşti de culoarea lavandei, umplute cu pui fragezi, aranjaţi în formă de floare; sote din inimă de palmier, supă de creveţi cu aromă de lămâie, servită într-un vas de lut şi încălzită la flacăra lumânării; creveţi la grătar într-un castron sculptat, cu felii de peşte prăjit.

Şi, în timp ce aşteptau desertul, Lucien începu să vorbească despre afaceri.

— Papa, cât am câştigat din heroina numărul patru anul acesta?

Baptiste păru surprins de întrebare.

— Nu ştiu. Nu mai număr demult. Probabil că scot mai mult de pe urma barului meu din Patpong. De ce?

— La Bangkok, un kilogram de heroină valorează în jur de două sute de mii de baht. În S.U.A., acelaşi kilogram se vinde cu trei milioane şi jumătate de baht.

— Da, însă mai întâi trebuie să expediezi kilogramul acela în America. Implică prea mult risc şi prea multă organizare. Prefer să las aceasta parte în seama chinezilor.

— De ce nu mă laşi pe mine să mă ocup de aceasta latură a afacerilor?

Baptiste râse. Îşi aprinse altă ţigara. *Merde,* nu poate să renunţe măcar la masă, se gândi Lucien. Probabil că toată mâncarea pe care o înghite are gust de rahat.

— Ai dus o valiză şi acum te dai expert. Faci pe Mister Asia sau mai ştiu eu ce!

Dar Lucien nu se dădu bătut.

— Mă gândeam la compania pe care ai înfiinţat-o. Se ocupă de exportul animalelor exotice la grădinile zoologice din Europa şi America.

— Da, o afacere secundară. După ce stai un timp în Asia, te bagi în tot soiul de rahaturi. Dar ştii cât câştig pentru un şarpe?

— Ai putea câştiga mai mult.

Baptiste se uită mirat la fiul său. Poate aceasta era revelaţia pe care o aşteptase.

— Te ascult, Luc.

— Trimiţi nişte şerpi la o grădină zoologică particulară din America. Avem toate documentele vamale necesare. Firma este serioasă şi legală. Doar că data viitoare când mai scoţi din ţară o ladă cu şerpi veninoşi, pui înăuntru un buştean scobit pe dinăuntru şi umplut cu heroină. Care vameş o să-şi bage capul înăuntru? Anul trecut am trimis un tigru în Arizona. Am putea ascunde câteva kilograme în fundul cuştii. Cine crezi că o să verifice? Ai impresia că vreun tip de la vamă o să-şi pună o mănuşa de plastic şi o să roage tigrul să se aplece?

Baptiste zâmbi. Nu cunoscuse aceasta latură a personalităţii fiului său. Deci, până la urmă, instinctul nu-l înşelase în privinţa lui.

Îmi pare rău pentru tine, Noelle.

— Da, este posibil. Dar trebuie să-ţi faci relaţii în S.U.A. Cu cei care au bani şi nu sunt în D.E.A. Şi nu-i deloc uşor. Iar eu nu pot pleca. Este prea periculos pentru mine să părăsesc Thailanda. Poliţiştii mă cunosc prea bine. Şi, în afară de asta, idiotul ăla de doctor al meu mi-a interzis să călătoresc cu avionul.

— Pot s-o fac eu, papa. Lasă-mă să încerc.

Sosi desertul. La prima vedere, părea un platou cu cireşe şi pere micuţe; dar, când Lucien băgă una în gură, descoperi că era pastă de fasole, cu glazură şi aromă de iasomie; frunzele cireşelor erau papaya; perele de fapt erau ananaşi deghizaţi la fel de artistic.

Baptiste zâmbea.

— Alt lucru pe care l-am învăţat în Asia, zise el. Nimic nu este exact ce pare a fi. Oamenii nu-şi arata niciodată adevărata faţă. Nu ştii până nu muşti adânc.

65

Maha Chai

Keelan stătea la fereastră, în anticamera biroului, cu faţa spre închisoarea bărbaţilor. Pute a mizerie, se gândi el. Bărbaţii erau înghesuiţi în compartimentul de jos — o masă gârbovită şi mizeră de suflete pierdute.

Cum a ajuns aici? Ce caută pe coridoarele acestea singuratice, martore ale suferinţei omeneşti? Copilărise la Berkeley, privise meciurile de baseball din Candlestick Park, aruncase la coş cu tatăl său, în curtea din spate a casei lor, împreună cu ceilalţi doi fraţi. Tatăl lui fusese agent de asigurări; amândoi fraţii săi aveau munci de birou. Şi îl considerau cu toţii puţin nebun. Iar evenimentele din ultimii doi ani îi sugeraseră că aveau dreptate.

Keelan nu ştia încă ce îl atrăsese să intre în poliţie. Când renunţase la colegiu şi îşi informase părinţii despre intenţiile sale, îl priviseră cu gura căscată, ca şi când le-ar fi spus că o să se facă preot. De fapt nu era o diferenţă prea mare. Munca în poliţie cerea chemare şi spirit de sacrificiu. Iar el îşi sacrificase tot ce avea mai scump.

Mult timp, fusese doar un joc. Continuase viaţa lui tăcută, suburbană, afundându-se tot mai mult, pe zi ce trece în tenebrele lumii interlope, ca să-şi facă meseria. Văzuse odată un băiat de paisprezece ani alergând pe străzile din San Francisco cu o mitralieră Thompson. Arestase şi interogase fete de paisprezece ani, care lucrau în bande criminale, alături de prietenii lor şi văzuse mai multe orori decât un veteran din Vietnam. Privise cu ochii reci ai criminalilor şi avusese senzaţia că se uita în adâncul unui ocean; acei bărbaţi nu aveau suflet, nu erau capabili de bunătate, nu aveau nicio scânteie umană în ei, indiferent de ce spunea pastorul.

Experimentase toate acele trăiri care-l fac pe om să devină religios; confruntarea cu răul. Iar acum credea că existau oameni pe lumea aceasta care erau din naştere ca nişte păsări de pradă

şi nu puteau distinge între bine şi rău. Sânge, durere, chin — nu-i impresiona nimic. Cunoscuse puşti de doisprezece ani cu ochi goi, care trăiau de unii singuri.

Şi apoi, într-o zi, a încetat să mai cerceteze aceasta lume din afară. S-a oferit voluntar să se infiltreze ca spion în rândurile lor şi să ducă o viaţa dublă. Să trăiască, să acţioneze şi să gândească la fel ca un traficant de droguri ziua, să se integreze vieţii sordide şi disperate a străzilor; iar noaptea să meargă la petreceri, să-şi tundă peluza şi să fie un om de familie. Credea că putea ţine cele două lumi departe una de cealaltă.

Până în ziua când lumea tenebrelor îl urmase acasă.

Faptul că pierduse una din vieţile sale, însemna că nu avea de ales decât să se retragă în cealaltă. De aceea se afla probabil acum într-o închisoare orientală împuţită, târguindu-se pentru salvarea sufletelor.

Îşi ridică privirile când o văzu intrând pe uşă. Isuse Cristoase! Ce-i mai făcuseră?

— Ruby? zise el. Te simţi bine?

Se prăbuşi pe scaunul de lemn. Keelan se duse în spatele ei şi-i ridică tricoul. Avea spatele plin de vânătăi. Văzu o rana în păr, acoperită cu un praf de antibiotice.

— Ar fi trebuit s-o vezi pe cealaltă, John.

— Te-au bătut, zise el.

— Ce altceva să facă în închisoare? Nu au cu ce să se distreze. Ar fi foarte plictisitor dacă nu ne-ar bate.

Se aşeză pe marginea biroului, s-o privească.

— Nu trebuie să treci prin aşa ceva.

— Mă scoţi de aici?

— Dacă accepţi să cooperezi.

— Ce poate face o fata drăguţă ca mine să te mulţumească?

— Încetează cu jocurile, Ruby. Vreau să-mi spui tot ce ştii despre Baptiste Crocé, Louis Huu, Eddie Lau şi despre fiecare tranzacţie pe care ai încheiat-o. De unde vine heroina, unde se duce, pe ce căi.

— Dacă îţi spun, o sa vorbeşti cu judecătorul să-mi dea drumul?

— Nu-i chiar atât de simplu.

Ruby se aplecă, strângându-şi braţele la piept.

— M-am săturat de viaţa asta. M-am săturat de tot.

— Poţi avea încredere în mine.

— Nu pot avea încredere niciodată în aerul galben.

Lui Keelan îi venea s-o scuture ca s-o trezească la realitate.

— Nu vezi cum te-au abandonat, proasto! Eddie Lau, Baptiste Crocé, te-au lăsat cu toţii să putrezeşti aici! Sunt singura ta scăpare din acest iad!

— Ce trebuie să fac? îl întrebă ea.

— Trebuie să te pregăteşti să depui mărturie la tribunal.

— Aici eşti în Thailanda, John. Ţi-am mai spus doar că o să mă omoare, dacă voi depune mărturie împotriva lui Louis Huu.

— Nu vreau să depui mărturie aici, ci în Statele Unite.

Văzând că nu-i răspunde, îi luă faţa în mâini.

— N-ai de ales, Ruby! Ai mai primit şi alte oferte?

— Nu, dar este ca şi când mi-aş tăia gâtul de una singură.

— O să te protejăm.

Ruby tăcu un timp, cu capul sprijinit de piept.

— Să începem cu o întrebare simplă. De unde ştia Eddie Lau că i s-a emis mandat de arestare în Hong Kong?

— Pentru că i-am spus eu.

— Şi cum ai aflat?

— De la *feng shui.*

Keelan se ridică în picioare.

— O.K. Gata, am terminat, chem gărzile.

— Bine, John, atunci află că a fost bunul tău prieten, Mac.

Keelan o privi uimit.

— Rahat.

— Nu-i niciun rahat, îţi spun adevărul.

Keelan simţea că-i vine râu. Nu tocmai McReadie. Avea încredere în McReadie. Era prietenul lui.

— Nu te cred.

— Nu-mi pasă ce crezi tu.

— De ce?

Ruby frecă degetul mare de arătător.

— Pentru bani, ce-ţi imaginezi?

Erau întrebări la care prefera să nu le cunoască răspunsul.

— Nu te cred, repetă Keelan.

Ruby ridică din umeri.

— Bine, o să mai vorbim despre asta. Spune-mi în primul rând despre cele şapte kilograme de heroină.

— *Mien lap,* zise ea. Le ambalam în geci chinezeşti.

— Ce?

— Coseam pungile în căptuşeală. Câte puţin în fiecare. N-ai cum să-ţi dai seama. Şi le trimiteam la Shenzhen.

— În oraşul Shenzhen? Acolo a fugit Eddie Lau?

Se uită în podea. Dacă avea de gând să-l trădeze pe Eddie Lau, trebuia să se hotărască acum.

— Ruby?

Încuviinţă din cap.

— Stai puţin, zise Keelan.

Se aşează la birou şi scoase un carnet şi un stilou din servietă. Împinse pachetul de ţigări spre Ruby, care luă una.

— O.K. Să-i dăm drumul.

— Am căzut la învoială cu Crocé… îi pronunţă numele Kwo-chao. Apoi, am aranjat livrarea.

— Cum?

— Mi-a spus unde să mă duc. Apoi, m-a chemat prin telefonul mobil. Mi-a dat numărul de înmatriculare al maşinii. Cheile erau sub bord sau în ţeava de eşapament. Heroina numărul patru era în portbagajul maşinii.

— Şi coseai drogul în geci.

— Da, le ambalam şi le trimiteam par avion în Guanzhou. Eddie aranjase să le ia şi să le aducă la Shenzhen…

— Ia-o mai încet.

— Nu pot. Aşa vorbesc eu. Scrie mai repede.

— Bine, continuă.

— Are o fabrică de confecţii în oraşul Shekhou. Gecile sunt trimise în Statele Unite via Hong Kong, ca parte a unui transport foarte mare. Sunt foarte greu de găsit. Trebuie să desfaci prea multe haine ca să dai de droguri.

— Cum se numeşte fabrica din Shekhou?

— Friendship Textile din Nanshan Lu.

Keelan se opri din scris. Se uită la ce scrisese până atunci.

— Poate o să discutăm cu chinezii, zise el, gândind cu voce tare.

— N-ai decât să vorbeşti cât vrei. În Canton este o zicală: „Munţii sunt înalţi şi împăratul este departe.” Shenzhen nu face parte din China. Shenzhen este stat în stat.

— Bine, Ruby, dă-mi voie să-ţi spun ceva. Dacă-l prindem pe Eddie pe teritoriul S.U.A., putem să-l arestăm.

— Eddie nu este niciodată atât de prost.

— Poate ar putea fi pentru tine.

— N-a venit nici măcar la Bangkok s-o salveze pe Ruby a lui. De ce crezi că s-ar duce în Golden Mountain?

— Trebuie să găsim o cale să-l scoatem din China.

— N-aveţi cum.

Ba s-ar putea, se gândi Keelan, dacă te-am folosi pe tine drept momeală. Şi am putea prinde şi alţi peşti. David Lee îi spusese că Crocé nu părăsise Thailanda de ani de zile, dar cu Louis Huu era altceva. Conform dosarelor Serviciului de Imigraţie al S.U.A., vizita Coasta de Vest o dată la şase luni. Daca ar putea să-l aducă în faţa justiţiei şi s-o pună pe Ruby Wen să depună mărturie, ar putea să-l condamne pe baza statutului RICO.

— Povesteşte-mi despre tranzacţiile tale cu domnul Louis Huu.

— Mai întâi scoate-mă de aici.

— Nu, mai întâi o să depui mărturie în S.U.A. Pe urmă, vom vedea ce este de făcut.

— Ţi-am spus deja prea multe.

— Rahat. Dacă ne ducem la thailandezi şi le spunem de Crocé, ce-o să se întâmple? Nimic. Dacă nu este prins asupra faptului, nu avem nimic. Thailandezii nu au legi împotriva conspiraţiei. Eddie Lau este dincolo de frontieră, în Shenzhen. Probabil că a cumpărat câţiva poliţişti. Nu ne putem atinge de el. Aici nu avem destule dovezi că să arestăm pe cineva şi nici măcar să le distrugem afacerile. Este ca un sughiţ.

— Poate pentru tine o fi un sughiţ, dar pentru Ruby Wen va fi o indigestie gravă, dacă Eddie o să afle ce ţi-am spus…

— Ai discutat vreodată cu Louis Huu despre importul heroinei în Statele Unite?

— Sigur, zise Ruby. Pot să te lămuresc în această privinţă.

— Ţi-a spus de unde îşi cumpăra heroina şi care sunt colaboratorii lui în S.U.A.?

Ruby se albi la faţă.

— Poate.

— Haide, Ruby.

Fata lăsă capul în jos.

— Şapte kilograme de heroină numărul patru, Ruby. Asta înseamnă o condamnare de cel puţin o sută cincizeci de ani. Scăzând perioada care se acordă pentru bună purtare, o să ieşi în o sută zece ani.

— Trebuie să mă mai gândesc.

— N-ai la ce să te mai gândeşti! Vrei sau nu să putrezeşti în

puşcărie?

— O.K.! Cumpără de la un furnizor general.

— Cum îl cheamă?

— Nu-mi amintesc.

— Ruby.

— Nu-mi amintesc şi gata. Este un tip din B.P.P.

— Serios? zise Keelan, în timp ce scria.

B.P.P. Era poliţia de frontieră, o unitate paramilitară finanţată de CI.A., pentru a opri infiltrarea comuniştilor şi drogurilor în Thailanda.

— Care sunt oamenii lui din S.U.A.?

— Nu ştiu.

— Ruby…

— Nu ştiu! Nu ştiu nimic despre Louis Huu în Statele Unite! Până să pierdem marfa, importam drogurile în Hong Kong şi le expediam de acolo.

Keelan rupse pagina din agendă şi se uită la ce scrisese.

— O.K., zise el. O s-o luăm de la început, doar că va trebui să fii mai exactă şi să-mi spui tot ce ştii. Ce au spus, unde şi când. O.K.?

— Ruby Wen este ca şi moartă, zise ea.

— Ai încredere în mine, îi spuse Keelan.

Ruby îşi aminti ce-i spusese tatăl ei când era mică. Cât trăieşti, să nu apelezi niciodată la autorităţi şi când mori să nu te duci în iad. Iar ea avea cumplita senzaţie că încălcase una din reguli, iar foarte curând o va încălca şi pe cealaltă.

66

Reşedinţa lui Louis Huu

Trecură printr-un pasaj rutier. Deasupra lor traficul aglomerat uruia, înecat în gaze de eşapament. Vincent era impresionat. Canalul de culoare maro era poluat şi puţea, dar era mai civilizat să călătoreşti aşa prin oraş.

Râul era plin de mâl şi ierburi rupte de pe mal de muson. Barje cu orez, taxiuri de apă şi schifuri lungi din lemn, încărcate cu coşuri de mirodenii şi fructe, alunecau pe lângă ei.

Trecură pe sub alt pod şi apoi *hang ya* trase la mal şi aruncă

odgonul. Vincent, cu servieta în mâna dreaptă, fu ajutat să se caţere pe ţărm de un servitor în haină albă.

Un shanganez solid, musculos, supraveghea operaţiunea şi-l conduse pe Vincent în casă.

O potecă şerpuitoare ducea de la râu printr-o pădure tropicală. Casa era un cămin thailandez original, cu două etaje, construită din lemn de tek. Orhidee în ghivece de lemn atârnau pe terasă, de la etaj.

Omul în cămaşă sport îşi scoase pantofii la intrare şi-i făcu semn lui Vincent să facă acelaşi lucru. Interiorul casei era întunecat şi rece. Îi amintea lui Vincent de un muzeu. Văzu buddha birmanezi străvechi, statui de lemn din Cambodgia, porţelan albastru cu alb din China, covoare de mătase thailandeze.

Louis Huu îl aştepta sus, pe terasă, într-o haină din brocard, brodată în auriu şi bleumarin. Se ridică să-l întâmpine pe Vincent, ca şi când ar fi fost un vechi prieten de familie.

— Vincent! exclamă el, întinzându-i mâna. Îmi faci o mare onoare vizitând locuinţa mea modestă.

— Eu sunt cel onorat, îi răspunse Vincent.

— Aşază-te, te rog. Vrei nişte ceai?

Terasa dădea spre *klong.* Stăteau unul lângă altul şi beau ceai cu aromă de lămâie, în timp ce Louis discuta despre Hong Kong, Happy Valley şi un magazin universal pe care se gândea să-l construiască la Shatin. Deasupra capetelor lor, o briza blândă clătina clopotele templului.

Era atât de plăcut în compania lui, încât Vincent trebui să-şi amintească acum că gazda sa binevoitoare n-o să-l lase să plece viu din Bangkok, dacă nu era satisfăcut pe deplin de rezultatul acestei întâlniri.

În cele din urmă, veni vremea să discute despre afaceri.

— Şeful meu m-a trimis să discut o problemă foarte importantă, zise Vincent.

— Ce anume?

— Doreşte să pună capăt neînţelegerii care a intervenit între voi. Nu vrea ca acest fapt să afecteze prietenia voastră. Şi doreşte să-ţi transmit că te respectă ca pe un frate mai mare.

Louis Huu scoase o ţigară din tabachera de argint de pe masă şi o fixă într-un portţigaret din fildeş.

— Sunt flatat de cuvintele lui. Şi cum propune să vindecăm

rănile trecutului?

— Am în servieta mea un acreditiv pentru douăzeci şi opt de milioane de baht, pentru a lichida datoria lui faţă de tine.

Vincent deschise servieta şi scoase un plic gros, în care se aflau documentele acreditivului. Louis Huu le studie un timp.

— Accept cu bucurie. Şi, ca să-mi arăt prietenia, sunt gata să renunţ la dobândă.

N-ai decât să faci ceva în urechea bunică-tii pentru dobândă, se gândi Vincent.

— Doreşte de asemenea să reluaţi afacerile, cu un profit reciproc avantajos.

— Acum, când s-a rezolvat acest diferend neplăcut, sunt sigur că nu va fi nicio problemă.

Îi zâmbi triumfător.

Un servitor în haină albă aduse încă o cană cu ceai.

În cele din urmă, Vincent se ridică să plece.

— Ar mai fi încă o mică problemă, zise el, ca şi când şi-ar fi amintit exact atunci. Şeful meu se întreabă dacă nu l-ai putea ajuta ca prieten într-o anumită chestiune.

— Dacă stă în puterea mea, cu plăcere.

— Şeful meu are o prietenă care a fost întemniţată pe nedrept la Maha Chai, aici, în Bangkok. O cheamă Ruby Wen Shui-ming. A fost acuzată că deţine droguri. Vrea să ştie dacă n-ai putea interveni pe lângă autorităţi să clarifice aceasta neînţelegere.

Louis Huu îl privi gânditor, ca şi când ar fi vrut să-şi amintească.

— Ah, da, domnişoara Wen, zise el, în cele din urmă. Spune-i şefului tău că n-are de ce să se îngrijoreze. Sunt informat că poate fi eliberată oricând. Însă spune-i te rog că trebuie să plătească suma de trei milioane de baht pentru a grăbi procedura juridică.

Dew neh loh moh pe aceasta Ruby Wen! Trei milioane, pe lângă cele douăzeci şi opt pe care le plătise deja pentru a-l linişti pe rahatul ăsta. O să rămână aproape fără niciun ban gheaţă. Şi totul numai pentru o femeie!

— Voi aranja să-ţi parvină suma mâine dimineaţă, la prima oră, zise Vincent.

67

Tribunalul

La două zile după interviul ei cu John Keelan, doi soldaţi cu pistoale automate Smith & Wesson la şolduri şi puşti M1 pe umeri veniră s-o ia pe Ruby Wen din închisoarea femeilor.

— Unde mă duceţi? zise ea.

Soldaţii nu-i răspunseră. Ruby fu condusă într-o mică magazie, în închisoarea bărbaţilor. În mijlocul magaziei era o nicovală şi o bancă.

— Ce faceţi? strigă Ruby.

Dar nici fierarul nu-i răspunse. Luă nişte lanţuri şi-i făcu semn să bage piciorul într-unul din inele. Soldaţii o împinseră înainte. N-avea rost să se opună.

Fu obligată să pună piciorul pe nicovală şi fierarul fixă lanţul cu un ciocan. Apoi făcu acelaşi lucru la piciorul celalalt. Lanţurile erau prea grele pentru ea şi nu putea să meargă. Fierarul legă o sfoară de lanţ, ca să poată face paşi mici, susţinând lanţul cu mâna.

Apoi îi puseră şi o pereche de cătuşe.

Pe urmă, o scoaseră pe porţile închisorii, la duba care o aştepta. Era plină de deţinuţi, bărbaţi şi femei. Maşina se puse în mişcare. Trecură de porţi, strecurându-se pe străzile aglomerate ale Bangkok-ului, în drum spre tribunal. O furtună musonică inundase străzile, îngreunând şi mai mult traficul, şi drumul, scurt de fapt, dură mai mult de două ore.

La tribunal era o adevărată babilonie: poliţie, oficialităţi, rude înlăcrimate şi reporteri. Zgomotul claxoanelor şi uruitul maşinilor pe stradă se contopea cu strigătul avocaţilor şi planşetele rudelor deţinuţilor, într-un vacarm de coşmar.

Ruby fu băgată în sală, unde dădu cu ochii de Julian Prassaran şi răsuflă uşurată. Avocatul indian făcu un pas spre ea şi-i dădu un document.

— Ce-i asta? îl întrebă fata.

— Foaia de acuzare, zise el. Nu te îngrijora. Totul o să fie bine.

Ruby se uită în jur. Îl văzu pe Louis Huu stând în spatele sălii, după nişte poliţişti înarmaţi şi reporteri. O privea zâmbind.

Când îl zări, simţi că încremeneşte în loc.

Judecătorul citi acuzarea, iar apoi Prassaran îi spuse că va

pleda pentru „nevinovăţia” clientei sale şi ceru să fie eliberată pe cauţiune. Procurorul încuviinţă din cap.

Cauţiunea fusese fixată la un milion de baht.

Soldaţii o împinseră spre uşa. Lanţurile grele îi stânjeneau mişcările şi fu cât pe ce să cadă.

— Ce se întâmplă cu mine? îi strigă ea lui Prassaran.

— O să fii eliberată, îi răspunse el. Domnul Lau a avut grijă de tot.

Apoi îi dădu nişte hârtii asistentului său şi dădu din cap spre ea.

Îi văzu spatele elegant dispărând în marea de oameni. Se uită după Louis Huu.

Nici el nu mai era.

Fu dusă pe nişte scări de piatră, către celulele provizorii. Se simţea ca un dop plutind pe un ocean zguduit de furtună, complet dezorientată.

A doua zi de dimineaţa, Sumalee veni să-i spună că va fi eliberată. Dar Ruby nu mai îndrăznea să creadă. Se schimbă totuşi într-un tricou alb, curat, şi un sarong albastru, decolorat şi aşteptă. Peste o oră, gărzile veniră s-o escorteze în biroul directorului. I se spuse să aştepte afară, până termina de semnat documentele.

Ar fi trebuit să fie fericită că scăpa din gaura aceea împuţită, se gândi ea. În schimb, se străduia să-şi domolească spaima. Îşi derulă din nou evenimentele în mintea ei; fusese lăsată să putrezească în închisoare, timp-de patru luni; apoi a luat legătura cu D.E.A.; în mai puţin de patruzeci şi opt de ore Eddie Lau a aranjat să fie eliberata şi Louis Huu a apărut la tribunal.

Ruby Wen, ai dat de dracu’! Au aflat că i-ai trădat! Fie Eddie Lau, fie Louis Huu! Dar, într-o cameră plină de şerpi, nu mai contează care din ei te muşcă.

O să scape de tine.

Se gândi să apeleze la Keelan. Dar ce rost avea? Doar nu-şi imagina că americanul o s-o protejeze? Nu exista un loc sigur pentru ea, nici în Thailanda, nici în altă parte. Era de una singură.

Gărzile o escortară până la ieşirea din închisoare, şi porţile se închiseră în urma ei.

Mulţimea se revărsă asupra ei: vânzătorii ambulanţi, vacarmul

de claxoane şi maşini pe care-l auzea dincolo de zidurile celulei o înghiţiră. Cineva trecu în grabă pe lângă ea. Ruby se clătină, speriată. Se simţea ca şi când ar fi plutit în deriva într-o barcă.

Pe una din străzi era parcat un Mercedes negru. Şoferul o claxonă şi aprinse farurile. Se lăsă fereastra şi-l văzu pe Louis Huu făcându-i cu mâna.

Aflase probabil, se gândi Ruby. Altfel n-ar fi eliberat-o atât de repede.

Aşa că o luă la fugă orbeşte pe aleile înguste din jurul închisorii. Trecu de un magazin cu obiecte din trestie, de o bătrână care cocea banane pe un grătar cu cărbuni aprinşi şi răsturnă un coş cu rădăcină de ghimber în goana ei. Ajunse pe o stradă cu magazine de mobilă veche şi se afundă tot mai mult în Chinatown. Alergă pe alei înguste, unde ştia că Mercedes-ul nu putea s-o urmărească, până când nu mai putu de oboseala. În cele din urmă, se prăbuşi pe treptele unui templu chinezesc.

Trase aer în plămâni, încercând să se limpezească.

N-avea paşaport, aproape niciun ban şi niciun prieten. Era complet singură. Şi habar n-avea ce-o să facă. Ştia doar că trebuia să găsească o cale de scăpare din Thailanda.

68

Kuala Lumpur

Kuala Lumpur, ca orice oraş asiatic pe care-l văzuse Ruby, era o masă de trafic şi oameni de toate naţiunile. Se ridicase dintr-o grămadă de colibe din noroi, cu mai puţin de-un secol în urmă, şi devenise un oraş prosper, modern, cu blocuri albe înalte şi temple străvechi chinezeşti şi indiene.

Ruby se dusese în Chinatown şi găsi restaurantul Yasmin din Jalam Sultan. Dădea în stradă şi era un local prăpădit, cu câteva mese cu blat de melamină şi scaune de lemn. Pe peretele din spate atârna un calendar Coca-Cola, reprezentând o blondă călare pe un Learjet; alt calendar, mai ieftin, înfăţişa o chinezoaică în cheongsam, pozând ridicol. Sticle prăfuite cu răcoritoare erau aranjate pe rafturile înguste din lemn, deasupra unui frigider metalic. Un ventilator murdar se învârtea încet, în tavan.

Pe un afiş de pe uşa din stânga scria Agenţie Turistică. Văzu postere rupte şi vechi cu Hong Kong, Singapore şi Bombay. Afişe vechi fuseseră lipite pe pereţii murdari, care făceau reclamă excursiilor prin ţară. Era un singur birou de lemn, pe care scria Green Crescent Tours.

Biroul era neîngrijit.

Traficul de noapte trecea la câţiva metri de mese. Claxoanele şi motocicletele Honda făceau un zgomot asurzitor. În aer plutea un miros greu de benzină.

Nu erau decât câţiva clienţi. Cei mai mulţi, şoferi de taxi sau tineri care voiau să lucreze ca ghizi. Se uitară la Ruby când se aşeză. Ştia în ce hal arăta, cu *patung*-ul şi bluza sfâşiate, cu braţele şi faţa zgâriate. Şi ştia de asemenea că puţea.

Un chelner tânăr îşi luă carneţelul şi un meniu murdar şi se îndreptă spre ea. Cămaşa lui pătata de sudoare era deschisă la gât până la al treilea nasture. Îi aruncă meniul pe masă şi aşteptă. O femeie neînsoţită, se gândea el, probabil o prostituată.

Ruby comanda ceai şi nişte satay, ştiind că n-avea cu ce plăti. Când chelnerul se întoarse cu ceaiul, Ruby lasă mâna stângă pe masă, cu degetul mijlociu şi cel mic îndoite şi cu cel mare întins. Băiatul observă şi căscă ochii, uimit. Ruby se relaxă puţin. Îi dăduse chelnerului semnalul care însemna că era o veterana Grass Sandal[35] 432, adică avea rangul de ofiţer în triada ei, şi el îl recunoscuse.

Îşi turnă nişte ceai şi aşeză cana în faţa ceainicului. O studie cu mai mult respect. Fără să scoată niciun cuvânt, se întoarse şi se duse în bucătărie.

Peste o clipă, apăru un alt chinez, mai în vârstă. Băiatul făcu semn în direcţia ei. Bărbatul se apropie de masa ei.

— Eşti palidă la faţă, îi spuse el în cantoneză.

— Inima mea este roşie.

— Nu-mi datorezi nişte bani?

— Ştiu că ţi-am plătit.

— Unde?

— În piaţă.

Se referea la piaţa Tai Ping, un loc vestit în legenda triadei.

Încuviinţă din cap, satisfăcut, se pare. Apoi se aşeză, luă ceaiul pe care Ruby şi-l turnase în cană şi-l bău. Însemna că îi va

[35] Sanda de iarbă (engl.) — (n.t.).

acorda ajutorul cerut.

— Cine eşti? zise el.

— Nu contează cum mă cheamă. Dă-mi pixul.

Omul o ascultă. Ruby luă un şerveţel de hârtie de pe masa şi scrise un număr de telefon din Hong Kong, iar dedesubt: LITTLE FLOWER[36].

— Numărul acesta este din Hong Kong. Cere urgent cincizeci de mii. Ţi-am dat parola.

Bărbatul se uită la ceas.

— Acum este prea târziu. Vino mâine, la ora nouă, O.K.?

Se uită la zgârieturile de pe braţe şi faţă şi la murdăria de pe bluză.

— Eşti în pericol?

Ruby se gândi prudentă înainte să răspundă.

— A trebuit să fug de pericol. Şi acum n-am bani.

Omul cugetă un timp şi apoi băgă mâna în buzunarul cămăşii şi scoase un mic teanc de bancnote. Numără cinci sute de dolari malaezieni şi i-i dădu. Ruby îi băgă recunoscătoare în bluza.

— De când eşti în Malaezia?

— Am trecut frontiera azi-noapte.

Se uită din nou la tăieturile de pe braţele ei şi păru să înţeleagă.

— Este un hotel aproape de aici. Hotel Ipoh, în Jalan Petaling. Foarte curat şi foarte ieftin.

Îi dădu cartea lui de vizită.

— Spune-le că eşti prietenă cu mine. Vor avea grijă de tine.

Sosi mâncarea. Ruby nu se hrănise de două zile iar mirosul condimentelor şi aburii care se ridicau din farfurie îi făcură stomacul să chiorăie. Luă lingura de aluminiu. De-abia se abţinea să nu-şi îndese mâncarea în gură cu degetele.

Dădu din cap, să-i arate că înţelesese. Bărbatul se întoarse în bucătărie. Ruby termină de mâncat şi plecă. Nimeni nu-i ceru să plătească, bineînţeles. Împrumutul pe termen scurt şi costul mâncării vor fi scăzute din banii pe care îi va primi, inclusiv comisionul.

Ipoh Hotel era condus de proprietar şi familia sa. Locuiau cu toţii într-o singură cameră, de partea cealaltă a scărilor. Erau cinci încăperi, fiecare cu ventilator, un pat şi un dulap vechi de

[36] Floricica (engl.) — (n.t.).

bucătărie. Uşa de la balcon era încuiată de teama hoţilor.

Ruby îşi spălă hainele în chiuveta pătata din colţul camerei şi apoi se aşeză pe gresia rece a băii de pe hol să-şi spele murdăria din păr şi de pe corp.

Când îşi turnă apă rece pe cap, închise ochii, calculându-şi următoarea mişcare. Unde putea să se ducă de aici? Nu îndrăznea să se întoarcă la Hong Kong. Poate o să plece în Anglia, la sora ei mai mare.

Trebuie să fii atentă, Ruby. Nu poţi avea încredere în nimeni. Nici măcar în fraţii tăi de cruce din triadă.

După aceea, se întinse goală în beznă, simţind sudoarea pe trupul ei şi ascultă acordurile unei operete cantoneze la televizorul de vizavi. Se scărpină pe picioare. Ploşniţe. Se strâmbă, săgetată de crampe şi trebui să se ducă la toaleta turcească din camera alăturată. Cele patru luni în închisoarea din Bangkok şi acum mâncarea din prăpăditul de local malaiezian îi provocaseră diaree.

Se clătină pe pat şi se trânti pe burtă. După Maha Chai, confortul modest al hotelului i se părea un adevărat lux. Uitase aproape cum era să ai cearşafuri curate, o baie, o toaletă şi un duş.

Ultimele patruzeci şi opt de ore fuseseră un adevărat coşmar; se înghesuise însetată şi transpirată într-un autobuz aglomerat spre Hatyai; îşi cheltuise ultimii bani să mituiască un poliţist, ca s-o ducă prin junglă la o trecere de frontiera nepăzită, unde se putea strecura prin sârma ghimpată; făcuse autostopul şi se suise în camioane care se îndreptau spre sud de la frontieră; se luptase cu doi şoferi care încercaseră s-o violeze. Şi, în cele din urmă, găsise un camion care o adusese în Kuala Lumpur.

Trebuia să facă rost de bani. N-avea paşaport sau alte documente de identitate. Avea bani în Banca Comercială din Siam, dar fuseseră blocaţi probabil după arestarea ei. Şi nu avea acces la contul ei din Hong Kong & Shanghai fără un act de identitate. Îşi păstrase întotdeauna un fond de rezervă la o agenţie de voiaj din Hollywood Road. Era aceeaşi agenţie folosită de Eddie Lau ca să-şi transfere fondurile peste ocean; aveau o cameră la etaj, cu o linie telefonică secretă pentru transferul banilor.

Se întrebă dacă Louis Huu o mai căuta încă. Tentaculele sale se întindeau în Burma, China şi Hong Kong, aşa că era posibil să

aibă relaţii şi în Malaezia sau Londra. Oare o considera atât de importantă ca s-o lichideze chiar şi acum, când nu-i mai stătea în cale?

Mai rău ar fi s-o caute Eddie ca s-o ucidă. El n-ar renunţa niciodată. Dar Eddie nu i-ar face niciun rău lui Ruby a lui.

N-ai de unde să ştii.

Urăsc viaţa asta, îşi spuse Ruby. Nu mai pot trăi aşa. Poate voi aştepta să dau o lovitura ca lumea, ca să nu fiu săracă; o singură lovitură şi mă retrag.

Afacerea asta nu este pentru o fată bună ca Ruby Wen.

Era frântă de oboseală, dar crampele o ţinură trează aproape toată noaptea. Mâncarea era de vină probabil.

Sau, poate frica.

69

Când se întoarse la restaurant a doua zi, la ora nouă, omul cu care vorbise cu o seară înainte nu era acolo. Un bărbat stătea la biroul de la Green Crescent Tours şi studia strada. Când îi spuse că a venit să-şi ia banii, ridică din umeri şi făcu semn spre bucătărie. Era de serviciu puştiul nesuferit din ziua precedentă.

Avea nevoie de banii aceia azi. Aşa că aşteptă.

Se făcuse nouă şi douăzeci. Oare ce se întâmplase?

Cu puţin înainte de nouă şi jumătate, un Mercedes Benz negru trase la bordură. Şoferul îl parcă jumătate pe trotuar şi se dădu jos. Purta o cămaşă de mătase, deschisă la gât, dezgolindu-i pieptul fără păr şi lanţurile groase de aur. Era dat cu ulei pe cap. Pântecul de sub cămaşă era umflat ca al unei gravide. Până să urce treptele restaurantului şi să ajungă la masa din colţ, îşi pierdu respiraţia.

Ruby Wen îşi dădu seama că îl cunoştea. Era Henry Pi.

Letargia personalului din micuţul restaurant se evaporă imediat.

Chelnerii începură să mişune în jurul lui, încercând să-i anticipeze dorinţele. Dar el îi ignoră.

Se trânti pe un scaun, vizavi de Ruby, vădit surprins că dăduse ochii cu ea. Un chelner îi aduse o sticlă rece de berc

Singha şi i-o turnă în pahar.

— Ruby, zise Henry Pi.

Sorbi din bere şi îşi şterse cu mâna spuma de pe mustaţa. Făcu semn spre cana din faţa ei.

— N-ai vrea şi altceva în afară de ceai?

— Ai cumva Hennessey VSOP?

— Clientele obişnuite din acest local nu prea au asemenea gusturi.

— Atunci, mă mulţumesc cu ceai.

Henry Pi înghiţi restul berii şi tânărul chelner apăru imediat lângă el, să-i umple paharul. Un băiat se duse să aducă altă sticlă de bere.

— Ce surpriză plăcută.

Ruby nu-i răspunse. Ce ghinion pe capul ei, se gândi fata. Zeii sunt foarte supăraţi pe mine, probabil. Probabil că localul aparţine lui Henry Pi. Managerul l-a sunat probabil noaptea trecută. I-a spus de aceasta chinezoaică din Hong Kong, care a apărut bătută şi însângerată să ceară un transfer de bani.

— Ştiu la ce te gândeşti, Ruby, zise el, dar trebuie să te informez că nu-mi scapă mai nimic din ce se petrece în Kuala Lumpur.

— Mă impresionezi.

— Mulţumesc. Deci, ia spune, ce faci la Kuala Lumpur?

Ruby ezită. Îşi dădea seama că părea disperată. Rănile de pe faţă şi braţe arătau că este o fugară.

— Am avut probleme.

— În Malaezia.

Ruby clătină din cap, evazivă.

— Atunci în Thailanda.

Henry Pi se gândi.

— De cât timp eşti în Malaezia, Ruby?

— Am trecut frontiera acum două nopţi.

— Prin sârma ghimpată, din câte se vede, zise Henry Pi.

Zâmbetul lui îi arătă perfect situaţia. Îi pipăi o zgârietură de pe braţ.

— Ar fi trebuit să te duci la doctor. O să se infecteze.

— În Hong Kong sunt mulţi doctori buni.

— Într-adevăr.

Îşi bău berea, gânditor.

— Acolo vrei să te duci, Ruby? La Hong Kong?

Se sprijini de spătarul scaunului şi o privi cu luare-aminte.

— Araţi foarte schimbata faţă de când te-am văzut ultima oară. Atunci erai foarte sigură pe tine şi elegantă. Purtai o rochie neagră, dacă-mi amintesc bine. Foarte scurtă şi foarte scumpă.

— Azi prefer să mă îmbrac obişnuit, zise Ruby.

— Şi eu la fel, îi spuse Henry Pi, arătându-i ceasul Girard Perigaux. Am trei Rolex-uri pentru când mă îmbrac de ocazie.

Se aplecă şi dădu din mâna, indicându-i restaurantul.

— Ce părere ai?

O magherniţă! se gândi Ruby.

— Scoţi bani mulţi din afacerea asta?

— Bineînţeles că nu. Este doar un paravan, aşa cum ştii şi tu foarte bine, sunt convins.

O studie insolent.

— Pari disperată.

— Am probleme de moment.

— Te văd aici, în haine ţărăneşti, fără bani. Ceea ce mă miră este că nu ai luat legătura cu asociaţii tăi, oriunde or fi. Poliţia thailandeză n-a putut să-i prindă pe toţi, în mod sigur. Nu le stă în obicei. Aşa că mă gândesc poate că aceasta femeie nu fuge de poliţie, ci de proprii ei prieteni.

Surâse, încântat de propria sa isteţime.

— Am luat legătura cu numărul pe care mi l-ai dat. Dar se pare că cineva din Hong Kong ţi-a anticipat apelul. Erau foarte nerăbdători să te găsească. De fapt, au pornit deja spre Kuala Lumpur.

Ruby se ridică, dar Henry o prinse de mână.

— Stai jos, Ruby. Nu mai ai unde să fugi.

Henry se aplecă spre ea. Observă picăturile de sudoare de pe fruntea ei.

— Ce ai făcut aşa rău încât a trebuit să fugi, Ruby?

— M-am înrolat în rândurile D.E.A. din Bangkok, zise ea.

Henry Pi îşi termină berea şi chelnerul se grăbi să aducă alta.

— Păcat că nu putem fi prieteni, Ruby. Îmi plac fetele cu simţul umorului.

70

Avionul companiei Cathay Tri-Star decola de pe pistă şi începu

să se înalţe pe cerul plin de nori. În compartimentul de clasa întâi, Ruby închise ochii, imaginându-şi că tot coşmarul din ultimele patru luni începea să dispară. În boxe răsuna Musak şi-i calma nervii. Treceau printr-o zonă cu turbulenţe. Eddie stătea lângă ea, impasibil.

Nu spusese mai nimic când o luase seara trecută de la reşedinţa lui Henry Pi, din afara oraşului Kuala Lumpur, unde fusese invitată forţat. Nu ştia ce gândea sau ce avea de gând să facă cu ea. Însă îi adusese haine noi şi alt paşaport; unul fals, bineînţeles, dar bine realizat. A-0197758, emis în Kuala Lumpur, cu vize pentru Hong Kong şi Singapore pe primele două pagini. Va intra în Hong Kong cu numele de Kam Li-feng.

S-ar fi deranjat atât daca ar fi ştiut că-l trădase celor de la D.E.A.?

Tri-Star ajunse la altitudinea de croazieră şi stewardesa le aduse şampanie. Ce viaţă ciudată am, se gândi Ruby. Acum două nopţi stăteam în aşternuturi de bumbac pline de ploşniţe, iar acum beau *pinot noir* într-un compartiment de clasa întâi. Se întoarse spre Eddie, îşi ciocni paharul de al lui.

— Pentru libertate, zise ea.

Eddie clătină din cap.

— De data aceasta ai creat multe necazuri, Ruby. Chiar şi pentru tine.

— De ce n-ai venit niciodată să mă vezi? Am stat patru luni în celula aceea împuţită. Şi nu m-ai vizitat.

Nu dădu importanţă acuzaţiei sale.

— Ştii cât m-a costat să te scot?

Văzând că nu-i răspunde, continuă.

— Ce s-a întâmplat la Bangkok? De ce ai fugit?

Poate că n-a aflat totuşi. Poate că în tot acest timp a încercat într-adevăr s-o scoată din Maha Chai! A făcut o mare prostie că a vorbit cu americanul!

— Nu am încredere în nenorocitul ala de Louis Huu.

— Mi-a spus că ai fugit de el. Bănuieşte că ai dat din gură la poliţie. Aşa este, Ruby?

Încă nu s-a hotărât ce să facă în privinţa mea, se gândi. Dacă neg tot, o să-şi dea seama că mint. Îşi aminti că cele mai bune minciuni erau ascunse în adevăr.

— Sigur că am vorbit cu *king chat.* Trebuia să-mi port de grijă. Doar nu era să-l aştept pe Eddie să mă scoată din locul ăla

împuţit până îmbătrâneam şi mă zbârceam.

— Ce le-ai spus? şuieră el.

— Le-am spus tot ce ştiu despre Louis Huu. De aceea am fugit.

— Şi despre mine ce le-ai spus?

Îşi ridică privirile. Ochii lui erau adânci şi întunecaţi ca oceanul noaptea.

— Sigur, le-am spus tot despre tine, Eddie. L-am trădat pe singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată.

Eddie îşi feri privirile, la început.

— Nu pot să-ţi fac râu, Eddie, murmură ea. Dacă te-aş răni vreodată, mi-aş înfige un cuţit drept în inimă.

Tresări.

— Louis Huu o să te ucidă, dacă află.

— Nu am avut de ales. Credeam că o să putrezesc în puşcărie pentru totdeauna.

— Ar fi trebuit să ai încredere în mine.

— Am încredere. Dar tu erai în China şi eu la două mii de kilometri depărtare.

— Ştii cât am plătit pentru tine, Ruby? Treizeci şi unu de milioane de baht.

Ruby fu impresionată, fără să vrea. Era nebun! Treizeci şi unu de milioane!

— A trebuit să-i dau banii pe care-i datoram lui Louis Huu, pentru heroina lui. Şi încă trei milioane să mituiesc autorităţile. Numai pentru tine, Ruby.

Se aplecă şi îi dezmierdă încet urechea cu limba. Apoi îi pipăi coapsele cu un deget. Observă că stewardesa o privea, dar nu-i păsa.

— Te iubesc prea mult, Eddie. Te iubesc atât de mult, încât cred că o să mor..

— De aici înainte, trebuie să ai încredere în mine, Ruby, murmură el.

Deci mă crede, îşi spuse ea. Ce proastă am fost să-mi fie frică. Dacă îţi păstrezi sângele rece, n-o să pierzi niciodată, Ruby. De data aceasta ai crezut că ai pierdut, dar ai câştigat din nou. Poţi face orice din omul ăsta. Se crede dur şi deştept, dar este prost ca toţi ceilalţi. Tu însă eşti foarte deşteaptă, Ruby.

71

San Francisco

Ruby Wen îl întâlni pe John Bertolli în cafeneaua din Hyatt, în Union Square. Această întâlnire dură un sfert de oră şi, în final, Bertolli îi dădu un set de chei.

Ruby traversă holul spre ascensoare şi coborî în parcare. Deschise portbagajul unui Mercedes negru saloon şi scoase o servietă din piele de crocodil. O deschise, examină conţinutul şi se întoarse la ascensor.

Apoi luă un taxi de lângă Hyatt şi se îndreptă spre o clădire comună, cu şase etaje, din Kearny Street, lângă Embarcadero, nu departe de haosul turistic din Fisherman's Wharf. În faţa clădirii, scria în engleză: White Dragon Savings and Loan[37]. Alt afiş, în chineză, se întindea vertical, pe perete. La fereastră erau afişate dobânzile curente.

Micul birou public de la parter era plin de chinezi. Ruby trecu pe lângă ei şi o luă pe o scară pe care scria PRIVATE[38]. Urcă nepăsătoare.

La etajul al doilea erau alte birouri. Un tânăr funcţionar chinez, în cămaşă albă şi cravată neagră, lucra la un birou din lemn. Ruby intră, se aşeză şi deschise servieta. Scoase teancuri de douăzeci de dolari strânse cu elastic şi le puse pe birou. Funcţionarul începu să le numere.

Când termină, Ruby îi dădu o carte de vizită pe care scria: SORA AMERICANA PLĂTEŞTE FRATELUI CHINEZ 400000 dolari S.U.A. TEL. 20388.

Funcţionarul îi dădu o notiţă pe care Ruby o puse în geantă iar apoi se ridică şi plecă. Nu se însemnase şi nu se înregistrase nicăieri că tranzacţia avusese loc.

Funcţionarul traduse tranzacţia în Codul Comercial Chinez, care fu transmisă în noaptea aceea printr-o linie telefonică specială Companiei All Asia Friendship din Jiabin Lu, Shenzhen. Un funcţionar din birou sună la numărul care-i fusese transmis şi, peste o oră, Vincent Tse apăru în birourile de la ultimul etaj al unui magazin cam dărăpănat din mijlocul oraşului. Primi o servietă mare, care conţinea peste trei milioane de dolari Hong Kong.

[37] Casa de economii şi împrumuturi „Dragonul Alb" (engl.) — (n.t.).
[38] Numai pentru personal (engl.) — (n.t.).

Secţia din Arsenal Street, Wanchai

După ce sună de la telefonul aflat lângă ascensoarele de la etajul zece, Keelan fu admis în biroul lui McReadie. Era o cameră aglomerată, cu două telefoane pe birou, un computer, dosare şi manuale pe un raft îngust şi o fereastra micuţă, cu vedere spre port. Un perete întreg era plin cu fotografii de mărimea celei de pe paşaport, reprezentând operaţiuni de infiltrare. Erau lipite toate pe un panou.

McReadie aranja un paşaport fals şi treizeci de mii de dolari pentru una din operaţiuni. Dădu două telefoane. Când termină, închise şi îi zâmbi lui Keelan.

— Bine că sunt un om cinstit.

Keelan se gândi la ce-i spusese Ruby la Bangkok. Până acum păstrase pentru sine informaţia aceea. Poliţiştii erau o ţintă obişnuită. O să se mai gândească la acest lucru.

— Cum merge, Mac?

— Vrei o cafea?

Keelan clătină din cap.

— Am băut destule cafele pe ziua de azi. Mi-a ajuns deja pulsul la o sută patruzeci. Cu ce pot să te ajut?

— De fapt, eu aş putea să te ajut pe tine.

Îşi sprijini coatele de birou.

— Îţi aminteşti de Ruby Wen?

Keelan se prefăcu nedumerit.

— Ai codul triplu C?

— S-a întors în oraş.

Lui Keelan i se zbârli părul pe gât. Ticăloasa. Provocase mare agitaţie şi bucurie în biroul din Bangkok, timp de câteva zile. Apoi fusese eliberată pe cauţiune şi procuratura thailandeză hotărâse să închidă cazul din lipsă de dovezi.

— I-am pus apartamentul sub supraveghere de când ne-ai spus că a plecat din Thailanda, continuă McReadie. Azi-dimineaţă, la opt şi un sfert, am prins-o cu bani murdari. Cobora dintr-un taxi în Conduit Road. Se pare că a revenit în afaceri.

McReadie îi dădu o fotografie alb-negru, de proastă calitate. Femeia avea ochelari fumurii şi stătea cu faţa întoarsă de la aparatul foto, în timp ce traversa strada. Dar nu încăpea nicio îndoiala. Era Ruby Wen.

— Aproape o lună. Mă întreb unde a fost până acum.

— A circulat probabil cu un paşaport fals. Dar azi-dimineaţă, a pătruns în ţară cu propriul ei paşaport.

— Care-i următoarea mişcare, Dave?

— O urmărim, ascultăm şi aşteptăm.

— Şi-a bătut joc de mine.

McReadie clătină din cap.

— Eu te-am prevenit.

— Nu te îngrijora, orice naş îşi are naşul.

— N-o să fie prea uşor.

Keelan ridică din umeri. Oare pot să am încredere în tine, Mac? Ruby Wen n-a minţit?

— Ţine-mă la curent.

McReadie se uită la ceas.

— Ia te uită. Ziua s-a terminat aproape. Vin cu tine. Îşi puse haina şi se îndreptară spre ascensoare.

— Ce faci diseară? îl întrebă McReadie când se urcară în ascensor.

— O să am o noapte liniştită.

— O să te bagi în pat?

— Cam aşa ceva.

— Este ziua lui Lacey. Câţiva dintre noi o sărbătoresc la Delaney’s. Te interesează?

Keelan ezită.

— Nu cred.

— Fata asta te place, John. Dumnezeu ştie de ce. Văzând că nu-i răspunde, McReadie continuă.

— Te-ai hotărât să te faci preot?

— Ce?

— Păi, văd că duci o viaţă foarte austeră.

Uşile ascensorului se deschiseră. Stăteau în foaier.

— Nu a trecut încă destul timp.

— Viaţa merge înainte, John. Nu poţi jeli la nesfârşit.

Keelan ridica din umeri.

— O să văd cum o să mă simt mai târziu. Poate o să vin.

McReadie se întunecă la faţă. Când vorbi, se vedea că se înfuriase.

— Doar nu erai beat, la volanul maşinii. Şi nici n-ai adormit cu ţigara aprinsă, să-ţi ia casa foc. Nu este vina ta. Îţi făceai meseria, atâta tot, pentru numele lui Dumnezeu! Nu te mai

învinovăţi.

Keelan ridică din umeri.

— S-ar putea să lucrez până târziu.

— O să fim acolo până dimineaţă.

Keelan se duse în parcare. Ştia că McReadie avea dreptate. Dar simţea că se rupe în două. O parte din el voia să rămână credincios amintirilor sale, iar alta tânjea fără să vrea după altă femeie. Eşti un ticălos egoist, John, îşi spuse el, deşi nu era adevărat. Timp de optsprezece luni pendulase între jale şi dor şi încă nu ştia încotro se va înclina balanţa.

Era vineri noaptea şi restaurantul Delaney’s începuse să se umple. Un mic grup de detectivi se adunase la bar; Lacey, McReadie, Tyler şi alţii pe care nu-i cunoştea.

McReadie îl văzu şi-i strigă bun-venit. Îi aduse un Carlsberg.

— Ai renunţat la preoţie până la urmă?

— Oricum, n-am promis niciodată că o să mă las de băut.

Keelan se uita la Lacey. Se rezemase de bar, înconjurată de Tyler şi alţi doi detectivi. Îl observă şi-l salută cu mâna, iar apoi continuă să converseze cu colegii săi. Keelan simţi un nod în stomac şi îşi dori să nu fi venit.

Îşi tăiase părul scurt, probabil de curând, presupuse Keelan, după felul în care îşi dădea la o parte o şuviţă imaginară de pe frunte. În rest, arăta la fel de apetisant. O vedea din când în când, mai ales la Press Club din Lockhart Street. Îşi zâmbeau reciproc, dar nu-şi vorbeau. McReadie îi spuse că se întâlnea cu un tânăr avocat, unul din vecinii lui Mac de la Stanley.

Keelan se întrebă când o să se sfârşească doliul său. Probabil în ziua în care se va ierta pentru cele întâmplate. Dar încă nu ştia când anume.

— Nu pot întârzia prea mult, îi zise el lui McReadie.

— Nici eu, zise McReadie. I-am spus soţiei că mă întorc la patru dimineaţa.

72

Keelan termină berea şi comandă încă una pentru McReadie.

— Dar tu? zise McReadie.

— Ar fi mai bine să plec, spuse Keelan.

— Aşa repede? zise o voce, lângă el.

Se uită în jurul lui. Era Lacey.

Keelan ridică din umeri.

— Am trecut pe aici să-ţi spun la mulţi ani.

Băgă mâna în buzunarul hainei.

— Era cât pe ce să uit.

Scoase un pacheţel.

Lacey păru surprinsă.

— Mulţumesc.

— O nimica toată. Salariul pe câteva luni, atâta tot.

Îl deschise. Era un mic elefant din jad.

— Pentru colecţia ta. Toţi avem nevoie de noroc.

— Este frumos. Îţi mulţumesc.

Se studiară unul pe celălalt.

— Ce mai faci? o întrebă Keelan, în cele din urmă.

— Bine.

— Arăţi grozav. Ţi-ai tăiat părul.

Îşi trecu din nou mâna prin el.

— Îţi place? Acum arăt ca o adevărată poliţistă?

— Dacă ai avea o cască de oţel şi un scut, ai fi grozavă.

— Cred că gusturile acestea indica mai mult preferinţele tale sexuale, decât stilul meu de pieptănătură.

McReadie zâmbi.

— Trebuie să vorbesc ceva cu unul din colegii tăi, Lace, zise el şi-i lăsa singuri la bar.

Lacey puse cadoul în geantă şi îi împinse paharul ei.

— Brandy şi sifon. Sau o fată ar trebui să-şi cumpere singură de băut de ziua ei?

— Sigur, spuse Keelan şi scoase o sută de dolari, să atragă atenţia barmanului.

— Ştii, nu te-am înţeles niciodată, zise Lacey.

Se uită la ea. Îi străluceau ochii poate cam exagerat. Îşi dădu seama că băuse mai mult decât îşi imaginase el.

— Nu prea ai ce să înţelegi.

— M-ai jignit foarte mult, Keelan.

— N-am vrut.

— Ce răspuns mai este şi ăsta, fir-ar al dracului? şuieră ea.

Probabil este beată, se gândi el. N-o mai auzise niciodată înjurând. Barmanul îi servi cu încă o bere Carlsberg şi un pahar de brandy cu sifon. I-l dădu, în timp ce repetă în gând ce voia să-

i spună.

— Uite ce este, îmi pare rău. Un tip trebuie să dea o reprezentaţie satisfăcătoare. Iar eu n-am reuşit.

— O reprezentaţie, se miră ea. Vorbeşti ca şi când ar fi vorba de un concert de rock.

— Oricum n-a fost nici pe departe rock[39].

— Nu-i nimic de râs, Keelan. Nu sunt supărată pentru noaptea aceea. Înţeleg tracul de scenă. M-a durut în schimb că ai renunţat la mine după aceea. Ca şi când ar fi fost vina mea.

— Nu am crezut niciun moment că a fost vina ta.

— M-am făcut de râs.

— Cum poţi spune aşa ceva? Nu a aflat nimeni. Nu ştim decât noi doi. Dacă s-a făcut cineva de râs, acela sunt eu. Dacă te-am jignit, regret sincer. M-am gândit că… este mai bine aşa.

— Vreau să te anunţ că n-am obiceiul să mă încurc cu bărbaţi pentru o singură noapte. Ce ţi-ai imaginat? Ţi-ai spus probabil, „Dă-o dracului, o să încerc alta”.

— Nu mi-am dat seama că te-a durut atât de mult.

— Peste un minut, o să-ţi trag un genunchi între picioare. Să ştii că mă pricep foarte bine.

— Ce-aş putea să-ţi spun?

— Ce este, ţii atât de mult la egoul tău masculin? Recunosc, Keelan, am fost atrasă de farmecul tău. Iar acum ai treizeci de secunde să spui ceva decent sau raţional. Să ştii că nu mă mai abţin mult.

— Te-am minţit.

— Bravo.

— Anna şi Caroline… soţia şi fiica mea…

— Trăiesc, nu-i aşa?

Clătină din cap.

— Nu ţi-a spus Mac?

— Nu, a zis că nu se amestecă.

Keelan inspiră adânc. Doar McReadie ştia. Nu-i plăcea să spună această poveste. Îi dădea senzaţia că cerşea milă. În orice caz, oamenii nu mai ştiau cum să reacţioneze sau ce să spună.

— Cineva a plătit un ucigaş să mă lichideze. Tipul a venit la mine acasă. Numai că nu m-a lichidat pe mine.

Lacey simţi zbaterea din sufletul său. Îşi căută ţigările în buzunar, iar apoi îşi aminti şi le trânti pe bar.

[39] Joc de cuvinte în engleză: rock — gen de muzică şi piatră — (n.t.).

Lacey se aplecă, scoase una din pachet, o aprinse şi i-o dădu.

— Mulţumesc.

— Câţi ani avea fiica ta?

— Unsprezece luni. Unsprezece luni. Imaginează-ţi să ucizi un copil de unsprezece luni cu pistolul. Ce fel de om poate fi capabil de aşa ceva?

Trase adânc din ţigară şi se strâmbă.

— Înainte nu fumam. Poate în subconştientul meu încerc să mă omor.

Strivi furios ţigara sub călcâi.

— Scena aceea mi s-a derulat de mii de ori în gând. Dar nu pot să accept sau să înţeleg ce s-a întâmplat. Crezi probabil că un poliţist ca mine ar trebui să înţeleagă, nu-i aşa?

Se întrerupse un timp.

— Dar nu pot, Madeleine. Au trecut doi ani, dar tunelul în care mă aflu este la fel de lung şi întunecat. Nu cred că este lumină în capăt. Continuă la nesfârşit, din ce în ce mai negru.

Lacey îi mângâie obrazul cu dosul palmei.

— În noaptea aceea, cu tine, am avut senzaţia că o înşel. De aceea n-am vrut să te mai vad. Fericirea şi dragostea nu sunt pentru mine.

Lacey fu cât pe ce să spună: „Dar s-a terminat, nu mai ai ce face”, însă se abţinu. Nu avea cum să-şi dea seama ce simţea sau ce făcuse.

— Nu ştiu cum să fac pe cineva să înţeleagă, zise Keelan. Presupun că ar fi imposibil. Durerea este atât de mare, încât n-o simţi imediat. Dar se adună câte puţin, zi după zi. Este nesfârşită. Se umple la loc, exact când credeai că ai secat-o. Te trezeşti dimineaţa, totul este O.K., iar apoi te scoli şi îţi reaminteşti deodată. Îţi aminteşti şi durerea reîncepe. Aşa că ascunzi fotografiile. Te muţi în altă casă, în altă ţară. Încerci să nu te gândeşti. Încerci orice, ca să scapi de această durere afurisită din suflet.

Îşi schimbase vocea. Glasul lui vibra de emoţii vii, puternice.

— Aş vrea să le am din nou, Lace. Aş vrea să simt trupul cald al soţiei mele lângă mine, în pat, să miros din nou părul fetiţei mele după baie. Nu pot să trec peste toate acestea. Sunt încă viu, dar tipul care a tras m-a omorât de fapt. Îmi duc zilele la întâmplare. Nu mai sunt în stare de nimic.

Îşi termină berea şi se uită peste capetele mulţimii, cu ochii

goi. Lacey îl strânse de mână, dar nu reacţionă.

— Este un coşmar, murmură el. Din care încerc în zadar să mă trezesc.

— Îmi pare rău, zău aşa.

— N-ai de ce. Este ziua ta, iar eu am găsit cel mai nepotrivit moment să te întristez. Nu sunt în stare să-mi ţin gura, ăsta e defectul meu.

— John…

— Ar fi mai bine să plec. Ce mai, am fost sufletul petrecerii!

— Nu, John, te rog.

Încercă să se desprindă de ea, dar îl ţinea de mână.

— Nu pleca.

— Nu mai sunt bun de petreceri, Lacey. Dar, dacă vrei vreodată să te întristezi, sună-mă.

— Cu ce te duci acasă?

— Cred că o să iau un taxi.

Lacey luă brusc o hotărâre. Se întoarse. Tyler şi ceilalţi detectivi o urmăreau. Mâine o să împrăştie vestea în toată secţia de poliţie.

— Nu trebuie să fii singur în noaptea asta, îi şopti ea.

— Madeleine, nu cred că este o idee prea bună.

— Nu trebuie să faci nimic. Nu este nevoie „să dai o reprezentaţie”. Putem fi doar prieteni, dacă asta doreşti. O să discutăm, o să stăm pe balcon şi o să privim oceanul. Nu-mi pasă. Dar nu rămâne singur la noapte.

Keelan clătină din cap.

— De ce?

Bună întrebare, se gândi ea. Pentru că mă simt atrasă de tine. Ca molia de o flacără. Comparaţia nu era prea promiţătoare.

— Uite aşa, fără niciun motiv.

— O.K., murmură Keelan.

Observase şi el că ceilalţi detectivi erau cu ochii pe ei.

— Dar o să-ţi strici reputaţia.

— Îmi asum acest risc.

Plecară împreuna şi găsiră un taxi în Lockhart Road.

Când ajunseră la ea acasă, Charlotte se culcase deja. Apăru în uşa dormitorului, într-un capot roz. Lacey îi aruncă o privire fioroasă.

— Mulţumesc, Charlotte. Nu am nevoie de tine, zise ea.

Uşa se închise.

Keelan fluieră pe înfundate.

— Foarte impresionant.

— Am căpătat curaj, murmură Lacey. Mă duc să prepar ceva de băut.

Keelan ieşi pe balcon. Luminile din Pokfulam dispăruseră în bezna oceanului. Beculeţele flotei de pescuit din Aberdeen sclipeau în noapte ca nişte licurici.

Lacey aduse două San Migs din frigider şi-i dădu unul lui Keelan.

— Praf în ochi.

— Ce înseamnă asta?

— O expresie, atâta tot.

Se sprijini de balustradă. Lumina din living-room îi învăluia într-o sclipire gălbuie. Era deschisă la haină şi Keelan îi pipăi conturul corpului prin bluza roz şi fusta cenuşie.

— Ce s-a întâmplat? M-am îngrăşat cumva?

— Mă gândeam ce femeie frumoasă eşti.

— Nu începe un lucru pe care nu-l poţi termina, zise Lacey şi regretă imediat. Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta…

Dar Keelan râse.

— Ai dreptate. Doar am venit să discutăm, nu-i aşa?

— Ţi-am spus că nu este nevoie să discuţi sau să faci ceva însă nu suportam să te întorci singur în apartamentul tău… în starea în care erai. Îmi părea rău pentru tine.

— Nu vreau să-mi plângă nimeni de milă, pentru numele lui Dumnezeu.

— N-am spus că-ţi plângeam de milă, ci că îmi părea rău. Nu-mi dau seama ce simţi… dar… oricum voiam să ies de acolo. Tyler mă trata ca şi când aş fi fiica lui virgină, iar ceilalţi doi rânjeau la mine ca la o prostituată. La serviciu mă simt bine cu ei, dar acum era altceva.

— Nu vreau să par nerecunoscător. De fapt, m-am bucurat că m-ai luat la tine. Nu voiam să rămân singur în noaptea aceasta. Este ziua de naştere a Annei.

— Ah!

— Coincidenţă!

— Îmi vine să fredonez melodia din Zona Crepusculară. Cristoase! Ce macabru!

Keelan îşi frecă faţa cu mâna.

— Iar eu mă simt ca Grim Violatorul. Chiar vrei să rămân?

— Vorbeşti cu mine, John? Ai mai discutat cu cineva acest subiect?

— Cei de la spital mi-au aranjat să discut cu un psiholog. Dar nu ştiu. Tot n-am rezolvat nimic.

— Dar acum ai chef să vorbeşti?

Keelan ridică din umeri.

— Nu ştiu de unde să încep.

— De ce nu începi cu Anna?

— Anna? Anna era în multe privinţe la fel ca tine.

— Chiar că am intrat în Zona Crepusculară.

— Nu semăna fizic cu tine. Era blondă şi mai mică de statură. Dar, în rest era ca tine. Spirituală şi rea de gură.

— Ar trebui să mă simt flatată, nu-i aşa?

Îi zâmbi.

— Crezi că mi-ar plăcea o femeie cuminte şi prostuţă?

— Ai permisiunea mea să continui. Dar nu-ţi permit să te obrăzniceşti, parcă aşa se spune, nu?

— Mda.

Lacey îşi încrucişă braţele.

— Deci, povesteşte-mi despre ea. Unde ai cunoscut-o?

— La un meci de fotbal din Candlestick Park. Era cu prietenul ei, iar eu stăteam chiar în spatele ei. Tipul s-a dus să cumpere floricele. Şi, până să se întoarcă, i-am cerut numărul de telefon şi am întrebat-o cum o cheamă.

— Cum ai reuşit?

— Am observat că erau cam reci unul cu celălalt. Mi-am imaginat că nu se iubeau. Şi, în afară de asta, m-am gândit că fiind poliţist, puteam să-l arestez dacă-mi trăgea un pumn şi s-o impresionez, bineînţeles.

— Ce i-ai spus?

— Am întrebat-o care echipă câştiga. Iar ea m-a întrebat: „Dar tu ce faci, dormi?” „Nu, i-am răspuns eu, mă uit la tine. Cred că eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată şi nu pot să mă concentrez asupra jocului.”

Lacey ridică din sprâncene.

— Şi cum a reacţionat?

— Tu ce ai fi făcut?

— Nu te-aş fi băgat în seamă.

— Probabil că ea nu era atât de inteligentă ca tine. M-a crezut.

Dar, oricum, spuneam adevărul.

Termină berea şi clătină sticla goală.

— Ştiu că pare cam demodat dar, din ziua aceea, nu m-am mai uitat la altă femeie. Nu sunt genul de bărbat care zboară din floare în floare. Uneori mă întreb dacă sunt normal! Bănuiesc că un tip monogam heterosexual este o specie pe cale de dispariţie în anii ’90, nu-i aşa?

— Corect.

Lace luă sticla goală şi se duse să aducă încă două Sun Migs.

Se făcuse târziu şi vântul care adia dinspre ocean era rece. Lacey se cutremură şi se acoperi cu braţele. Keelan se uita în beznă, derulându-şi povestea, aşa cum îl rugase.

— A fost ceea ce se cheamă o investigaţie de gradul trei. Mă infiltrasem de peste doi ani în lumea interlopă, dar nu reuşisem să-i atragem. Erau prea prudenţi. Însă, în cele din urmă, am reuşit să strângem destule dovezi ca să ne adresăm unui judecător şi să obţinem permisiunea să-i punem telefonul sub urmărire. După două luni, înregistrasem două sute de ore de convorbiri. Tipului îi plăcea să vorbească, nu glumă. Aşa că am strâns un dosar gros împotriva lui. Din păcate, tatăl lui era ceea ce se cheamă o notorietate în Mica Italie. Un mafiot, unul dintre cei mai mari gangsteri ai oraşului. Am început să primesc telefoane. Mi s-a cerut să scap de unele dovezi în schimbul unei sume însemnate de bani. Dar am refuzat. Presupun că în momentul acela ar fi trebuit să-mi pun unele întrebări. Însă eram un tip arogant şi mi-am spus că, dacă vor acţiona, confruntarea va avea loc pe stradă, mai mult ca sigur. Şi o să mă descurc. În schimb, ei l-au trimis pe tipul acela acasă. La *mine* acasă. Mi-am petrecut următoarele trei luni în spital şi am slăbit douăzeci de kilograme. De îndată ce m-au externat, am vândut casa şi n-am mai călcat niciodată acolo. Noua mea locuinţă era păzită zi şi noapte de poliţişti înarmaţi. Dar n-aveau de ce să se îngrijoreze. Obţinuseră ce doriseră. Procesul s-a suspendat, deoarece eram principalul martor al acuzării şi procedurile s-au amânat până la însănătoşirea mea. Între timp, am descoperit ca reuşiseră să mituiască pe altcineva. Casetele originale fuseseră distruse şi nu mai rămăseseră decât câteva copii. Avocatul lor l-a convins pe judecător să le declare lipsite de valabilitate juridica, susţinând că încălcau drepturile clientului său prevăzute de cel de-Al

Patrulea Amendament. Iar tipul a scăpat basma curată. Era un traficant de droguri, cu tată mafiot şi ne sfida chiar în faţa justiţiei. Şi ştii ce mi-a spus tatăl lui când am ieşit din sala de tribunal? „Fără resentimente.” Ca şi când eu aş fi fost de vină de cele întâmplate. „Fără resentimente.” Ar fi trebuit să-l împuşc pe nenorocitul ăla chiar atunci.

— Cum îl cheamă? îl întrebă Lacey.

— Bertolli. John Bertolli.

73

Soarele sclipea în piscinele de pe deal, pe Marea Chinei de Sud şi în insulele îndepărtate, pe vârfurile învelite în ceaţă din Lantau. Lacey stătea pe balcon, cu o cană de nes, mahmură, amintindu-şi cu plăcere de ce se întâmplase noaptea trecută. Se terminase cu imaginea ei de Icey Lacey[40] sau de The Perfumed Dragon[41].

Charlotte făcea mult zgomot în bucătărie. Lacey ţinea deschis în poală ziarul *South China Morning Post,* fără s-o bage în seamă. În cele din urmă, Charlotte veni pe balcon.

— Ce doreşte domnişoara Lacey pentru micul dejun?

— Domnişoara Lacey a luat micul dejun, mulţumesc, Charlotte. O cană cu cafea şi o aspirină este tot ce-mi trebuie în dimineaţa aceasta.

— Tot apartamentul miroase a fum.

— N-a fumat noaptea trecută.

— Nu contează, zise Charlotte. Azi nu vă duceţi la serviciu?

— Este ziua mea liberă.

Îşi concentră atenţia asupra ziarului. Dar Charlotte nu se dădea bătută atât de uşor.

— Unde este yankeul?

— El nu are zi liberă.

— A stat aici toată noaptea.

— Da, zise Lacey, toată noaptea.

Fusese cât pe ce să adauge: „A dormit pe canapea”, dar nu intenţiona să-i dea aceasta satisfacţie lui Charlotte. Nu se întâmplase nimic. Keelan fusese prea trist şi ea prea beată. N-ar

[40] Lacey de gheaţă (engl.) — (n.t.).

[41] Dragonul parfumat (engl.) — (n.t.).

crede-o nimeni, bineînţeles, dar puţin îi păsa. Charlotte o să pufnească şi colegii lui Lacey o să bârfească până nu mai puteau.

— Simt fum de ţigară, zise Charlotte.

Lacey puse ziarul jos.

— Charlotte. Eu ţi-am cerut vreodată socoteală?

Charlotte se posomorî.

— Nu, domnişoară Lacey.

— Sunt o femeie matură, necăsătorită şi mă întreţin singură. Iar ceea ce fac, mă priveşte direct şi personal. Nu eşti mama mea, aşa că să ne înţelegem. Şi sunt de asemenea stăpâna ta. Aşa că, dacă nu aprobi comportarea mea, eşti liberă să pleci. Dar te rog să nu mă cicăleşti.

— Tipul ăla nu-i bun pentru dumneavoastră, domnişoară.

— Mulţumesc Charlotte.

— O să mă rog pentru dumneavoastră.

Charlotte închise uşa de la balcon, să păstreze aerul condiţionat. Lacey zâmbi. Ieri împlinise douăzeci şi şapte de ani. Şi încă nu putea să facă ce voia. Ştia că ar trebui să fie furioasă, dar o făcea să se simtă din nou o adolescentă.

Shenzhen

Vincent se dădu jos din pat, îşi puse un halat din mătase de Burgundia şi se duse în living-room. Se îndreptă spre bar, luă o sticlă de Hennessey VSOP şi îşi turnă trei degete în două pahare de brandy. Apoi, se întoarse în dormitor.

Eddie stătea gol în faţa oglinzii, boxând.

— Mă iubeşti, baby? îl întrebă Vincent în engleză.

În cantoneză nu exista cuvântul „iubire”.

— Bineînţeles, zise Eddie.

Ţinea mâinile în faţa capului, nu în poziţia clasică de *gong fu,* ci în *jeet kune do,* ca Bruce Lee. Trase un pumn într-o imagine fictivă, pară o lovitură, atacă, pară din nou. Vincent îl privi, cu ochi lacomi, în timp ce muşchii lui Eddie se mişcau excitant, agitând şerpii şi dragonii tatuaţi pe piele.

— Mai mult ca pe oricine? Mai mult decât pe Ruby Wen?

— Sigur, mai mult decât pe Ruby Wen. Cum poţi să mă întrebi aşa ceva?

— Minţi atât de frumos, zise Vincent.

Îşi aminti ce îi spuseseră băieţii Sun Yee On când îl bătuseră atunci: *Piersica Tigrului.* Eddie era tigrul, cel de care se temeau. Nu conta că Vincent era creierul, Evantaiul de Hârtie al lui Eddie, planificatorul, organizatorul, cel care făcuse triada lor atât de respectată. Şi temută. Dar Vincent nu era respectat de celelalte triade. Era doar un poponar, un muşcător de perne.

— Trebuie să discutăm, zise el. Despre această Ruby Wen.

Eddie se schimbă la faţă. Vincent îl privea în oglindă. Îşi pierduse concentrarea. Se relaxă şi îşi lăsă mâinile să-i cadă în părţi.

— Nu vreau sa vorbesc despre Ruby acum.

— Dar trebuie.

Eddie se posomorî.

— Ruby Wen ne fură banii, Eddie.

Eddie ramase tăcut.

— Ruby Wen ne fură banii, Eddie.

Dar el nu făcu niciun comentariu.

— Din banii pe care ni i-a trimis ultima oară din Golden Mountain lipsesc aproape trei sute douăzeci.

— Poate este o greşeală.

— Da, greşeală la baccara poate. Pierde, Eddie. Pierde sume mari.

Eddie semăna cu un copil căruia i se spusese un lucru pe care nu voia să-l audă. Se întoarse cu spatele la oglindă. În colţ erau două găleţi pline cu ghinde. Îngenunche şi îşi vârî degetele înăuntru cu putere. Era un exerciţiu pe care-l practica adesea, ca să-şi întărească degetele şi mâinile. Putea să străpungă cu uşurinţă pielea cuiva într-o luptă. Le spunea „mâini-cuţit”.

Vincent se duse la fereastră. Apartamentul dădea către noul oraş, Noile Teritorii ale Hong Kong-ului.

— O să discut cu ea, zise Eddie.

— Te înşală, Eddie.

— Nu vreau să mai aud nimic.

— Nu te respectă niciun pic! Te face de râs.

— Nu vreau să mai aud nimic!

Îşi înfipse degetele în găleţi şi Vincent auzi un trosnet ascuţit. Poate o ghindă sau un os din degetele sale cuţit.

Prostule, se gândi Vincent. Ne fură banii, ne face de râs şi vor afla toţi că suntem slabi. Acum am auzit că are altă datorie la cămătarii triadei Sun Yee On. Dacă Ruby Wen n-ar fi fost iubita

lui Eddie, ar fi lichidat-o de mult.

Eddie se ridică şi începu să se îmbrace.

— Trebuie s-o lichidezi, Eddie! S-o tai în bucăţi!

Ieşi, trântind uşa dormitorului.

Este nebun după ea, îşi spuse Vincent. Susţine că mă iubeşte pe mine, deşi, în realitate, o iubeşte la nebunie şi nu este nimic de făcut.

74

Ruta Hong Kong-Macao era dotată cu un aeroport modern. Cele două turnuri din Sheung Wan conţineau un hotel, un supermarket şi un turn de control, iar în aeroport erau ecrane TV care afişau orele de sosire şi plecare. Boeing-urile te duceau la Macao în mai puţin de un sfert de oră, decolând de pe apă cu şaizeci de mile pe oră.

Chiar şi interioarele hidroavioanelor semănau cu nişte cabine adevărate, cu stewardese care serveau gustări şi băuturi răcoritoare. De îndată ce decolau, aceleaşi stewardese vindeau bilete de loterie pentru cei care nu mai aveau răbdare până ajungeau la Macao.

Ruby cumpără zece bilete de loterie şi câştigă cinci sute de dolari. Era un semn bun. Acum era sigură că o să aibă noroc.

Macao era un orăşel trist şi amărât, se gândi Ruby, probabil la fel cum arăta Hong Kong-ul acum treizeci de ani: străzi vechi, înguste, la marginea mlaştinii asiatice.

Majoritatea iniţierilor în triade aveau loc aici. Politia portugheză era ca şi inofensivă.

Pentru Ruby singurul lucru bun în Macao erau cazinourile. Cazinoul Lisboa, o clădire deosebită cu acoperiş în formă de roţi de ruletă. La lumina zilei nu era cine-ştie-ce. Dar noaptea semăna cu un turban arab drapat cu becuri.

Foaierul era banal, cu circuit TV închis. Un hol luminat ca un bâlci englezesc, chiar în miezul zilei, înconjurat de săli de joc, unde amahs în pijamale negre şi sandale de plastic îşi jucau salariile la fan tan, mizând modest, în timp ce bătrâni cu pulovere şi haine, cu cămăşi uzate, jucau black jack şi *pai gow* împingând mărunţişul lor pe mesele luminate electric. Cei care

pierdeau se aşezau pe podea.

Nimeni nu zâmbea sau îşi întrerupea conversaţia. Acesta nu era un joc. Ci o sală plină de oameni singuratici, care luptau împotriva aceluiaşi demon.

Norocul.

Ruby urcă pe scările rulante până la etajul al doilea, în sălile de baccara cu miză mare. La aceasta oră a dimineţii, se desfăşura un singur joc în Treasure Island Room. Nouă sau zece împătimiţi jucau zgomotoşi şi entuziasmaţi. Ruby simţi că i se accelerează pulsul şi i se adânceşte golul în stomac. Senzaţia aceasta era mai bună ca sexul şi ca orice altceva, se gândi ea. Azi va triumfa, era convinsă.

În noaptea aceasta o să mă întorc cu hidroavionul la Hong Kong şi nu va trebui să-mi mai fac probleme din pricina banilor. Am nevoie doar de puţin noroc.

75

Ruby o porni pe holurile pustii, asaltată de mirosurile de sudoare, tutun şi de zgomotul maşinăriilor. Rătăcea prin supermarket, uluită şi ameţită. Două femei de serviciu în uniforme maronii o priveau ca şi când ar fi fost beată, dar ea nici nu le vedea.

Pierduse încă trei sute de mii de dolari. Se uită la ceas. Ora unu. Începuse să joace pe la zece. În numai trei ore…

În cele din urmă, se trezi în foaierul hotelului, în faţa celor două vitrine cu vaze uriaşe, antice. Spre deosebire de alte hoteluri, era aproape pustiu.

Simţi că este gata să leşine. Se uită în jur dar nu era nicio banchetă sau scaun.

Un taxi trase la intrare. Un tânăr înalt, cu păr negru, scump îmbrăcat într-un costum de mătase intră în hol. Se opri însă la jumătatea drumului s-o privească.

— Ruby, zise el.

Pentru o clipă, o luă pe nepregătite. Dar îşi reveni şi-i răspunse pe un ton prefăcut.

— Bună, Joe. Îmi cumperi ceva de băut?

Clinchetele de cristal şi porţelan din A Galera erau odihnitoare faţă de zgomotul asurzitor al cazinoului. Lucien comandă crabi, pui africani şi o sticlă de Madeira.

— Deci, iată-te.

Lucien simţi o greutate în piept. Ruby. Slabă, stilată, într-o haină maro de piele Christian Lacroix cu guler mare şi mâneci brodate cu auriu. Pantaloni scurţi, maro, din fetru, cizme negre din piele cu lanţuri, păr dat cu gel. Revoltătoare. Exotică. Întoarsă din iad.

— Ce mai faci, Ruby? Ultima oară când te-am văzut, erai în închisoarea aceea împuţita din Bangkok. Cine te-a ajutat? Louis Huu?

— Poate.

— Am auzit că ai fost eliberată. Am încercat să aflu ce ţi s-a întâmplat.

Ruby goli paharul şi îi făcu semn că mai voia. Transpirase şi părea nervoasă. La fel ca un cintezoi atât de preţuit de chinezi. Deci, este încă în colivie, îşi spuse Lucien. De ce oare?

— Ce cauţi în Hong Kong? îl întrebă ea.

— Am venit după afaceri.

Ruby încuviinţă din cap.

— Ai haine frumoase, ceas nou. Văd că te descurci. Pun pariu că lucrezi pentru tatăl tău.

Ridică din umeri.

— Cât stai la Hong Kong?

— Câteva zile. Pe urmă plec în S.U.A.

Ruby ridică din sprâncene.

— Ai afaceri şi acolo?

Ridică din umeri.

Ruby îşi muşcă din nou buzele. Şi luă încă o înghiţitura de vin.

— Ce s-a întâmplat, Ruby?

— Îmi împrumuţi treizeci de mii de dolari?

— U.S. sau Hong Kong?

— U.S.

Lucien clătină din cap.

— Nu te schimbi niciodată.

Ruby se rezemă de spătar. Semăna cu o fetiţă posomorâtă căreia i se refuzase ceva.

— De data asta nu-ţi cer pentru mine, ci pentru mama mea din Guang zhou. Are cancer şi trebuie să se opereze în Hong

Kong.

— Eşti o mincinoasă, Ruby. Tocmai de aceea te iubesc.

— Zău, am nevoie de banii ăştia pentru mama mea.

Lucien îşi ridică privirile.

— A venit crabul nostru.

Chelnerul puse farfuriile aburinde pe masă. Lucien se aplecă spre ea. Uitase ce foame îi era.

— Aici mâncarea este mai bună decât la Hong Kong, nu crezi?

Ruby îl ignoră.

— Vrei să-ţi spun adevărul?

— Nu cred că aş rezista.

— Ţi se pare nostim că Ruby a ta o să fie ciopârţită?

— Cât a pierdut mama ta canceroasă la baccara?

— Cinci sute de mii de dolari Hong Kong.

Lucien clătină din cap. Bănuia că pierduse doar jumătate din cât susţinuse, dar era oricum foarte mult. Biata Ruby. Lucien apucă crabul.

— O să mă mai gândesc.

— Nu este timp. Vrei să mă vezi moartă?

Lucien îşi turnă sos în farfurie, adâncit în gânduri.

— Cât a trecut de când nu ne-am văzut? Cinci luni? Lucrurile s-au schimbat, Ruby. Eu m-am schimbat.

— Erai grozav când te-am cunoscut. Acum însă eşti un rahat.

— Ah, Ruby, eşti atât de sugestivă când vrei să-ţi exprimi sentimentele.

— Trebuie să mă ajuţi.

Se aplecă şi-i simţi mâna pe genunchiul lui. Apoi înaintă până la coapse.

— Te rog. O să te fac foarte fericit. O să fiu a ta pentru totdeauna.

Lucien supse carnea de pe cleştii crabului.

— Hai, mănâncă. Sunt delicioşi.

Ruby reacţionă ca şi când ar fi plesnit-o. Se ridică brusc, căutându-şi poşeta. Îi tremurau mâinile. De data aceasta se afla într-o mare încurcătură. N-o mai văzuse în asemenea hal.

— Stai puţin, zise el.

Îşi muie degetele într-un castronaş şi se şterse pe şerveţel. Apoi, băgă mâna în cămaşa şi scoase o carte de vizită.

— Sună-mă mâine, O.K.?

Ruby lua cartea de vizită, o rupse în bucăţi şi o aruncă în

farfurie.

— Credeam că eşti prietenul meu, zise ea. Dar m-ai înşelat, la fel ca toţi ceilalţi.

Îşi puse geanta pe umăr şi plecă.

Hong Kong

Ruby se întoarse la Hong Kong la ora patru după-amiaza. Era încă în aeroport, când sună telefonul ei mobil.

Îl scoase din geantă şi-l duse la ureche. Ceilalţi pasageri treceau pe lângă ea, îndreptându-se spre ieşire.

— Ruby.

— Eddie. Vorbeşte mai tare, că nu te aud.

— Unde sunt banii, Ruby?

— Ce bani?

Se uită prin mulţimea din jur. Oare el să fi fost în Shenzhen, sau aici la aeroport, ascuns pe undeva, privind-o?

— Ah Lam spune că ne datorezi 320000 de dolari Hong Kong din ultima afacere din Golden Mountain. Unde sunt banii, Ruby?

— Nu-ţi sunt datoare cu nimic. Ţi-am plătit tot. I-am trimis la White Dragon S & L, aşa cum mi-ai spus. Nu te-aş înşela niciodată.

— Ruby…

— Trebuie să mă crezi!

— Ah Lam spune că ai pierdut din nou la baccara. Ţi-ai încălcat promisiunea.

Ah Lam. *Vincent!* Rahatul ăla. Orificiul lui cel mai secret a fost penetrat de zeci de mii de săbii de jad, înainte de a ta, Eddie!

— N-am jucat cu banii tai. Poate Vincent te înşală, nu eu.

— Ruby…

Se făcu linişte.

— Eddie?

— Nu mă face să vărs toate lacrimile la înmormântarea ta, micuţă floare, zise el şi închise.

76

Se întâlniră în restaurantul din Amoy Street, lângă Hopewell Centre. Era înghesuit, sufocant, cu mese şi scaune din melamină

şi o fereastră spre stradă. Patru chinezi stăteau la masa de lângă ei, trei în costume de oameni de afaceri. O femeie citea *Wall Street Journal*-ul asiatic.

Lacey comandă congee. Keelan ezită, încercând sa aleagă un mic dejun englezesc. Chelnerul bătrân îi oferi cârnaţi şi ouă prăjite.

— Mda, zise Keelan.

— O să regreţi, îl preveni Lacey.

— De ce?

— Vei vedea.

Umplu două căni cu ceai verde chinezesc şi se deschise la haină.

— Cum merge traficul cu droguri?

— Bine. Oricum, nu cred că se va întâmpla nimic spectaculos în următorii ani.

— Mai mult ca sigur.

— Ai dreptate.

Se aplecă peste masă, zâmbind.

— Cum te-ai simţit după noaptea trecută?

— M-a durut capul.

— Voiam să-ţi mulţumesc.

Lacey se prefăcu surprinsă.

— Eram chiar atât de beată?

— Nu, mă refeream la faptul că m-ai ascultat. Uneori, devin morbid. Dar mi-a făcut bine să-mi deschid sufletul.

— Ştiu să ascult. De aceea reuşesc să prind ucigaşii.

— Oricum, este de preferat decât să mărturiseşti adevărul sub tortură.

— Mă pricep şi la asta.

Chelnerul le aduse micul dejun. Keelan se zgâi în farfurie. Un ou prăjit, un cârnat, un pătrat de şuncă plutind într-un vas de supă cu tăiţei.

— Cristoase!

Lacey luă o lingură de congee.

— Doar te-am prevenit.

— Ştiam că trebuie să comand gelatina aia.

— Congee de pui este un mic dejun foarte hrănitor. Mai bun decât mizeria aia pe care o mănânci.

— Hei, nu critica ţigara şi cafeaua rece până nu le-ai încercat.

Învârti cârnatul în farfurie şi înfipse furculiţa în ou. Tare ca

piatra. Imposibil. Dacă voia un mic dejun ca lumea, trebuia să se înveţe, să mănânce congee sau să se ducă la McDonald’s.

— Tot mai tragi din iarba ucigătoare?

— N-am mai fumat de trei zile.

— Pe cine încerci să impresionezi?

— Pe tine, Lace.

O luă de mână.

— Poţi să renunţi pentru o clipă la congee-ul tău?

Îi zâmbi şi se apropie de el.

— Ce romantic îmi vorbeşti.

Keelan părea stânjenit.

— Uite ce este, Lace. N-ai vrea s-o luăm de la început?

— Adică de când te-am repezit în biroul meu?

— Da, poate chiar de acolo. Sau de când ai hotărât că sunt un neisprăvit.

— Ce te face să crezi că mi-am schimbat părerea?

— Ai dreptate.

Îi zâmbi şi se uită la ceas.

— Mă duc la serviciu. Cadavrele vor umple străzile, dacă nu ajung în zece minute.

— Când ne mai vedem?

— Mâine este duminică. Şi Charlotte se duce la biserică.

— Să-l slăvească pe Dumnezeu.

— Exact. Iar eu voi fi acasă toată ziua să ascult confesiuni.

— Vrei să-mi asculţi păcatele la ora nouă?

— Aş putea face mai mult de atât, spuse Lacey. Aş putea să ţi le sporesc.

Hong Kong-ul strălucea în lumina neoanelor. Ruby privea avionul pierzându-se către Kowloon. Îi tremura ţigara între degete, îşi apropie fruntea de sticla rece.

N-ai unde să te duci, Ruby! Dacă fug în Golden Mountain, Eddie o să mă găsească. La New York, la Sindey, poate la Amsterdam? Dar acolo n-am prieteni şi nici bani. Doar câteva cărţi de credit false. Cum să mă ascund? Într-o zi, Eddie o să prindă o şoaptă din zbor şi o să mă facă bucăţi. Dacă nu-i înapoiez banii, nu contează unde o să fug.

Soneria apartamentului ei o făcu să tresară. Uitase de întâlnirea ei de la ora opt cu tipul care ar putea s-o ajute.

— Da?

— Sunt John Keelan, Ruby. Dacă ai vreun pacheţel de heroină, aruncă-l la toaleta cât mai repede şi dă-mi drumul înăuntru, O.K.?

Trecuse aproape o lună de când o văzuse la Maha Chai. Parcă n-ar fi fost niciodată în locul acela. Se sprijini de uşă, în choangsam-ul ei roşu, insinuantă şi sexy, cu faţa ei de păpuşă aspritã de tunsoarea scurtă. Îi simţea parfumul excitant şi ameţitor.

— Ai plâns, zise el.

— Acum am o viaţă foarte tristă, zise ea.

Se uită peste umărul lui.

— N-o să mă arestezi, nu?

— Nu încă.

— Hai, intră, zise ea.

— Mulţumesc.

Închise uşa în urma lui. Se uită în jur. Hainele erau împrăştiate peste tot şi pe masă era o valiză deschisă.

— Pleci undeva, Ruby?

— N-am unde. Vrei să bei ceva?

Îi făcu semn că da şi fata se depărtă clătinându-se către barul din colţul camerei.

— Apă minerală?

— Nu am.

— Coca-Cola?

— Da.

— Frumos apartament, zise el.

— Nu-i al meu, ci al unui prieten.

— Eddie Lau?

Îi dădu paharul cu Coca fără să-i răspundă.

— Ultima oară, când te-am văzut la Bangkok, circumstanţele erau cu totul diferite.

— Eşti supărat pe mine?

— Nu. Dar trebuie să-mi răspunzi la câteva întrebări. Pot să stau jos? zise el, indicând o canapea din piele neagră şi se aşează.

— Trebuie să-ţi schimbi croitorul, John, spuse Ruby. Arăţi oribil.

— Nu schimba subiectul, Ruby. Era vorba de tine. De ce ai plecat atât de repede din Bangkok?

— Am înnebunit. Din cauza căldurii, probabil. Închisorile te fac să înnebuneşti.

Îşi căută ţigările.

— Fumezi prea mult, îi spuse Keelan.

Îi întinse pachetul, dar o refuză.

— M-am lăsat şi ar trebui să-mi urmezi exemplul. Când îţi vine cheful, inspiră adânc şi bea un pahar cu apă. Pentru mine are efect.

— Nu-ţi face bine.

— Ce, fumatul?

— Nu, să renunţi. Doar nu vrei să trăieşti veşnic?

— Uneori aşa aş vrea.

— Eu fumez de când mă ştiu şi uite că n-am murit, aşa că nu văd unde este problema?

Keelan îşi sprijini coatele de genunchi.

— Unde te-ai dus după ce ai plecat din Bangkok, Ruby? Unde ai fost şi ce ai făcut în tot acest timp?

— Am vizitat-o pe bunica mea din China. Este foarte bolnavă. Are cancer.

— Ce mai face Eddie Lau?

— Îţi trimite salutări.

— Grozav. Ştie că ai vorbit cu noi?

— Să nu-i spui de înţelegerea noastră. Cred că s-ar înfuria rău de tot, dacă ar afla.

— De înţelegerea noastră? Dar nu avem nicio înţelegere.

Ruby se apropie şi îngenunche lângă el, sprijinindu-şi mâinile de genunchii lui.

— Ai o prietenă, John?

— Nu de asta am venit aici, Ruby.

Îi simţea unghiile prin materialul pantalonilor, înaintând spre coapse.

— M-am gândit tare mult la tine. Aş putea să fiu prietena ta, dacă vrei.

Keelan se ridică în picioare şi se duse la fereastră. Cristoase, ce femeie! Când se întoarse o văzu îngenuncheată lângă sofaua de piele, cu capul plecat. Semăna cu o adolescentă prinsă furând într-un magazin.

— Ruby?

Întoarse capul fără să-l privească. Oare regreta sincer sau se gândea cu ce să-l mai aiurească? Luă bricheta Dunhill de pe masă şi bătu cu ea în suprafaţa de cristal, nerăbdătoare.

— Ce se întâmplă, Ruby?

— De data aceasta am intrat într-o mare încurcătură, murmură ea, cu ochii plini de lacrimi.

Acum face pe neajutorata. N-ar fi prima oară când joacă teatru în faţa lui.

— O să mă ajuţi?

— Nu trebuie să fac absolut nimic. Îmi amintesc că am încercat să te ajut când erai condamnată la moarte, în Thailanda. Am tras multe sfori să aranjez ceva pentru tine. Dar, peste câteva zile, am căzut de prost, pentru că tu îţi aranjaseşi altceva, în spatele meu. Nu ştiu dacă mai vreau să închei vreo înţelegere cu tine.

Se auzi un trosnet ascuţit. Ruby îşi rodea unghiile.

— Ce crezi că ar fi trebuit să fac? şuieră ea. Dacă ar fi venit cineva să-ţi spună că a doua zi o să te scoată din locul ăla împuţit, ce ai fi spus? Nu, mulţumesc, trebuie să aştept să vad dacă americanul meu o să-mi reducă pedeapsa la zece ani în loc de douăzeci? Ce-ai fi făcut dacă erai în locul meu? Exact ce am făcut eu; ai fi ieşit repede pe poartă când ţi-ar fi deschis-o.

Trase adânc din ţigară, încercând să-şi păstreze mintea limpede.

— M-am săturat de viaţa asta, John. Nu ştiu cum o să se termine.

Aş putea să-ţi sugerez, se gândi el, dar, în schimb, îi spuse:

— Mi-ai mai spus şi altădată la fel!

— Nu ştii cum este pentru mine. Trebuie să trăiesc, să supravieţuiesc.

— Şi cum reuşeşti să supravieţuieşti în ultima vreme? Cu puţin ajutor din partea lui Eddie Lau?

— Poate.

— Poate, bombăni Keelan. Pot să te întreb unde se află?

Ruby clătină din cap.

— Nu ştiu, John. De data asta îţi spun adevărul.

— N-ai recunoaşte adevărul nici dacă ar sări de după perdea cu o reclamă luminoasă atârnată de gât şi te-ar muşca de fund!

— Poate facem o înţelegere.

— Ce fel de înţelegere, Ruby?

— Ţi-l dau pe Eddie, iar tu îmi asiguri o viaţă nouă undeva, departe. Foarte, foarte departe. Un nume nou, acte noi.

Keelan ezită.

— Nu te mint. M-am săturat de viaţa asta, de droguri, de

minciuni. Nu poţi şti niciodată cine o să-ţi facă felul. Mi s-a făcut frică. Poate că vreau s-o iau de la capăt, mai ştii? Să fug din Hong Kong. Undeva, într-un loc drăguţ, unde nu există droguri sau triade. Poate o să fac şi copii. Batem palma?

— Nu-i chiar atât de uşor.

Ruby îşi luă faţa în mâini. Poate că de data asta a păţit-o rău de tot, se gândi Keelan. Dacă nu mă minte, aş putea face o afacere bună. Sau e doar un alt joc şi eu nu sunt decât un biet pion amărât pe o tablă de şah. Voi intra în joc, dar fără a-mi face iluzii. Nu încă.

— Toată viaţa am fost o proastă. Am făcut o mulţime de tâmpenii. Credeam că sunt deşteaptă. Pe dracu'!

— Pot să te ajut, Ruby. Dar trebuie să faci tot ce-ţi spun eu, ne-am înţeles?

Ruby dădu din cap.

— Bine, zise ea.

77

Lacey deschise uşa într-un halat alb de mătase. Mirosea a *mousse de bain* şi se dăduse cu ruj roz.

— Ah, Doamne, a venit brigada antidrog, zise ea.

Keelan zâmbi.

— Dacă n-ai făcut nimic rău, n-ai de ce să te temi.

— Presupun că vrei o percheziţie corporală, zise ea şi închise uşa.

Rămase în hol, s-o privească. Se întreba ce ar spune Anna acum despre el sau despre ea. Indiferent cât de mult se străduia, îi revenea mereu în minte, chiar şi în prezenţa lui Madeleine Lacey.

— Aş da un penny să aflu ce gândeşti, zise ea.

— Nu merita nici măcar atât.

— Dacă te răzgândeşti, zise Lacey, o să te împuşc. Mă duc la birou, iau pistolul lui Tyler şi te ciuruiesc. Ai înţeles?

— Da, să trăiţi!

— Bun.

Se apropie de ea, îşi băgă degetele pe sub halat şi-i pipăi umărul sănătos.

— Eşti frumoasă, Lace, murmură el.

— Şi fragilă. Trebuie să te porţi cu grijă.

— Îţi promit, zise el cu un glas răguşit.

Şi le alungă din minte pe Anna şi Caroline, cu un efort de voinţă. Nu credea că ar fi în stare să rănească vreodată o femeie.

Îi simţi degetele pe obraz şi i le sărută.

— Crezi că o să poţi? îl întrebă ea, în şoaptă.

— Nu ştiu.

— Sunt gata să-ţi ascult confesiunea, zise ea.

Îşi imaginase că vor face dragoste în pat. Aranjase totul. Pusese cearşafuri curate de mătase, desfăcuse patul şi lăsase jaluzelele întredeschise.

Dar, când veni momentul, nu mai fu timp de fineţe şi rafinament şi se posedară în picioare, pe hol. Şi după aceea se prăbuşiră pe covorul de mătase, râzând.

Lumina se filtra printre jaluzele. Keelan se întoarse într-o parte şi o mângâie pe spatele gol. Lace deschise ochii.

— Dacă mai faci aşa, o să încep să torc, zise ea.

O sărută pe păr.

— Am senzaţia că mi s-a luat o greutate de pe piept.

— Cred că greutatea era ceva mai jos.

Râse.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

— Daca mi-am făcut testul SIDA? Câţi bani am? Dacă am legături cu mafia?

— Câţi ani ai?

— La dracu'! Este şi mai rău!

Întoarse capul şi-i zâmbi.

— Câţi ani crezi că am?

— Ah, Doamne!

— Tu ai început.

— Dacă spun prea mult, n-o să mai vorbeşti niciodată cu mine, iar dacă spun prea puţin o să crezi că sunt imatur.

— Câţi?

— Douăzeci şi unu.

— Tu mă crezi imatură.

— Vrei să-ţi spun sincer? Douăzeci şi cinci.

— Nu-i prea rău. Tocmai am împlinit douăzeci şi şapte.

— Pari mult mai tânără.

— Mincinosule!

Oftă şi-i simţi mâinile pe umeri.

— Întrebarea ta are vreun substrat anume?

— Eu am treizeci şi şase. M-am gândit că ar trebui să ştii.

— Un copil al generaţiei teribile. Cred că îţi aminteşti de Beatles.

— Sigur. Într-o zi o să-ţi povestesc despre concertul Buddy Holly. Mă duceam la spectacolele lor înainte să lupt în războiul din Coreea.

— Charlotte crede că toţi americanii sunt „manchados”.

— Ce-i asta? Un cuvânt spaniol?

— Înseamnă depravat. Imoral.

— Mi se pare cam exagerat de la o naţiune care l-a ales preşedinte pe Ferdinand Marcos. Cum de-ţi permiţi o menajeră?

— Ţi-am spus că am un venit propriu.

— Atunci de ce te-ai făcut poliţistă?

— Încerc să salvez lumea. Sunt o idealistă. Tu nu?

Nu-i răspunse.

— Am fost căsătorită odată, îi spuse ea brusc.

— N-am ştiut.

— A durat unsprezece luni. Era director la Jardine Matheson. Probabil că i s-a părut nostim şi neconvenţional să curteze o poliţistă. După ce ne-am căsătorit însă, a început să nu-i mai placă. Voia să mă convingă să renunţ.

— Şi?

— La două săptămâni de la căsătoria noastră, am fost transferată la Serious Crimes. Viaţa mea s-a transformat într-un film gen Rambo — numai violenţă, fără niciun pic de sex. În cele din urmă, m-a acuzat că îmi pasă mai mult de criminali decât de el.

— Şi avea dreptate?

— Tu ce crezi?

— Parcă ai vorbi despre mine.

Îi frecă spatele şi o făcu să geamă.

— Ai talent, Keelan.

— Trebuie să mă pricep şi eu la ceva.

— Cred că ţi-ai găsit vocaţia.

Se întoarse, cu mâinile deasupra capului.

— Cred că partea aceasta este gata, murmură ea. Poţi să treci la cea din faţă.

După ce îşi făcu un duş, Lacey îi spuse că un prieten de-al lui Mac, Tom Devoy, o invitase după-amiază la o plimbare cu barca. Keelan era de asemenea invitat. Americanul pregăti omlete la prânz şi apoi merseră cu maşina prin tunelul Aberdeen, trecând de Happy Valley şi Causeway Bay.

Yachtul *Atoll* era o ambarcaţiune solidă din lemn de tek şi alamă.

— Este un vas superb, zise Keelan când se sui la bord, în Causeway Bay.

— Este o ambarcaţiune adevărată, zise Tom zâmbind şi-i arătă un yacht lung din fibră de sticlă. Nu ca jucăria aia.

Privit din port, Hong Kong-ul nu mai era un oraş cu coridoare înghesuite, intoxicate de monoxid de carbon. Gârliţe cu urechi negre pluteau, purtate de curenţi, la câteva sute de metri deasupra lor. Văzu pădurile dese şi verzi din jurul Capului Collinson, Ley Yue şi Joss House Bay. Din depărtare era un oraş frumos. Un avion 747 decolă de pe pistă de la Kai Tak şi urui în văzduh, în drum spre est. Soarele se reflecta pe suprafaţa sa argintie, iar monoliţii din Kwun Tong se înălţau pe fundal.

Nu puteai scăpa complet de urâţenie. Şuvoaie negre, din gurile de canalizare treceau pe lângă ei, înaintând până la Sai Wan Ho. Keelan o surprinse pe Lacey studiind apa, foarte atentă.

— Nu mai căuta cadavre, zise el.

— Numai dacă îmi promiţi că nu mai urmăreşti şampanele. Ştiu că de-abia te abţii să nu le opreşti ca să le verifici încărcăturile.

— Uită-te la ambarcaţiunea asta.

— Tom spune că la câţiva kilometri de ţărm apa îşi schimba brusc culoarea. După ce depăşeşti dunga maro, devine din nou albastră. Laşi toată mizeria în urmă.

— Nu poţi lăsa niciodată toata mizeria în urmă, zise el.

Se întristă brusc. Îşi luă berea şi se aşeză în spatele catargului.

S-a întâmplat ceva cu el în ultimele zile, îşi dădu seama Keelan. Era fericit. Îşi simţea sufletul uşor. Nu mai încercase de mult această senzaţie, dinaintea tragediei şi confruntării cu Bertolli. Trecuse o săptămână de când nu se mai trezise noaptea să se plimbe prin cameră şi să se uite la televizor la filme chinezeşti şi sporturi pe care nu le agrea: meciuri de fotbal

asiatic cu echipe obscure.

Începea să uite.

Şi nu-i plăcea.

Vinovăţia era înlocuită de autocondamnare. Oare cât dura iubirea? Doi ani? Poate, dacă ar fi fost doar Anna, s-ar fi iertat. Dar nu putea să se ierte pentru ceea ce se întâmplase fiicei sale.

Era atât de uşor să găseşti pe altcineva şi să le dai uitării. Să-şi spună că îşi ispăşise pedeapsa. Dar conştiinţa sa îi spunea că nu ispăşise nimic.

Lacey îl privea cum stătea rezemat de catarg, privind către insula Waglan şi orizontul îndepărtat. Se desprinsese din nou de realitate, fără s-o prevină.

— Se simte bine? o întrebă Tom, de la cârmă.

Fata ridică din umeri. Cum să-i explice?

Aş putea să-l iubesc pe omul acesta, se gândi ea. Dar simţea că ar fi o greşeală. Trecutul lui îl împiedica să fie fericit şi-l îndemna să se autodistrugă. Intuia că n-o să se liniştească până nu găsea un mijloc să se distrugă. Poate atunci o să-şi împace conştiinţa.

78

Era o vilă veche, franţuzească, reprodusă pe coama muntelui Kellett, cu ferestre verzi, *porte cochère* şi pereţi vopsiţi în albastru pastelat. Spatele casei era umbrit de celex chinezesc şi copaci de ceară lucioşi. Poteca spre casă era şerpuitoare, ca să împiedice spiritele rele să ajungă înăuntru şi era străjuită de ghivece cu iasomie, susan de munte şi indigo sălbatic. Dădea spre apă, portul Aberdeen şi Ap Lei Chau. Un bun *feng shui,* se gândi Ruby. Un loc norocos.

Observă că în garaj erau două Mercedesuri: unul roşu, 480 SEL, şi unul negru, limuzină. Micuţul Lucien fusese sedus, se gândi ea. Iar un bărbat care fusese sedus o dată, putea fi sedus cu uşurinţă de mai multe ori.

O amah o conduse pe Ruby pe terasa din spate. O piscină albastră era înconjurată de o pajişte verde, minuţios îngrijită. Ruby auzi glasul unui bărbat şi râsul unei femei. Concurenţa.

Terasa era pardosită cu marmură şi umbrită de o verandă,

susţinută de coloane albe. Jacuzzi[42] fusese adăugat ulterior. Era din lemn de pin baltic şi suficient de spaţioasă ca să cuprindă o echipă de fotbal. Dar, în clipa de faţă, era ocupată de două persoane. Una din ele era Lucien. Ruby nu cunoştea fata. O filipineză, probabil. Era goală, cu excepţia unui bikini negru.

Îi pieri râsul, când o văzu pe Ruby. Lucien îşi sprijini mâinile de laturile căzii fierbinţi şi surâse. Paznicul de la poartă îl anunţase deja de venirea ei.

— Ruby.

Se îmbrăcase elegant, într-o rochie neagră de velur, cu dragoni aurii brodaţi, mâneci lungi şi pantofi negri-aurii din antilopă. Apariţia ei avu efectul dorit. Faptul că era o femeie de afaceri îşi avea avantajele şi dezavantajele sale, se gândi ea. Majoritatea bărbaţilor nu ştiau să-şi trăiască viaţa.

— Ruby! exclamă Lucien. Credeam că n-o să te mai văd niciodată după ce ai rupt cartea de vizită. Dar iată-te!

Memorase numărul înainte să rupă cartea de vizită şi s-o arunce în mâncare. Chiar dacă o părăsise norocul la masa de baccara, nu uitase să joace.

— Ce-ar fi să faci o baie în piscină? îi spuse Lucien însoţitoarei sale.

Fata ieşi din cadă şi-i arunca o privire veninoasa lui Ruby, care-i zâmbi dulce. Apoi plonjă în piscină şi Ruby se aşeză pe scaunul de trestie de lângă jacuzzi.

Lucien o privea, surâzând. Avea un lanţ gros de aur la gât, care sclipea pe părul umed, negru, de pe piept. Cinci luni puteau fi o perioadă lungă pentru un bărbat tânăr şi flămând, se gândi Ruby.

— Bei ceva? o întrebă pe Ruby.

Ruby clătină din cap.

— Mă gândeam la cei treizeci de mii de dolari.

— Nu mai aveam nevoie de ei.

— Bun. Atunci n-o să ţi-i dau.

Ruby se întoarse. Fata îi privea, cu mâinile pe marginea piscinei.

Lucien zâmbi.

— Hai, vino aici, lângă mine, Ruby. Relaxează-te.

Ruby se ridică. Îşi scoase ceasul Piaget şi-l puse cu grijă pe scaun. Apoi îşi trase fermoarul dintr-o mişcare şi îşi scoase

[42] Baie japoneză — (n.t.).

rochia. Nu avea nimic pe dedesubt.

Se urcă în baia înspumată, dar se ţinu departe de Lucien.

— Ce mai face Kwo-chao?

— Tata este pe moarte, îi spuse Lucien.

Îl studie atentă, să vadă daca nu-şi bătea joc de ea.

— Este adevărat, spuse Lucien. Are cancer la plămâni. Doctorul i-a dat trei luni. Bietul de el.

— Ai aşteptat cam mult.

— Da, într-adevăr, am aşteptat puţin cam prea mult.

— Este casa ta?

— Peste trei luni, spuse Lucien şi zâmbi din nou. Presupun că ar fi fost oricum a mea. Îmi vine atât de greu să ghicesc cum gândeşte tata.

— Deci acum eşti un mare om de afaceri.

— Tatăl meu este un om mult mai grozav decât mi-am imaginat. Are afaceri peste tot. Aici, la Bangkok şi chiar şi la Vientiane, pentru numele lui Dumnezeu. Iar unele sunt chiar legale.

— Vinde tot şi retrage-te. N-o să rezişti.

— Vom vedea.

Îşi sprijini capul pe marginea de lemn a căzii. Degetele ei îi dezmierdau coapsele. Ce şireată este.

— Am o afacere pentru tine.

— Ce fel de afacere?

— La Macao spuneai că ai afaceri în America. Unde anume, la New York, pe Coasta de Vest?

Îşi arcui sprâncenele, aşteptând.

— La San Francisco, zise el.

— Ce fel de afaceri?

— Cum crezi că pot conduce o negociere atât de delicată când mă pipăi cu degetele?

— Tocmai de aceea este delicată.

Îi dădu piciorul la o parte. Cristoase, îl excitase îngrozitor.

— Ce vrei, Ruby?

— Poate aş vrea să vând pui în San Francisco?

Înţelegea jargonul triadei.

— Poate.

— Cumperi pui la preţ prea mare, poate eu o să-ţi vând mai ieftin. Nu este de ajuns să vând pui, poate, după aceea, o să şi cumpăr.

Lucien se întrebă pentru cine lucra acum. Baptiste şi-ar fi dat seama.

— Zece la sută de kilogram, zise el, adăugând automat un procent suplimentar.

Ruby se aşezase peste unul din robinete.

— Este foarte frumos, zise ea cu un glas răguşit. În tao nu are un nume special. Tu cum îi spui? Apă parfumată care curge prin poarta de jad?

— Ruby, vorbeam despre pui.

Ruby îşi schimbă din nou poziţia, roşie la faţă.

— Pot cumpăra puiul ăsta în San Francisco.

— Bineînţeles.

— Cumpăr de la tine cincisprezece kilograme; zece la unu. Când poţi să livrezi?

Ar fi trebuit să urc preţul, se gândi Lucien.

— Într-o săptămână.

— O săptămână este O.K.

— Îmi dai banii jumătate acum, jumătate la livrare.

Ruby fu cât pe ce să se sufoce.

— Nu pot. Am făcut afaceri împreună de atâtea ori. Doar poţi avea încredere în mine. Te plătesc la San Francisco.

— O treime.

Ruby lovi apa cu mâna.

— Nu înţelegi, am mare nevoie să încheiem tranzacţia aşa cum am vorbit. Îţi dau jumătate în San Francisco, nu acum. Nu pot.

Lucien se gândi. În ultimele luni învăţase multe despre afaceri şi, aşa cum îi spusese Baptiste, regula de aur era să nu te asociezi niciodată cu cineva cunoscut. Problema transportului heroinei în S.U.A. consta în găsirea acelor cumpărători cu bani, care să nu fie poliţişti infiltraţi. Mafia lui Baptiste nu putea să-i concureze pe chinezi, care deplasau cantităţi mari, garantau livrarea şi aveau multe contracte peste ocean. Cincisprezece kilograme însemna mai mult de un milion şi jumătate de dolari. Iar pentru o asemenea sumă ar putea să-i dea mână liberă lui Ruby să-şi continue jocul periculos. Atâta timp cât ei păstrau jumătate în bancă, până când pudra îşi schimba destinaţia.

— Batem palma? zise Ruby.

Se apropie de el şi-l mângâie între picioare. Încercă s-o apuce, dar ea fu mai rapidă şi se amuză copios.

— Nu te avânta tocmai acum când te priveşte prietena ta. Doar nu ţi-ai pierdut minţile? Filipinezele sunt nebune. Ar fi în stare să te castreze.

Ruby ieşi din cadă. Lăsă apa să se scurgă pe marmură şi începu să se şteargă cu un prosop. Trupul ei părea sculptat în fildeş şi picăturile de apă sclipeau pe pielea ei ca nişte mici diamante.

— Cum rămâne cu cei treizeci de mii? o întrebă Lucien.

— Cu afacerea asta îmi rezolv toate problemele, iar tu îţi vinzi puiul la un preţ bun. Aşa că toată lumea va fi fericită.

Îşi îmbrăcă rochia. Lucien îşi dădu seama că nu corpul ei îl excita, ci altceva. Secretele ei. Dezamăgirile ei. Ungherele întunecate ale sufletului ei. Era lacom s-o aibă. Să o descopere. De Ruby nu te plictiseai niciodată, se gândi el. Nu puteai fi sigur niciodată că îţi aparţine în întregime.

Îi plăcea viaţa asta.

— Hai, fă afacerea asta şi pe urmă, retrage-te, îi spuse Ruby. N-o să te pricepi niciodată. Îţi spun sigur. Ascult-o pe Ruby!

Îşi trase fermoarul. Şi, înainte să plece, îi strigă fetei din piscină:

— Prietenul tău te aşteaptă. Ruby a făcut ce era mai greu.

79

Keelan era deprimat de succesul culturii fast-food americane peste ocean. Poate că era o mică răzbunare pentru heroina asiaticilor, care inundase străzile Americii.

Restaurantul McDonald’s din Kowloon era plin de tineri chinezi, cu şepci de baseball, adidaşi şi şorturi sport. De ce toată lumea vrea să arate ca golanii din mahalalele Detroitului? se întrebă Keelan.

Pager-urile ţârâiau peste tot, iar puştii îşi puneau de-o parte cheeseburgerii să citească mesajele. Un adevărat coşmar electronic. La masa de lângă el erau patru chinezoaice tinere, cu copiii lor. Femeile erau îmbrăcate în K-Mart, sportiv. Unde dispăruse oare exoticul orient, se întrebă Keelan şi îşi concentră atenţia asupra însoţitoarei sale.

Spre deosebire de toţi ceilalţi, Ruby era îmbrăcată într-o rochie neagră, Azzedine Alaïa, decupată până la coapse şi pantofi cu tocuri înalte. Avea aur la mână, gât şi urechi şi se înfrupta din două Big Mac. Doar Keelan era cel care făcea cinste.

Toţi o priveau uimiţi. Nici nu poţi să-i condamni, se gândi el. Era la fel de nepotrivita în localul acesta ca regina Angliei sugând cu paiul dintr-un shake.

— Am aranjat totul, zise el. Dacă vei coopera, îţi promitem imunitate şi vei beneficia de Programul de Protecţie a Martorilor. O nouă viaţa şi o nouă identitate în S.U.A.

Ruby părea nervoasă. Îşi aprinse o ţigară, fără să se atingă de mâncare şi bătu din picior.

— N-o să-mi mai revăd familia niciodată?

— Care familie?

Keelan sorbi din cafea. Avea culoarea noroiului. Se strâmbă şi o dădu de-o parte.

— Ruby, de data aceasta nu mai vreau să-mi tragi clapa. Mi-ai cerut o dată ajutorul şi ai fugit de mine. Dacă se mai întâmplă, jur că n-o să mai mişc un deget pentru tine.

— O să te ajut. Ai cuvântul lui Ruby.

— Dă-mi un motiv pentru care ar trebui să te cred.

— O să mă crezi pentru că îţi doreşti să te ajut.

Keelan clătină din cap. Ticăloasa!

— Chiar dacă n-o să vorbesc, tot o să mă taie în bucăţi.

— Cine?

— Eddie al meu.

— De ce?

— Dintr-o prostie.

Ruby muşcă din Big Mac. Keelan se întrebă cum putea să mănânce atât şi să-şi menţină totuşi silueta.

— Acum sunt foarte speriată.

— Te cred. Dar, dacă ne ajuţi, nu mai ai de ce. O să te protejăm. Ruby. O să-ţi oferim noua viaţă pe care ţi-o doreşti.

— Ce vrei să fac?

Keelan se aplecă spre ea.

— Mai întâi, spune-mi unde este Eddie Lau?

— În Shenzhen.

— Adică în China?

— Vine şi pleacă ori de câte ori are chef. Nu stă niciodată mai mult de două-trei zile.

— Şi cum se deplasează?

Ruby ridică din umeri.

— Cu barca cu motor.

Mac îi spusese lui Keelan despre bărcile cu motor. Triadele furau câte un motor de Mercedes nou şi îl încărcau pe o barcă de mare capacitate, care prindea astfel o viteză de şaizeci de noduri la oră şi putea întrece cu uşurinţă bărcile de patrulare ale poliţiei şi flotei maritime. Maşinile ajungeau în China într-un sfert de oră, unde puteau fi revândute fără niciun risc, realizând un profit uriaş. La întoarcere bărcile se puteau ascunde pe una din cele două sute treizeci şi cinci de insule ale Hong Kong-ului.

— Vrem neapărat să punem mâna pe el, Ruby.

Fata clătină din cap.

— Nu se poate. Nu ştiu unde este exact. Când vine în Hong Kong, apare pe neaşteptate.

— Cum menţineţi legătura?

Băgă mâna şi scoase telefonul mobil.

— Îl sun. La Shenzhen.

— Şi el poate să te sune pe tine?

Încuviinţă din cap.

— Spune-mi cum acţionează.

Ruby îşi luă paharul cu shake. Keelan se întrebă ce-o să-i răspundă doar.

— Nu ştiu.

— Cum adică nu ştii?

— Nu ştiu, vorbesc foarte serios.

— Dar trebuie să ştii.

— Ştiu doar o parte. Eddie îmi spune unde să mă duc şi mă duc. Îmi spune ce să fac şi fac. Doar nu-l crezi atât de prost.

— Spune-mi ce ştii. Nu încerca să mă păcăleşti, Ruby…

— … nu te păcălesc! şuieră ea. Crezi că este un găinar? Eddie vinde mulţi pui. Şi nu ar fi ajuns atât de mare dacă era un prost.

— Spune-mi cum acţionează.

— Mai întâi, mă duc în S.U.A. Întotdeauna în Golden Mountain.

— Adică la San Francisco?

— Da. Unul din clienţii permanenţi sau Eddie îmi spune cu cine să vorbesc şi închei înţelegerea. Apoi îl anunţ pe Eddie, care îmi comunică de unde să iau pui. Termin treaba şi mă întorc la Hong Kong.

— Aduci banii cu tine?

Ruby clătină din cap.

— Mă duc la o bancă chinezească sau la o agenţie turistică, Acolo, primesc o factură. Iar ei telefonează la Shenzhen şi Vincent Tse primeşte banii.

Sistemul bancar clandestin. Nu era prima oară când auzea de Vincent Tse. Un labirint de bănci chinezeşti internaţionale, agenţii turistice şi traficanţi cu staţii radio secrete şi linii telefonice bruiate care deplasau miliarde de narcodolari în câteva ore, fără să lase nicio urmă. Cea mai mare parte din banii triadelor proveniţi din heroină urmau acest circuit în interiorul Asiei. Keelan ştia că o importantă bancă thailandeză a folosit acest sistem pentru a transfera cinci milioane de dolari din Bangkok. Această întunecată mlaştină financiară depăşea puterea de înţelegere şi acţiune a lumii vestice.

Până acum, Ruby îi oferise câteva crâmpeie uluitoare din universul ei, fără să trădeze nimic de fapt. Era ca şi când s-ar fi luptat cu morile de vânt, se gândi Keelan. Deocamdată nu avea decât un număr de telefon din China şi S&L din San Francisco. Două piste care nu duceau nicăieri.

— Trebuie să ajungem la o înţelegere, zise el. Este nevoie să-l atragi pe Eddie în S.U.A.

— Nu se poate.

— De ce?

— Doar ţi-am mai spus. Eddie nu este prost.

Keelan se gândi o clipă. Trebuia să existe o cale, dacă o aveau pe Ruby drept momeală.

— Când te ocupi de următoarea tranzacţie, Ruby?

— Mâine noapte plec cu avionul în Golden Mountain. Dacă n-o să fiu ciopârţită între timp.

— Cu cine te întâlneşti?

— Cu clientul nostru permanent.

— Cum îl cheamă?

— John Bertolli, zise Ruby cât se poate de încet.

Keelan oftă şi se sprijini de spătarul scaunului. Ruby începu din nou să înfulece din hamburger.

Cristoase, se gândi el.

Îşi căută ţigările şi îşi aprinse una. Se simţea amorţit. Ar trebui să experimentez totuşi o senzaţie. Satisfacţie, furie, ceva. În schimb, nu se gândea decât că trecuseră cinci zile fără nicio

ţigară şi acum fuma din nou.

Ruby termină de mâncat şi îşi luă shake-ul.

— Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

— John Bertolli?

— Da, îl cunoşti cumva?

— Poate.

— Ţi-am vândut un pont grozav, John. Este un client gras. Zece kilograme la fiecare trei luni.

Keelan inspiră adânc. Ia-o încet, se temperă el. Nu te arunca orbeşte, nu face greşeli. Dar Bertolli... a, trebuia neapărat să-l înfunde.

Vor avea nevoie de microfoane, ca să-l prindă asupra faptului; Ruby va trebui să apară în instanţă, să depună mărturie. În felul acesta va intra sub incidenţa decretului RICO şi n-o să mai vadă niciodată lumina zilei. John Keelan va reuşi să se răzbune.

O privi pe Ruby. Oare putea avea încredere în această femeie? Era destul de speriată să meargă până la capăt?

— Vreau să duci la bun sfârşit această afacere, Ruby. Procedează ca de obicei. Vom lua legătura din nou în San Francisco. Unde o să stai?

— La Mandarin Oriental.

— Cât timp?

— Trei-patru zile.

— Încearcă să fie o săptămână. O să ne întâlnim acolo. Dar nu călca strâmb. Vei fi urmărită.

— Doar ţi-am spus că am terminat cu viaţa aceea. N-o să iasă râu, îi zâmbi ea din nou. Ai încredere în mine de data aceasta. O.K.?

Dar Keelan n-o asculta.

Se gândea la o seară umedă în Berkeley şi la John Bertolli.

Telefonul sună în biroul lui Lacey.

— Lacey.

— Lace? Sunt John.

— Bună, yankeule. Ce mai faci?

— Voiam să te anunţ că nu ne putem întâlni diseară, la cină. Mda, se aşteptase la asta.

— Ai primit o ofertă mai bună?

— Trebuie să plec la San Francisco. O problemă de serviciu.

— Cât o să lipseşti?

— Cam o săptămână.

Lacey era dezamăgită. O să-i fie dor de el.

— O.K. Ai grijă, ia-o uşor.

— Ne vedem la întoarcere.

Închise.

Lacey se uită la telefon. Nu te amăgi, îşi spuse ea. Relaţia asta n-o să ducă nicăieri.

80

San Francisco

Ruby străbătu foaierul Hyatt din Union Square. Turiştii veneau şi plecau într-un vacarm asurzitor. Holul se înălţa până în tavan, cu ascensoare din sticlă care urcau şi coborau de-a lungul pereţilor ca o scenă dintr-o fantezie a lui Wells. Ruby îl găsi pe Bertolli în cafenea, cu alţi doi bărbaţi.

Erau înarmaţi, ca de obicei, remarcă Ruby. Se vedea de la o poştă.

Bertolli se ridică s-o salute, la fel ca şi ceilalţi, dar numai el zâmbea.

— Ruby, spuse el şi-o luă de mână. Arăţi grozav. Ia loc, te rog. Vrei să bei ceva?

Bertolli nu-i prezentă pe ceilalţi doi şi Ruby îi ignoră politicoasă.

— Cum mai merg lucrurile?

— O.K., zise Ruby.

Discutară despre vreme şi politică, iar apoi Bertolli trecu brusc la afaceri.

— Deci cu ce pot să te ajut, Ruby?

Era un cumpărător permanent şi Ruby aranja de obicei livrările printr-unul din locotenenţii săi. Tipul se aştepta probabil să negocieze o mărire a preţului.

— Am o afacere pentru tine, zise ea.

— Ce fel de afacere?

— Nu mai lucrăm cu zece kilograme. De aici înainte comanda minimă este de cincisprezece.

Bertolli clătină din cap.

— Isuse Cristoase! Sunteţi uimitori.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Pentru cincisprezece kilograme, îţi ofer treisprezece. Văzu că Bertolli îşi făcea nişte calcule rapide. Acum, cocaina era revendicată de mulţi. Concurenţa era greu de înfruntat. Dar existau cumpărători, iar Bertolli îşi mărea comanda cu câte un kilogram la fiecare şase luni.

— Vrei să spui că o să renunţi la mine dacă nu comand acum cincisprezece kilograme?

— Trebuie să luam în calcul riscul, zise Ruby.

Bertolli se strâmbă.

— Douăsprezece şi jumătate.

Ruby clătină din cap.

— Hai să nu ne încurcăm în mărunţişuri.

Mărunţişuri, se gândi Ruby. Eu aş putea să fiu tăiată în bucăţi pentru asemenea mărunţişuri.

— Treisprezece. Pentru cincisprezece kilograme. Este cea mai bună ofertă.

Bertolli ridică ceaşca de cafea. Se răcise. Ticăloasa. Dacă va cumpăra încă cinci kilograme, o să scadă preţul. Sigur, putea să-şi caute alt furnizor, dar nu era înţelept. Mergea pe filiera asta din anii ’80. Daca voiai droguri de calitate, trebuia să-ţi alegi un furnizor de calitate.

— O să mă gândesc, zise el.

— Sunt la Mandarin. Îţi aştept telefonul, zise Ruby şi se îndepărtă.

Chevy Malibu era parcat ilegal pe stradă. Bărbatul de la volan era îmbrăcat într-o jachetă murdară de piele, blugi şi avea părul strâns la spate într-o coadă de cal. Pe scaunul de lângă el avea fotografia lui Ruby Wen şi un orar. O văzu urcându-se într-un taxi în Hyatt şi notă ora pe orar, după care pomi motorul.

Era o zi fierbinte şi instalaţia de aer condiţionat a maşinii nu funcţiona. I se lipise cămaşa de spate şi sudoarea îi iritase psoriazisul, dar era pregătit să îndure aceste chinuri. Pentru că era foarte bine plătit.

81

Keelan se cază la Holiday Inn. În cameră avea o sofa şi două scaune. Keelan stătea cu picioarele pe sofa şi scria ceva într-o

agendă. Mayhew, şeful biroului de narcotice din San Francisco, stătea la masă, lângă fereastră şi citea *Village Voice,* în timp ce mânca alune. Pe masă, în faţa lui, erau împrăştiate o mulţime de dosare şi un fax.

Când auzi bătaia în uşă, Keelan sări de pe sofa. Străbătu repede camera şi deschise uşa.

— Ruby, zise el.

Fata se uită în jur.

— Văd că poliţiştii nu câştigă prea bine, spuse ea. Am văzut camere mai confortabile chiar şi în Walled City.

Îşi trânti geanta pe pat şi-l observă pe Mayhew.

— Cine-i tipul ăsta?

Keelan nu-i spuse cum îl chema.

— Este un poliţist, la fel ca mine, zise el.

Mayhew îi explicase că trebuia s-o ţină în frâu pe Ruby.

Ruby se aşeză pe sofa şi îşi aprinse o ţigară.

— Poţi să-i oferi de băut unei fete fără să-ţi deconteze?

— Ce doreşti. Tot ce este mai scump. Mai bine nu mă întrebai.

Keelan luă o sticluţă de Hennessey miniaturală şi turnă într-un pahar. Mayhew stătea la masă şi o studia pe Ruby cu cea mai mare atenţie. Nu scosese niciun cuvânt. Ruby încerca să-l ignore, dar Keelan îşi dădea seama că o scotea din sărite.

O servi cu coniacul.

— Prietenul tău este surdo-mut? îl întrebă Ruby. Trebuie să-i vorbesc prin semne?

— Ştie să citească de pe buze, spuse Keelan şi întoarse scaunul poliţistului cu faţa spre ea.

Ruby era îmbrăcată într-o rochie de lână, scurtă, şi decolteu adânc. Îi simţea parfumul scump şi văzu că avea brăţări de aur, inele şi cercei cu diamante. În comparaţie cu ea, era un zdrenţăros.

— Deci ia spune cum a mers, Ruby?

— O.K.

— Cum adică O.K.?

— O.K. Este un tip foarte nervos.

Keelan se încordă.

— De ce este nervos?

— De unde să ştiu eu? O să mă sune. Pe urmă, vom vedea ce o să aranjăm.

— Crezi că o să meargă?

— Sigur, garantez 100%.

În clipa aceea, Keelan îşi dădu seama că ceva nu era în ordine, după atitudinea fetei. Era nervoasă şi agitată ca o pasăre pe sârmă. Dacă te mişcai, îşi lua zborul.

— Sper să fie aşa. Nu putem să te protejăm dacă nu colaborezi cu noi până la capăt, Ruby. De data aceasta, nu mai ţine să ne tragi pe sfoară.

— N-o să vă trag pe sfoară.

Ruby puse ţigara în scrumieră. Filtrul era pătat de ruj. Îşi bău brandy-ul şi zăngăni gheaţa în pahar.

— Cred că de data aceasta o să ia cincisprezece kilograme.

— Nu contează cât ia, Ruby, important este să-l prindem asupra faptului, cu ajutorul tău. Fiindcă tu o să ne sprijini să-l înfundăm.

Ruby se uita la Mayhew. Tăcerea lui o scotea din sărite.

— Data viitoare când te mai întâlneşti cu Bertolli, vreau să ai un microfon la tine.

Ruby clătină din cap.

— *Yau won gau chor!* Trebuie să fii nebun!

Keelan o ignoră.

— Bineînţeles, va trebui să te îmbraci mai conservator. Dar Bertolli te cunoaşte şi are încredere în tine. Dacă vom reuşi să înregistrăm conversaţia şi o să-l faci să spună exact ce ar vrea juraţii să audă, o să-l băgăm la zdup pe Gino Bertolli pentru o bună perioadă de timp.

— N-aveţi decât să faceţi ce vreţi.

Mayhew vorbi pentru prima oară. Pentru un tip mic de statură, avea o voce plină şi răsunătoare, care îi folosea în situaţii de acest gen.

— Ne bazăm pe tine, domnişoară Wen. Dacă, din vreun motiv anume, vom considera că nu ne spui tot adevărul voi recomanda să nu risipim fondurile limitate ale departamentului nostru şi să te lăsăm de capul tău.

Ruby părea sincer intimidată. Keelan îi stinse ţigara.

— Asta este, Ruby. Dacă nu ne ajuţi, n-o să te ajutăm nici noi. Nu mai ai cale de întoarcere.

— Vreau să mă duc la baie, zise Ruby, ridicându-se brusc.

Keelan îi făcu semn spre hol.

— Pe acolo, zise el.

Uşa se închise în urma ei. Keelan se uita la Mayhew.

— Ce părere ai, John? zise Mayhew încet. S-ar putea să se fi dus la toaleta ca să arunce un pachet de heroină la WC sau să se drogheze.

— Nu am deloc încredere în ea.

— Nici eu nu am, dacă asta te interesează, dar nu contează, oricum. În momentul de faţă, are nevoie de noi. Şi, dacă o să ne ţinem de ea, dacă o încolţim, va trebui să ne ajute. Cred că are mari probleme în triada ei. Noi suntem singura ei scăpare. Nu are de ales.

Se auzi apa la toaletă. Mayhew ridică din umeri neîncrezător.

Ruby se întoarse în cameră. Cei doi bărbaţi tăceau. Se aşeză la loc pe sofa şi îşi încrucişă picioarele.

— Mă simt mai bine acum, zise ea. Am prizat o doză bună de cocaină.

Poliţiştii se uitară unul la celălalt.

— Am glumit doar, zise Ruby, zâmbindu-i dulce lui Mayhew.

82

— Ştii ce se spune, îi replică Mayhew, în timp ce mesteca friptura, toţi agenţii se căsătoresc mai devreme sau mai târziu cu informatoarele lor.

Erau la restaurantul din Union Square. Chiar în momentul acesta, Ruby era la elegantul Mandarin Oriental, se gândea Keelan, şi mânca cu tacâmuri de argint din veselă Wedgwood Kutani Crane, delectându-se cu gustări delicioase, pregătite de Howard Bulka. Keelan îşi aminti de vorbele tatălui său: poliţiştii nu au niciodată bani. M-da, avea dreptate.

— Ştiu ce se spune, zise Keelan.

— Mă întrebam dacă se potriveşte şi în cazul tău.

— În ce privinţă?

— Presupun că ai remarcat ce drăguţă este.

— Nu mă impresionează în sensul ăsta, zise el şi regretă imediat.

— Dar în care, John? se amuză Mayhew.

— Mă înspăimântă.

Mayhew se făcu că nu-l aude.

— Faptul că este atât de atrăgătoare s-ar putea să te influenţeze şi să te facă să uiţi că, într-o zi, s-ar putea s-o

arestezi.

Mayhew îşi bău berea.

— Te-ai culcat cu ea?

— Aş prefera să-mi bag în pat o viperă, decât pe ea.

— Verificam doar.

— Te rog să mă crezi că pot să fiu obiectiv.

— Sper, John.

— A dat de bucluc cu mafia ei şi este căutată de cămătarii triadei în Hong Kong şi Macao. Nu mi se pare de loc o persoană potrivită pentru o viitoare relaţie amoroasă.

— Poate că nu. Dar este în interesul tău să crezi ce-ţi spune?

— Cum adică?

— Din cauza lui Bertolli.

— Când am recrutat-o ca informatoare, nu ştiam că este în legătura cu Bertolli. Aflasem doar că lucra pentru Eddie Lau şi Louis Huu.

Mayhew nu părea prea convins.

— Da, însă acum ai aflat de Bertolli, nu?

Îşi termină friptura şi făcu semn chelneriţei să mai aducă două beri.

— Nu ţi-e foame, John?

— Nu, mi-a pierit pofta.

— Fumezi prea mult.

— În ultimele săptămâni am încercat de trei ori să mă las. Apoi, după o conversaţie de genul acesta, m-am apucat din nou.

Mayhew îşi feri privirile. Ştia de ce Keelan ţinea neapărat să-l înfrunte pe mafiot. Şi se temea să nu-i întunece obiectivitatea.

— O să o supraveghez foarte atent, John. Data viitoare, dacă se mai duce sa facă pipi, unul din oamenii mei va sta lângă ea, să-i întindă şerveţelul.

Mayhew puse cuţitul şi furculiţa în farfurie.

— Ai făcut treabă bună, John, nu vreau să-ţi bag beţe în roate, dar trebuie să fim atenţi. Dacă ne-a îndrugat nişte minciuni, să ne ducă de nas? Trece prin vamă cu zece kilograme de droguri în valiză şi, dacă este prinsă, spune că lucrează pentru D.E.A. Te sună, se arată revoltată că nu poate să-şi respecte înţelegerea şi scapă basma curată.

— Bine, dar nu poate scăpa oricum de Eddie şi de triade.

— Poate că nu are nicio problemă cu oamenii ei şi este tot o minciună. De unde ştii?

— Avem nevoie de legăturile ei.

— Ne este folositoare doar atâta timp cât joacă cinstit, John. Altfel, n-ar face decât să ne încurce.

Keelan îl aprobă. Poate că Mayhew avea dreptate. Poate că dorea prea mult să pună mâna pe Bertolli.

— Fii atent, John. Dacă o scăpăm din ochi o singură clipă, te asigur că o să avem surprize neplăcute.

Holul hotelului Mandarin Oriental era placat cu marmură şi în foaier se afla statuia antică, aurita a unei zeiţe chinezeşti. Lucien Crocé stătea la câţiva metri depărtare, cu o cană de cafea şi un ziar *Herald Tribune* în faţă. Purta un costum cenuşiu închis, o cămaşă albă Oxford şi o cravată galbenă de mătase, cu batista asortată. Şosetele de mătase din pantofii Gucci erau de asemenea galbene. Arăta exact ceea ce era, se gândi Ruby, un om de afaceri bogat.

Se aşeză vizavi de el şi comandă un Rémy Martin cu apă minerală.

— Ruby.

— Mi-ai adus puiul?

— Sigur, îl am în buzunar.

Băgă mâna în haină şi fata se albi la faţă, dar scoase doar o cartelă. Era cheia camerei lui de hotel.

— Păcat că nu te vezi într-o oglinda. Chiar credeai că o să aduc drogurile cu mine?

— N-am mai făcut afaceri cu amatori până acum.

— Ce părere proastă ai despre mine.

Luă cartela.

— Ce-i asta?

— Numărul camerei mele. În caz că te simţi singură în noaptea asta.

Ruby i-o aruncă înapoi.

— Nu mă simt niciodată singură.

— Dacă vrei cincisprezece kilograme pentru zece la unu, cred că o să te simţi foarte singură.

Sorbi din cafea şi apoi îşi concentră atenţia asupra ziarului.

Rahat ce eşti, se gândi Ruby.

— Nu face parte din înţelegerea noastră.

— Dar tu eşti inclusă întotdeauna în înţelegere, Ruby. Tocmai de aceea pari atât de interesantă.

— De unde îmi iau puiul?

Lucien zâmbi din nou.

— O să-ţi şoptesc deseară, în pernă.

Poate o să se descurce totuşi în traficul de droguri, se gândi Ruby. Dar nu la preţul ăsta — zece la unu.

Termină de băut şi se ridică să plece. Luă cheia. În fond de ce nu? Putea să se reguleze cu Lucien Crocé şi culcat şi în picioare. Nu conta.

— Să ştii că n-am renunţat la garanţie — o treime, cum ţi-am spus de la început, îi spuse Lucien, înainte să plece.

* * *

Louis Huu sosi cu zborul 804 al companiei China Airlines din Bangkok. Numele lui se afla permanent în atenţia Biroului de Imigrări, iar funcţionarul de serviciu ridică imediat telefonul şi îşi anunţă superiorul de prezenţa lui.

Louis Huu fu reţinut aproape o oră până să i se acorde viza. Între timp, fură informaţi cei de la Drug Enforcement Agency, din San Francisco şi, când se sui în limuzina Mercedes neagră, care-l aştepta în faţa aeroportului, un taxi condus de un ofiţer D.E.A. se luă imediat pe urmele lui.

O supraveghere profesionistă în traficul aglomerat al oraşului presupunea şase unităţi experimentate de poliţie. Dar, în seara aceea, ofiţerii lui Mayhew se descurcară cu trei. O camionetă care făcea reclamă cosmeticelor pentru câini înlocui taxiul cu un motociclist şi urmări Mercedesul către destinaţia sa din Palisades Drive, Daly City.

În timp ce Louis Huu era urmărit prin oraş de ofiţerii D.E.A., un Chevy Malibu parcă lângă hotelul Mandarin Oriental, aproape de bordură. Şoferul, un tip cu geacă şi coamă de cal slinoasă, semăna cu un gangster de stradă. Când intră în holul hotelului, detectivul de serviciu se alertă imediat.

Dar omul se dovedi paşnic. Nu se îndreptă spre lifturi. În schimb fu salutat de un turist de la bar şi petrecură o jumătate de oră conversând la o cafea. Iar după ce schimbară plicurile, omul plecă.

La puţin timp după aceea, monsieur Luc Crocé se retrase în camera sa, cu plicul în buzunarul hainei.

83

Mayhew se întâlni cu Keelan la Holiday Inn, să ia micul dejun.

— Am nişte veşti interesante, spuse Mayhew. Ghici cine a venit?

— Frank Sinatra?

— Sper că nu. Sunt şi aşa destui snobi. Mă refeream la Louis Huu.

Keelan trânti ceaşca pe farfurie.

— Când?

— Azi-noapte. L-am urmărit până în Daly City. Tipa ta are legături cu el, nu?

— La Bangkok era dispusă să-l trădeze.

— Am pus telefonul sub supraveghere la adresa aceea. Şi le-am cerut celor din Bangkok să ne trimită tot ce au despre el. Între timp, va trebui să vorbim cu Ruby Wen şi s-o convingem că este în interesul ei să depună mărturie la Curtea Superioară de Justiţie şi să ne dea informaţii suficiente ca să-l înfundăm pe domnul Huu. Crezi că o să ne ajute?

— Mai întâi trebuie să punem mâna pe Bertolli, zise Keelan.

Keelan îi întinse casetofonul. Era de mărimea unui roman de buzunar şi avea un fir care ducea la un microfon minuscul.

— Ăsta este, îi spuse el.

Ruby îl luă, strâmbându-se.

— Ce-i asta? Un player CD?

— Kel, zise Keelan. Au microfoane miniaturale, dar nu sunt prea fiabile şi nu putem risca.

— Ce mai este şi asta? Nici echipamentul meu stereo nu este atât de mare! Are încorporat şi un video-recorder?

— Ruby…

Se uită la Mayhew.

— Şi unde crezi că ar putea ascunde o fată aşa ceva?

— Văd că porţi o haină lungă. Rămâi cu ea. Prinde-ţi aparatul de spate şi trece-ţi firul peste piept.

Ruby ridica din sprâncene.

— Vreţi sa mă înregistraţi?

Mayhew şi Keelan se uitară unul la celălalt, cu subînţeles.

— Ne gândeam că puteţi face lucrul acesta, domnişoară Wen.

Ruby îi zâmbi lui Keelan.

— Domnişoară Wen. Ce politicos.

Mayhew se aplecă spre ea.

— Pe bandă trebuie să se audă clar ce anume negociezi. Nu ne trebuie o oră de conversaţie în jargon italian sau cantonez. Ţine cont de acest lucru.

Ruby refuză să se uite la Mayhew.

— Ce prostie, îi spuse ea lui Keelan.

— Este evident că nu poţi să umbli la spate, să-l închizi şi să-l deschizi…

Ruby se prefăcu şocată.

— Nu putem derula să verificam dacă vorbesc toţi destul de tare?

— … aşa că trebuie să funcţioneze când pleci de aici. Înseamnă deci că ai trei ore la dispoziţie.

— În trei ore, este suficient timp să fiu împuşcată.

— O să punem doi ofiţeri în restaurant să te urmărească. Dacă descoperă microfonul, trec la acţiune.

— Serios?

— Serios, zise Keelan. Înregistrează-l, Ruby şi o să te protejăm.

Ruby luă casetofonul şi se îndreptă spre baie.

— Încă ceva, Ruby, zise Mayhew.

— Vrei să iau Sonycam-ul? Să-l ascund în chiloţi?

— Cu cine vorbeai în holul hotelului Mandarin, ieri?

Ruby îşi puse mâinile în şold şi se prefăcu revoltată.

— M-ai urmărit?

— Bineînţeles, domnişoară Wen.

Ruby aruncă aparatul pe pat.

— Mă priveşte.

— Nu te mai priveşte numai pe tine, îi spuse Keelan calm. De aici înainte ne priveşte şi pe noi. Sau crezi că ne-ai îmbrobodit atât de rău, încât să nu ne luăm un mijloc de precauţie?

Vedea cum Ruby îşi făcea nişte calcule în gând, furioasă la început şi apoi prudentă.

— Un om de afaceri. Încerca să mă agaţe.

— Din raportul primit reiese că te-ai aşezat lângă el.

— Bine, recunosc că eu am încercat să-l agăţ, dar mi-era ruşine să mărturisesc. Doar n-o să vă spun tot.

— Ba trebuie, insista Keelan. Ţi-ai petrecut noaptea în camera lui.

— Nu cumva eşti gelos?

— Ce aţi făcut, Ruby?

— Ne-am regulat.

— Am făcut unele verificări. Tatăl acestui bărbat este un vechi cunoscut de-al nostru.

Ruby părea încolţită. Isuse, se gândi Keelan. Mayhew avea dreptate. Joacă pe doua fronturi.

— Ruby?

Nu-i răspunse. În schimb luă casetofonul de pe pat.

— O să înregistrez convorbirea şi o să mă protejaţi. Restul este treaba mea.

— Ar mai fi încă ceva.

Ruby se uita la Mayhew şi apoi la Keelan. Ştia ce urmau să spună.

— Unul din prietenii tăi a venit în oraş. Louis Huu.

— *Dew neh loh moh,* murmură Ruby.

— Am discutat despre acest tip la Bangkok, îţi aminteşti? Îl vrem neapărat, Ruby. Nu ştiu dacă va fi nevoie, dar trebuie să ştim. Dacă ne va trebui cineva care...

— Eşti nebun de legat!

— ...care să ne furnizeze numele oamenilor, locurilor, datelor... Keelan clatină din cap, să-i înlăture obiecţiile... deocamdată nu vrem să facem asta, dar, dacă va trebui, în ultimă instanţă, trebuie să ştim, Ruby...

Observă lupta care se dădea în sufletul ei. În cele din urmă, se aşeză pe marginea patului şi se uită din nou la Mayhew.

— Unii o să se înfurie rău din cauza asta, vă previn.

— Ne asumăm riscul.

— Eu sunt cea care risc, nu voi.

— Trebuie să ştim cum stăm, în ceea ce te priveşte. Este un caz amplu şi avem nevoie de acel martor care să ni-i servească pe toţi pe tavă.

— Vi l-am dat deja pe John Bertolli.

— Aşa sperăm şi noi, Ruby. Dar acum ne-am ridicat pretenţiile. Dacă vrei protecţia noastră, trebuie să ni-l dai şi pe Louis Huu.

— O să mă gândesc.

Nu prea aveau cu ce să se târguiască, îşi spuse Keelan. Peste

o jumătate de oră, Ruby va prânzi cu John Bertolli şi vor discuta despre droguri. Şi, în momentul de faţă, nimic nu putea periclita această acţiune. Keelan se uită la Mayhew, care ridică din umeri, imperceptibil.

— Să nu ne înşeli, Ruby.

— V-am spus tot ce ştiu despre Eddie Lau, am acceptat să port acest casetofon idiot în timp ce voi lua masa cu un gangster periculos, care m-ar lichida imediat dacă ar afla. Aşa că nu înţeleg ce mai vreţi de la mine!

Se năpusti în baie, trântind uşa în urma ei.

— Asta este, zise Mayhew.

— Oare de ce am senzaţia că ceva n-o să meargă?

— Poate că aşa va fi, dar sunt puţine şanse, John. Hai să vedem unde o să se oprească roata.

84

San Francisco

Zona North Beach din San Francisco era la fel cu cartierul londonez Soho şi cu Reeperbahn din Hamburg, o mahala în care homosexualii, turiştii şi toţi trăsniţii frecventau aceleaşi baruri de strip-tease, cluburi de jazz şi restaurante. Dar, pe străzile mărginaşe, departe de sclipirea neonului, se afla Little Italy[43]. Magazinele purtau reclame de genul *Farmacia, Panatteria* şi *Espresso.* În acest loc, cincizeci de mii de italieni trăiau şi jucau *bocce,* beau cafea în cafenele şi asistau la slujbele religioase în bisericile mici din cărămidă roşie.

Restaurantul Mamei Fulvia se afla în centrul cartierului. Era pardosit cu gresie în formă de tablă de şah şi avea un bar prăfuit, unde patroana localului, care era întâmplător sora lui John Bertolli, îşi supraveghea restaurantul ca un mic despot. Angajaţii ei purtau şorţuri albe, lungi, pantaloni negri, cămăşi albe şi bretele şi se temeau să n-o supere.

Bertolli îşi avea masa lui în colţul restaurantului, cu faţa la ferestre. Prânzea la Mama Fulvia de fiecare dată când încheia o afacere, cu excepţia duminicilor, când mânca acasă, după ce mergea cu familia la biserică.

[43] Mica Italie (engl.) — (n.t.).

Bertolli stătea alături de alt bărbat. Ruby îl recunoscu. Era Trappatoni, bărbatul solid, care semăna cu un boxer şi era de fapt contabilul şi *consigliere*-ul familiei. Se ridicară amândoi să dea mâna cu ea.

— Ia loc, te rog, îi spuse Bertolli. Scoate-ţi haina. Fă-te comodă.

— Mi-e frig, spuse Ruby.

— Da, am uitat. Doar vii dintr-o ţară caldă, zise el, dovedind ce puţin cunoştea Hong Kong-ul.

— Ţi-e foame?

Ruby clătină din cap.

— Trebuie să mănânci. Uită-te la tine. Parcă ai ieşit dintr-un lagăr de concentrare.

Îi făcu semn mamei Fulvia. Ruby observă gestul. Ştia ce însemna.

— Nu facem tăiţei, îi spuse ea lui Ruby.

— Dar nu vrea tăiţei, Fulvia, îi spuse Bertolli şi îşi ridică mâinile, disperat. Trăim în anii ’90. Într-o societate cosmopolită. Nu citeşti *Newsweek?*

Fulvia părea jignită de reproş.

— Ce avem bun azi? o întrebă Bertolli.

— Risotto, îi spuse femeia.

— *Risotto alla crema di scampi,* o informă Bertolli pe Ruby, o să mai pui ceva carne pe tine.

O ciupi de braţ, în glumă.

— Şi o sticlă de Chianti, îi spuse el Fulviei. Ai grijă să fie rece.

Fulvia o privi din nou cu dispreţ şi se îndepărtă. Bertolli îi zâmbi.

— N-o băga în seamă. Este rasistă.

Ruby ridică din umeri. Simţea casetofonul în spate. Se uită prin restaurant, întrebându-se unde erau cei de la D.E.A. Oare veniseră într-adevăr sau americanii nu-şi ţinuseră promisiunea?

Doi bărbaţi intrară în local, îl salutara în italiană pe Bertolli şi veniră să dea mâna cu el. Când se îndepărtară, chelnerul aduse vinul şi umplu trei pahare.

— Facem afacerea? zise Ruby.

Bertolli zâmbi.

— Este o problemă, Ruby.

Ruby înghiţi vinul, să se calmeze. Nu putea fi nicio problemă. Nu mai fusese niciodată până atunci. Era prea important

Bertolli ridică din umeri şi se uita la Trappatoni.

— Domnul Bertolli a fost abordat de unul din... rivalii voştri, zise acesta.

Ruby încercă să se stăpânească. Nu putea pierde afacerea asta! Cum era posibil? Cine să-i concureze? De necrezut! Era teritoriul Wan Ching. Eddie Lau le plătea un procent din afaceri, ca să acţioneze aici. Deci ar trebui să fie protejaţi.

— Cine este?

Bertolli râse şi bătu în masă să risipească încordarea.

— Haide, Ruby. Doar nu-ţi imaginezi că o să-ţi spun. Este doar o afacere. Nu te supăra.

— Ce preţ ai obţinut?

— Tu mi-ai spus ce pretenţii ai şi m-am orientat.

Ruby încercă să se concentreze. Dar nu se gândea decât că era terminată. Afacerea aceasta trebuia să-i salveze viaţa. Acum, Eddie Lau o s-o facă bucăţi. Cum o să ies din aceasta încurcătură?

— Nu înţeleg, zise Ruby.

— Este foarte simplu. Mi-a făcut o ofertă pe care n-am putut s-o refuz.

Celor doi li se părea o gluma bună. Era încolţită. Simţea că se sufocă.

— Te simţi bine, Ruby?

— Doisprezece şi jumătate, zise ea.

Ar însemna cincisprezece mii de kilogram. Ar plăti tot ce-i datora lui Eddie şi triadei Sun Yee On şi i-ar rămâne şi ei ceva. Bertolli clătină din cap.

— Hei, Ruby, noi am tratat la doisprezece.

— Bine atunci, doisprezece.

Nu i-ar rămâne nimic, dar şi-ar plăti cel puţin datoriile.

— Îmi pare rău, Ruby. Afacerea s-a încheiat. Poate o să facem alte tranzacţii, altă dată. Uite, vine *scampi.*

Mirosul mâncării îi făcea greaţă. Se ridică brusc şi răsturnă paharul cu vin pe faţa de masă. Mişcarea ei neaşteptată îi făcu pe cei de la masa alăturată să-şi bage instinctiv mâna în haină.

Ruby alergă afară. Rămase în soarele strălucitor al Californiei, simţind cum o învăluia umbra rece a morţii.

Mayhew era în baie, îl apuca întotdeauna diareea din cauza nervilor. Keelan se întinse pe sofa, amorţit. Se uita la TV, la ştirile

de pe CNN. Se întâmplase ceva. Oamenii lor de la restaurant sunaseră să spună că Ruby ieşise în grabă şi luase un taxi. O pierduseră.

Cristoase, îşi dorea atât de mult să pună mâna pe Bertolli.

Keelan tresări când auzi bătaia în uşă. Se duse şi se uită pe vizor.

Era Ruby.

Deschise şi trecu în grabă pe lângă el.

— Ruby? Ce este?

Era roşie la faţă.

— Au sunat oamenii noştri. Spuneau că ai ieşit în grabă din restaurant.

— Nu, totul este O.K. Am obţinut tot ce ai vrut. Acum o să mă ajuţi?

Keelan ştia că ceva nu era deloc în ordine. Ruby îşi aruncă haina pe pat. Îi tremurau mâinile în timp ce îşi scotea bluza.

— Scoate-mi aparatul ăsta mai repede, zise ea.

Keelan o ajută.

— Ce este, Ruby?

— Nimic, am obţinut ce ai vrut.

Mayhew ieşi din baie. Keelan îi dădu casetofonul. Scoase banda.

— O să facă afacerea?

— Hei, ce s-a întâmplat? L-am înregistrat, cum ai vrut.

— Minţi, Ruby. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Stătea în mijlocul camerei, în sutien, cu bluza mototolită în mână.

— Nu se mai face nicio afacere, zise ea.

— De ce? o întrebă Mayhew, ţinând casetofonul. A aflat că l-am înregistrat?

— Nu. Dar m-a înşelat. A găsit alt furnizor.

Keelan se trânti pe sofa şi îşi puse capul în mâini.

— La dracu’.

— Ştiam eu, zise Mayhew. Ştiam eu că nu putem avea încredere în ea.

— Nu este vina mea! strigă fata. În afacerea asta nu poţi avea încredere în nimeni.

Keelan luă casetofonul şi-l aruncă pe pat.

— Nu ştiu de ce nu mă duc să-i trag un glonte în cap ticălosului ăluia.

— Mi-e rău, zise Ruby şi se năpusti în baie.

O auziră vomitând.

Mayhew puse o mână pe umărul lui Keelan.

— Ştiu ce simţi, zise el blând.

— Nu ştii. N-ai cum.

— Nu s-a terminat încă. Să vedem ce avem pe bandă.

Dar banda era goală. Luară casetofonul şi-l verificară. Undeva între hotel şi restaurant, firul microfonului fusese slăbit.

85

Washington Hotel era în cartierul Tenderloin din San Francisco, o zonă dărăpănată şi periculoasă a oraşului, frecventată de scursoarea societăţii. Era o clădire din piatră, maro, cu şase etaje şi aer condiţionat. O notiţa lipită de fereastra de la parter anunţa că erau camere libere.

Un bărbat într-o maşina Caprice supraveghea clădirea. După semnul de la intrare, puteai crede că era un hotel, deşi ai fi putut crede la fel de bine că este o galerie de tir.

La un moment dat, un bărbat în tricou rupt şi pantaloni murdari, prea strâmţi, cu fermoarul desfăcut, se năpusti afară şi bătu cu pumnul în parbriz. Văzând că nu-l bagă în seamă, înjură din nou şi urină pe portieră.

Ce cartier drăguţ, se gândi bărbatul din maşină.

Puţin mai târziu, doi bărbaţi se opriră chiar lângă maşină şi făcură un schimb rapid pe trotuar, bani contra un mic pacheţel. Dacă ar fi ştiut ei cine îi privea, îşi spuse cel din maşină, întinzând mâna după termosul cu cafea.

Misiunea de supraveghere a casei din Daly City îl adusese aici. Avea ocazia să cunoască tot felul de tipi interesanţi. Era o casă din cărămidă şi cherestea, cu două etaje, care oferea o perspectivă amplă asupra oraşului San Francisco. Acolo nu venea niciun vagabond să facă pipi pe maşină.

Devreme de dimineaţă, unul din colegii săi urmărise Mercedes-ul negru la nord de Point Lobos Avenue, pe Geary şi apoi pe străzile amărâte din Tenderloin şi Washington.

În timp ce privea, un taxi trase lângă hotel. Un pilot al companiei C.A.A.C. coborî şi intră în hotel. Ce interesant! Dar la ce să te aştepţi de la o linie aeriană a Beijing-ului?

Un Volkswagen bleumarin, cu reclama „Dana's Mobile Dog Wash”[44] pictata pe el, trase la bordură, la câţiva metri în faţa lui. Îi venise înlocuitorul. Notă ora şi plecă. Se ducea să-şi ia micul dejun în oraş, într-o zonă care nu mirosea a pişat de târfă.

Mayhew îl sună pe Keelan la Holiday Inn.

— Lucrurile încep sa se precipite. Am programat o întâlnire cu procurorul adjunct mâine dimineaţă. Ai un stilou la îndemână?

— Sigur, zise Keelan, luând pixul şi agenda hotelului.

— Vreau să discuţi din nou cu Ruby. Trebuie să ne asigurăm că n-o să ne lase baltă. Întreab-o de asemenea ce ştie despre un loc numit Washington Hotel şi despre doi tipi: Michael Chin şi Alan Ho.

— Cine sunt?

— Rude de-ale lui Louis Huu. Au legături cu Washington Hotel. O să-ţi explic mai târziu.

— O.K. Mă duc chiar acum la Mandarin.

— N-o lăsa să ne scape, zise Mayhew. Este omul nostru cheie.

Din baia apartamentului ei din Mandarin Oriental, Ruby vedea clar Golden Gate. Dar nu avea chef să savureze priveliştea. Sticluţele miniaturale de la bar erau înşirate pe marginea căzii şi le bea una câte una aruncându-le în cada înspumată după ce le bea. Îşi derulă în minte strategia pentru a doua oară. Cumpără cincisprezece kilograme de la Lucien la unsprezece, i le vinde lui Bertolli la treisprezece şi jumătate. Îi spune lui Eddie că Bertolli a găsit alt furnizor. Şi obţine un profit clar de peste un sfert de milion de dolari. Destul să-i dea banii lui Eddie, să-şi plătească datoriile şi să-i rămână şi ei ceva. O afacere perfectă. Desfăcu o sticluţă miniaturală Johnnie Walker, o dădu peste cap şi o lasă să cadă în apă.

Ieri după-amiază, când se întorsese la hotel, îl sunase pe Lucien, dar nu-i răspunsese nimeni. Când întrebase la recepţie i se spusese că plecase în dimineaţa aceea şi nu-i lăsase niciun mesaj.

Imposibil, zbierase ea în receptor.

„Îmi pare rău, domnişoara Wen, i se răspunsese calm. Chiar eu i-am completat nota de plată”.

[44] Spălări de câini la domiciliu (engl.) — (n.t.).

Ruby trântise telefonul cuprinsă de panică. Lucien ar fi trebuit să aştepte să-l sune, ca să-i plătească un aconto pentru cele cincisprezece kilograme.

Numai dacă…

Numai dacă n-o urmărise cineva la Hyatt, când se întâlnise prima oară cu John Bertolli. Şi îi suflase afacerea.

Dar era posibil să-i fi vândut praful alb lui John Bertolli cu zece mii pe kilogram mai mult decât îi oferise ei.

Să se aleagă praful de el şi de toată familia lui.

Cum de fusese atât de proastă?

Nu-i rămăsese decât Keelan. Gândul acesta o deprima şi mai mult. Ce-o să faci, Ruby? O să te ascunzi în Ohio sau New Mexico? Nu cred că o să fie prea nostim. Poate că viaţa asta nu era bună, dar, să trăiască într-o parcare de camioane, era şi mai rău.

Răsună o bătaie în uşă. Ieşi din baie ameţită şi se duse la uşă, goală, cu apa scurgându-se pe ea.

Când îl văzu, Ruby îşi încolăci braţele de gâtul lui şi se ridică în vârful picioarelor, să-şi îngroape faţa la pieptul lui.

— John, murmură ea, frecându-i coapsele cu genunchiul, trebuie sa mă ajuţi, te rog.

Era rece şi umedă şi Keelan constată că nu-l excita deloc. O împinse. Îi udase costumul.

— Îmbracă-te, Ruby.

— Îmi promiţi că n-o să mă părăseşti?

Ce rugăminte!

— Îmbracă-te, repetă el.

Îşi încolăci braţul de gâtul lui, iar cu cealaltă mână îl pipăi între picioare.

— Am nevoie de cineva care să mă iubească, murmură ea.

O împinse din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă el. Par chiar atât de prost?

Frumoasă cameră, se gândi el când o urma pe Ruby înăuntru. Minte, fură, înşală, vinde droguri şi vei avea o camera cu vedere spre port. În schimb, dacă vei lucra pentru guvern, o să ai drept privelişte alt bloc şi o cameră fără bar.

Ruby se trânti pe sofa şi îşi aprinse o ţigară. Era udă din cap până în picioare şi formase o baltă pe covor şi perne. Keelan se

duse în baie şi aduse un prosop. I-l aruncă, dar ea i-l zvârli înapoi.

Părul ei scurt, negru i se lipise de faţă şi tremura în aerul condiţionat.

— O să răceşti, zise el.

Era surprins că trupul ei gol nu-l stârnea în niciun fel. Părea mică şi tristă, ca o păpuşă căzută din leagăn. Camera duhnea a băutură.

— Ai băut, Ruby.

— Da, la dracu'!

Keelan se aşeză.

— Vreau să-ţi pun câteva întrebări.

Ruby îşi strânse braţele în jurul corpului. Ţigara îi tremura între degete.

— Eşti sigură că nu vrei să te îmbraci? o întrebă el.

— Vreau să beau ceva, zise ea.

Keelan o văzuse pe Ruby în diverse ipostaze, dar niciodată aşa. O enigmă într-o enigmă. Fusese nebun să creadă că ar putea fi o informatoare bună pentru agenţie.

— Ruby, cunoşti un loc numit Washington Hotel?

— De ce, vrei să publici ghidul oraşului?

— Ce părere ai despre…

Se uită pe hârtia din buzunar.

— … Michael Chin şi Alan Ho.

— Michael Chin este ginerele lui Louis Huu O.K.? Iar Alan Ho… s-ar putea să fie vărul lui. Legătura mea de aici, din Golden Mountain. Aceasta este legătura prin care îmi obţin praful.

— Şi i-l vinzi lui Bertolli?

Ruby se ridică, clătinându-se uşor, se îndreptă spre bar. Desfăcu altă sticlă miniaturală şi şi-o turnă în pahar. Îi tremura mâna.

— De ce Bertolli nu cumpără direct de la Alan Ho?

— Louis Huu face afaceri numai cu chinezi. De aceea nu este prins niciodată. Nu are încredere în *gwailos.*

— De unde iei marfa?

— De unde îmi spune.

— S-ar putea să folosească Washington Hotel drept depozit?

Ruby îl privi de parcă ar fi vorbit altă limbă.

— Vrei ceva de băut, John?

— Nu.

Se ridică.

— Ruby, ne putem baza pe tine că vei depune mărturie?

— Sigur. Ţi-am spus doar. Fac ce vreţi.

Keelan străbătu camera dintr-un impuls şi deschise uşile dulapului. Ruby îşi făcuse bagajele.

— Cristoase.

— Am nevoie de o vacanţă, nicio problemă. O să mă întorc să depun mărturie când o să-mi spui.

Lui Keelan îi venea s-o bată mar. Îşi strânse mâinile în pumni, turbat de mânie, dar îşi aminti că trebuia să se stăpânească şi-i spuse:

— Te întorci la Hong Kong?

— Trebuie să mă întorc. Doar locuiesc acolo.

Mayhew avusese dreptate, fir-ar să fie. Totul fusese o pierdere de timp.

— Ştii ce cred, Ruby? Că nici nu ţi-a trecut vreodată prin minte să renunţi la viaţa ta. Ne alimentezi cu minciuni şi speri să ne foloseşti ca manta de vreme rea. Ai întrerupt microfonul cu bună-ştiinţă. N-ai de gând să depui mărturie, nu-i aşa?

Ruby se rezemă de perete. Avea ochii roşii şi, cine ştie, poate că era sinceră. Îi tremura buza de jos. Părea învinsă.

— Spune-mi ceva, Ruby. Mi-ai oferit vreodată o informaţie adevărata?

— Ca să fiu sinceră, îţi mărturisesc că nu ştiu. Spun atât de multe lucruri, la atâţia oameni, încât nu mai ştiu!

— Banii pe care îi datorezi lui Eddie, datoriile de la jocurile de cărţi ale triadelor, toate astea sunt minciuni?

— Aş vrea tare mult să fie!

— Am vorbit serios când ţi-am spus că te putem proteja.

— Crezi că sunt nebună?

— Cred că eşti nebună dacă n-o s-o faci. Unde ai de gând să te duci? La Hong Kong? Câţi prieteni ai acolo?

— Eddie n-o să-mi facă niciodată rău.

— Nu pari prea sigură.

Ruby îşi ridică privirile.

— Trebuie să mă protejeze. Trebuie.

— De ce?

— Pentru că este fratele meu mai mare.

— Cât de credincios crezi că poate să-ţi fie un frate al triadei când îi datorezi bani?

Ruby clătină din cap.

— Nu, John. Nu înţelegi. Eddie este fratele meu adevărat. Numele lui real este Wen Pui-yuen. Avem acelaşi sânge, am crescut în acelaşi sătuc din Shatin. Am plecat împreună şi m-a ajutat să mă ridic în viaţă.

Îşi şterse nasul cu dosul mâinii ei subţiri.

— Îl iubesc mai mult decât orice pe lume.

86

Telefonul de pe noptiera lui Keelan, la Holiday Inn, îl trezi la şase şi jumătate, a doua zi de dimineaţă, dintr-un somn greu. Era Mayhew.

— Ne întâlnim la parter, peste o jumătate de oră, zise el. Avem parte în sfârşit de puţină acţiune.

Sosiră la Washington la câteva minute după echipa de detectivi de la Narcotics Bureau. Câţiva poliţişti îl aşteptau afară. Un homosexual de cincizeci de ani îşi arăta sânii din silicon unui sergent S.W.A.T., care încerca să nu-l bage în seamă. Restul vagabonzilor care populau zona dispăruseră.

— Să mergem, zise Mayhew.

Foaier-ul hotelului Washington era înghesuit şi murdar, acoperit cu un linoleum cojit şi un covor de doi bani. Puţea a naftalină şi mucegai. Un singur ascensor ducea la etaj.

Personalul, format numai din chinezi, era revoltat. Un locotenent de la Narcotice, cu mandatul de percheziţie în mână, de-abia rezista torentului de injurii, susţinut de poliţişti în uniformă, gata să intervină.

Mayhew îl salută.

— Cum merge?

— Dacă voi reuşi să scap de tipul din faţa mea, va fi bine.

Locotenentul era un tip solid, jucător de baschet la colegiu, iar directorul hotelului de-abia îi ajungea la umăr. Dar micuţul cantonez nu se lăsa intimidat.

— Hei, nu mă ameninţa cu degetul, zise locotenentul, dându-l la o parte.

Alt detectiv apăru pe coridor, din capătul opus al foaierului şi-i

făcu semn locotenentului.

— În subsol, zise el. Într-un seif. Cred că sunt mai mult de cincizeci de kilograme.

— Arestează-l pe afurisitul ăsta, îi spuse el unuia din poliţiştii în uniformă.

Chinezul izbucni într-un torent de cuvinte cantoneze. Locotenentul cel solid clătină din cap.

— Aş vrea să ştiu ce dracu' spune, zise el.

Keelan era încântat să-şi dea seama că prinsese câteva expresii chinezeşti, în cele şase luni petrecute în Hong Kong.

— Ţi-a spus că eşti un munte de excremente, îi explică el.

Locotenentul se uită uimit la Keelan şi apoi la directorul chinez.

— Ei bine, frate, şi eu am aceeaşi părere despre tine, îi strigă el şi se duse în subsol cu detectivul.

Shekhou, China

Traversarea frontierei chinezeşti în punctul Lo Wu este o experienţă dezamăgitoare. După munţii şi fermele de raţe ale Noilor Teritorii, turistul trece prin sârma ghimpată care separă Hong Kong-ul de China şi are impresia că s-a suit în alt tren şi s-a întors la Kowloon. Blocuri înalte se întrec unele cu altele, pe măsură ce alt Hong Kong, mai ponosit, se înalţă din dealurile verzi.

Shenzhen face parte politic, dar nu şi economic, din China. Este unul din oraşele Zonei Economice Speciale: un amestec al comunismului cu capitalismul. Adevărata frontieră cu China se află dincolo de munţi, la cincisprezece kilometri către nord.

Dar SEZ, aşa cum îl numesc unii, este guvernat totuşi de o lege — cea a banului. Este un Hong Kong nesofisticat, mai puţin prosper. Triadele au găsit aici un teren fertil, departe de legea britanică din Hong Kong şi comuniştii din Beijing. Este o viziune de coşmar a viitorului pentru cei care intenţionează să rămână în Hong Kong şi un început pentru cine plănuieşte să plece.

Dincolo de Golful Shenzhen, este oraşul Shekhou, care constă în principal din fabrici de electronică şi cămine pentru lucrători. Pentru că salariile sunt mici, se găseşte de lucru din belşug şi în condiţiile unui impozit maxim de 15%, mulţi oameni de afaceri din Hong Kong au început să-şi mute afacerile aici, exportându-şi

mărfurile prin Hong Kong, în S.U.A.

Unul din aceşti investitori cu viziune de perspectivă era şi Vincent Tse, iar mafia lui Eddie Lau deţinea acum trei fabrici, numai în oraşul Shekhou.

Eddie fu condus în biroul lui Vincent de directorul chinez. Un funcţionar le aduse ceai de iasomie, iar apoi directorul făcu o plecăciune şi se retrase, închizând încet uşa în urma lui.

Eddie se aşează pe un scaun, în faţa lui Vincent. Se uită la dosare, la minicalculator, la PC şi la celelalte echipamente, întrebându-se cum de nu înnebunise Vincent până acum.

— Cum merg afacerile? zise el.

— O.K. Câştigăm aproape la fel de mult aici ca din *pin un* — afacerile noastre ilegale — din Hong Kong, iar riscul este mult mai mic.

— Atunci de ce eşti atât de posomorât în dimineaţa aceasta?

— Pentru că, în momentul de faţă, avem nevoie de nişte bani gheaţă, adăuga Vincent. Mica noastră aventura din Thailanda ne-a costat mai mult de un milion de dolari S.U.A. A venit scadenţa împrumuturilor contactate pe termen scurt şi trebuie să-i plătim heroina lui Louis Huu.

— Poate o să te ajut să reechilibrezi conturile, zise Eddie.

— Vrei să transporţi din nou droguri?

Clătină din cap.

— O să dăm lovitura la cel mai mare magazin de bijuterii din Wanchai. Este totul aranjat.

Vincent nu încercă să-şi ascundă uimirea.

— Nu mai este nevoie să faci asta. Cu cărţile de credit şi praful alb o să câştigam destul ca să ne ocupam doar de afaceri legale.

Eddie îl contrazise.

— Nu mă interesează legalitatea. Nu-mi pasă de cifrele înşirate în registre! Am nevoie de respect, Ah Lam! De teamă!

Bătu cu pumnul în birou.

— Aşa îmi place să trăiesc.

Ceaiul se vărsă peste Vincent, care se ridică şi şterse hârtiile cu batista de mătase. Nu era prima oară când purtau această discuţie. De ce Eddie se temea atât de bogăţie?

— Nu trebuie să mai rişti, Eddie. Poţi să fii mare şef şi să-l laşi pe Democracy Tang să se ocupe de treburile murdare.

— Dacă nu-ţi foloseşti muşchii, se înmoaie. Nu vreau să devin

un molâu. Ca Timothy Man. Sau The Ox.

Vincent se ridică şi puse o mână pe umărul lui.

— Te iubesc prea mult, Eddie, murmură el. Dacă mori sau te bagă la închisoare, prefer să-mi rupă oasele unul câte unul, fiindcă m-ar durea mai puţin.

Eddie îl respinse.

— Dacă n-ar fi Ruby Wen, n-ar fi fost nevoie să rişti. Ne-a costat un milion de dolari! Şi cum şi-a arătat recunoştinţa? Ne-a înşelat cu încă patruzeci de mii din profitul nostru! Cât o s-o laşi să continue aşa, Eddie?

— M-am săturat să discutăm tot timpul despre Ruby Wen!

— Şi eu m-am săturat să ne fure banii.

— Ruby Wen este problema mea.

— Atunci de ce n-o rezolvi?

Eddie se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Tu vezi-ţi de hârţoagele tale şi eu o să mă ocup de afacerea noastră.

Vincent luă minicalculatorul de pe birou şi-l aruncă de perete, cât pe ce să-l lovească în cap pe Eddie.

— Asta sunt eu pentru tine! Un calculator şi atâta tot!

— Nu înţelegi care-i treaba cu Ruby, zise Eddie calm. O să mă ocup de ea în felul meu.

Ieşi, închizând uşa în urma lui.

87

San Francisco

Biroul Procurorului Adjunct al S.U.A se afla la etajul al şaisprezecelea al Federal Building. Era un birou mare, înghesuit, cu mobilă sumbră şi dulapuri metalice. De la fereastră, se vedea Golden Gate Avenue şi un magazin dărăpănat.

Procurorul adjunct era un tip solid, din Boston, pe nume Dave Browne. Îşi făcuse ordine pe birou şi rămăsese doar sugativa, un suport de creioane din jad şi o fotografie înrămată a soţiei şi copiilor. Peretele din spatele lui era acoperit cu citate şi fotografii ale lui Browne şi ale profesorilor săi.

Două plicuri mari stăteau unul lângă altul, pe sugativa verde.

Keelan şi Mayhew nu se aşteptaseră să mai fie cineva prezent

la întâlnire dar, când sosiseră, văzură încă un bărbat aşezat la biroul lui Browne. Keelan bănuia că are în jur de şaizeci de ani. Avea păr grizonat, tuns scurt şi era îmbrăcat într-o cămaşă sport albastră Lacoste şi pantaloni largi. Şi avea un bronz caracteristic lămpii cu ultraviolete.

— John, Bill, vi-l prezint pe Gerry Gates, zise Browne.

Gates se ridică şi dădu mâna cu ei.

— Încântat să vă cunosc.

Semăna cu un bunic simpatic jucător de golf, retras după pensionare la Fort Louderdale, se gândi Keelan, cu excepţia ochilor.

— Gerry a sosit din Langley, Virginia, zise Browne, definind imediat parametrii discuţiei lor.

— Exact.

Browne comandă cafele şi revizui dosarele de pe birou, în timp ce agenţii D.E.A. răsuceau în mâini ceştile de cafea. Gates nu încercase să iniţieze o conversaţie politicoasă şi Keelan simţea atmosfera din ce în ce mai încordată care se instalase în cameră. Se întrebă de ce era interesată C.I.A. de acest caz. Avea senzaţia că aceasta întâlnire n-o să se termine cu bine.

Browne se rezemă de spătarul scaunului său scump, din piele, cu mâinile sub cap.

— Nu ştiu, zise el.

— Ce nu ştii, Dave? îl întrebă Mayhew enervat.

— Să vedem ce avem aici. Mai întâi, domnul Bertolli.

Luă dosarul lui Bertolli. Era gros de câţiva centimetri.

— Până acum nu aveţi nicio bază solidă. O să cereţi condamnarea, aducând în faţa instanţei un martor neserios şi nu aveţi cum să-i convingeţi pe cei doisprezece juraţi.

Keelan avea senzaţia că primise un pumn în stomac.

— Informatoarea noastră poate oferi informaţii detaliate despre importul drogurilor în ţara noastră, de cinci ani şi până acum.

— Ah, da, ROSE, zise Browne, folosind numele codificat al lui Ruby.

— Este gata să depună mărturie, zise Keelan.

Browne nu părea impresionat.

— Din dosarul ei reiese că a scăpat din Thailanda, după ce a fost eliberată pe cauţiune, fiindcă fusese prinsă cu şapte kilograme de heroină asupra ei. Şi, în perioada aceasta, nu figura

ca informatoare de încredere. Un avocat al apărării capabil ar desfiinţa cazul imediat.

Îşi muşcă buzele.

— O mai aveţi pe ROSE?

Keelan inspiră adânc.

— ROSE este o cantitate necunoscută, în momentul de faţă.

Spera ca se răzgândise în privinţa plecării la Hong Kong.

Browne închise dosarul.

— Dacă nu-l prinzi asupra faptului sau nu-mi prezinţi o casetă, nu pot face nimic, îmi pare rău.

Keelan închise ochii. Nu. Este imposibil să-mi scape din nou.

— Domnul Huu, continua Browne, deschizând alt dosar. Avem câteva sute de ore de conversaţii telefonice înregistrate în Bangkok, toate în dialectul *chiu chao.* Chiar şi cu ajutorul transcrierilor, predomină jargonul şi expresiile codificate, aşa că ar trebui să depui o cerere la tribunal, ca să aprobe prezenţa unui translator. Acest procedeu s-a mai aplicat o dată, în cazul Howard Marks, dar nu are prea mari şanse de reuşită. Adevărata problemă este că cei din Bangkok au pierdut casetele originale şi cu copiile nu avem nicio şansă.

— Acum spune-ne şi veştile bune, zise Mayhew.

— Încă n-am terminat cu cele proaste. Domnul Louis Huu este cetăţeanul unei ţări străine şi prietene şi fără aceste benzi şi dovezile agenţilor voştri din Bangkok nu putem dovedi că a conspirat împotriva legilor şi intereselor Statelor Unite.

Browne se apleca peste birou.

— Însă, din raportul vostru, reiese că l-aţi supravegheat pe domnul Huu douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru de la venirea sa în oraş şi aţi obţinut ceva rezultate.

— Stă într-o casă din Daly City, zise Mayhew. Am întreprins nişte verificări. Casa a fost cumpărată cu doi ani şi jumătate în urmă, pe numele lui…

Mayhew se uită în dosar.

— … Michael Chin Kok-yen. Ieri, unul din oamenii mei a urmărit un Mercedes negru 500 SEL, înregistrat pe numele acesta, până la un hotel în Tenderloin — Washington. Acest hotel este înregistrat pe numele altui chinez, Alan Ho Peng-fei. Informatorul nostru ne-a spus că Michael Chin este ginerele lui Louis Huu, iar Alan Ho vărul lui. În felul acesta, am bănuit că hotelul era folosit ca depozit pentru drogurile lui Huu.

— Aţi făcut percheziţie?

— Da, şi am confiscat patruzeci de kilograme de heroină Double U-O, cu o puritate de 98%, în valoare de şapte sute de milioane de dolari, vândută cu amănuntul. Am interogat câţiva din piloţii C.A.A.C. care erau cazaţi la hotel şi patru din ei au recunoscut că aduceau pacheţele în bagajul lor. Aceste pacheţele le parveneau fie în Hong Kong, fie chiar în China. Bănuim, fără să putem dovedi, că heroina este rafinată în Kachin Burma sau Yunnan şi transportată prin China, pe vechiul drum al mătăsii, cu ajutorul Armatei Populare de Eliberare. Şi considerăm că acest comerţ este organizat şi finanţat de familia Huu.

Gates vorbi pentru prima oară.

— Domnul Huu şi familia lui au fost reţinuţi cumva?

— Nu încă.

Browne părea nervos. Îşi drese glasul.

— Am discutat acest caz cu domnul Gates chiar înainte să veniţi şi se pare că este o problemă. Mi-a explicat că nu l-am putea chema în faţa justiţiei nici dacă am avea dovezi clare împotriva lui.

Mayhew clătina din cap.

— Poftim?

Keelan îl privi uimit pe Gates.

— Care este problema? Ticălosul ăsta este unul din cei mai mari traficanţi de droguri.

Gates se fâţâi pe scaun, stânjenit. Îşi duse mâinile la ceafă, imitându-l pe Browne.

— Este o discuţie confidenţială?

— Bineînţeles, zise Browne.

Mayhew încuviinţă din cap.

Gates se întoarse către cei doi agenţi D.E.A., fixându-i cu ochii lui limpezi, albaştri.

— Înţeleg ca sunteţi amândoi nişte lucrători de nădejde ai D.E.A., aşa că îmi dau seama că vorbele mele or să vă întristeze. Dar aici este vorba de interese mai mari. Mult mai mari.

— Recunosc că domnul Huu este o problemă.

— O problemă, repetă Keelan, uluit.

— Recunosc de asemenea că sunt şocat de dezvăluirile voastre pentru că îl cunosc personal pe acest domn. Daţi-mi voie să vă explic. Voi vă folosiţi de aşa-numiţii informatori confidenţiali, care, foarte adesea, nu sunt prea curaţi, nu-i aşa?

Ei bine, C.I.A. procedează la fel. Trebuie să pescuim în ape tulburi şi unii din cetăţenii străini aflaţi în slujba noastră nu sunt genul de oameni pe care i-am invita la cină. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Văzând că Mayhew şi Keelan nu-i răspund, continuă:

— Presupun că ştiţi istorie.

— Puţin, zise Keelan.

— Vă amintiţi de debarcările din Sicilia?

— Nu personal. Mi-a povestit tata. El a participat.

— Ei bine, probabil — şi ca o concluzie logică — nici tu nu ai fi fost acum aici, dacă n-ar fi existat un tip, pe nume Charles Luciano. În general, este cunoscut drept Lucky. La vremea aceea era în închisoare dar, datorită relaţiilor sale în Sicilia, debarcările din Italia au mers mult mai bine decât ne-am aşteptat şi numărul soldaţilor sacrificaţi a fost mult mai mic. Dar, după cum îţi dai seama, mai mult ca sigur, acest Luciano era de asemenea un traficant de droguri. Uneori, distincţia dintre bine şi rău este greu de realizat. Şi cred că lucrurile stau cam la fel în privinţa lui Louis Huu.

— O să vă ajute să invadaţi Sicilia? zise Keelan.

— Foarte nostim, spuse Gates, pe un ton acru. Adevărul este că domnul Huu are relaţii importante în China, cu oameni de vază din armată. Nişte personalităţi din P.L.A. profită, din faptul că domnul Huu îşi transportă mărfurile în provincia Yunnan, Canton şi SEZ. Însă nu este singura lor cale de îmbogăţire.

— Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că obţinem informaţii valoroase pe aceasta filieră. Domnul Huu se foloseşte de relaţiile sale cu China pentru a ne furniza date militare şi politice. Drogurile şi spionajul merg mână în mână.

— Cu alte cuvinte, oferă informaţii şi în schimb este protejat să facă trafic cu droguri.

— Este cam dur spus şi inexact.

— Mie mi se pare foarte exact.

— Trebuie să punem securitatea ţării înaintea problemelor sociale. Informaţiile care ne parvin pe această cale sunt prea importante ca să le ignoram. Îmi pare rău, dar cred că trebuie să-l lăsaţi în pace pe acest domn.

— Adică să-l lăsăm să transporte droguri mai departe? zise Keelan.

— Înţeleg că l-aţi arestat pe directorul hotelului şi pe câţiva piloţi chinezi care încercau să se îmbogăţească făcând trafic cu droguri. Aşa că limitaţi-vă să-i trimiteţi în judecată doar pe aceştia. Domnul Huu şi familia sa nu trebuie molestaţi în niciun fel dacă nu vreţi ca superiorii mei să acţioneze la cel mai înalt nivel.

Keelan se uită la Mayhew şi apoi la Gates.

— Se pare că m-aţi lucrat bine de tot!

Browne se arătă jignit.

— Regret la fel de mult ca tine, dar suntem oameni maturi şi trebuie să înţelegem că nu avem încotro.

— Într-adevăr.

— Îmi pare rău, John, zise Browne. Ştiu cât de mult ai trudit la cazul acesta.

— Mai du-te dracului! exclamă Keelan şi ieşi.

Mayhew şi Keelan se duseră cu maşina la Mandarin Oriental. Doi din oamenii lui Mayhew stăteau de pază în hol şi le confirmară că Ruby Wen nu mai apăruse din seara trecută.

Cei doi detectivi luară ascensorul şi bătură la uşa ei. Dar nu primiră niciun răspuns. În cele din urmă, Keelan coborî să-l aducă pe director, care le deschise cu cheia de rezervă. Valizele erau încă acolo, dar nu şi Ruby Wen.

De fapt, ea era deja la Hong Kong. După-amiaza trecută ieşise din hotel pe uşa de serviciu şi luase un taxi până la aeroport. Plătise cu bani gheaţă un bilet până la Hong Kong cu avionul companiei China Airlines, folosindu-se de paşaportul fals malaezian, furnizat de Eddie Lau.

Când se întoarseră în San Francisco, Keelan se duse în camera sa de la Holiday Inn şi se îmbătă criţă, împreună cu Mayhew.

Îl pierduseră pe Louis Huu. Iar acum, fără Ruby Wen, le scăpase şi John Bertolli.

88

Mirs Bay

Barca de mare viteză avea două motoare Mercury de 275 C.P., parbriz din sticlă antiglonţ, vâsle puternice în caz de avarie şi o mitralieră Browning de calibrul cincizeci. Prindea peste optzeci

de mile la oră şi era mai rapidă decât orice ambarcaţiune a flotei maritime britanice sau a Hong Kong Marine Police.

Eddie Lau îi studie pe cei trei recruţi ai săi: Benny Cheong, un puşti de douăzeci de ani, din oraşul Shekhou; Paul Tam, şi mai tânăr decât Benny, un tip drăguţ, cu un şarpe tatuat pe mâna stângă; şi Tang Kam-chuen, Democracy[45] Tang, aproape de aceeaşi vârstă cu Eddie, fost caporal P.L.A., care se lăuda că ucisese cinci studenţi în piaţa Tien-An-Men. De atunci îi venise şi porecla.

Călătoria de la Mirs Bay până la plaja pustie Ko Tong Hao dură exact un sfert de oră. În timp ce barca se apropia de ţărm, Eddie văzu şase bărbaţi aşteptând lângă un camion, pe şoseaua care se arcuia deasupra plajei. Când el şi cei trei *mah jais* săriră din barcă, bărbaţii intrară în apă, cărând pe umeri lăzi de carton, pe care le încărcau în ambarcaţiune. Pe ambalaje scria că erau televizoare Hitachi, cu diagonala de 54 de centimetri. Fiecare îi va aduce un profit de o suta de dolari în China şi în barcă încăpeau două sute de cutii. Într-o jumătate de oră, se vor întoarce la SEZ, străbătând canalul.

Eddie se îndepărta cu cei trei oameni ai săi. Un Mercedes îi aştepta în spatele camionului. Se urcară în maşină şi porniră spre Noile Teritorii. Pe drum îşi verificară armele. Aduseseră cu ei patru pistoale chinezeşti şi douăsprezece încărcătoare 7,62, cu câte douăzeci şi cinci de gloanţe fiecare şi o grenadă de mâna P.L.A.

Nu era suficient pentru un mic război, dar le ajungea pentru acţiunea de miercuri după-amiază, din Hennessey Road.

Dar, mai întâi, Eddie avea de rezolvat nişte treburi personale.

San Francisco

John Keelan îşi începu ziua cu o miniatură din frigiderul barului. Era mai degrabă un simptom al furiei şi autocompătimirii, decât o scăpare. Încercase să se autodistrugă cu ţigările şi alcoolul dar nu prea reuşise. Fusese un joc. Era prea disciplinat ca să-şi piardă controlul.

Totuşi, azi-dimineaţă, la doi ani după clipa aceea cumplită din viaţa lui, se simţea mai disperat ca oricând. Dacă l-ar fi prins pe Bertolli, ar fi avut o satisfacţie şi s-ar fi simţit răzbunat. Tot ce i

[45] Democraţie (engl.) — (n.t.).

se întâmplase ar fi avut un sens pentru el şi, chiar dacă nu exista Dumnezeu, ar fi văzut cel puţin că era un echilibru oarecare în viaţă. Dar Bertolli se afla în libertate, în continuare, bogat şi puternic. O permanentă sursă de nelinişte pentru el, până nu va fi pedepsit de justiţie.

Keelan deschise televizorul şi ascultă ştirile de la CNN cu mintea în altă parte. Fu trezit din gândurile sale de un raport despre activitatea triadelor din Shenzhen, care se foloseau de zonele economice speciale pentru a aduce în China bunuri de lux, realizând profituri imense. Reporterul remarcă ironic că infiltrarea capitalismului în China muta corupţia din mâinile cadrelor de partid în cele ale economiei libere.

— Acolo unde îi este locul, murmura Keelan cu amărăciune.

Luă telecomanda şi închise televizorul. Doamne Sfinte ce lume!

Poate că era timpul să lupte cineva pentru cauza dreptăţii!

89

Hong Kong

Ruby luă un taxi direct de la aeroport, se schimbă în apartamentul ei şi se duse în Staunton Road. În geantă, avea o copie din T'ung Shu, străvechiul manual al morţilor, care trebuia să aducă noroc purtătorului. Când traversă Shelley Street, fu cât pe ce să fie lovită de un camion şi ştiu că era de asemenea un semn bun, pentru că dragonul ghinionului care o urmărise până în Golden Mountain fusese sfărâmat acum sub roţile maşinii.

O luă pe o alee după o căsuţă care vindea decoraţii pentru înmormântare. Era un chioşc care aparţinea unui cizmar şi alături se afla o clădire dărăpănată cu trei etaje, balcon de lemn şi nişte dragoni sofisticaţi sculptaţi pe uşă. Jocurile de noroc se aflau la al doilea etaj.

Urcă două rânduri de scări, până ajunse într-un hol. Un tânăr dezordonat, în maieu alb, cu braţele acoperite de dragoni albaştri, tatuaţi, stătea pe o cutie portocalie. O recunoscu şi îi deschise uşa de oţel.

În cameră plutea un miros greu de tutun. Nu avea ferestre şi singura lumină venea de la becul atârnat din tavan. Fâşii de

pânză verde fuseseră bătute în cuie de rame de lemn, folosind drept mese de joc. Începuse deja o partidă de fan tan. O fată într-un cheongsam de mătase stătea la masă cu o cutie albă de lemn în faţa ei. Linii diagonale împărţeau cutia în patru secţiuni.

Vreo doisprezece oameni erau înghesuiţi în jurul ei — vânzători ambulanţi, cu maieuri albe şi şorţuri lungi, kaki, un om de afaceri într-un costum negru şi un ceas Rolex la mână. Nu-i acordară nicio atenţie, concentraţi asupra jocului.

În mijlocul mesei era un morman de nasturi verzi. Teancuri de bancnote de o sută, două şi cinci sute de dolari erau aruncate în secţiunile numerotate din cutii. Jucătorii pariau pe câte rămâneau după ce nasturii se împărţeau în mod egal.

Ruby puse o bucată de ghimber crud lângă numărul ei norocos, doi, şi trânti cinci bancnote de câte cinci sute de dolari. I se uscase gura şi i se răciseră palmele. I se accelerase pulsul şi simţea că se sufocă de agitaţie. Trebuia să vadă dacă are noroc.

Crupierul luă câţiva nasturi cu o farfurie din inox şi începu să-i împartă cu dexteritate în şiruri de câte patru, cu un beţigaş de lemn.

Se dovedi o zi deosebită pentru ea. Zeul norocului fusese de partea ei. Simţi aceeaşi bucurie şi forţă ca în după-amiaza aceea, în închisoarea din Maha Chai. Se concentră asupra nasturilor verzi şi jucă până la epuizare. În cele din urmă, un bărbat în costum negru veni lângă ea şi-i spuse să se ducă acasă. Sun Yee On nu ţineau case de jocuri care puteau pierde bani.

Găsi un taxi în Hollywood Road. Ştia acum că norocul ei se schimbase. Totul va fi bine.

Era aproape ora patru după-amiaza când Ruby se întoarse în apartamentul ei. Intră în dormitor, scoase doi pumni de bancnote şi le aruncă pe pat, ca pe nişte şerveţele folosite. Peste o sută douăzeci de mii de dolari Hong Kong!

O cuprinse oboseala. Trebuie să doarmă! Dar, mai întâi, o să facă un duş. Mizeria de pe drum şi mirosul de sudoare şi tutun i se îmbibaseră în piele. Se dezbrăcă şi intră sub duş.

Dădu drumul la apă fierbinte, până i se înroşi pielea. Se sprijini de faianţa rece, lăsând apa să-i maseze spatele şi capul.

Acum, când se întorsese la Hong Kong, o să aibă din nou noroc.

Opri duşul, îşi şterse corpul şi apoi părul. Găsi o perie pe

chiuveta de marmură şi şterse aburul de pe oglindă. Şi, în momentul acela, scoase un strigăt.

Eddie Lau era îmbrăcat într-o haină gri-pearl, peste o cămaşă albă închisă până la gât, fără cravată. Pantalonii negri, în dungi, erau prinşi cu o curea de piele Pierre Cardin, cu cataramă de aur. Părul lui era tuns perfect. Ochelarii de soare Rayban îi acopereau ochii.

Se sprijinea de mânerul uşii.

— Te-am speriat, Ruby?

— De când eşti aici?

Nu-i răspunse. O privea.

— Te-ai cam îngrăşat în America. Ai mâncat prea mulţi hamburgeri.

Ruby nu încercă să se acopere. Se sprijini de chiuvetă.

— Ţi-a fost dor de mine?

Nu-i răspunse nici de data aceasta. Ruby simţi că ceva nu era în regulă.

— De ce-mi furi toţi banii?

Îi zvâcni mâna. Fata se feri. Dar, în loc s-o lovească, degetele lui Eddie îi dezmierdară obrazul.

— Dacă ţi-aş fi furat banii, de ce crezi că m-am întors?

— Pentru că nu ai unde să fugi, Ruby.

O plesni, aproape delicat.

— O.K., loveşte-mă, nu contează. Trage-mă de păr.

— Nu vreau să-ţi fac rău, Ruby. Nu pot niciodată să te rănesc, micuţă floare.

Fata plângea acum.

— Ce-o să mă fac cu tine, Ruby? Eşti o fată atât de rea. Tata spunea întotdeauna că eşti rea.

— O să mă recompensez faţa de tine, vei vedea.

— Ţi-am cumpărat un apartament frumos, o maşină frumoasă. Ţi-am plătit datoriile, dar ai luat bani şi ai jucat din nou. Pe urmă, am plătit un milion de dolari S.U.A. să-ţi salvez viaţa la Bangkok. Şi, după tot ce-am făcut pentru tine, cum ţi-ai arătat recunoştinţa? Ai furat încă trei sute de mii.

Oftă, ca un profesor cu un copil recalcitrant.

— Nu mă lovi. Acum am din nou noroc. Totul va fi altfel, vei vedea.

— Ruby, murmură el. Eşti mai îmbibată de minciuni decât un

nor de apă.

— Îmi pare rău. Ştiu că sunt un gunoi. Dar te iubesc foarte mult, Eddie.

— Nu pot să te mai ajut, micuţa floare. Îmi pare rău pentru tine, dar nu mai pot să te ajut.

— Nu cred că vorbeşti serios. O s-o iubeşti întotdeauna pe Ruby a ta.

Eddie stătea în faţa ei, contemplându-şi imaginea în oglindă. Ruby îngenunche şi-i desfăcu fermoarul la pantaloni. Era excitat. Alt semn norocos. Îl luă în gură.

— Surioară, gemu el.

Eşti un rahat, se gândi ea. Te crezi dur, dar tot mă iubeşti. Te învârtesc cum vreau când te am între picioarele mele. Este dezgustător că te-ai ataşat de prăpăditul ăla de Vincent.

Eddie o ridică, o întoarse şi o propti de peretele din sticlă. Ruby se lăsă pătrunsă, turtindu-şi sânii în oglinda. Ruby Wen a câştigat din nou. Pe ultima sută de metri.

Ca întotdeauna.

Ajunse repede la orgasm, excitată de câştigul ei la fan tan. Eddie o duse în pat, o întinse pe spate şi o posedă din nou. Dar ea, obosită după drumul cu avionul şi agitaţia ultimelor zile, abia dacă simţi când Eddie atinse culmea plăcerii. Iar apoi adormi.

90

Little Italy, San Francisco

Când Keelan apăru în pragul restaurantului Mama Fulvia’s, fu recunoscut imediat. Doi bărbaţi în costume negre, care stătuseră lângă fereastră, se ridicară şi-i blocară accesul. Bertolli, la masa lui din capătul opus al restaurantului, se arătă surprins.

— Este O.K., băieţi. Îl cunosc. Hei, John, ia loc, te rog!

Keelan se aşeză vizavi de Bertolli, care avea un şerveţel la gât şi se înfrupta dintr-o farfurie cu cartofi gnocchi.

— Vito, îţi aminteşti de el? John Keelan? John, ţi-l prezint pe Vito Trappatoni. Un bun prieten de-al meu.

Celălalt întinse mâna, dar Keelan nu-l băgă în seamă.

— Vreau să discutam între patru ochi, îi spuse el lui Bertolli.

Italianului îi pieri zâmbetul. Se gândea cum să reacţioneze la

această insultă. Lui Trappatoni îi venea să-i tragă un şut în fund lui Keelan. Dar, în cele din urmă, Bertolli îi făcu semn locotenentului său.

— O să discutăm mai târziu.

Încruntându-se în direcţia lui Keelan, Trappatoni se ridică şi se duse la altă masă.

— Ţi-am dat mână liberă, zise Bertolli. Nu abuza.

— Nu-mi spune mie ce să fac, ticălosule.

Bertolli sorbi din paharul cu vin roşu.

— Tocmai asta voiam să spun şi eu, John. Te enervezi prea repede. Dacă ai fi un om tolerant, ai putea duce o viaţă mai bună. Dar îţi ieşi prea repede din fire. Vrei nişte *vino tinto?* O să te liniştească.

— Nu va fi nevoie.

Keelan simţea că erau priviţi. De Mama Fulvia, de chelneri, de Trappatoni, de cele două gorile de la uşă.

— M-am cam săturat, John. Ce mai vrei?

— Doar asta.

Revolverul apăru în mâna lui ca prin farmec şi-i băgă ţeava între ochi. Keelan simţi cum se agitau toţi în jurul lui, dar Bertolli ridică mâna şi apoi se făcu linişte. Rămaseră cu toţii nemişcaţi.

Auzi văicărelile unei femei.

Mama lui Bertolli.

Câţiva se năpustiră pe uşă, femeile ţipară, iar alţii rămăseseră paralizaţi de frică.

Keelan deconecta trăgaciul.

— Nu cumva ai uitat că eşti poliţist, John?

— M-au transferat la colectarea gunoiului.

Bertolli era cenuşiu la faţă. Dar ochii lui se mişcau agitaţi.

— Nu-i încărcat, nu-i aşa? înghiţi în sec.

— Ba da. Este plin cu gloanţe de calibrul treizeci şi opt. Suficient ca să-ţi împrăştie creierii în tot Broadway-ul.

— Bine, atunci.

Puse mâinile pe masă.

— Hai, fă-o.

Keelan îi admira curajul, fără să vrea. Bertolli se temea, bineînţeles, dar refuza să-şi cerşească viaţa. Dacă acesta fusese scopul poliţistului, n-o să şi-l atingă.

— Hai să terminăm o dată, John.

Lui Keelan îi înţepenise degetul pe trăgaci. Bertolli clătină din

cap.

— Să ştii că n-am toată ziua la dispoziţie. Dacă nu vrei s-o faci, las-o baltă.

Keelan se gândi la Anna, la micuţa Caroline. Merita să-l împuşte. Dar Bertolli avea dreptate, nu era în stare s-o facă. Alţi oameni omorau cu sânge rece bărbaţi, femei şi copii. Lumea nu ducea lipsă de ucigaşi. Dar John Keelan nu făcea parte dintre ei. Se deosebea complet.

Lăsă arma jos.

— Fie că mă crezi sau nu, îi spuse Bertolli, află că te respect pentru asta.

Keelan îi aruncă vinul în faţă şi-l lovi în nas cu ţeava pistolului.

Trappatoni şi bodyguarzii de la uşă ţâşniră imediat în picioare, cu mâna pe arme. Dar Keelan stătea în faţa lui Bertolli şi Bertolli îşi acoperi faţa cu un şerveţel de pânză. Era greu să deosebeşti sângele de vinul roşu. Îi zdrobise nasul.

— Încetaţi! îi strigă el lui Trappatoni şi celor de la uşă. Lăsaţi-o baltă, idioţilor!

Keelan îl văzu pe Trappatoni făcând semn bodyguarzilor, care îşi băgară armele în haină.

Poliţistul îşi puse revolverul în teacă.

— Pe curând, John.

— Ieşi dracului de aici! Eşti terminat, Keelan. O să te distrug.

— Păcat de frumosul tău nas roman, zise Keelan.

Apoi ieşi afară, în soare. La toţi dracii! Puţin îi mai păsa de serviciul lui.

Mid-levels, Hong Kong

Nu ştia cât timp dormise. Când se trezi, perdelele erau date la o parte şi era noapte. Veioza de pe noptieră învăluia camera într-o lumină gălbuie. Era întinsă pe spate, cu braţele deasupra capului. Încercă să se ridice, dar nu reuşi. Întoarse capul; avea mâinile legate cu eşarfa ei Hermès de rama aurită a patului.

Eddie stătea aplecat peste ea.

— M-ai minţit, Ruby.

Fata clătină din cap. Frica îi paralizase muşchii. Nu mai putea să respire. Parcă ar fi avut o greutate pe piept. Trase de eşarfă, dar era prinsă strâns.

Când se întoarse, îl văzu pe Eddie cu cuţitul în mână.

— Vincent spune că ai pierdut mulţi bani la fan tan şi pai-gow.

Lama ascuţită a cuţitului era la câţiva centimetri de faţa ei. Oţelul avea o nuanţă albăstrie şi reflecta lumina lămpii direct în ochii ei. Îşi feri faţa. Pe toţi zeii, nu putea să-i facă rău.

— Nu poţi să mă răneşti!

— Vrei să pariezi pe viaţa ta, Ruby?

Simţea un gol de gheaţa în stomac.

— Ţi-am dat bani să-l plăteşti pe Peter Mui. Când ai intrat la închisoare, în Thailanda, am cheltuit treizeci şi unu de milioane baht să te scot! Un milion de dolari S.U.A.! Pentru tine! Şi tu cum m-ai răsplătit, nenorocito! Te-am avertizat să nu mizezi mult, dar n-ai vrut să mă asculţi.

— Te rog, Eddie.

Întinse pumnul în faţa ei şi îl deschise încet. Ţinea în mână un singur zar din os.

— M-am făcut de râs din cauza ta. Aşa că, acum, trebuie să te învăţ minte. Dacă vrei să joci, putem s-o facem acum. Poate va fi cel mai mare joc al vieţii tale.

Încălecase peste picioarele ei, s-o imobilizeze.

— Care este numărul tău norocos, Ruby?

— Te rog, Eddie. Aş face orice pentru tine. Te iubesc prea mult.

— Mă crezi prost, nenorocito? zbieră el, desfigurat de mânie.

Îi puse cuţitul în gât. Fata simţi vârful ascuţit…

— Care este numărul tău norocos?

— Doi.

— O.K. Şi acum o să-ţi explic cum merge jocul. O să dăm cu zarul. Dacă dai un doi îţi plătesc datoriile. Iar dacă dai patru, numărul morţii, îţi pun un căluş în gură, te tai bucăţi şi te las legată în pat.

— Te rog, Eddie…

— Ce este, micuţă floare? Nu vrei să mai joci? Nu ţi se mai pare interesant? Nu mai simţi cum îţi pulsează sângele în vene?

— Încetează, Eddie.

— Nu pot. Jocul acesta este mult prea interesant.

— Eddie…

— Crezi că nu o să fiu în stare să-mi omor sora? Este un joc tare, Ruby. Cel mai tare.

Cuţitul o înţepa în gât. Nu mai putea să respire. O apuca tremuratul. O s-o omoare.

Stătea cu ochii pe ea, dar, cu cealaltă mână îi aruncă zarul pe burtă. Ruby se răsuci să vadă ce căzuse.

Eddie clătină din cap, încruntat.

— Mai întâi a fost un şase şi pe urmă te-ai mişcat şi l-ai făcut patru. Ce ne facem, Ruby? Trebuie să fiu cinstit, aşa că voi lua primul număr. Un cazino respectabil nu-şi înşală cel mai bun client.

Ruby era prea înspăimântată să vorbească. Într-o zi, o să te ucid, Eddie!

Dădu din nou cu zarul. Nu îndrăznea să se mişte. Ţinea ochii închişi strâns, fără să respire. Simţi atingerea zarului şi apoi mâinile lui Eddie pe piele.

— De data aceasta este un trei.

Auzi un plânset şi îşi dădu seama că era al ei.

— Patru.

Îşi trase capul în sus. Zarul stătea pe burta ei. Un şase. Eddie zâmbea.

— Nu eşti atentă, Ruby. Trebuie să te uiţi, să mă urmăreşti, altfel nu are niciun farmec.

O apucă de păr, forţând-o să se uite. Îşi ţinu respiraţia. Rostogoli din nou zarul şi ateriză între muşchii burţii. Un patru. Ruby inspiră adânc — un patru…

— Te rog, Eddie.

Eddie râdea. Înălţă cuţitul.

91

Bangkok

Nu era o ploaie curată, reconfortantă. Musonul din Bangkok era impregnat de poluarea din atmosferă şi îşi revărsa mizeria întunecată pe parbriz. Lucien conducea prudent. Mercedes-ul era gata să derapeze pe şoselele inundate. Când ajunse la vila mamei sale din Asoke, alergă cei câţiva metri de la maşină până la verandă, dar tot se udă leoarcă.

Auzi vocea lui Edith Piaf cântând „La Vie en Rose”, la staţia stereo a mamei sale. Chiar şi pe un compact disc, glasul ei era ciudat, ca şi când producătorii ar fi încercat să prindă esenţa vremii.

Mama lui stătea pe terasă şi mânca pastis, privind picăturile uriaşe de ploaie care se scurgeau de pe frunzele bananierilor. Maimuţoiul ei, Coo se juca şi sporovăia în celălalt capăt al terasei. Vegetaţia alcătuia un fundal verde, ca de smarald. Singura culoare din gradină era casa spiritelor, unde spiritul paznicului bungalow-ului fusese onorat de curând cu ofrande de flori şi fructe proaspete.

Noelle părea mai bătrână decât o văzuse vreodată. Avea riduri în jurul ochilor, pe care nu i le mai văzuse până acum.

— Lucien. Ce surpriză plăcută, zise ea, fără să-i zâmbească însă.

— *Maman,* îi răspunse el şi o sărută.

— Nu te-am văzut de mult timp.

— Am fost foarte ocupat.

— Cum a fost în America?

Se aşeză lângă ea. Noelle îi făcu semn servitoarei, care se grăbi să-i aducă tânărului *monsieur* o porţie de pastis.

— Oriunde te duci, îţi urează o zi plăcută. Îţi vine să înnebuneşti.

— Şi afacerile au mers bine? îl întrebă ea, pronunţând cu dispreţ cuvântul „afaceri”.

— Da, foarte bine.

— Bun. Mă bucur că eşti fericit.

Se întrerupse când veni servitoarea să-i aducă ceva de băut. De când se hotărâse să rămână în Thailanda, se ridicase o barieră între ei. Dacă o vedea, îşi amintea că o trădase, aşa că începuse s-o viziteze din ce în ce mai rar.

— Nu prea mai treci pe la mine în ultima vreme, zise ea, citindu-i gândurile.

— Vin şi eu când pot.

Îl luă de mâna, ca şi când ar fi vrut să vadă dacă nu-i era frig, se gândi el.

— Poimâine este ziua ta. Trebuie să vii. O s-o pun pe Noi să pregătească ceva deosebit pentru cină.

— Nu pot, *maman.* Trebuie să plec cu avionul, seara.

— Dar de-abia te-ai întors din America.

— Plec în Franţa. Sper să obţin un contract pentru gecile de ski pe care le confecţionăm în fabrica noastră din Chinatown.

Furase ideea de la Ruby Wen. Acum spera să ascundă drogurile în căptuşeala hainelor, ca să le livreze vechilor prieteni

ai tatălui său din rândurile gangsterilor din Marsilia.

— Poate atunci vom lua prânzul la Oriental, înainte să pleci.

— Da. De ce nu?

Îl privi fix. N-o mai văzuse niciodată atât de încordată.

— Mă urăşti, nu-i aşa? zise ea.

— Bineînţeles că nu, *maman!* De ce spui asemenea lucruri?

— Îmi dau seama când mă uit în ochii tăi. Mă urăşti pentru că am încercat să te îndepărtez de tatăl tău în toţi aceşti ani. Am greşit.

Lucien nu ştia ce să spună. Da, o ura într-adevăr pentru asta.

— Te rog, Lucien, n-am putea fi prieteni? zise Noelle.

Părea deodată înfrântă.

— Nu sunt de acord cu modul în care îţi duci existenţa. Am încercat toată viaţa să te împiedic să te asociezi cu el. Dar acum nu suport să stau departe de tine. Tu eşti tot ce mi-a rămas.

Îi strânse mâna. Lucien îşi dădu seama că mama lui îmbătrânea. N-o mai văzuse atât de fragilă şi vulnerabilă.

— O să fie totul bine, zise el.

— Trebuie să înţelegi că vreau ce-i mai bun pentru tine.

— Ştiu.

Ochii ei îl implorau.

— Te rog, murmura ea. Te rog pentru ultima oară. Rămâi acolo când te întorci din Franţa. Pleacă de lângă el.

Clătină din cap.

— *Papa* nu mai are prea mult timp de trăit ca să mă corupă.

— Nu la asta mă referem, zise ea.

Dar îi citi gândurile în priviri şi oftă.

— Am făcut întotdeauna ce am crezut că era mai bine pentru tine. Înţelegi?

— Ştiu, *maman.* Dar sunt totuşi fiul tatălui meu.

— Da. Eşti, într-adevăr, zise ea copleşită de tristeţe.

Când sosi Lucien, Baptiste stătea pe balconul dormitorului său. În lumina cenuşie a serii, faţa lui era ca de mort. I se topise carnea de pe el. Se stingea pe zi ce trece.

Fuma o ţigară.

Pentru cei doi bărbaţi, ultimele luni fuseseră un vârtej de întâlniri de afaceri, prânzuri la Oriental şi Alliance Française cu oameni de afaceri *chiu chao,* politicieni thailandezi şi colonei, pe care-i purtaseră prin cluburile de noapte şi restaurantele lui

Baptiste. Efortul îl epuizase pe Lucien. Iar pe Baptiste îl dărâmase.

— Ai văzut-o pe *maman* a ta? zise Baptiste.

— Acum o oră, îi răspunse Lucien.

— Ce mai face?

— Nu o să se schimbe niciodată.

— I-ai spus că sunt pe moarte?

— Nu eşti pe moarte, papa.

— Bineînţeles că sunt! Te rog, nu încerca să mă înveseleşti. Eşti la fel ca doctorul. Nu-mi dă niciodată un răspuns direct. Când îl întreb cât mai am de trăit, îmi spune: „Poate că o să mor înaintea dumneavoastră.” Da, bineînţeles, că i-aş trage un glonţ în cap! *Cul de vache!*

Îşi aprinse o altă ţigară. Lucien îi auzi respiraţia şuierătoare din celălalt capăt al camerei.

— Aş fi vrut să am mai mult timp să te învăţ tot ce ai nevoie. Am irosit atâţia ani inutil.

— Acum mă descurc, papa.

Dar Baptiste nu părea să-l fi auzit.

— Dacă ţi-ai fi petrecut ultimii zece ani cu mine, zise el, ţi-aş fi împărtăşit toată experienţa mea. Nu eşti destul de dur, Lucien. Asta-i problema cu tine.

Lucien se gândi la ultima lovitură pe care o dăduse în San Francisco. Se întreba dacă Ruby îl mai consideră prea verde. Zâmbi când îşi aminti.

Baptiste întinse mâna după sticluţa din trestie de pe masă. Conţinea morfină lichidă, să-i liniştească durerea. Ce ironie crudă, se gândi Lucien.

— Deci acum, o să mă ucidă drogul meu, zise Baptiste, fiindcă sunt un drogat, nu-i aşa? Dar nimeni nu acuză companiile de ţigări că vând droguri. Bagă toate rahaturile în ţigări şi le fac reclamă în toate oraşele Asiei. Dar nu-i acuză nimeni. În schimb, eu care mi-am mânjit mâinile cu puţin opiu sunt un paria pentru soţia mea.

Trase din ţigară, studiind-o în timp ce ardea. Tuşi cavernos, din adâncul pieptului.

— La ce folosesc porcăriile astea? Crezi că cei care le fabrică le fumează?

Se uită la fiul său. Unicul ochi al lui Baptiste i se înfundase în cap. Orbita era învăluită acum de umbre întunecate, umbrele

morţii.

— Ştii Luc, când mă gândesc la viaţa mea, îmi dau seama că cele mai bune momente au fost când zburam, când eram tânăr şi fără bani. Atunci riscam mult. Dar, în ultimii douăzeci de ani, nu am avut cu cine să mă războiesc. Tu eşti norocos. Acum este rândul tău. Când am preluat această afacere de la bunicul tău, toţi spuneau despre mine: este prea moale, prea neexperimentat. Dar tu eşti la fel ca mine. Înveţi repede. Mă uit în ochii tăi, Lucien, şi mă văd pe mine.

— Regreţi ceva, papa?

— Am un singur regret — mama ta. Am făcut multe prostii, dar cea mai mare este că am pierdut-o pe Noelle. O iubesc cu o pasiune pe care n-am mai simţit-o pentru nicio femeie, de când sunt.

Îşi stinse ţigara.

— Vrei să faci ceva pentru mine, Luc?

— Dacă pot.

— Roag-o să vină să mă vadă. Măcar o dată. Te rog. Vreau s-o văd pe frumoasa mea Noelle înainte să mor.

92

Hong Kong

Ruby nu reuşea să-şi ia ochii de la cuţit.

Ce existenţă împuţită. Nu a vrut să se întâmple asta. Şi-a dorit o viaţă veselă, câteva lucruri frumoase, nişte copii. Nu este vina mea că nu am avut noroc.

Cuţitul se arcui, tăie eşarfa de mătase şi se îngropă în perna moale.

— Ai dreptate, Ruby, murmură Eddie. Nu pot să-ţi fac rău, micuţa floare. I-am promis tatălui nostru că o să am grijă de tine. Deşi eşti o hoaţă şi o târfă.

Ruby gemu.

— Nu pot să te mai ajut, Ruby. Ar trebui să am încredere în tine. Înţelegi?

Fata încuviinţă din cap.

Eddie se ridică. Ruby sări din pat, se repezi în baie şi vomită. Crezu că o să leşine. Se întinse pe gresia rece, epuizată,

trăgându-şi respiraţia.

Când deschise ochii, îl văzu pe Eddie stând peste ea.

— La revedere, micuţă floare, zise el. Nu mai pot să te ajut.

93

Wanchai

Cei patru tineri chinezi care intrară în bijuteria din Hennessey Road, imediat după ora zece în dimineaţa aceea, puteau fi luaţi drept directori de firme în căutare de cadouri. Se plimbau printre rafturi, cu mâinile în buzunare, oprindu-se din când în când să examineze un colier, un inel sau un ceas.

Paznicul indian cu turban care stătea la uşă cu puşca pe umeri nu-i băga în seamă.

Deodată, unul din cei patru bărbaţi scoase un obiect din buzunar şi strigă ceva în cantoneză. Gardianul se întoarse, cu arma în mâna, dar încremeni în loc, când văzu grenada.

Ceilalţi trei scoaseră pistoale Black Star din haine. Unul din ei alergă spre gardian cu pistolul îndreptat spre faţa lui, strigându-i să lase arma. Indianul se supuse, cu ochii la grenadă. Cei doisprezece turişti care avuseseră ghinionul să fie în magazin în momentul acela erau împietriţi de groază şi uimire. O femeie începu să ţipe.

Cei doi chinezi rămaşi alergară prin magazin, împingând clienţii şi vânzătorii cu faţa la podea, iar apoi începură să zdrobească vitrinele din sticlă cu mânerele pistoalelor. Unul din ei scoase un sac mare care fusese împăturit cu grijă şi băgat în pantaloni, la spate. Celălalt începu să arunce aurul şi bijuteriile înăuntru.

Pe stradă, zeci de oameni urmăreau ce se petrece înăuntru. Claxoanele răsunau asurzitor, pentru că unii şoferi se opreau să se uite mai bine.

În momentul acela, doi ofiţeri în uniformă dădură colţul pe strada Hennessey şi văzură ce se întâmpla. Traversară drumul în grabă, scoţându-şi pistoalele Smith & Wesson 38 din tocuri. Se apropiară de magazin încet, cu spatele la vitrina magazinului de jeanşi alăturat. Primul văzu omul cu grenada şi ezită. Partenerul său vorbi prin staţia radio portabilă şi ceru ajutoare.

Cei patru bărbaţi terminaseră treaba. Unul din ei, rănit la mână în vitrinele sparte, alergă la uşă. Altul luă arma paznicului şi îl urmă.

Poliţiştii ştiau că pierduseră avantajul pe care-l avuseseră. Alergară să blocheze ieşirea, ameninţându-i cu armele. Omul cu puşca îi văzu. Şi, fără să ezite, descărcă gloanţele în vitrină.

Sticla se făcu ţăndări. Al doilea poliţist fu lovit de schija de sticlă şi se trânti la pământ. În trei secunde, răsunară încă şapte împuşcături. Colegul său, uluit şi dezorientat, se retrase după o maşină parcată. Se lăsă lângă roată, ameţit de spaimă.

Se uită să verifice dacă nu păţise nimic şi văzu trei pete de sânge pe tunică. Îşi dădu seama că fusese împuşcat şi era uimit că nu-l durea nimic.

În câteva secunde leşină.

Eddie privi uimit vitrina făcută ţăndări. Împuşcăturile îl agitaseră. Se trânti pe podea şi, într-o clipă de panică, trase piedica grenadei. Benny se clătină, ţinându-se de stomac. Se clătina dintr-o parte într-alta, ca un pui beat. Eddie ar fi râs, dacă n-ar fi fost atât de îngrozit.

Sângele se prelingea printre degetele lui Benny.

Paul zăcea cu faţa în jos, în pragul magazinului. Avea ochii deschişi şi în jurul capului se formase o baltă de sânge. Una din femeile întinse pe podea ţipa isteric.

— Fă-o să tacă! îi strigă el lui Tang.

Dar Tang nu reuşea să-şi dezlipească privirea de la Benny, care căzuse în genunchi, scoţând sunete neinteligibile.

Unul din vânzători se ridică şi alergă spre uşă. Eddie trase de trei ori, dar omul continua să fugă. Eddie îl privi ţâşnind pe stradă, iar apoi începu să se clatine. Căzu într-un genunchi, în uşa unui magazin, înainte să se prăbuşească.

Benny continua să ţipe.

— Taci din gură, nenorocitule! zbieră Eddie.

— Ne aşteptau! ţipă Tang.

— Mai este acolo?

— Nu ştiu!

— Îl vezi?

— Cred că s-a ascuns în spatele unei maşini!

Eddie simţi cum i se evapora curajul ca aburul, în timp ce privea agonia lui Benny. Dacă ieşea pe uşa aceea, poliţistul o să-

l împuşte şi pe el în burtă.

— Trebuie să ajungem la maşină! strigă Tang.

Dar Eddie nu putea să se mişte.

Madeleine Lacey se afla la două străzi depărtare, când auzi apelul radio şi distinse împuşcăturile chiar şi în vacarmul traficului din Lockhart Road. Răsunau ca nişte artificii.

Ştia că putea ajunge mai repede pe jos, aşa că îşi abandonă Toyota în mijlocul străzii, ignorând claxoanele şoferilor din spatele ei şi se năpusti printre pietonii uimiţi, spre Hennessey.

Benny se rostogolise pe podea, dând din picioare.

— Ajută-mă… ajută-mă…

Avea sânge la gură.

— Fă-l să tacă! ţipa Eddie.

O femeie blondă, o turistă, stătea cu faţa în jos, pe podea, la câţiva metri depărtare şi murmura ceva în covor. Repeta la nesfârşit „Iisus”; Eddie nu-şi dădea seama daca se ruga, gemea sau blestema.

Tang o apucă de păr şi o ridică în genunchi. Bărbatul de lângă ea înălţă capul, alarmat, dar Tang îl lovi cu pistolul în ceafă şi-l amorţi.

— Hai să ieşim de aici! strigă Tang.

Trase femeia spre uşă, cu ţeava pistolului în gâtul ei.

Eddie ezită. Declanşase grenada. Căută cuiul de siguranţă, dar nu reuşi să-l găsească. Nu putea s-o ducă la nesfârşit. La un moment-dat, va trebui s-o arunce.

Sări peste trupul contorsionat al lui Benny şi-l urmă pe Tang şi ostatica lui spre uşă.

Strada era pustie pe cincizeci de metri în ambele direcţii. Maşinile fuseseră abandonate, cu uşile închise. Lacey îşi croi drum printre oamenii strânşi în colţ, să privească.

Acum vedea magazinul de bijuterii înconjurat de cioburi. Un poliţist în uniformă zăcea în sticla spartă. Altul stătea după o maşină, cu capul în piept, nemişcat.

Se înfurie când îi văzu pe cei doi poliţişti morţi. Toate instinctele şi experienţa ei îi spuneau să aştepte întăriri, să nu acţioneze de una singură. Poliţia din Hong Kong nu-şi înarmase încă femeile detectiv cu pistoale de calibrul 38, cum purtau

bărbaţii. Dar era prea furioasă. Pentru ea, să iei viaţa unui poliţist era un păcat de neiertat.

Ţâşni pe stradă, pe lângă vitrinele magazinelor. Când ajunse lângă bijuterie, auzi ţipetele unei femei şi o discuţie răstită în cantoneză.

Poliţistul mort era întins pe spate, cu revolverul la câţiva metri de el. Lacey se târî pe burtă prin sânge şi cioburi şi cercetă pistolul. Bietul poliţist nu avusese timp să tragă nici măcar un singur glonte.

Înainte să se adăpostească, auzi strigăte în spatele ei şi îşi dădu seama că pistolarii ieşeau din magazin. Stătea cu spatele spre ei, expusă, fără apărare.

Eddie îl urmă pe Tang afară din magazin, zbierând ameninţări turiştilor şi vânzătorilor întinşi pe podea. Ţinea grenada în sus. Se aştepta să apară poliţiştii după maşina parcată în faţă.

Primul poliţist zăcea pe spate la câţiva metri depărtare, alături de o femeie albă, probabil prinsă în schimbul de focuri, prea îngrozită ca să se mişte. O ignoră, concentrându-şi atenţia asupra celui de-al doilea poliţist. Unde era oare?

Auzi ţipete şi privitorii adunaţi în capetele străzii o luară la fugă.

Tang trase femeia către maşina lor.

— Las-o! îi strigă Eddie.

Nu puteau să plece. Erau blocaţi de o maşină abandonată. Se pare că Tang nu observase. Îi dădu drumul femeii, să tragă de portieră. Turista o rupse la fugă. Tang ridică arma s-o împuşte, dar ezită.

— Nu putem ieşi de aici, striga Eddie.

Tang îl privea, fără să priceapă.

Femeia continua să fugă.

Tang se hotărî şi apăsă pe trăgaci.

Lacey văzu banditul îndreptând pistolul spre femeia care alerga. Ca să-l oprească, ar trebui să-i tragă un glonte în cap. Nu era o bună ţintaşă şi nici măcar de la această distanţă, mai puţin de douăzeci de metri, nu era sigură că o să nimerească.

Trase de două ori.

Primul glonte îl lovi în gât, iar celălalt îi zdrobi ţeasta. Tang căzu. Murise înainte să atingă pământul. Eddie se întoarse.

Ce-o să facă oare? se gândi Lacey. O să arunce grenada în mine şi o să fugă?

La instruire, o învăţaseră să se adreseze gangsterului şi să-i spună să lase grenada şi să se îndepărteze. Acum însă i se părea ridicol. N-ar asculta-o în niciun caz.

— Aruncă grenada şi îndepărtează-te, zise Lacey.

Auzi sirenele şi văzu luminile albastre în intersecţie. Se terminase aproape. Le auzise şi Eddie. Zbiera la ea în cantoneză să plece de lângă el şi să arunce arma.

Dar continua să-l ameninţe cu pistolul.

Eddie azvârli grenada.

La instruire îi spuseseră: *Ai între două şi patru secunde până să explodeze.*

Trase de două ori şi auzi grenada căzând şi rostogolindu-se spre ea. Sări în picioare, se ascunse după o maşină şi se aruncă la pământ, cu tălpile spre grenadă.

94

Bangkok

Lord Jim’s, în Oriental Hotel, primise numele unui personaj dintr-un roman al lui Joseph Conrad şi era lambrisat cu lemn de tec şi alamă, ca să semene cu puntea unei corăbii din secolul al XIX-lea. Mâncărurile sale din specialităţi marine erau renumite în tot Bangkok-ul şi Noelle rezervase o masă în acest local să sărbătorească cea de-a treizeci şi treia aniversare a fiului ei.

Ar trebui să fiu mândră de tine, se gândi ea, în timp ce-l privea. Semăna atât de mult cu Baptiste: acelaşi păr negru, cu reflexe albăstrii, aceiaşi ochi negri, adânci, hipnotici, cu gene groase. Un tip fermecător, sigur pe el, sofisticat, elegant îmbrăcat. Fiul meu.

Dar nu sunt mândră.

— L-am văzut ieri pe papa, zise el.

Se încordă. Ştia, bineînţeles, ce o să urmeze.

— Arată din ce în ce mai rău.

Ridică din sprâncene. Un chelner în haina albă, curăţă masa. Spera că le va aduce coniacurile cât mai repede.

— Este pe moarte.

— Toţi o să murim, Luc. Nu este doar o filozofie budista.

Lucien se făcu că n-o aude.

— Vrea să te vadă.

— De ce?

— Pentru numele lui Dumnezeu, *maman.* Cred că mai are câteva săptămâni de trăit. Nu poţi îngropa trecutul?

— Aş prefera să-l îngrop mai întâi pe el.

— *Maman,* te rog.

— Nu, Luc.

— Fă-o pentru mine.

— Acum încerci să mă manipulezi. Las-o baltă. Propriul meu tată a scris opera clasică despre manipulare, iar Baptiste a completat-o. Aşa ca am devenit imună.

— Te iubeşte. Mi-a spus de atâtea ori că eşti singura femeie din lume pe care a iubit-o vreodată. Suferă atât de mult. Te rog.

— Baptiste mă iubeşte pentru că eu nu-l iubesc. Aceasta este cheia sufletului tatălui tău. Dacă m-aş fi întors la el, ceea ce n-o s-o fac niciodată, slavă Domnului, şi-ar pierde interesul din nou, într-o lună. Tatăl tău este un diavol care îşi spune că este romantic, pentru că, altfel, s-ar trezi noaptea urlând speriat de propriul său eu. Da, este diavolul. Toată viaţa mea am încercat să-ţi explic acest lucru şi nu m-ai ascultat. Nu este vina mea. Dar te rog să nu încerci să mă faci să plâng pentru el, pentru că ţigările sunt cele care l-au ucis. Aş prefera să plâng pentru un scorpion zdrobit sub roţile unui camion.

— *Maman,* murmură el.

— Te rog. Scuteşte-mă de aceste priviri şocate.

— Recunosc că nu este un înger, dar vorbeşti despre el de parcă ar fi Hitler sau Stalin. Faptul că te-a făcut nefericită, nu înseamnă neapărat că este un monstru.

— Ah, Luc, ce s-a întâmplat cu tine?

— Nimic. Poate că m-am maturizat, în sfârşit. Nu pot să fac tot timpul numai ce vrei tu.

— A fost uşor, nu-i aşa? Ai preferat să iei ce are să-ţi dea, decât să duci o existenţă cinstită.

— Poate că nu am aceeaşi imagine perfectă asupra lumii, ca tine. Am trăit într-o lume diferită, care nu este prea blândă.

— Nici a mea n-a fost, te rog să mă crezi.

— Am treizeci şi trei de ani. Şi, da, ai dreptate într-adevăr când spui că toţi o să murim. Încep să-mi dau seama şi eu de

acest adevăr. Este un mare şoc pentru un bărbat tânăr. Vreau să trăiesc şi eu bine înainte să mor. M-am săturat să mă zbat. Ce-ai fi vrut să fac? Baptiste mi-a oferit totul. Să-l refuz? De ce? Este tatăl meu şi mi se pare normal să-l moştenesc. Ţie îţi vine uşor. Ai avut parte numai de bogăţie.

— Pot să-ţi dau tot ce doreşti!

— Da, ca şi când aş fi un băieţel căruia îi dăruieşti o jucărie.

— Dar de la tatăl tău de ce poţi să primeşti?

— Nu ştiu.

— Poate fiindcă n-aş putea să-ţi dau vreodată destul. Eşti lacom. La fel ca el.

— De ce să te mulţumeşti cu pâine, când poţi să te înfrupţi din cozonac?

N-avea rost să-l mai contrazică. Ştiuse întotdeauna că, mai devreme sau mai târziu, va ajunge în această situaţie. Thailandezii au o zicală: *Câmpurile sunt pline de orez şi apele de peşti.* Trebuie să te mulţumeşti cu puţin. Cum să-i explice asta fiului ei, care dorise întotdeauna mai mult?

Li se aduseră coniacurile şi Noelle sorbi încet din pahar, contemplând râul întunecat.

— Nu pot să te conving în niciun fel.

Ochii lui sclipiră furioşi.

— Aş vrea să nu încerci. M-am hotărât deja. Şi trebuie să respecţi acest lucru.

— Bine, Luc, murmură ea. Nu vreau să ne mai certam.

— O să te duci să-l vezi pe *papa,* te rog.

— Dacă aşa doreşti.

— Nu-ţi cer prea mult.

Încuviinţă din cap şi ridică paharul.

— La mulţi ani pentru mâine, Luc.

Ciocniră paharele.

— Mulţumesc, *maman.*

— O să fii plecat de ziua ta.

Îşi căută geanta sub scaun.

— Am ceva pentru tine.

— Un cadou? zise el.

Era împachetat în hârtie şi legat cu o panglică albastră. Se aplecă să-l ia şi îl sărută pe obraz.

— Este greu, zise el.

Vru să-l deschidă, dar îl opri.

— Este pentru ziua ta.
— Nu pot să-l deschid acum?
— Aşteaptă până de ziua ta. Altfel, nu ar mai avea acelaşi farmec.
Ridică din umeri.
— O.K.
— Cât o să lipseşti?
— O săptămână, nu mai mult.
— O să vii să mă vezi când te întorci?
— Sigur.
— Imediat ce ajungi?
— Bineînţeles.
Se uită la ceas.
— Încă un coniac şi o să plec. Nu mi-am făcut bagajele.
Se aplecă peste masă şi o luă de mână.
— Îmi promiţi că o să te duci să-l vizitezi pe papa?
— Îţi promit, îi răspunse ea zâmbind.
Era uşurată că disputa se încheiase în sfârşit. I se păruse că fusese un război interminabil.

95

În avionul companiei Continental, de la San Francisco, canalul de divertisment reluă o jumătate de oră din programul World News, reprezentând atacul asupra magazinului de bijuterii din Hong Kong în care unul din gangsteri a fost doborât de un poliţist. Filmarea fusese făcută de un amator, un turist german, şi imaginile erau neclare. Keelan văzuse reportajul de nu ştiu câte ori la CNN; sunetul era prost sincronizat, camera de luat vederi ţinută cu mâna nu se concentrase asupra acţiunii când grenada explodase, pentru că operatorul se trântise la pământ. Imagini de acest gen apăruseră în toate ziarele importante.

Atacul asupra magazinului de bijuterii nu era nimic deosebit pentru S.U.A., unde populaţia se obişnuise cu violenţa. Singurul lucru senzaţional consta în faptul că gangsterii folosiseră grenade şi că fusese filmată scena în care unul din atacanţi fusese împuşcat. Pentru presă, era ca un film poliţist real.

Numele lui Lacey nu fusese amintit, dar o recunoscuse din imaginile neclare, în timp ce se uita la televizor în camera sa de

la Holiday Inn şi o sunase imediat acasă, în Pokfulam.

Părea calmă şi indiferentă. Era şocată dar nu fusese rănită. Un medic îi dăduse nişte medicamente, în caz că va avea insomnii, dar deocamdată era bine. Fusese scoasă din funcţie pe perioada desfăşurării anchetei, aşa cum se proceda de obicei.

Keelan se întrebă cum o să reacţioneze după ce şocul o să treacă. El folosise arma o singură dată, în toată cariera lui de poliţist, în timpul unui raid în San Francisco. Omul murise şi Keelan vomitase tot ce mâncase trei zile în şir.

Canalul de divertisment transmitea acum sport — un meci din liga NBL. Comută căştile pe alt canal şi ascultă nişte muzică clasică, întorcându-şi capul de la ecran. Privi oamenii care stăteau la coadă lângă toalete, la un copilaş care alerga printre scaune, urmărit de mama lui.

Bertolli îi scăpase din nou. Datoria faţă de Anna şi Caroline rămăsese neplătită. Până în noaptea aceea, la Berkeley, crezuse în puterea justiţiei, fusese încredinţat că sistemul funcţionează. Dar acum îşi pierduse încrederea în societate. Se simţea departe de toţi. În exterior, îşi vedea de treburile lui de zi cu zi, în timp ce în interior, se lupta să ia o hotărâre. Simţea că i se ofilise sufletul şi murise. Speranţa şi dreptatea sunt nişte elemente esenţiale vieţii; iar el simţea că le pierduse pentru totdeauna şi nu vedea cum s-ar putea mântui.

Nu mai rămăsese nimic viu în el; doar foşnetul frunzelor moarte.

Însă exista şi Lacey. Ţinea mult la ea, în felul cum ţinuse la Anna. Dar exista o barieră între ei şi nu ştia cum s-o depăşească. Trebuia să dea uitării trecutul într-un fel sau altul; dar acest trecut era o parte din el, o porţiune inseparabilă, care-l rodea că rugina.

Se uită pe fereastră. Se afla la douăsprezece de mii de metri deasupra Pacificului, noaptea, pierdut între est şi vest, căutând o lumină în bezna aceea adâncă, fără formă.

Ploaia bătea în valuri, inundând Nathan Road. Ruby se uita pe fereastra localului Sze Hoi aflat la ultimul etaj al Austin Building şi simţi clădirea zguduindu-se în suflarea stihiei. Departe, oamenii înaintau cu greu pe străzi, aplecaţi de vânt. Reclamele şi firmele magazinelor erau smulse şi ridicate în aer. O pagina din *South China Morning Post* se lipi de fereastra restaurantului şi

rămase acolo un timp, până fu spulberată de altă rafală de vânt.

Ruby luă un coş cu pulpe de pui prăjite din sum cart. De partea cealaltă a mesei, Vincent îşi sorbea ceaiul. O invitase la această întâlnire ca să-şi cerşească banii, mai mult ca sigur. O să găsească o scuză să-l amâne. Vincent era terminat acum.

Arăta şi mai cadaveric decât de obicei. Era tras la faţă, cu ochii sticloşi. Semăna cu un drogat din Mongkok, se gândi Ruby.

— L-au împuşcat pe stradă, ca pe un câine, murmură el ca pentru sine.

Îl jeleşte şi acum pe Eddie. Parcă eu n-am vărsat un şuvoi de lacrimi pentru el? se gândi Ruby. Deşi m-a speriat de moarte cu cuţitul în noaptea aceea, când a murit.

— Ghinion, zise ea.

— Da, ghinion.

Stătea pe scaun, ca o marionetă lipsită de viată.

— Acum eu sunt *tai lo*-ul tău, zise el.

Ruby fu cât pe ce să-i râdă în nas. Tu, Vincent? Un fricos? Cred că o să-mi găsesc altă companie.

— Povesteşte-mi despre afacerea noastră din Golden Mountain.

— Am avut ghinion cu *Monkey*[46]*,* spuse Ruby, folosind porecla care-l desemna pe John Bertolli.

— Cum adică, Ruby?

— Spune că şi-a găsit alt furnizor şi poate face rost de numărul patru la un preţ mai bun.

Vincent se uită în altă parte. N-o credea.

— Nu-i vina mea. Cineva i-a oferit cincisprezece kilograme la o sută douăzeci pe kilogram.

Vincent zâmbi, dar faţa lui nu trăda nimic.

Se simţi deodată vulnerabilă. Cum să vorbeşti cu un bărbat pe care nu-l interesează ce ai între picioare? Acest fapt îi dădea prea multă putere.

— N-o să te mai dezamăgesc. N-o să mai joc, n-o să-ţi mai aduc ghinion. Îţi promit.

Vincent sorbi din ceai, fără să spună nimic.

— O să-ţi plătesc tot ce-ţi datorez.

— Eddie mi-a spus să uit de datoria ta, înainte să moară.

— Blestemată să fie cea care l-a ucis.

— Eu n-o să mă mulţumesc doar s-o blestem, murmură

[46] Maimuţa (engl.) — (n.t.).

Vincent, o s-o lichidez cu mâna mea. O s-o tai în mii de bucăţi, până o să mă implore s-o omor mai repede.

Ruby îşi feri privirile. Vincent era doar un Fan Tan. Nu se cădea să vorbească aşa. Poate că se ţicnise puţin.

Clădirea se zgudui din nou în rafalele vântului. Văzu pe fereastră norii zdrenţuroşi, rostogolindu-se deasupra blocurilor înalte din Kowloon, înaintea furtunii.

Pager-ul lui Vincent ţârâi. Fără să scoată niciun cuvânt, citi mesajul, se ridică şi ieşi repede din restaurant în foaier.

Ruby se uită la farfuria lui. Nu se atinsese de mâncare, dar lăsase beţigaşele în sus — semnul morţii.

Se uită în jur. Restaurantul se golise, ca prin farmec. Chiar şi chelnerii dispăruseră.

Dew neh loh moh!

Îşi căută telefonul celular din geantă şi formă un număr. O voce de femeie îi răspunse că inspectorul şef McReadie era plecat. Închise şi sună la Secţia de Poliţie Wanchai.

— Brian Kwok.

— Sunt Ruby.

— Ţi-am spus să nu mai suni niciodată aici! şuieră el.

— Vincent o să mă ucidă! A înnebunit. Spune că o s-o lichideze pe *king chat* care l-a împuşcat pe Eddie.

— Unde eşti?

— La Sze Hoi, din Austin Road. Trebuie să mă ajuţi!

— Deci în Kowloon!

Ruby se uita spre ascensoare. Patru tineri, îmbrăcaţi aproape la fel, în costume negre şi ochelari de soare apărură din lift şi trecură în graba pe lângă recepţie. Scoaseră satâre şi cuţite lungi din haine.

Fata se ridică.

— Trebuie să mă ajuţi!

Prea târziu. Era singură. Cei patru bărbaţi formară un semicerc în jurul ei. Nu se grăbeau.

Îşi dorise întotdeauna să fie o fată bună. Nu-i vina mea că s-au întâmplat atâtea lucruri rele. De ce s-o fi amestecat în afacerile lui Eddie? Îşi dorise o viaţă nostimă…

De mult, din trecutul îndepărtat, fetiţa călare pe bivol, în *paddi* de orez din Shatin îi strigă să fie atentă. Îi văzuse pe bărbaţii aplecaţi asupra lui Ruby cu cuţitele lor ascuţite.

Zbieră, dar Ruby n-o auzi şi nici nu încercă să fugă.

Pentru că, acum, nu mai avea unde.

96

Ciclonul tropical se îndreptă către nord-est, din Vietnam, unde se formase, la sud de insula Hainan. Avionul lui Keelan era zguduit de furtună. Copiii ţipau, iar femeia de lângă el vomita zgomotos. Câteodată, se clătinau ca o maşină care derapase pe o şosea noroioasă. I se încordase stomacul şi i se umeziseră palmele.

După două ore de zbor agitat, Keelan răsuflă uşurat când auzi trenul de aterizare coborât pe poziţie. Câteva apartamente albe apărură pentru o clipă, proiectate pe fundalul unui deal verde, stâncos, şi apoi fură înghiţite din nou de noroi; Keelan ştia că aterizarea la Kai Tak era cea mai dificilă din lume, chiar şi pe vreme bună. Pe alte aeroporturi, turnul de control orienta avionul fără probleme, dar aici, pilotul trebuia să se alinieze cu pista de pe coama muntelui. La două mii de metri altitudine, căpitanul va înclina avionul într-un unghi ascuţit de 47,2 grade.

Keelan văzu luminile clădirilor din Mongkok dansând în faţa lui. Cincizeci şi patru de secunde mai târziu, după ceasul lui, erau pe pista de beton de la Kai Tak. Fu surprins să constate că îşi încleştase pumnii de braţele scaunului.

Ne agăţăm din instinct de viaţă. Chiar când este tristă, ne vine greu s-o părăsim.

Intenţiona să ia un taxi de la aeroport direct acasă, dar când ieşi din vamă, o văzu pe Lacey aşteptându-l.

— Lace!

— Bună, yankeule! zise ea şi-l îmbrăţişă.

— Mi-a fost dor de tine, murmură el. Eşti bine?

Se vedea în ochii ei cum se simţea.

— Sunt puţin şocată. Mă bucur că te-ai întors. Cum a fost zborul?

— Nici cel mai palpitant parc de distracţii, unde te urci în maşinile de învârtit în toate direcţiile, nu putea fi mai rău.

Îi zâmbi.

— Chiar aşa?

— Nici nu am cuvinte să-ţi descriu.

— Eşti palid.

— S-a terminat cu faima mea de agent dur. Şi uite cui mi-am găsit să-i mărturisesc — unui adevărat erou.

Îi pieri zâmbetul.

— Nu sunt erou, John. De atunci, am mereu coşmaruri.

— Suntem doi, deci. Şi, în coşmarul meu, cineva te împuşcă.

Se agăţă de el. Când se desprinse, văzu că îi străluceau ochii.

— Simt nevoia să beau ceva, zise ea.

— Bună idee.

Îşi luă bagajul şi o urmă afară, în furtună.

Se emisese un semnal de alarmă, indicând că se aşteptau rafale de şaizeci de noduri pe oră în port şi trebuia ca vasele să se adăpostească de taifun. Traversările cu feriboturile se anulaseră.

Magazinele din Lockhart Road erau închise, cu obloanele trase şi, cu toate că era abia ora patru, străzile erau aproape pustii, cu excepţia câtorva amărâţi, care se luptau să ajungă la staţia de metrou MTR. Un tramvai trecu pe lângă ei, plin de noroi.

Detectivii se adunaseră la Press Club; erau cei care hotărâseră să le spună soţiilor că fuseseră blocaţi de ciclon şi erau obligaţi să stea la bar, până se termina.

— Mac a spus să te aduc la el acasă, la cină, dacă nu eşti prea obosit de drum.

Bărbatul zâmbi.

— Şi nu înţelegi de ce, nu-i aşa?

Lacey surâse şi ea.

— Exact. Deşi este o onoare, atât pentru mine, cât şi pentru tine. N-am mai fost invitată la el de la Crăciun.

Keelan se uită prin cameră. Galeria de fotografii de pe pereţi se îmbogăţise cu încă una şi pufni în râs. Lacey se înroşi, stânjenită.

— Ţi-am spus că o să ajungi aici, îi zise Keelan.

O nouă fotografie alb-negru înrămată şi atârnată pe perete o înfăţişa pe Lacey împingând reporterul în gardul mezaninului din Queens Plaza. Imaginea imortalizase uimirea ziaristului, cu ochelarii strâmţi pe nas şi surprinderea jandarmului de lângă el.

— Am încetat să mai vin aici, din cauza fotografiei, zise ea.

— Ei, nu oricine poate fi celebru.

— Vrei să spui notoriu. Este o mare diferenţă. Era cât pe ce să

mă coste o retrogradare.

— N-ai cerut o copie pentru nepoţi?

— În fiecare zi, la o săptămână după aceea, am găsit pe birou plicuri cu fotografii mărite după această întâmplare. În secţia mea s-a iniţiat chiar un concurs de replici care să se potrivească scenei din poză.

— Şi care a câştigat?

— *Data viitoare, dacă nu mă fotografiezi dintr-o poziţie avantajoasă, te omor în bătaie cu poşeta.* N-am premiat-o eu, dar colegilor mei li s-a părut amuzantă.

— N-am reuşit să scap de tine zilele astea, Lace. Te-am văzut chiar şi în avion, la emisiunea de ştiri.

O tachina din nou.

— Mă bucur că ţi se pare atât de amuzant.

— Te-ai umplut de glorie, ce mai, zise el serios. Trebuia s-o faci. Ai salvat viaţa acelei femei. Gangsterii uciseseră deja doi poliţişti. Aveau grenade, pentru numele lui Dumnezeu.

— Tyler m-a trimis la un psihiatru specialist în stres. M-a convins că era cea mai buna soluţie.

— Sunt de acord cu el.

— Ai împuşcat vreodată pe cineva, John?

— O singură dată.

— Şi?

— N-am mai dormit săptămâni în şir. Tipul avea multe crime la activ şi, dacă n-aş fi tras în el, m-ar fi ucis. Totuşi, coşmarurile sunt cele care ne deosebesc de psihopaţii care ucid din plăcere. Dar vreau să-ţi spun ceva, Lace. Este mai bine să apeşi pe trăgaci, decât…

Nu voia să-şi continue ideea.

Lace îl luă de mână.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu Bertolli. Mi-a spus Mac.

Ridică din umeri.

— Am aflat că te-au dat afară.

— M-au rugat să le trimit cererea de demisie mai-nainte.

— Înţeleg. Şi ce ai de gând?

— Nu ştiu încă. O să aranjez lucrurile pe ici-colo şi pe urmă o să văd.

Nu precizase ce se va întâmpla cu relaţia dintre ei. Îşi duse o mână la frunte.

— Poate că este mai bine aşa. În ultimii ani, mi s-a părut că

duc o muncă de Sisif. Nu obţineam niciun rezultat concret.

Comandă încă doua beri. O rafală de ploaie izbi în geamuri.

— Mai ajungem acasă în noaptea asta?

— Ai schimbat subiectul.

Keelan era încordat.

— Poate ar fi trebuit să apăs pe trăgaci.

— Nu, n-ar fi trebuit.

— De ce? S-ar fi terminat cu Bertolli şi cu nopţile mele nedormite. Dar, dacă aş fi făcut-o, n-aş fi fost mai bun ca ei, nu-i aşa? Însă…

— Însă ce?

— Nu există dreptate, dacă oameni ca Bertolli pot scăpa nepedepsiţi. Ce rost mai are? Ne râd în nas, Lace.

— Legea este cea care ne împiedică să ne sfâşiem ca în junglă.

— Dar trăim într-o junglă, nu vezi? Este o junglă cu computere, blocuri şi pagere, în care se aplică însă aceleaşi principii. Legea nu funcţionează. Poţi să fii oricât de ticălos, dacă eşti destul de puternic şi deştept, îţi cumperi un avocat capabil, care te scoate basma curată. Legea este slabă şi mută. De aceea tipi ca Louis Huu şi John Bertolli scapă de fiecare dată.

Nu-l văzuse niciodată atât de furios. Acum înţelegea bezna din sufletul lui, pricepea ce îl obseda tot timpul. Şi o înspăimânta. Pentru că ţinea la el, ar putea spune chiar că îl iubea. O speria pentru că nu avea cum să-l ajute.

— Nu poţi schimba trecutul.

— Ştiu. Dar nici nu pot să trăiesc cu el.

Îşi termină berea.

— Credeam că am să reuşesc, Lace. Că este singura mea scăpare. Poate am avut dreptate.

— Nu poţi face aşa ceva.

— Au trecut doi ani, Lace, şi tot nu pot să dorm sau să dau uitării ce s-a întâmplat. Ce altă cale mai este?

— Noi doi.

Nu îndrăznea s-o privească în ochi.

— Nu-i problema ta. Cred că nu merit să fiu fericit. Au murit din vina mea.

— Îţi făceai meseria, atâta tot.

— Şi ele au căzut victime. Din cauza serviciului meu. Care nu merita nici doi bani. M-am angajat într-o cruciadă personală, pe

care nu puteam s-o câştig.

Îşi trase mâna.

— Nici măcar nu mai pot fi fericit fără să mă simt vinovat.

— Nu poţi să-ţi petreci restul vieţii compătimindu-te!

— Nu pe mine mă compătimesc, ci pe ele!

Lacey nu ştia ce să-i spună. Pentru numele lui Dumnezeu. Era un om bun, un poliţist bun. Nu fusese vina lui.

— Viaţa trebuie să meargă înainte.

— De ce?

Îşi căută cheile maşinii în geantă. Se răsturnase.

— Deci, ce ai de gând să faci? îl întrebă ea, furioasă acum.

— Nu ştiu, ţi-am mai spus.

— O să găseşti un nou mijloc să te martirizezi?

— Nu te înfuria, o calmă el. Nu-i problema ta. N-ar fi trebuit să te împovărez cu nenorocirile mele.

— Greşeşti. Nu m-am înfuriat. De fapt, puţin îmi pasă. Termină de băut, luă cheile şi se îndreptă spre uşă.

Nu mai avea chef să aştepte ascensorul. O luă pe scările de incendiu, urmată de Keelan.

— Stai, zise el.

Vântul îi lovi puternic. Izbucnise taifunul şi se părea că va fi unul cumplit.

97

Pokfulam

Ploaia transformase trotuarele în lacuri şi vântul smulsese frunzele copacilor. Un torent de noroi şi vegetaţie înfundase canalizarea. Norii negri se adunau pe cer şi fulgerele sclipeau la orizont. Se lăsa seara.

Furtuna întrerupsese curentul electric în apartament. Fără aer condiţionat, cu ferestrele închise din cauza furtunii, se făcuse sufocant de cald în apartament. Charlotte se duse să caute bateriile pentru radioul ei, ca să afle ultimele ştiri despre uragan, dar nu găsi decât unele prea mari.

Charlotte ura taifunurile. Satul ei de lângă Quezon City fusese distrus de un ciclon când avea unsprezece ani şi unchiul şi vărul ei muriseră. Teroarea acelei nopţi o obseda şi acum.

Aprinse toate lumânările pe care le găsi şi căzu în genunchi în dormitorul ei, lângă statueta Fecioarei Maria şi se rugă. Da, se rugă ca stăpâna ei să se întoarcă mai repede. Nu voia să rămână singură pe furtună.

Pe la cinci, auzi soneria. Lacey avea cheia ei, dar Charlotte crezu că nu şi-o găsise pe coridorul întunecat.

Deschise.

Vincent intră imediat, cu Makarov-ul chinezesc în ambele mâini. Bagă ţeava între ochii lui Charlotte. Amortizorul făcea pistolul să pară uriaş, ca un tun. Trânti uşa în spatele lui, cu piciorul.

— Sunt Vincent, zise el zâmbind. Nu vreau să-ţi fac niciun rău. Dar, dacă scoţi vreun sunet, o să ajungi la Manila fără cap.

Ploaia bătea în parbriz şi Toyota lui Lacey era zguduită de uragan. Felinarele din Lockhart şi Fenwick se stinseseră şi Lacey pătrunse în intersecţie în viteza întâi. Dar, în afară de câteva taxiuri care înotau prin potop, străzile erau aproape pustii.

Niciunul din ei nu vorbi mult timp.

— Am vreo şansă? zise Lacey, în sfârşit.

— Dă-mi timp. Lasă-mă să mă gândesc.

— Cât timp vrei? A trecut mai mult de un an de când te cunosc, yankeule.

Îi sclipeau ochii de lacrimi. Nu era momentul să discute despre asta. Se simţea vulnerabilă după evenimentul stradal. Căutase un refugiu în Keelan.

— Nu-i vorba de tine, ci de mine, zise el.

— Las-o baltă!

Keelan simţi deodată o izbitură în cap şi o privi uimit. Îl lovise.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că eşti un ticălos.

Conduseră restul drumului în linişte. La Aberdeen, cotiră pe Shek Pai Wau şi o luară spre nord, către Pokfulam. Maşina înota în băltoace.

— Trebuie să trec pe la mine, înainte să mergem la Mac, zise Lacey. Vreau să văd ce este cu Charlotte. Este îngrozită de taifunuri. Ultima oară am găsit-o rugându-se dinaintea icoanei. Este mai rău decât să ai o pisică.

— Ai dresat-o? zise Keelan, încercând să dezgheţe atmosfera.

— Charlotte este o buna catolică. Nu este nevoie.

— Nu ai suflet rău pentru o englezoaică înfumurată din colonii.

— Dacă nu ai ţine mâinile pe volan, te-aş bate până te-aş lăsa lat.

* * *

De la fereastra apartamentului, Vincent văzu Toyota lui Lacey. Nu va fi timp s-o taie în bucăţi, îşi spuse el. Dar avea douăzeci şi cinci de gloanţe în încărcător şi o să se folosească de toate. Se gândi că o să înceapă cu genunchii.

98

Bariera către garajul subteran era ridicată şi nepăzită. Poate că paznicul plecase acasă înaintea schimbului, din cauza ciclonului. Lacey parcă în spaţiul rezervat.

— Vrei să urci? zise ea.

— N-aş vrea s-o revolt pe Charlotte.

Lacey ridică din umeri şi se dădu jos din maşină. Afară, ploaia sfârâia ca metalul topit iar vântul vâjâia prin palmieri. Forţa uraganului pătrunsese prin tunelele subterane de beton şi Lacey îşi croi cu greu drum până la ascensoare.

Ar putea ca totul să fie complet diferit. Dacă aş întoarce spatele la tot ce mi s-a întâmplat, dacă aş uita de Caroline şi Anna, dacă aş uita de Bertolli şi de vinovăţia mea, atunci lucrurile ar fi altfel între Madeleine Lacey şi mine.

Dar, într-o zi, s-ar putea să-mi dau seama că o iubesc la fel de mult ca pe Anna. Într-o zi s-ar putea să vină acasă şi să-mi spună că vom avea un copil. Şi n-ar fi drept şi cinstit pentru mine să fiu în viaţa, să râd şi să iubesc în timp ce ele sunt moarte. Dacă nu pot să mă răzbun pe Bertolli, cel puţin n-o să adâncesc tragedia dându-le uitării.

Telefonul mobil al lui Lacey începu să sune. Îl ridică.

— Cine este?

— John Keelan. Dar tu cine eşti?

— Detectiv sergent Kwok. Pot să vorbesc cu inspector Lacey, vă rog? Este urgent.

— A urcat la ea în apartament.

— Spuneţi-i să mă aştepte. Cineva a ameninţat-o cu moartea. Are nevoie de protecţie.

— Cine a ameninţat-o?

— Vin într-un sfert de oră. Spuneţi-i vă rog să aştepte.

Închise.

Keelan puse receptorul în furcă. Mintea i-o luase razna. Îl întâlnise pe Kwok de câteva ori. Era un tip calm, liniştit. Se întâmplase ceva, mai mult ca sigur.

Şterse aburul de pe geam. În partea opusă a garajului, era parcat un BMW roşu. Citi plăcuţa de înmatriculare. RW-163. Ruby Wen i se lăudase odată că plătise o sută douăzeci şi cinci de mii de dolari Hong Kong pentru ele.

— Isuse Cristoase.

Se dădu jos din maşina şi o luă la fugă. Vântul pătrundea chiar şi aici. Parcă ar fi alergat prin nisip moale.

În foaier erau bălţi de apă, aduse de vânt. Se întrerupsese curentul electric. Era beznă şi ascensoarele nu funcţionau. Keelan deschise uşa de incendiu. La fel de întunecat. Urcă pe bâjbâite şi auzi paşi deasupra lui.

— Lace!

Uşa se deschise la al patrulea etaj. Lacey ajunsese. Nu mai avea cum să-l audă.

Încercă să fugă, alunecă şi se lovi de una din trepte. Înjurând de durere, urcă în grabă. Îi bătea inima să-i sară din piept. BMW-ul însemna ceva. Ce căuta Ruby Wen aici? Sau poate venise cu cineva…

Sau un cunoscut de-al ei îi luase maşina.

Ajunse la al patrulea etaj şi deschise uşa de incendiu. Coridorul era înfundat în beznă. Văzu sclipirea luminiţei de la chei şi o auzi cum încerca să deschidă.

— Lace!

— John?

— Stai, spuse el.

Alergă de-a lungul peretelui. Dacă îi urmărea cineva prin vizor, o să observe.

Îndreptă luminiţa spre el.

— John?

Îi luă cheile din mână.

Uşa se deschise şi cineva din cameră aprinse o lanternă foarte

puternică. Orbită, Lace îşi duse mâna la ochi. Keelan se aruncă pe uşă şi dădu cu piciorul. Auzi un zgomot înfundat, ca cineva care destupă o sticlă de şampanie. Ceva se înfipse în perete, la câţiva centimetri de capul lui, asurzindu-l.

Simţi o izbitură în cap şi leşină. Auzi încă două sunete înfundate. Zăcea împietrit, luptând împotriva amorţelii din picioare. Lanterna era pe podea, cu lumina îndreptată spre hol. Văzu silueta unui bărbat sărind peste el, să iasă pe coridor.

Vincent se aşteptase s-o lichideze repede. Forţa primei izbituri îi amorţise încheietura şi simţi cum Makarov-ul îi alunecă din mână. Apoi, tocul lui Lacey îl izbi în coaste. Pară o lovitură, care îi ricoşă în faţă. Era iute în mişcări şi foarte, foarte bună.

Vincent nu era un luptător. Se dădu un pas înapoi din raza lanternei. Înaintă spre el dar, deocamdată, nu putea să-l vadă. Lovi cu piciorul, îngrozit şi vârful pantofului nimeri în ceva moale. O auzi ţipând şi lovi din nou.

Dar apoi lanterna îi lumină faţa. Auzi păcănitul înfundat al Makarov-ului, o dată, de trei ori, şi o luă la fugă orbeşte.

99

Lacey se ridică. Durerea din genunchi era ca un şoc şi lovitura în cap o ameţise. Nu ştia dacă se putea ţine pe picioare. Auzi uşa de incendiu trântindu-se.

Căută lanterna şi-l găsi pe Keelan. I se prelingea un fir de sânge pe faţă. Avea o rană pe frunte, acolo unde îl lovise Vincent cu ţeava Makarov-ului.

— Te simţi bine?

— Cred că l-am nimerit. Sunt sigur că l-am nimerit.

Se deschiseră uşile pe tot holul. Apăruseră oameni, cu lanterne şi lumânări. Glasuri speriate strigau în cantoneză şi engleză. Lacey se ridică şi lumină coridorul, spre scări. Nu se vedea nici urmă de Vincent.

— Te simţi bine? îl întrebă ea din nou pe Keelan.

— Nu pot să-mi recapăt echilibrul.

Îi dădu pistolul. Fata îl verifică la lumina lanternei şi-l reîncărcă.

— Stai aici, zise ea.

O săgetă din nou durerea în genunchi. Şchiopăta pe scara de incendiu, sprijinindu-se de perete. Deschise uşa. Văzu pete negre de sânge pe ciment. Se uită în urma lor, proptindu-se cu mâna de balustradă.

Al treilea etaj.

Al doilea.

Deodată, urmele se întrerupseră.

Era în spatele ei.

— Domnişoară Lacey?

Keelan recunoscu vocea Charlottei. Stătea aplecată peste el, cu o lumânare. Se uita îngrozită la pata de sânge de pe cămaşa lui.

— *Yankeule.*

Keelan se sprijinise de perete şi se uita la gaura din cămaşă cu aceeaşi oroare şi uimire ca şi menajera lui Lacey.

— Bună, Charlotte, zise el. Am o problemă, se pare.

Vincent se proptise în colţul scării. Fata se întoarse şi-l lumină cu lanterna. Îi rânjea, cu dinţii plini de sânge.

Ştia instinctiv că o să-i bage mâna în ochi. Se năpusti asupra ei şi se trase, dar genunchiul n-o ajuta. Căzu pe spate, pe scări. Se apucă de balustradă, scăpă lanterna şi o auzi strivindu-se de ciment, un etaj mai jos.

Acum se făcuse beznă.

Vincent îşi căută arma. Lacey se propti de balustradă şi se târî în jos, pe scări. Auzi un zgomot înfundat şi aşchii de ciment o loviră în faţă. Strigă de durere şi mirare.

— Ticăloaso! Acum o să mori! La fel ca Eddie! Este rândul tău să mori, târfo!

Trase din nou, împrăştiind gloanţele în beznă. Lacey se strânse ghem pe ciment, încercând să fie o ţintă cât mai mică. Apoi se făcu linişte.

Se târa pe scări, spre ea. Gâfâia, ca un astmatic.

— Vin după tine, târfo. Vin după tine.

Păstrează-ţi calmul, Lace. Păstrează-ţi calmul şi aşteaptă-l să vină.

Pipăi balustrada, încercând să se ridice în picioare, fără să se sprijine pe piciorul rănit.

Sudoarea i se prelungea în ochi şi-i udase cămaşa. Trebuia să nu-şi piardă cumpătul. Îl simţea foarte aproape. Câte gloanţe mai avea oare?

Trase din nou.

Glonţul ricoşă pe scară. Îşi plecă fruntea din instinct şi alunecă. I se răsuci glezna şi se lovi cu capul de balustradă. Zăcea pe spate, amorţită. Când încercă să-şi mişte piciorul, ţipă de durere. Era complet neajutorată.

Nissan-ul lui Brian Kwok trase lângă bloc. Înşfăcă o lanternă şi sări din maşină.

Nu era nimeni de pază şi ascensoarele nu funcţionau. Când o luă pe scara de incendiu, auzi sunetul înfundat al unei arme cu amortizor. *Dew neh loh moh!* O găsiseră deja. Îşi căută pistolul de calibrul 38 în suportul de la spate şi împinse uşa grea. Se lipi cu spatele de zidul de beton.

Auzi strigăte deasupra lui.

— Inspector Lacey!

— Brian, fii atent!

O luă la fuga pe scări, urcând câte trei trepte deodată. Lanterna îl făcea o ţintă uşoară. Un voleu îl lovi în piept, dar adrenalina care-i pompa în vene îl propulsa înainte.

Lacey ascultă agonia lui Brian Kwok. Era foarte aproape. Degetele ei pipăiau cu disperare scările, în căutarea pistolului detectivului. Îl auzea pe Vincent. Venise aproape asupra ei.

— O să te ucid… târfo!

100

Aeroportul Charles de Gaulle. Paris

Pasagerii de la clasa întâi coborâră primii din Air France 747, iar bagajele lor aveau prioritate. Lucien se grăbi să treacă prin vamă. O limuzină îl aştepta să-l ducă la hotelul George V din oraş. Fusese un drum lung, obositor şi avea programate întâlniri importante pentru aceasta dimineaţa. Câţiva domni din Marsilia urmau să discute cu el despre importul a ceea ce Lucian numea produse indigene asiatice.

Când fu luat de-o parte de unul din vameşi, nu ezită să-şi ascundă exasperarea.

— Chiar credeţi că este necesar? îl întrebă el.

Vameşul făcu semn spre valizele sale din piele Louis Vuitton şi-l întrebă dacă-l deranja să le deschidă pentru control.

De necrezut. Era aproape miezul nopţii şi aveau de gând să-l percheziţioneze.

— Aveţi ceva de declarat, *monsieur?*

— Bineînţeles că nu, pufni Lucien.

Deschise valiza. Vameşul începu să-i desfacă lucrurile.

— Cu grijă. Cămăşile sunt foarte scumpe. Mătase veritabilă.

Vameşul nu făcu niciun comentariu. Era prea minuţios pentru un control obişnuit, se gândi Lucien. Drept cine Dumnezeu îl luau? Alt vameş şi doi bărbaţi în haine simple, cu insigne de poliţişti, apărură ca din pământ.

— Ce se întâmplă aici? pufni el.

— Am fost informaţi că vom găsi o cantitate mare de droguri, îi explică unul din poliţişti.

Chiar îl luau drept dobitoc?

Vameşul examina căptuşeala valizelor.

— Pot să plec? zise Lucien.

Unul din poliţişti luă cadoul de la Noelle.

— Ce este înăuntru, *monsieur?*

— Este cadoul pentru ziua mea de naştere. De la mama.

Începu să-l despacheteze.

— Ce faceţi?

Poliţistul continua către el:

— Doriţi să-l deschideţi dumneavoastră?

— Nu până la ziua mea, zise Lucien, spre amuzamentul unuia din vameşi.

Cul de vache! Lucien se uită la ceas. Oricum, acum era ziua lui deja. Îl smulse din mâna poliţistului şi începu să-l despacheteze.

— Este absurd.

Înăuntru era o cutie mare, sculptată, din tec. O deschise. Şi găsi două obiecte. O casetă audio de şaizeci de minute. Şi un săculeţ de plastic sigilat, marcat cu numerele 999, care conţinea, după aprecierea lui Lucien, vreo şapte sute de grame de heroină pură.

Era o cameră mică, pictată în verde închis. Doi detectivi

stăteau de partea cealaltă a biroului. Conţinutul bagajelor lui Lucien era împrăştiat pe masă şi pe podea. Doi vameşi sfâşiau căptuşeala valizelor şi hainelor, căutând compartimente ascunse.

Doar n-ar fi fost atât de prost să transporte drogurile cu mâna lui, ca un *voyou!*

În mijlocul biroului se afla un mic casetofon. Lucien auzi vocea mamei sale.

Îmi pare rău, Luc. Ştiu că atunci când vei asculta această înregistrare, o să mă urăşti. Dar sunt sigură că este mai bine aşa. Ai avut treizeci şi trei de ani să te hotărăşti ce să faci cu viaţa ta. Acum ai ales. În tot acest timp, l-am privit pe omul iubit cufundându-se în infern. Şi nu vreau ca tu să urmezi aceeaşi cale.

Cineva mi-a spus odată că într-o zi va trebui să aleg între sângele meu şi inima mea. Cred că acum am ales. Îţi imaginezi probabil că te-am trădat. Dar nu este trădare, dacă este vorba de dreptate. Nici n-ar putea să fie. Nu te las să ruinezi alte vieţi pentru binele tău personal, aşa cum a făcut el. Ceea ce faci tu este rău, Lucien. Trebuie să înţelegi acest lucru. Când erai mic, te pedepseam şi-ţi dădeam o lecţie de viaţă. Acum trebuie să te pedepsesc din nou. Îmi pare rău. N-am avut încotro. Te iubesc. Luc.

Înregistrarea se încheia.

Cei doi poliţişti îl priveau fix.

— A fost o înscenare, zise Lucien. Nu ştiam ce era în pachet. Caseta o dovedeşte.

Poliţiştii zâmbiră cu subînţeles. Unul din ei scoase caseta şi o băgă în buzunar. Lucien bănuia că n-o s-o mai vadă niciodată.

101

Pokfulam

Tyler urmărea echipajul ambulanţei care căra cadavrele. Ploaia bătea în zidurile de beton şi se scurgea în râuri pe străzi. Doamne Sfinte, ce an!

Forţa vântului deschise uşile foaierului. Alergă afară şi se băgă în maşină.

Lacey stătea lângă volan, înfăşurată într-o pătură. Era rănită pe obraz de la cimentul care sărise din trepte şi tremura.

— La dracu'! exclamă Tyler.

— N-am ştiut că era rănit, spuse Lacey.

— Oricum n-ar fi contat, Lace. Charlotte a chemat imediat ambulanţa. Au ajuns cât de repede au putut.

— Aş fi putut să stau cu el.

Tyler văzu alţi doi detectivi alergând la maşinile lor. Ce noapte împuţită. În toate privinţele.

— Te duc la spital, zise el.

— Aş fi vrut să stau cu el.

— Ai acţionat din instinct. Şi eu aş fi făcut la fel.

Maşina fu zguduită de vânt.

— Ce s-a întâmplat pe scări?

— Brian mi-a salvat viaţa.

Bietul Brian. Cineva trebuia să-i anunţe familia. Isuse Cristoase. Eu voi fi acela; este mai bine aşa.

— Am crezut că o să mor. Stătea aplecat asupra mea, în beznă. Şi apoi a căzut peste mine.

— Cine l-a împuşcat, Lace?

— Keelan. L-a împuşcat lângă apartamentul meu. Dar a fugit pe urmă.

Tremura din cauza şocului. Trebuia s-o ducă mai repede la spital.

— Este O.K., Lace, zise el.

— Credeam că n-o să mai moară.

Puse capul pe umărul lui. Credea că o s-o vadă plângând. Dar nu, Lace era prea dură.

102

Taifunul întorsese spatele Hong Kong-ului, luând cu el ceaţa şi poluarea şi lăsând un aer proaspăt, curat. Cerul era albastru, limpede. Din balconul ei din Pokfulam, Lacey vedea la orizont nişte insule pe care nu le mai zărise niciodată. Un avion se îndrepta spre Macao şi un petrolier îşi croia drum către port.

Charlotte îi deschise lui McReadie şi-l pofti în balcon. Se aşeză lângă nepoata lui, dar ea nu-şi ridică privirile şi nici nu vorbi. Un timp, rămaseră în linişte, privind marea.

— Mac, zise Lacey, după o clipă, care i se păru o eternitate.

— Lace.

— Trebuie să te întreb ceva. În legătura cu Ruby.

McReadie se încordă.

— Ce-i cu ea?

— Te plăcea?

— Isuse Cristoase!

— Trebuie să ştiu, unchiule Mac, zise ea pe un ton sec.

— Ce fel de întrebare mai este şi aceasta? Bineînţeles că nu!

— Când Keelan s-a întors de la Bangkok, mi-a spus că Ruby i-a declarat că tu eşti ochii şi urechile lui Eddie în Arsenal Street. Şi că aşa a reuşit să scape după ce am emis mandatele de arestare. Fusese informat.

— Ruby Wen era o mitomană; Dumnezeu să-i odihnească sufletul păcătos.

— O.K. Keelan m-a pus să jur că o să păstrez secretul. N-am mai spus nimănui. Nici eu, nici el.

— N-ai decât să spui cui dracu' vrei. Adevărul este că am o mulţime de duşmani, Lace. Un poliţist este o ţintă sigură întotdeauna.

— Ştii ce se întâmplă cu Keelan? zise Lace. Şi-a pierdut ţinta. Când îţi pierzi ţinta, nu mai ai încotro să te duci. Şi, în momentul acela, devii cinic şi iei bani. Nu neapărat pentru tine, ci ca să dovedeşti ce putred este sistemul. Este un fel de răzbunare. Dacă nu mă lasă să salvez lumea, o s-o fac şi mai ticăloasă.

— Nu vezi realitatea, Lace.

— Dacă stai să cântăreşti lucrurile, cred că ar fi trebuit să accepte banii, nu-i aşa?

— Isuse!

— Hai, spune! Legea nu-l poate doborî pe Bertolli. Şi nu-i poate reda lui Keelan soţia şi copiii. Nu poate să-l răsplătească pentru ce a făcut.

McReadie oftă. Nepoata lui era atât de idealistă.

— Odată, am luat şi eu nişte bani, dar nu de la Eddie Lau. De la unul din duşmanii săi. Am făcut-o ca să-i întind o cursă şi dacă n-aş fi luat banii, tipii implicaţi n-ar fi crezut ce le spuneam.

— Şi ce s-a întâmplat cu banii?

— I-am donat spitalului de copii.

Ştia că nu-l credea. Asta era problema cu adevărul. O minciună bună părea întotdeauna mai plauzibilă.

— Cristoase, Lace, n-am fost eu acela care l-a prevenit pe Eddie Lau că va fi arestat.

— Atunci cine?

— Isuse, Lace. Lasă-l să se odihnească în pace. De-abia a murit.

Lacey îl întreba după un timp.

— Brian?

— Tyler m-a sunat azi dimineaţă. Soţia lui Brian ştia de mult. Poate că Eddie îl şantaja cu ceva. Nu cred că lua bani. Ce dracu', doar ştii că oameni ca el trăiesc uşă-n uşă cu triadele. Nu ne imaginăm la ce presiune sunt supuşi. Nu uita că ţi-a salvat viaţa.

Se ridică.

— Cred că este mai bine să mă duc la serviciu. Ia-o uşor, o sfătui el.

Dar se răzgândi şi se întoarse.

— Eşti atât de inflexibilă, zise el.

— Îmi pare rău. Mac. Trebuia să te întreb.

— Spune-mi un lucru. Keelan a crezut-o pe Ruby Wen?

— Nu.

— Vezi? Te poţi baza mai mult pe prieteni, decât pe familie.

* * *

Lacey stătea pe balcon şi privea valurile oceanului, această inimă albastră, vie, a globului. Dincolo de orizont, se întindea o lume în continuă schimbare.

O să treacă peste acest şoc, o să se întoarcă la serviciu şi o să-şi vadă de treabă; dar, în următorii doi ani, vor pleca alţii, o diaspora a răului, care se va întinde în Europa, Australia şi S.U.A. Triadele erau o plagă nouă pentru vest, dar existau de mult. Tentaculele lor se vor întinde asupra tuturor. Şi, la fel ca şi corupţia, erau periculoase nu prin prezenţa lor, ci prin faptul că se răspândeau cu o viteză uluitoare.

— Ah, John, murmură ea.

Acum plătise suficient pentru suferinţa familiei sale.

Bangkok

O thailandeză tânără şi frumoasă ieşi din dormitor cu un vas de argint. Era acoperit cu un prosop şi emana un miros oribil.

Noelle deschise uşa. Baptiste zăcea în pat. Era sincer şocată de cum arăta. Buzele lui aveau culoarea ficatului crud şi carnea i se topise de pe oase. Semăna cu o grămadă de cartilagii acoperite de o piele ca de pergament.

Ţigările erau pe masă, lângă pat.

— Noelle.

— Bună, Baptiste.

— Credeam că n-o să vii.

Se aşează pe scaunul de lângă el. Camera mirosea a moarte şi jaluzelele erau trase. Îşi aminti cum îl cunoscuse pe acest bărbat, în holul hotelului Constellation, din Vientiane. Fusese cea mai romantică şi ameţitoare apariţie pe care o văzuse vreodată.

Deci aşa se sfârşeşte totul.

— Îmi aprinzi o ţigară? zise el.

Luă pachetul de Gauloises — la vârsta lui, aproape de moarte, schimbase din nou ţigările — Dumnezeu ştie de ce. Scoase una din pachet, i-o aprinse şi i-o băgă între buze.

— Este grozav, zise el cu glasul stins. Acum pot să fumez cât vreau. Nu mai contează.

— Lucien mi-a spus că vrei să mă vezi.

— Eşti încă soţia mea, Noelle. Te-am iubit întotdeauna, mai mult decât orice pe lume. Am vrut să fiu cu tine până în ultima clipă.

— Ştii, Baptiste, este foarte trist. Nici măcar nu mă cunoşti.

— Te cunosc de când mă ştiu.

— Vorbeşte romantismul din tine. Te agăţi de aceasta poveste de dragoste şi încerci să-ţi alimentezi acea parte din tine care nu este mică, egoistă şi depravată.

— Îmi alini întotdeauna ego-ul.

Începu să tuşească şi ceru vasul de argint. Tânăra thailandeză pe care o văzuse Noelle ieşind din dormitor, apăru să-l îngrijească. Îl ţinu de cap şi-l ajută să tuşească. Baptiste scuipă flegmă şi sânge.

Când termină se întinse epuizat, incapabil să vorbească.

— Am nişte veşti pentru tine. Este vorba de Lucien. A fost arestat.

Baptiste tresari. Văzu frica în ochii lui gălbui. Reuşi să vorbească abia după câteva încercări.

— Arestat?

— A încercat să treacă prin vama aeroportului Charles de

Gaulle şapte sute de grame de heroină.

— Imposibil…

— Nu este imposibil, *mon cher.*

Se aplecă să-i şoptească la ureche.

— Eu am făcut să fie posibil.

O privi fără să înţeleagă.

— Tu?

— Toata viaţa am încercat să-l protejez de tine. Dar este la fel de lacom. Nu-i ajunge o viaţă normală, decentă. Mult timp m-a ascultat, ca să-mi facă plăcere, dar lăcomia există în adâncul sufletului său. Poate că ar fi fost mai bine să se fi născut într-o familie săracă, să nu se simtă tentat.

— Ce-ai făcut? gemu Baptiste.

— L-am distrus. Baptiste. Dumnezeu să aibă mila de sufletul meu. Mi-am distrus propriul copil. A trebuit s-o fac. M-am măritat cu diavolul şi n-am suportat să zămislesc încă unul.

Clătină din cap, uluit.

— Acum mă mai iubeşti, Baptiste?

Simţea ochii lui gălbui aţintiţi asupra ei, în timp ce se îndrepta spre uşă.

— La revedere, Baptiste. Sper să ai o moarte blândă. O să mă rog pentru tine.

Apoi plecă, închizând încet uşa în urma ei.

103

Spitalul Queen Mary, Pokfulam

Lacey îi întinse o sticluţă sigilată, cât degetul ei. Înăuntru, se afla o bucată diformă de metal.

— Am rugat chirurgul să-l păstreze, zise ea, în caz că ai de gând să faci colecţie.

— Colecţie?

— Vrei să spui că nu le-ai păstrat pe celelalte?

Îi venea greu să vorbească. I se umflase limba şi i se uscase gura. Îl durea capul, iar canula îi gâdilă nasul. Efectele ultimei doze de morfină începeau să slăbească şi fiecare respiraţie era o adevărată agonie.

— Pleacă de aici, Lace.

— Voiam să-ţi aduc flori, dar m-am gândit că prietenii şi colegii tăi de serviciu vor face haz de tine. Îţi plac strugurii?

— Nu.

— Bun. N-am găsit decât de plastic. Cei adevăraţi sunt trufandale.

— Nu vreau decât… nişte Wild Turkey… şi să fiu lăsat să mor în pace.

— Numai cei buni mor tineri, *yankeule.*

Îi căută mâna pe pat, dar braţul lui drept era perforat de un cateter.

— O să te faci bine, murmură ea.

— Nu de unul singur.

— Bineînţeles, nu de unul singur.

Îi dădu la o parte părul de pe frunte.

— Acum ai fost împuşcat în locul altcuiva. Crezi că ai egalat conturile, John?

— Nu… ştiu.

— Nu crezi că este timpul să renunţi la povara ta? Nu le-am cunoscut niciodată, John, dar erau familia ta şi le-ai iubit. Gândeşte-te la asta. Dacă s-ar fi întâmplat exact invers. Ai fi vrut ca Anna să se tortureze toata viaţa ei, din cauza ta?

— Dar nu a fost invers.

— Atunci dă-mi voie să-ţi dau un exemplu mai concret.

Ridică sticluţa şi o scutură.

— Acest glonţ îmi era destinat. Însă tu ai intrat pe uşă şi te-ai pus în calea lui. Dacă ai fi murit, mi-aş fi petrecut tot restul vieţii hărţuită de acest gând. Nu cred că aş mai fi fost vreodată capabilă să zâmbesc. Asta ai fi vrut?

Keelan zâmbi cu mare efort.

— Da, zise el.

Lacey îi spuse după o clipă.

— Bun, şi acum vreau să strângi din dinţi, pentru că o să-ţi smulg bandajele cu unghiile.

De data aceasta râse, dar îl săgetă durerea şi gemu.

— La dracu’! zise el, după ce trecu criza.

Când deschise ochii, o văzu pe Lacey plângând.

— De ce plângi? Doar pe mine… mă doare.

— Încetează, te rog. Nu vreau să te apuce iarăşi criza. Nu uita că eşti unul din tipii cei buni.

Keelan închise ochii. Unul din tipii cei buni. Pentru o clipă, se

văzu din nou în bucătăria casei sale din Berkeley, California, unde îşi hrănea fiica. Ploua. Anna era în altă camera, dar îşi amintea că o strigase şi spusese că fetiţei nu-i plăcea piureul de dovleac.

Se ridică, exact când fereastra bucătăriei se făcu ţăndări...

Iartă-mă, zise el beznei din spatele ochilor lui. Iartă-mă că am adus aceasta nenorocire în vieţile noastre. Îmi pare rău, Anna. Îmi pare rău, Caroline, că ţi-am distrus viaţa înainte să fi început.

Îmi pare rău că n-am putut nici măcar să-mi iau la revedere de la voi...

— Încetează, repetă Lacey. N-a fost vina ta.

— Chiar crezi că merit efortul?

— Nu prea. Probabil că mi-am pierdut minţile.

Lacey se aplecase peste el. Îi simţea parfumul. Se dăduse cu ruj şi se machiase pentru el. Era obişnuit cu expresia ei împietrită, uşor batjocoritoare, pe care şi-o lua la serviciu, dar acum faţa ei era cuprinsă de tristeţe şi îngrijorare pentru el. Se simţi deodată copleşit. Viaţa îmi oferă o a doua şansă, se gândi el. Sub forma acestei detective de la omucideri.

Cred că asta înseamnă ceva.

— Vino aici, murmură el.

Lacey se aplecă peste pat. Era îmbrăcata într-o bluză de mătase şi-i zări marginea sutienului negru de dantelă.

— Cheamă asistenta.

— Te doare atât de rău?

Clătină din cap.

— Am nevoie de o lingură rece.

Urmări privirea lui şi se ridică.

— Charlotte avea dreptate în privinţa yankeilor.

— Ce mai face... Charlotte?

— A aprins o lumânare pentru tine la catedrală... şi se roagă mereu pentru sănătatea ta.

— Martirii îi excită întotdeauna pe catolici.

— Iar tu eşti un obraznic.

Se uită la ceas.

— Trebuie să mă duc la serviciu, să asist la interogatorii şi să număr cadavrele.

Îl sărută tandru pe buze.

— Mai ai nevoie de o lingură rece?

— Acum... este prea târziu, îi zâmbi.

— Mă întorc deseară. Daca nu mai poţi să suporţi, o să vedem ce este de făcut.

O privi cum îşi pune geanta pe umăr şi se ridică să plece. O strigă. Lacey se întoarse în prag.

— Nu pot... să le uit.

— Nici nu trebuie, zise ea. Nu ţi-am cerut niciodată aşa ceva.

— Atunci ce să fac?

— Nu te pune nimeni să alegi, John. Nu trebuie să renunţi la ele. Nu vreau asta. Dar viaţa ta nu este o cutie sigilată. Este loc şi pentru mine. Şi mă mulţumesc cu ce-mi oferi.

Ezită.

— Apropo, îţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai salvat viaţa.

După ce plecă, contempla mult timp tavanul alb, lăsându-şi mintea să zboare. Pentru prima oară plutea pe o mare calmă, fără furtună şi ştia că mâine s-ar putea să fie totuşi o zi luminoasă.